POLIROM

Nnedi Okorafor

Cine se teme de moarte

BIBLIOTECA POLIROM

„O fantezie remarcabilă, în acelaşi timp un realism formidabil.“ (*The Washington Post*)

Nnedi Okorafor

Cine se teme de moarte

Traducere din limba engleză şi note
de Ona Frantz

POLIROM
2019

******ebook converter DEMO Watermarks*******

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Nnedi Okorafor, *Who Fears Death*
Copyright © 2010 by Nnedi Okorafor
All rights reserved
© 2019 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-8168-6
ISBN PDF: 978-973-46-8169-3
ISBN print: 978-973-46-7756-6

Coperta: Carmen Parii
Pe copertă: © Victor_Tongdee/Depositphotos.com

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Lectura eco - un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Cunoscută pentru romanele ei cu tentă science-fiction, fantasy și populate de personaje rupte din realismul magic, scriitoarea NNEDI OKORAFOR este născută în Statele Unite, într-o familie de imigranți. Și-a cîștigat notorietatea datorită felului în care împletește în proză elemente de cultură africană. Dintre romanele sale, amintim: *Lagoon* (finalist la categoria Cel mai bun roman la British Science Fiction Association Award), *Who Fears Death* (*Cine se teme de moarte*; cîștigător al World Fantasy Award la categoria Cel mai bun roman), *The Book of Phoenix* (finalist la Arthur C. Clarke Award), *Chicken in the Kitchen* (un roman pentru copii premiat cu Africana Book Award) și *The Shadow Speaker* (CBS Parallax Award).

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Minunatului meu tată, dr. Godwin Sunday Daniel Okorafor, membru al Colegiului American de Chirurgie (1940-2004)

******ebook converter DEMO Watermarks*******

„Dragi prieteni, vă temeți de moarte?“

– Patrice Lumumba, primul și
unicul prim-ministru ales al
Republicii Congo

******ebook converter DEMO Watermarks*******

PARTEA I

Devenire

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 1
Chipul tatălui meu

De viața mea s-a ales praful cînd aveam șaisprezece ani. A murit tata. Avea o inimă puternică, și totuși a murit. O fi fost de la fierbințeala și fumul din atelierul lui de fierărie? E adevărat că nimic nu-l putea smulge de la munca lui, de la arta lui. Tare-i mai plăcea să facă metalul să se încovoaie, să i se supună. Dar pe el munca părea doar să-l întărească; era foarte fericit în atelierul lui. Și-atunci, ce anume l-a ucis? Nici pînă în ziua de azi nu știu sigur. Sper că n-a avut nimic de-a face cu mine sau cu ce făceam pe vremea aceea.

Imediat după moartea lui, mama a ieșit în fugă din dormitorul matrimonial, suspinînd și izbindu-se de pereți. Am știut atunci că eu voi fi altfel. Am știut în momentul acela că nu voi mai reuși niciodată să-mi stăpînesc pe deplin văpaia dinăuntru. În ziua aceea am devenit o făptură diferită, nu foarte omenească. Atunci și-a avut începutul tot ce s-a petrecut mai tîrziu, acum îmi dau seama.

Ceremonia s-a ținut la periferia orașului, în apropierea dunelor de nisip. Era miezul zilei și o arșiță teribilă. Trupul îi era întins pe o pînză albă, groasă, înconjurat de o ghirlandă împletită din frunze de palmier. Am îngenuncheat în nisip lîngă el și mi-am luat adio. N-am să uit niciodată chipul lui. Nici nu mai

******ebook converter DEMO Watermarks*******

semăna cu papa[1]. Pielea lui papa era cafenie, întunecată, buzele îi erau pline. Fața aceasta avea obraji scofîlciți, buze zbîrcite și piele ca hîrtia gri-maronie. Spiritul lui papa plecase de acolo.

Am simțit furnicături în ceafă. Vălul alb mă proteja prea puțin de privirile ignorante și temătoare ale oamenilor. La momentul acela, deja nimeni nu mă mai scăpa din ochi. Mi-am încleștat fălcile. În jurul meu, femei îngenuncheate plîngeau și se jeleau. Papa era foarte iubit, în ciuda faptului că se însurase cu mama, o femeie care avea o fată ca mine – o fată *ewu*. Fapta aceasta îi fusese scuzată demult, ca fiind una dintre acele greșeli pe care le fac pînă și cei mai grozavi oameni. Pe fundalul bocetelor, am auzit scîncetul slab al mamei. *Ea* suferise cea mai mare pierdere.

Era rîndul ei să-și ia rămas bun. După aceea, avea să fie luat pentru incinerare. M-am uitat pentru ultima dată la chipul lui. *N-am să te mai văd niciodată,* mi-am spus. Nu eram pregătită. Am clipit și mi-am dus mîna la piept. Atunci s-a întîmplat… cînd mi-am dus mîna la piept. La început am simțit ca un fel de furnicătură. S-a întins rapid și s-a transformat în altceva, mai intens.

Cu cît mă străduiam mai tare să mă ridic, cu atît devenea mai intensă senzația și îmi sporea suferința. *Nu se poate să-l ia,* mi-am spus ca înnebunită. *Mai e atîta metal rămas în atelierul lui. Încă nu și-a terminat opera!* Senzația mi se răspîndea în piept și îmi radia în restul trupului. Am strîns din umeri ca s-o rețin acolo. Apoi am început să s-o extrag de la oamenii din jurul meu. M-am cutremurat și am scrîșnit din dinți. Mă umpleam de mînie. *Ah, nu aici!* mi-am spus. *Nu la ceremonia lui papa!* N-avea de gînd viața asta să mă lase în pace măcar cît să-mi jelesc tatăl mort.

În spatele meu, bocetele au încetat. Nu mai auzeam decît adierea blîndă. O atmosferă absolut stranie. Era ceva sub tălpile

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mele, în sol, sau poate în altă parte. Dintr-odată, m-a izbit durerea pe care o simțeau pentru papa toți cei din jurul meu.

Instinctiv, am pus o mînă pe brațul lui. Lumea a început să țipe. Nu m-am întors. Eram prea concentrată la ceea ce aveam de făcut. Nimeni n-a încercat să mă tragă deoparte. Nimeni nu s-a atins de mine. Odată, în timpul unei furtuni cum rareori vezi în sezonul secetos din Ungwa, unchiul prietenei mele Luyu a fost lovit de trăsnet. A supraviețuit, dar nu-i mai tăcea gura despre cum este să te simți zgîlțîit cu violență din interiorul trupului. Așa mă simțeam și eu acum.

Am icnit de groază. Nu reușeam să-mi desprind mîna de brațul lui papa. Era *contopită* cu el. Pielea de culoarea nisipului mi se revărsa din palmă în pielea lui gri-maronie. O moviliță de carne contopită.

Am început să țip.

Țipătul mi-a rămas în gît și mi-a venit să tușesc. Apoi m-am oprit, uitîndu-mă țintă la pieptul lui tata, care se mișca încet în sus și în jos, în sus și în jos… respira! Simțeam deopotrivă repulsie și o speranță disperată. Am inspirat adînc și am urlat:

— Trăiește, papa! *Trăiește!*

Două mîini s-au lăsat pe încheieturile mele. Știam exact ale cui sunt. Un deget îi era rupt și bandajat. Dacă nu și le lua de pe mine, aveam de gînd să-l rănesc mai rău decît cu cinci zile în urmă.

— Onyesonwu, a spus Aro la urechea mea, ridicîndu-și iute mîinile de pe încheieturile mele.

Ah, cît îl uram! Dar am stat să-l ascult.

— S-a dus, mi-a spus el. *Lasă-l,* ca să ne eliberăm toți.

Și nu știu cum… așa am făcut. L-am lăsat pe papa.

S-a așternut din nou liniștea de mormînt.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ca și cum, pentru o clipă, lumea s-ar fi cufundat în apă.

Apoi forța care se strînsese treptat în mine a izbucnit. Vălul mi-a zburat de pe cap, iar cozile împletite mi-au șfichiuit liber în spate. Toți și toate au fost aruncate înapoi – Aro, mama, familia mea, prieteni, cunoștințe, străini, masa cu mîncare, cele cincizeci de igname, cele treisprezece fructe de baobab, cele cinci vaci, cele zece capre, cele treizeci de găini și mult nisip. Acasă, în oraș, s-a întrerupt curentul electric pentru treizeci de secunde; trebuia să se măture nisipul adus în case și să se repare computerele stricate de praf.

Din nou acea tăcere subacvatică.

Mi-am privit mîna. Cînd am încercat s-o iau de pe brațul rece și țeapăn al lui papa, s-a auzit ca o jupuire, ca atunci cînd se dezlipește un adeziv slab. În urma mîinii mele a rămas un contur de mucus uscat pe brațul lui papa. Mi-am frecat degetele. Substanța aceea continua să pîrîie și să se cojească dintre ele. Am mai aruncat o privire la papa. După aceea m-am prăbuşit pe o parte și am leșinat.

Asta s-a întîmplat cu patru ani în urmă. Acum uită-te la mine. Oamenii de-aici știu că eu am fost cauza tuturor acestor lucruri. Ei vor să mă vadă sîngerînd, vor să mă facă să sufăr și pe urmă să mă omoare. Orice-ar fi să se întîmple după aceea… lasă-mă să-i pun capăt.

În seara asta, vrei să știi cum am ajuns să fiu ce sînt. Vrei să știi cum am ajuns aici… E o poveste lungă. Dar o să ți-o spun… o să ți-o spun. Ești nebun dacă pleci urechea la ce spun alții despre mine. O să-ți spun povestea mea ca să înlătur toate aceste minciuni. Din fericire, pînă și lunga mea poveste o să încapă în laptopul ăla al tău.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am două zile la dispoziție. Sper că-i timp destul. În curînd mă va ajunge din urmă.

Mama mi-a dat numele Onyesonwu. Înseamnă „Cine se teme de moarte?“. Mi-a dat un nume bun. M-am născut acum douăzeci de ani, în vremuri grele. Ironia sorții, am crescut departe de toate omorurile…

Capitolul 2

Papa

Ajunge să se uite cineva la mine ca să-și dea seama că sînt un copil conceput prin siluire. Dar papa, de prima dată cînd m-a văzut, a privit dincolo de asta. În afară de mama, el e singura persoană despre care pot să spun că m-a iubit de cînd m-a făcut. E și acesta unul dintre motivele pentru care mi-a fost atît de greu să renunț la el cînd a murit.

Eu am fost cea care l-a ales pe papa al meu pentru mama. Aveam șase ani.

Mama și cu mine sosiserăm de curînd în Jwahir. Înainte eram nomade ale deșertului. Într-o bună zi, pe cînd umblam prin deșert, ea s-a oprit de parcă ar fi auzit vocea cuiva. De multe ori se purta așa ciudat, ca și cum ar fi purtat o conversație cu altcineva, nu cu mine. Pe urmă a spus: „A venit vremea să mergi la școală“. Eram mult prea tînără ca să înțeleg motivele ei reale. În deșert eram foarte fericită, dar, după ce am ajuns în orașul Jwahir, piața a devenit imediat locul meu de joacă.

În zilele acelea de început, ca să facă rost de bani rapid, mama a vîndut cea mai mare parte din fructele de cactus confiate. În

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Jwahir, cactusul confiat valora mai mult decît banii. Era o delicatesă minunată. Mama învățase singură cum să cultive cactus. Probabil că dintotdeauna nutrise gîndul să se întoarcă la civilizație.

În cîteva săptămîni, a plantat segmentele de cactus pe care le păstrase și și-a deschis un stand. Am ajutat-o cum am putut și eu. Am cărat și am aranjat lucruri, am îmbiat mușterii. În schimb, ea mi-a lăsat cîte o oră liberă în fiecare zi ca să hoinăresc. În deșert, în zilele cu cer senin mă aventuram la aproape doi kilometri depărtare de mama. Nu m-am rătăcit niciodată. Prin urmare, piața era un loc mic pentru mine. Cu toate acestea, erau multe lucruri de văzut și mă păsteau buclucuri la fiecare pas.

Eram un copil fericit. Oamenii țîțîiau, bodogăneau și își fereau privirea cînd treceam pe lîngă ei. Dar mie nu-mi păsa. Era plin de găini și vulpi de casă pe care să le fugăresc, de copii la care să mă uit urît, de certuri în stradă la care să asist. Nisipul de pe jos era uneori jilav din cauza laptelui de cămilă vărsat; alteori era unsuros și înmiresmat de la uleiul aromatic care dădea pe-afară din recipiente, se amesteca cu cenușa de tămîie și deseori se lipea de bălegarul de cămilă, vacă sau vulpe. Nisipul de aici era răscolit și murdar, pe cînd cel din deșert era neatins.

Ne aflam în Jwahir doar de cîteva luni cînd l-am găsit pe papa. În ziua aceea hotărîtoare, era soare și arșiță. Am plecat de acasă luînd cu mine un pahar cu apă. Primul meu impuls a fost să merg la edificiul cel mai ciudat din Jwahir: Casa lui Osugbo. Era ceva care mă atrăgea mereu la clădirea aceasta mare și pătrată. Decorată cu forme și simboluri ciudate, era cea mai înaltă clădire din Jwahir și singura construită în întregime din piatră.

— Într-o zi o să intru acolo, am spus pe cînd stăteam și mă uitam la ea. Dar nu azi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-am aventurat mai departe de piață, într-o zonă pe care n-o mai explorasem. Un magazin de electronice vindea computere recondiționate, urîte rău. Erau niște obiecte mici și negre, cu plăcile de bază expuse și cu carcasele crăpate. M-am întrebat dacă și la pipăit sunt la fel de neplăcute. Nu pusesem niciodată mîna pe un computer. M-am întins să ating unul.

— *Ta!* a spus patronul din dosul tejghelei. Nu pune mîna!

Am sorbit din paharul cu apă și am plecat mai departe.

Picioarele m-au purtat în cele din urmă pînă la o grotă plină de foc și larmă. Clădirea albă de chirpici avea ușa de la intrare deschisă. Înăuntru se vedea o cameră întunecoasă, în care exploda cînd și cînd cîte o lumină incandescentă. Adia de-acolo o căldură mai fierbinte decît briza, ca răsuflarea din gura căscată a unui monstru. Pe firma de pe fațada clădirii scria:

FIERĂRIA OGUNDIMU – FURNICILE ALBE
NU DEVOREAZĂ BRONZUL, VIERMII NU MĂNÎNCĂ FIERUL.

Mi-am mijit ochii, deslușind înăuntru un bărbat înalt, tot numai mușchi. Pielea lui oacheșă și sclipitoare era întunecată de funingine. *Ca un erou din Marea Carte*, mi-am spus. Purta mănuși țesute din fire subțiri de metal și ochelari de protecție negri, bine strînși pe față. I se umflau nările și izbea în foc cu ditamai barosul. Brațele lui uriașe se încordau la fiecare lovitură. Poate era fiul lui Ogun, zeița metalului. Era multă bucurie în mișcările lui. *Dar pare foarte însetat*, mi-am spus. Mi l-am imaginat cu gîtlejul arzînd și plin de cenușă. Încă mai aveam paharul cu apă. Era plin pe jumătate. Am intrat în atelier.

Înăuntru era și mai cald. Dar eu am crescut în deșert. Eram obișnuită cu extreme de căldură și de frig. Prevăzătoare, am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

urmărit revărsarea de scîntei din metalul pe care îl lovea. Apoi, pe cît de respectuos eram în stare, am spus:

— *Oga*[2], am niște apă pentru tine.

Vocea mea l-a făcut să tresară. Vederea unei fetițe costelive care era ceea ce oamenii numeau *ewu* și care intrase în atelierul lui l-a speriat și mai tare. Și-a împins ochelarii spre creştetul capului. Zona din jurul ochilor pe care nu ajunsese funinginea avea cam aceeași culoare cu tenul tuciuriu al mamei mele. *Albul ochilor lui e tare alb pentru cineva care se uită în foc toată ziua*, mi-am spus.

— Copilă, n-ai ce căuta aici, a spus el.

Am făcut un pas înapoi. Vocea îi era răsunătoare. Plină. Omul acesta putea să vorbească în deșert și să fie auzit de animale de la kilometri distanță.

— Nu-i chiar așa de cald, am spus.

Am ridicat paharul cu apă.

— Poftim.

Am pășit mai aproape, cît se poate de conștientă de ceea ce eram. Purtam rochia verde pe care mi-o cususe mama. Materialul era ușor, dar mă acoperea cu totul, pînă la glezne și la încheieturile mîinilor. M-ar fi pus să port și văl, dar n-o lăsase inima.

Era ciudat. De obicei, oamenii mă ocoleau fiindcă eram *ewu*. Cîteodată însă, se strîngeau femeile ciorchine în jurul meu.

— Dar uită-te la pielea ei, își spuneau una alteia, fără să mi se adreseze vreodată direct. E așa netedă și delicată! Arată aproape ca laptele de cămilă.

— Și părul ei e ciudat de stufos, zici că-i un snop de iarbă uscată.

— Are ochii ca pisicile de nisip.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ani creează o frumusețe stranie chiar și din urîțenie.

— Poate o să se facă frumoasă pînă la Ritualul de Unsprezece Ani.

— Ce rost ar avea să treacă prin ritual? Tot n-o să se însoare nimeni cu ea.

Și apoi rîsete.

În piață, bărbații încercau să mă înșface, dar eu eram mereu mai iute și știam să zgîrii. Învățasem de la pisicile de nisip. Toate acestea erau zăpăcitoare pentru mintea mea de copil de șase ani. Acum, cînd stăteam dinaintea fierarului, mă temeam că și lui i s-ar putea părea bizar de plăcută urîțenia trăsăturilor mele.

Am ridicat paharul spre el. L-a luat și a băut îndelung, sorbind tot pînă la ultima picătură. Eram înaltă pentru vîrsta mea, dar și el era înalt pentru a lui. A trebuit să-mi aplec capul pe spate ca să-i văd zîmbetul de pe față. A scos un suspin adînc de ușurare și mi-a dat înapoi paharul.

— Bună apă, a spus el și s-a întors la nicovala lui. Ești prea înaltă și mult prea îndrăzneață ca să fii un spirit al apei.

Am zîmbit și i-am răspuns:

— Mă cheamă Onyesonwu Ubaid. Pe tine cum te cheamă, *oga*?

— Fadil Ogundimu, a spus el.

Și-a privit mîinile înmănușate.

— Ți-aș strînge mîna, Onyesonwu, dar mi s-au încins mănușile.

— Nu-i nimic, *oga*. Doar ești fierar!

El a încuviințat dînd din cap.

— La fel ca tata și ca tatăl lui, și ca tatăl tatălui lui și așa mai departe.

— Mama și cu mine am venit aici de cîteva luni, m-a luat gura pe dinainte.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mi-am amintit că se făcea tîrziu.

— Ah, trebuie să plec, *oga* Ogundimu!

— Mulțumesc pentru apă, a spus el. Ai avut dreptate. Mi-era sete.

După aceea, am început să-l vizitez deseori. A devenit cel mai bun prieten al meu și singurul. De-ar fi știut mama că-mi petreceam timpul cu un bărbat străin, m-ar fi bătut și m-ar fi tăiat de la porția de timp liber săptămîni la rînd. Ucenicul fierarului, un bărbat pe nume Ji, mă detesta și mi-o arăta printr-un rînjet dezgustat de fiecare dată cînd mă vedea, de parcă aș fi fost un animal sălbatic bolnav.

— Nu-l lua în seamă pe Ji, mi-a spus fierarul. Se pricepe la metal, dar îi lipsește imaginația. Iartă-l. E un primitiv.

— Dar *ție* ți se pare că arăt ca o făptură malefică? l-am întrebat.

— Ești adorabilă, a răspuns el zîmbind. Felul cum e conceput un copil nu e vina sau povara copilului.

Nu știam ce înseamnă *conceput* și nici n-am întrebat. Îmi spusese că sînt adorabilă și nu voiam să-și retragă cuvintele. Din fericire, Ji venea de obicei tîrziu, cînd se mai răcorea.

Nu a trecut mult și îi povesteam deja fierarului despre viața mea în deșert. Eram prea micuță ca să știu că e cazul să păstrez pentru mine astfel de lucruri delicate. Nu pricepeam că trecutul meu, însăși existența mea, era ceva delicat. În schimb, el m-a învățat cîteva lucruri despre metal, cum ar fi care tipuri se lăsau mai ușor prelucrate la cald și care nu.

— Cum era soția ta? l-am întrebat într-o zi.

Dădeam din gură doar ca să fac conversație. Eram mai interesată de micul teanc de felii de pîine pe care mi-l adusese.

— Njeri, a spus el. Avea pielea neagră.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Și-a cuprins o coapsă cu mîinile lui mari.

— Și picioare foarte zdravene. Era jocheu de cămile.

Am înghițit dumicatul de pîine pe care îl mestecam.

— Chiar așa? am exclamat.

— Lumea zice că picioarele alea o țineau pe spinarea cămilelor, dar știu eu mai bine. Avea și un fel de dar.

— Ce dar? am întrebat, aplecîndu-mă înainte. Putea să treacă prin ziduri? Să zboare? Să mănînce sticlă? Să se transforme în gîndac?

Fierarul a pufnit în rîs.

— Citești mult.

— Am citit de două ori Marea Carte! m-am făloșit.

— Impresionant. Ei, Njeri a mea vorbea cu cămilele. Vorbitul cu cămilele e treabă de bărbat, așa că în loc de asta și-a ales cursele de cămile. Și nu doar că participa la curse. Le *cîștiga*. Ne-am cunoscut cînd eram adolescenți. Ne-am căsătorit cînd aveam douăzeci de ani.

— Cum suna vocea ei? am întrebat.

— Ah, avea o voce enervantă și frumoasă, a spus el.

M-am încruntat, nedumerită.

— Vorbea foarte tare, a explicat el, luînd o felie din pîinea mea. Rîdea mult cînd era fericită și țipa mult cînd era nervoasă. Înțelegi?

Am încuviințat din cap.

— O vreme, am fost fericiți.

Și s-a oprit. L-am așteptat un timp să continue. Știam că urma partea cea rea. Cum el rămăsese uitîndu-se lung la bucata lui de pîine, am insistat:

— Şi? Ce s-a întîmplat apoi? Ți-a greșit cu ceva?

A rîs pe înfundate, iar eu m-am bucurat, deși de întrebat

******ebook converter DEMO Watermarks*******

întrebasem cu toată seriozitatea.

— Nu, nu, a răspuns el. În ziua cînd a reușit cursa cea mai rapidă din viața ei, s-a petrecut ceva îngrozitor. S-o fi văzut, Onyesonwu! Era finala curselor de la Festivalul Ploii. O mai cîștigase și înainte, dar în ziua aia se pregătea să bată recordul absolut de viteză la cursa de opt sute de metri.

A făcut o pauză.

— Eu eram la linia de sosire. Toți eram acolo. Pe jos era încă alunecos după ploaia grea din noaptea trecută. Ar fi trebuit să se amîne cursa pentru altă zi. Cămila lui Njeri se apropia, gonea în felul acela al ei, cu genunchii apropiaţi. Nici o cămilă nu alergase vreodată atît de repede.

A închis ochii.

— A făcut un pas greșit și… s-a dus de-a dura.

Vocea i s-a spart.

— Pînă la urmă, picioarele puternice i-au adus pieirea lui Njeri. Picioarele n-au slăbit strînsoarea și cînd a căzut cămila, a prins-o și-a strivit-o sub greutatea ei.

Am icnit, astupîndu-mi gura cu mîinile.

— Dacă ar fi căzut de pe cămilă, ar fi trăit. Eram căsătoriți doar de trei luni.

A oftat.

— Cămila pe care călărea a refuzat să plece de lîngă ea. A mers oriunde era dus trupul. La cîteva zile după ce-a fost incinerată, a murit și ea, de inimă rea. Cămile de peste tot au scuipat și-au gemut săptămîni în șir.

Și-a pus la loc mănușile și s-a întors la nicovală. Conversația se terminase.

Au trecut luni de-atunci. Am continuat să-l vizitez o dată la cîteva zile. Știam că-mi forțez norocul cu mama. Dar consideram

******ebook converter DEMO Watermarks*******

că merită riscul. Într-o zi, el m-a întrebat cum îmi mai merge.

— Bine, i-am răspuns. Vorbea ieri o doamnă despre tine. Zicea că ești cel mai mare fierar din lume și că cineva care se cheamă Osugbo te plătește bine. E cel care are Casa lui Osugbo? Mereu mi-am dorit să intru acolo.

— Osugbo nu-i un om, a răspuns el pe cînd examina o bucată de fier forjat. E grupul bătrînilor din Jwahir care păstrează ordinea, guvernanții noștri.

— Aha, am spus, fără să cunosc sau să-mi pese de cuvîntul *guvernanți*.

— Ce mai face mama ta? a întrebat el.

— Bine.

— Vreau s-o cunosc.

Mi-am ținut respirația, uitîndu-mă la el pe sub sprîncene. Dacă ar afla ea de existența lui, aș încasa cea mai aprigă bătaie din viața mea și apoi mi-aș pierde unicul prieten. *De ce vrea s-o cunoască?* m-am întrebat, simțindu-mă dintr-odată teribil de posesivă față de mama. Dar cum puteam să-l împiedic s-o cunoască? Mi-am mușcat buza și, fără nici o tragere de inimă, am spus:

— Bine.

Spre consternarea mea, a venit la cortul nostru chiar în seara aceea. Arăta însă impresionant cu pantalonii lungi și albi care fluturau pe el și cu caftanul alb. Purta un văl alb pe cap. Să porți alb din cap pînă-n picioare însemna să te prezinți în fața cuiva cu mare umilință. De obicei femeile făceau asta. Venind din partea unui bărbat, era ceva cu totul aparte. A știut s-o abordeze pe mama cu multă atenție.

La început, mama s-a speriat și s-a înfuriat pe el. Cînd i-a povestit despre prietenia pe care o legase cu mine, m-a plesnit

******ebook converter DEMO Watermarks*******

peste fund atît de tare, că am fugit afară și am plîns ore în șir. Cu toate acestea, o lună mai tîrziu, papa și mama erau căsătoriți. În ziua de după nuntă, eu și mama ne-am mutat în casa lui. Ar fi trebuit să fie totul perfect după aceea. A fost bine timp de cinci ani. Apoi au început să se întîmple lucruri bizare.

Capitolul 3
Conversație întreruptă

Papa ne-a fost ancoră în Jwahir mie și mamei. Dar, chiar dacă n-ar fi murit el, tot aș fi ajuns aici. Nu mi-a fost dat să *rămîn* în Jwahir. Eram prea nestatornică și mai erau și alte lucruri care mă îmboldeau. Am fost o sursă de necazuri din clipa în care am fost concepută. Am fost o pată neagră. O otravă. Mi-am dat seama de asta cînd aveam unsprezece ani. Atunci mi s-a întîmplat ceva neobișnuit. Incidentul a obligat-o pe mama să-mi spună în sfîrșit povestea mea urîtă.

Era seară și se apropia cu repeziciune o furtună cu tunete și trăsnete. Stăteam în pragul ușii din spate și mă uitam cum vine, cînd, chiar sub ochii mei, un vultur mare a atacat o vrabie în grădina mamei. Vulturul a trîntit vrabia la pămînt și apoi a zburat cu ea în gheare. Trei pene maro însîngerate au căzut din trupul vrabiei. Au aterizat printre roșiile mamei. Bubuia tunetul cînd m-am dus și am cules de pe jos una dintre pene. Am frecat sîngele între degete. Nu știu de ce am făcut asta.

Era lipicios. Iar mirosul lui ca de aramă îmi înțepa nările, de parcă m-aș fi scăldat în el. Mi-am înclinat capul într-o parte, fără

******ebook converter DEMO Watermarks*******

un motiv anume, ascultînd, simțind. *Se-ntîmplă ceva aici,* mi-am spus. Cerul s-a întunecat. Vîntul s-a întețit. A adus… un alt miros. Un miros ciudat, pe care de atunci am ajuns să-l recunosc, dar pe care n-o să fiu niciodată în stare să-l descriu.

Pe măsură ce inspiram acel miros, simțeam tot mai intens cum începe să se se petreacă ceva în capul meu. M-am gîndit să fug în casă, dar nu voiam să duc cu mine înăuntru ce-o mai fi fost și lucrul acela. Și apoi, nici de-aș fi vrut nu mă puteam mișca. Am auzit un bîzîit, apoi am simțit durere. Am închis ochii.

În mintea mea erau uși, uși din oțel, din lemn și din piatră. Durerea era de la ușile acelea care se întredeschideau. Trecea un curent de aer fierbinte prin ele. Aveam o senzație ciudată în trup, de parcă fiecare mișcare pe care o făceam ar fi putut să-mi rupă ceva. Am căzut în genunchi și am vomitat. Mi s-au gripat toți mușchii. Apoi am încetat să mai exist. Nu-mi amintesc nimic. Nici măcar întuneric.

Era groaznic.

Următorul lucru despre care am cunoștință este că mă aflam sus de tot, într-un uriaș copac iroko crescut în centrul orașului. Eram în pielea goală. Ploua. Umilința și confuzia mi-au însoțit toată copilăria. E de mirare că furia nu s-a lăsat nici ea mai prejos?

Mi-am ținut respirația ca să mă opresc din suspinele produse de șoc și spaimă. Ramura groasă de care mă țineam era alunecoasă. Și nu reușeam să scap de senzația că tocmai murisem pe neașteptate și apoi revenisem la viață. Dar n-avea importanță la momentul acela. Cum mă mai dădeam jos de-acolo?

— Trebuie să sari! a strigat cineva.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Jos erau tata și un băiat necunoscut, care purta un coș pe creștet. Am scrîșnit din dinți și m-am apucat mai strîns de ramură, furioasă și rușinată.

Papa a întins brațele.

— Sari! a strigat el.

Am ezitat, spunîndu-mi: *Nu vreau să mor din nou*. Am scîncit. Ca să nu-mi mai vină și alte gînduri, am sărit. Papa și cu mine ne-am rostogolit pe pămîntul ud și acoperit cu fructe de iroko. M-am săltat cu greu în picioare și m-am lipit de el, încercînd să mă ascund, în timp ce el își scotea cămașa. Mi-am tras-o rapid pe mine. Izul fructelor zdrobite era puternic și amărui în bătaia ploii. Ne trebuia o baie bună ca să scăpăm de miros și de petele movulii de pe piele. Hainele lui papa nu mai erau bune de nimic. M-am uitat în jur. Băiatul dispăruse.

Papa m-a luat de mînă și am mers amîndoi acasă în tăcerea șocului suferit. Ne tîram picioarele prin ploaie și mă luptam să-mi țin ochii deschiși. Atît eram de sfîrşită. Parcă dura o veșnicie drumul pînă acasă. *Așa departe am ajuns?* mă miram în sinea mea. *Ce… cum?* Odată ajunși acasă, l-am oprit pe papa în dreptul ușii.

— Ce s-a-ntîmplat? l-am întrebat în sfîrșit. Cum de-ai știut unde să mă cauți?

— Pînă una, alta, hai să te usuci, a spus el cu blîndețe.

Cînd am deschis ușa, mama a venit în fugă. Am insistat că n-am nimic, dar nu era adevărat. Mă lua iar cu amețeală. Am pornit spre camera mea.

— Las-o să se ducă, i-a spus papa.

M-am tîrît în pat și de data asta m-am cufundat într-un somn adînc şi cît se poate de obişnuit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Scoală-te, mi-a spus mama în șoaptă.

Trecuseră cîteva ore. Aveam ochii încleiați și mă durea tot corpul. M-am săltat încet în capul oaselor, frecîndu-mă la față. Mama și-a tras scaunul mai aproape de patul meu.

— Nu știu ce s-a-ntîmplat cu tine, a spus ea.

Dar se ferea să mă privească. Chiar și așa, tot mă întrebam dacă spune adevărul.

— Nici eu, mama.

Am suspinat, masîndu-mi brațele și picioarele dureroase. Încă mai simțeam pe piele mirosul fructelor de iroko.

Mi-a luat mîinile într-ale ei.

— E singura dată cînd îți spun asta.

A șovăit și a clătinat din cap, adăugînd ca pentru sine:

— Of, Ani, n-are decît unsprezece ani.

Apoi a ridicat capul și am văzut că avea expresia aceea pe care i-o știu atît de bine. De parcă ar asculta ceva. A țîțîit din buze și a dat din cap.

— Mama, ce…

— Era soarele sus pe cer, a spus ea cu voce moale. Lumina totul. Atunci au venit. Cînd majoritatea femeilor, cele care aveau peste cincisprezece ani, Conversau cu Zeița în deșert. Eu aveam vreo douăzeci de ani…

***

Militanții nuru au așteptat momentul retragerii, cînd femeile okeke mergeau în deșert și rămîneau acolo timp de șapte zile ca s-o omagieze pe zeița Ani. „Okeke“ înseamnă „cei creați“. Cei din poporul okeke au pielea de culoarea nopții pentru că au fost creați înaintea zilei. Ei au fost primii. Mai tîrziu, după ce s-au întîmplat multe altele, au sosit nuru. Au venit din stele și de aceea pielea lor e de culoarea soarelui.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Probabil că numele au fost alese de comun acord în vremuri de pace, fiindcă se știa prea bine că okeke se nasc pentru a fi sclavi la nuru. Demult, în timpul Vechii Ere a Africii, făcuseră ceva îngrozitor, din care cauză Ani le-a pus povara aceasta pe umeri. E scris în Marea Carte.

Deși locuia cu soțul ei într-un mic orășel okeke în care nimeni nu era sclav, Najeeba își știa locul. Ca toată lumea din satul ei, dacă ar fi trăit în Regatul Celor Șapte Rîuri, la doar douăzeci și patru de kilometri distanță către est, unde existența era mai îndestulătoare, și-ar fi petrecut viața slujindu-i pe nuru.

Cei mai mulți se supuneau vechii ziceri „E nebun șarpele care visează să fie șopîrlă“. Dar într-o zi, cu treizeci de ani în urmă, un grup de bărbați și femei okeke din orașul Zin au început s-o respingă. Se săturaseră. S-au răzvrătit, au reclamat și-au refuzat. Fervoarea lor s-a răspîndit în tîrgurile și satele vecine ale Celor Șapte Rîuri. Acești okeke au plătit scump faptul de-a fi nutrit ambiții. *Toată* lumea a plătit, ca întotdeauna cînd are loc un genocid. De-atunci se tot întîmplă cînd și cînd. Rebelii okeke care au scăpat de exterminare au fost împinși către est.

Najeeba stătea cu capul plecat în nisip, cu ochii închiși, cu atenția concentrată spre interior. Zîmbea și conversa cu Ani. Cînd avea zece ani, pornise și ea pe drumurile sării în călătoriile pe care le făceau tatăl și frații ei ca să facă negoț cu sare. De atunci, începuse să iubească întinderea deșertului. Și dintotdeauna iubise cu înfocare călătoriile. I se lăți zîmbetul pe față și își îngropă fruntea mai adînc în nisip, fără să ia în seamă murmurul femeilor care se rugau în jurul ei.

Najeeba îi spunea lui Ani cum ea și soțul ei stătuseră afară cu cîteva nopți în urmă și văzuseră cinci stele căzînd din cer. Se zice că atîtea stele cît văd căzînd o soție și un soț, atîția copii vor avea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Rîse în sinea ei. Nici nu-i trecea prin minte că n-avea să mai rîdă multă vreme după aceea.

— N-avem noi prea multe, dar tata ar fi mîndru, spuse Najeeba cu vocea ei puternică. Avem o casă în care intră mereu nisipul. Computerul nostru era vechi de cînd l-am cumpărat. Stația noastră de captare adună doar jumătate din cantitatea de apă din nori pe care ar trebui s-o adune. S-au pornit iar omorurile, și nu departe de noi. Încă n-avem copii. Dar sîntem fericiți. Și îți mulțumesc…

Torsul unor motoare de scutere. Najeeba ridică privirea. Era un întreg alai, fiecare purtînd cîte un steag portocaliu în spatele scaunului. Trebuie să fi fost cel puțin patruzeci. Najeeba și grupul său erau la cîțiva kilometri de sat. Plecaseră cu patru zile în urmă, timp în care băuseră doar apă și mîncaseră doar pîine. Aşadar, nu erau doar singure, erau și lipsite de forțe. Îi cunoștea prea bine pe oamenii aceia. *Cum au știut unde să ne găsească?* se miră ea. Deșertul le șterse urmele de cîteva zile.

Ura ajunsese pînă la urmă și la căminul ei. Satul era un loc liniștit, cu case mărunte, dar solide, o piață mică, dar bine aprovizionată, unde cele mai importante evenimente erau nunțile. Era un loc plăcut, inocent, ascuns sub palmieri unduitori. Pînă acum.

În vreme ce scuterele dădeau roată în jurul femeilor, Najeeba privi în urmă către satul ei. Scoase un geamăt de parcă ar fi primit un pumn în burtă. Fum negru se învălătucea spre cer. Zeița Ani nu se obosise să le spună femeilor că erau pe cale să moară. Că, în timp ce ele stăteau cu capetele în nisip, copiii lor, soții, rudele de acasă erau uciși, iar locuințele lor erau incendiate.

Pe fiecare scuter se afla cîte un bărbat și cîțiva dintre ei erau

******ebook converter DEMO Watermarks*******

însoțiți de cîte o femeie. Aveau văluri portocalii peste fețele aurii ca soarele. Veșmintele lor militare scumpe – pantaloni, cămăși și ghete din piele de culoarea nisipului – erau probabil tratate cu gel termic ca să rămînă răcoroase în bătaia soarelui. Cum stătea cu gura căscată și se uita țintă la fumul din zare, Najeeba își aminti cum își dorise dintotdeauna soțul ei gel termic pentru haine cînd lucra la înălțime, în palmieri. Nu și-l permisese niciodată. *N-o să și-l permită niciodată,* își spuse ea.

Femeile Okeke începură să țipe și să fugă în toate direcțiile. Najeeba urlă atît de tare, încît rămase fără pic de aer în plămîni și simți că-i cedează ceva în fundul gîtlejului. Mai tîrziu avea să-și dea seama că era vocea ei, care o părăsea pentru totdeauna. Fugi în sens opus față de satul ei. Dar nuru făcură un cerc larg în jurul lor, mînîndu-le înapoi ca pe cămile sălbatice. Femeile okeke se chirciră laolaltă, cu veșmintele lor albastru-violete fluturînd în briză. Bărbații nuru coborîră de pe scutere, femeile nuru aținîndu-se în spatele lor. Se apropiară. Și atunci începură siluirile.

Toate femeile okeke, tinere, în floarea vîrstei sau bătrîne, au fost violate. De mai multe ori. Bărbații aceia nu osteneau; parcă ar fi fost posedați de o vrajă. După ce se consumau într-o femeie, mai aveau și pentru următoarea, și următoarea. Cîntau în timp ce siluiau. Femeile nuru care veniseră cu ei rîdeau, arătau cu degetul și cîntau și ele. Cîntau pe limba comună sipo, ca să înțeleagă și femeile okeke.

Sîngele de okeke curge ca apa,
Averea le-o luăm, străbunii li-i îngenunchem să ne pupe talpa.
Mîna grea asupra lor ne-abatem,
Pămîntul căruia-i spun „al lor“ al nostru îl facem.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A noastră-i puterea lui Ani
Și prafului sîngele vostru-l vom da, căci ne sunteți dușmanii.
Mizerabili sclavi, în veci urîți, Ani v-a ucis, sînteţi pierduţi!

Najeeba o încasă cel mai rău. Celelalte femei okeke erau bătute și violate, după care violatorii lor treceau mai departe, dîndu-le un moment de respiro. Însă bărbatul care o luase pe Najeeba rămase cu ea și nu era lîngă el nici o femeie nuru să rîdă și să privească. Era înalt și puternic ca un taur. Un animal. Vălul îi ascundea fața, dar nu și furia.

O apucă pe Najeeba de cozile ei groase și negre și o tîrî la vreo doi metri de ceilalți. Ea încercă să se ridice și să fugă, dar el o încălecase deja. Încetă să se mai zbată cînd îi văzu cuțitul… strălucitor și ascuțit. El rîse, folosindu-l ca să-i taie hainele. Ea îl privi în ochi, singura parte a feței pe care putea să i-o vadă. Erau aurii și cafenii, și plini de mînie, zvîcnind la colțuri.

Țintuind-o la pămînt, scoase din buzunar un mic aparat de forma unei monede și îl așează pe jos lîngă ea. Era un dispozitiv dintre cele pe care le foloseau oamenii ca să măsoare timpul, starea vremii, să poarte cu ei cîte un fișier cu Marea Carte. Acesta avea un mecanism de înregistrare. Ochiul mic și negru al camerei se înălță, scoțînd un clic și un bîzîit cînd începu să înregistreze. Bărbatul se puse pe cîntat și înfipse cuțitul în nisip lîngă capul Najeebei. Doi cărăbuși mari și negri aterizară pe mîner.

Îi desfăcu picioarele și cîntă mai departe în timp ce o sfredelea. Iar între cîntece, rostea cuvinte nuru pe care ea nu le putea pricepe. Cuvinte aprinse, mușcătoare, mîrîite. După o vreme, cînd mînia clocotea în ea, Najeeba îl scuipă și mîrîi și ea la el. El o apucă de gît, își luă cuțitul și îl ținu cu vîrful îndreptat

******ebook converter DEMO Watermarks*******

spre ochiul ei stîng pînă o făcu să se potolească. Apoi cîntă și mai tare și sfredeli și mai adînc în ea.

La un moment dat, Najeeba deveni rece, apoi amorțită, apoi complet tăcută. Se transformă în doi ochi care urmăreau ce se petrece. Mereu făcea așa, mai mult sau mai puțin. Copilă fiind, căzuse dintr-un copac și își rupsese o mînă. Deși o chinuia durerea, s-a ridicat calmă, și-a lăsat prietenii, speriaţi, și a plecat acasă la mama ei, care a dus-o la o prietenă pricepută să repare oasele rupte. Purtarea neobișnuită a Najeebei îl enerva pe tatăl ei de fiecare dată cînd era bătută fiindcă făcuse vreo boroboață. Oricît de tare ar fi fost lovitura, ea nu scotea nici un sunet.

— Copilul ăsta are un alusi[3] lipsit de respect! spunea mereu taică-său, plîngîndu-i-se mamei.

Dar cînd era binedispus, cum se întîmpla de obicei, tatăl ei lăuda partea aceasta a Najeebei, spunînd adesea:

— Lasă-ți alusiul să călătorească, fata mea. Să vezi ce-i de văzut!

Acum alusiul ei, partea eterică din ea, care avea capacitatea de-a înăbuși durerea și de-a observa, ieșise la suprafață. Mintea ei înregistra evenimentele la fel ca dispozitivul bărbatului. Fiecare detaliu. Iar mintea ei observă că, indiferent de cuvinte, vocea bărbatului cînd cînta era minunată.

Dură aproape două ore, deși Najeebei i se păru că trecuse o zi și jumătate. Revăzu în minte soarele traversînd cerul, apunînd și înălțîndu-se iar. Era un timp îndelungat, doar atîta contează. Bărbații nuru cîntară, rîseră, violară și, de cîteva ori, uciseră. Apoi plecară. Najeeba rămase întinsă pe spate, cu hainele desfăcute, cu torsul expus în lumina soarelui, lovit și învinețit. Încercă să audă respirații, gemete, plînsete și, o vreme, nu auzi nimic. Se bucură.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Apoi o auzi pe Amaka strigînd:

— Ridicați-vă!

Amaka avea douăzeci de ani mai mult decît Najeeba. Era puternică și adesea era vocea femeilor din satul ei.

— Ridicați-vă toate! spuse Amaka, împleticindu-se.

— Sus!

Trecu pe la toate femeile și le lovi cu piciorul.

— Sîntem moarte, dar n-o să murim aici, astea care mai respirăm.

Najeeba asculta fără să se miște cum le izbea Amaka pe femei în coapse și le trăgea de mîini. Spera să poată face pe moarta cît s-o păcălească. Știa că soțul ei era mort, și chiar de n-ar fi fost, nu s-ar mai atinge vreodată de ea.

Bărbații nuru și femeile lor făcuseră toate astea nu de dragul de-a tortura și-a necinsti. Ei voiau să conceapă copii *ewu*. Asemenea copii nu sînt produsul iubirii interzise dintre un nuru și o okeke și nu sînt nici noahi, adică okeke născuți fără culoare. *Ewu* sînt copii ai violenței.

O femeie okeke nu va ucide *niciodată* un copil plămădit în lăuntrul ei. Ea i se va împotrivi chiar și soțului ca să-și păstreze în viață copilul din pîntece. Totuși, datina dictează că orice copil este copilul tatălui său. Acești nuru plantaseră otravă. O femeie okeke care dădea naștere unui copil *ewu* era unită cu acel nuru prin copilul ei. Nuru căutau să distrugă de la rădăcină familiile okeke. Najeebei nu-i păsa de planul lor crud. Nu se plămădea nici un copil în pîntecele ei. Tot ce-și dorea ea era să moară. Cînd ajunse Amaka la ea, n-avu nevoie decît de o lovitură ca s-o facă să tușească.

— Nu mă păcălești tu pe mine, Najeeba, spuse Amaka. Hai, sus.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Toată partea stîngă a feței îi era albastru-vineție. Ochiul stîng îi era închis din pricina umflăturii.

— De ce? întrebă Najeeba cu noua ei voce fără voce.

— Fiindcă asta *facem* noi, răspunse Amaka și întinse o mînă.

Najeeba se întoarse pe partea cealaltă.

— Lasă-mă să termin de murit. N-am copii. E cel mai bine așa.

Își simțea greutatea din pîntece. Dacă se ridica în picioare, toată sămînța ce fusese pompată în ea s-ar fi vărsat afară. Îngrețoșată la gîndul acesta, întoarse capul într-o parte și icni. Cînd i se liniști stomacul, Amaka era tot acolo. Scuipă pe jos lîngă Najeeba. Saliva era roșie de sînge. Apoi încercă s-o tragă în sus. Deși fulgerată de durerea din burtă, Najeeba se strădui să-și păstreze trupul moleşit și greu. Pînă la urmă, cuprinsă de frustrare, Amaka lăsă brațul Najeebei să cadă, scuipă din nou și trecu mai departe.

Femeile care aleseseră să trăiască se sculară cu greu în picioare și porniră înapoi spre sat. Najeeba închise ochii, simțind cum i se prelinge un fir de sînge dintr-o tăietură de pe frunte. În scurt timp se lăsă iar liniștea. *Ar fi ușor să părăsesc acest trup*, își spuse. Mereu îi plăcuse să călătorească.

Zăcu acolo pînă începu să-i ardă fața în soare. Moartea venea mai încet decît și-ar fi dorit ea. Deschise ochii și se ridică în capul oaselor. Dură vreun minut pînă i se obișnuiră ochii cu lumina puternică. Apoi văzu leșuri și bălți de sînge pe care le înghițea nisipul, de parcă femeile ar fi fost sacrificii aduse deșertului. Se sculă încet în picioare, merse la tolba ei și o ridică de jos.

— Lasă-mă, spuse Teka cîteva minute mai tîrziu, cînd o scutură Najeeba.

Teka era singura în viață dintre cele cinci trupuri. Najeeba se așează greoi lîngă ea. Își frecă scalpul dureros acolo unde

******ebook converter DEMO Watermarks*******

atacatorul ei o trăsese de păr cu atîta brutalitate. Se uită la Teka. Codițele ei împletite pe scalp aveau crustă de nisip și pe față îi apărea o grimasă la fiecare respirație. Najeeba se ridică încet și încercă s-o salte și pe ea.

— Lasă-mă, repetă Teka, aruncîndu-i o privire mînioasă.

Așa că Najeeba o lăsă.

Porni tîrîndu-și picioarele către sat, apucînd-o într-acolo doar din obișnuință. O imploră pe Ani să-i trimită ceva pe drum care s-o ucidă, de pildă un leu sau alți nuru. Dar nu aceasta era voința lui Ani.

Satul ei ardea. Casele mocneau, grădinile erau distruse, se vedeau scutere în flăcări. Zăceau leșuri în stradă. Multe erau arse, de nerecunoscut. În timpul raidurilor de felul acesta, soldații nuru îi luau pe bărbații okeke cei mai puternici, îi legau, aruncau kerosen pe ei și le dădeau foc.

Najeeba nu văzu nici picior de bărbat sau femeie nuru, nici vii, nici morți. Satul fusese o pradă ușoară, luat pe nepregătite, vulnerabil, refuzînd să privească realitatea în față. *Proștii,* își spuse ea. Femeile suspinau în stradă. Bărbații plîngeau în dreptul locuințelor. Copiii umblau de colo-colo, zăpăciți. Arșița era sufocantă, radiind dinspre soare și de la casele, scuterele și trupurile cuprinse de flăcări. Pînă la apus, avea să pornească un nou exod către est.

Cînd ajunse acasă, Najeeba rosti în șoaptă numele soțului său. Apoi făcu pe ea. Urina o fripse cînd îi curse pe picioarele învinețite. O jumătate de casă era în flăcări. Grădina lor era distrusă. Scuterul ardea. Dar iată-l pe Idris, soțul ei, șezînd pe pămînt, cu capul în mîini.

— Idris, murmură iar Najeeba.

Văd o stafie, își spuse ea. *O să sufle vîntul și-o să-l spulbere.* Nu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

se vedea sînge curgînd pe fața lui. Și chiar dacă genunchii pantalonilor săi albaștri erau plini de nisip, iar subsuorile caftanului albastru erau întunecate de sudoare, el era teafăr și nevătămat. Chiar el era, nu stafia lui. Najeebei îi venea să spună „Ani e milostivă“, dar zeița nu era milostivă. Nicidecum. Fiindcă, deși soțul ei fusese cruțat, Ani o ucisese pe Najeeba și-o lăsase încă vie.

Cînd o văzu, Idris țipă de bucurie. Alergară și se aruncară unul în brațele celuilalt, ținîndu-se strîns timp de cîteva minute. Idris mirosea a sudoare, neliniște, spaimă și osîndă. Nu îndrăzni să se întrebe cum mirosea ea însăși.

— Sînt bărbat în toată firea, dar n-am putut să fac nimic, doar să mă ascund ca un copil, îi spuse el la ureche.

O sărută pe gît. Najeeba închise ochii, dorindu-și ca Ani s-o ucidă acolo, pe loc.

— Așa a fost cel mai bine, șopti ea.

Apoi o ținu la un braț distanță și Najeeba știu.

— Nevastă, spuse el, privind în jos la veșmîntul ei desfăcut.

Părul pubian îi era expus, ca și coapsele învinețite, și burta.

— Acoperă-te! spuse el, trăgînd de marginile fustei rupte să le unească.

Ochii i se umeziră.

— A… a… acoperă-te, *o*!

Expresia durerii de pe față i se adînci și se ținu cu mîinile de mijloc. Făcu un pas înapoi. Se uită iar la Najeeba, mijindu-și ochii, apoi clătină din cap ca și cînd ar fi încercat să alunge ceva.

— Nu.

Najeeba nu se clinti din loc cînd soțul ei se îndepărtă cu mîinile pavăză în față.

— Nu, repetă el.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ochii lui vărsau lacrimi, dar chipul i se înăsprea.

Cu trăsăturile acum inexpresive, se uită la Najeeba cum intră în casa cuprinsă de flăcări. Înăuntru, Najeeba nu luă în seamă fierbințeala și zgomotele casei care crăpa, pocnea și murea. Adună metodic cîteva lucruri, ceva bani pe care îi ținea ascunși, o cratiță, stația de captare a apei, un joc primit de la sora ei cu cîțiva ani în urmă, o fotografie cu soțul ei zîmbind și un sac de pînză plin cu sare. Era bine să ai sare la tine cînd mergeai în deșert. Singura fotografie pe care o avea cu părinții ei decedați era în foc.

Najeeba n-avea să mai trăiască mult. În mintea ei, devenise acel alusi despre care taică-său spunea că trăise în ea dintotdeauna; spiritul deșertului, căruia îi plăcea să pornească hoinar spre locuri îndepărtate. Odată ajunsă în sat, sperase că soțul ei mai trăia. Cînd îl găsise, sperase că avea să se poarte altfel. Dar el era un okeke. De unde pînă unde să-și facă ea speranțe?

Era capabilă să supraviețuiască în deșert. Învățase din retragerile ei anuale împreună cu celelalte femei și din călătoriile pe care le făcea pe Drumul Sării cu tatăl și cu frații ei. Știa cum să-și folosească stația de captare ca să extragă condens din cer și să obțină apă de băut. Știa să prindă în capcană vulpi și iepuri. Știa unde să găsească ouă de broască țestoasă, șopîrlă sau șarpe. Știa cu precizie care cactuși sînt comestibili. Și, pentru că era deja moartă, n-avea nici o teamă.

Najeeba merse și merse, căutînd un loc în care să-i îngăduie trupului său să moară. *Peste o săptămînă*, își spuse ea și ridică tabăra. *Mîine*, își zise apoi, pe cînd își tîra picioarele mai departe. Cînd își dădu seama că e însărcinată, moartea încetă să mai reprezinte o opțiune. Dar, în mintea ei, tot un alusi era,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

controlînd și întreținîndu-și trupul așa cum controlează cineva un computer. Se îndreptă către est, în sens opus față de orașele nuru, către pustia în care trăia neamul okeke în exil. Pe timpul nopții, cînd se întindea în cortul ei, auzea vocile femeilor nuru rîzînd și cîntînd afară. Țipa la ele fără glas să intre și să termine cu ea, dacă pot.

— O să vă smulg sînii! spunea ea. O să vă beau sîngele ca să hrănesc cu el copilul care crește în mine!

După ce adormea, îl vedea adesea pe bărbatu-său, Idris, stînd în fața ei, tulburat și trist. Iris o iubise nespus timp de doi ani. Acum se trezea și trebuia să se uite la fotografia lui ca să și-l amintească așa cum fusese cîndva. După o vreme, nici asta n-o mai ajuta.

Luni la rînd, Najeeba a trăit fără nici un căpătîi, în timp ce burta îi creștea și ziua sorocului se apropia. Cînd n-avea altceva de făcut, se așeza și privea în gol. Cîteodată juca jocul umbrelor cu mîinile, cîștigîndu-l întruna, cu un scor tot mai mare de fiecare dată. Cîteodată vorbea cu pruncul din pîntece.

— Lumea oamenilor e aspră, spunea Najeeba. Dar deșertul e minunat. Alusi, *mmuo*[4], toate spiritele pot să trăiască aici în pace. Cînd ai să vii, o să-ți placă și ție aici.

Era o nomadă, călătorind doar pe răcoare, evitînd orașele și satele. Cînd trecuseră vreo patru luni, călcă din greșeală pe un scorpion, care o înțepă în călcîi. Piciorul i se umflă dureros și trebui să zacă timp de două zile. Dar în cele din urmă se ridică și merse mai departe.

Cînd intră în sfîrșit în travaliu, se văzu nevoită să recunoască faptul că nu era nimic adevărat din tot ce-și spusese în lunile acelea. Nu era un alusi pe cale să dea naștere unui copil alusi. Era o femeie complet singură în deșert. Îngrozită, zăcu în cortul ei, pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

salteaua subțire, în cămașa de noapte jerpelită de traiul în deșert, singurul obiect de îmbrăcăminte în care îi mai încăpea trupul tot mai rotunjit.

Trupul despre care recunoștea în sfîrșit că e al ei conspira împotriva ei. Trăgînd și împingînd cu violență, era ca lupta cu un monstru invizibil. Blestemă, țipă și se încordă. *Dacă mor aici, copilul o să moară singur*, îi trecu prin minte un gînd disperat. *Nici un copil nu merită să moară singur*. Se ținu tare. Se concentră.

După un ceas de contracții cumplite, alusiul ei ieși în față. Najeeba se relaxă, se trase înapoi și privi, lăsîndu-și corpul să facă ceea ce era menit să facă. După alte cîteva ore apăru copilul. Najeeba ar fi putut jura că se pusese pe țipat încă dinainte să iasă din ea. Atît era de furios. Din clipa în care se născu pruncul, Najeeba înțelese că ființei aceleia aveau să-i displacă surprizele și că va fi lipsită de răbdare. Tăie cordonul ombilical, legă buricul și își strînse copilul la sîn. O fetiță.

Najeeba o legănă și se privi cu groază cum sîngerează fără încetare. Imagini cu ea însăși zăcînd în nisip, cu sperma scurgîndu-se din ea încercau întruna să i se strecoare în minte. Acum, că redevenise ființă umană, nu mai era imună la aceste amintiri. Le alungă și se concentră asupra copilei furioase din brațele ei.

O oră mai tîrziu, pe cînd ședea neputincioasă, întrebîndu-se dacă avea să sîngereze pînă la moarte, șuvoiul încetini și apoi se opri. Cu copilul în brațe, adormi. Cînd se trezi, era în stare să se ridice în picioare. Se simțea de parcă aveau să-i cadă măruntaiele pe jos, dar statul în picioare nu mai era imposibil. Se uită cu luare-aminte la fetița ei. Moștenise de la ea buzele groase și pomeții înalți, dar avea nasul drept și subțire al cuiva care îi era

******ebook converter DEMO Watermarks*******

necunoscut Najeebei.

Iar ochii ei, ah, ochii ei! Erau de culoarea aceea cafeniu-aurie, ochii *lui*. Era de parcă *el* ar fi scrutat-o cu privirea prin ochii copilului. Pielea și părul pruncului aveau nuanța neobișnuită a nisipului. Najeeba cunoștea fenomenul acesta, propriu numai copiilor concepuți prin violență. *O fi măcar pomenit în Marea Carte?* Nu era sigură. Nu citise mare lucru din ea.

Populația nuru avea piele galben-maronie, nas îngust, buze subțiri și păr castaniu sau negru, asemănător cu coama de cal bine îngrijită. Okeke aveau piele închisă la culoare, nări largi, buze groase și păr negru cu firul gros ca al blănii de oaie. Nimeni nu știe de ce copiii *ewu* arată în felul acela. Nu seamănă nici cu okeke, nici cu nuru, par mai degrabă niște spirite ale deșertului. Aveau să treacă luni de zile pînă să apară pistruii distinctivi pe obrajii copilului. Najeeba privi lung în ochii fetiței sale. Apoi își lipi buzele de urechea ei și îi rosti numele.

— Onyesonwu, repetă ea.

Era potrivit. Îi venea să strige întrebarea către cer: „Cine se teme de moarte?“.

Dar, vai, Najeeba nu avea voce și nu putea decît să șoptească. *Într-o bună zi, Onyesonwu are să-și spună numele corect*, gîndi ea.

Merse încet pînă la stația de captare și conectă burduful mare pentru apă. Porni instalația, care scoase un șuierat puternic și produse obișnuita răceală bruscă. Zgomotul iritant o trezi pe Onyesonwu, care se puse pe plîns. Najeeba zîmbi. După ce o spălă pe Onyesonwu, se spălă și ea. Apoi bău și mîncă, hrănind-o pe Onyesonwu cu oarecare dificultate. Copila nu prea înțelegea cum să apuce de sfîrc. Era vremea să pornească la drum. Sîngele nașterii avea să atragă animalele sălbatice.

De-a lungul lunilor care urmară, Najeeba se concentră asupra

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lui Onyesonwu. Și în același timp se forță să aibă grijă și de ea însăși. Dar era mai mult de atît. *Strălucește ca un astru. Ea e speranța mea*, își spunea Najeeba, uitîndu-se lung la copila ei. În momentele de trezie, Onyesonwu era gălăgioasă și agitată, dar de dormit dormea cu tot atîta înverșunare, lăsîndu-i Najeebei timp suficient să facă ce avea de făcut și să se odihnească. Erau zile tihnite pentru mamă și fiică.

Cînd Onyesonwu făcu febră și nici unul dintre leacurile Najeebei nu avu efect, veni vremea să caute un vindecător. Onyesonwu avea patru luni. Trecuseră recent pe lîngă un oraș okeke pe nume Diliza. Trebuia să se întoarcă. Avea să fie prima dată după mai bine de un an cînd Najeeba se afla în preajma altor oameni. Piața era la marginea orașului. Onyesonwu se foia și ardea de febră în spinarea ei.

— Nu-ți face griji, spuse Najeeba, coborînd duna de nisip.

Se străduia din răsputeri să nu sară în sus la fiecare zgomot sau ori de cîte ori se atingea cineva de brațul ei. Își pleca fruntea de cîte ori o saluta cineva. Trecea pe lîngă piramide de roşii, butoaie de curmale, mormane de stații de captare uzate, sticle cu ulei de gătit, cutii cu piroane, obiecte ale unei lumi căreia ea și fiica ei nu-i aparțineau. Încă mai avea banii pe care îi luase la plecarea de acasă, iar aici se folosea aceeași monedă. Se temea să întrebe pe cineva încotro să meargă, așa că îi luă un ceas pînă găsi un vindecător.

Era scund și avea pielea netedă. În cortul său micuț erau pudre și fiole cu lichid maroniu, negru, galben și roșu, diverse tulpini legate în mănunchiuri și coșuri cu frunze. Un bețișor parfumat ardea și îndulcea aerul. În spinarea ei, Onyesonwu scotea cîte un ciripit anemic.

— Bună ziua, spuse vindecătorul, făcînd o plecăciune

******ebook converter DEMO Watermarks*******

dinaintea Najeebei.

— Copilul… copilul meu e bolnav, spuse Najeeba cu prudență.

El o privi pe sub sprîncene.

— Te rog, vorbește cu glas tare.

Najeeba își atinse gîtul cu mîna. Omul dădu din cap și se apropie.

— Cum ți-ai pierdut…

— N-am venit pentru mine, spuse ea. Pentru copila mea.

O desfășă pe Onyesonwu, ținînd-o strîns în brațe în timp ce vindecătorul se uita cu luare-aminte. El făcu un pas înapoi, iar Najeeba aproape că izbucni în lacrimi. Reacția lui în fața fiicei sale semăna foarte mult cu felul în care reacționase soțul ei cînd o văzuse.

— E cumva…?

— Da, spuse Najeeba.

— Sînteți nomade?

— Da.

— Singure?

Najeeba strînse din buze.

El aruncă o privire scurtă în spatele ei și spuse:

— Repede. Să mă uit la ea.

O examină pe Onyesonwu, întrebînd-o pe Najeeba ce mănîncă, fiindcă nici ea, nici fetița ei nu erau subnutrite. Îi oferi o sticluță cu dop de plută care conținea o substanță roz.

— Dă-i cîte trei picături la fiecare opt ore. E un copil viguros, dar dacă nu-i dai asta, o să moară.

Najeeba scoase dopul și adulmecă. Avea un miros dulceag. Orice va fi fost acolo, era amestecat cu sevă proaspătă de palmier. Plăti pentru leac o treime din toți banii ei. Îi dădu lui Onyesonwu trei picături. Copila supse lichidul și adormi la loc.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Restul banilor se duseră pe provizii. În sat se vorbea un dialect diferit, dar Najeeba știa să comunice și în sipo, și în okeke. În timp ce făcea cumpărături într-un ritm frenetic, începeau să se adune gură-cască în jurul ei. Numai puterea voinței o ținuse să nu dea fuga înapoi în deșert imediat după ce cumpărase medicamentul. Pruncului îi trebuiau biberoane și haine. Najeeba avea nevoie de o busolă, de o hartă și de un cuțit nou pentru tăiat carne. După ce cumpără un săculeț de curmale, se întoarse cu spatele la tarabă și se pomeni în fața unui zid de oameni. Majoritatea bărbați, unii vîrstnici, alții tineri. Cei mai mulți, cam de vîrsta soțului ei. Istoria se repeta. Doar că de data aceasta era singură, iar oamenii care o amenințau erau okeke.

— Asta ce mai e? întrebă ea pe un ton scăzut.

O simți pe Onyesonwu foindu-i-se în spinare.

— Al cui e copilul ăsta, mamă? întrebă un băiat de vreo optsprezece ani.

Din nou o simți pe Onyesonwu cum se frămîntă și deodată se umplu de furie.

— Nu-s mama ta! se răsti la el, dorindu-și să mai fi avut voce.

— E copilul tău, femeie? întrebă un bătrîn al cărui glas suna de parcă nu mai băuse apă rece de zeci de ani.

— Da, răspunse ea. E *a mea*! A nimănui altcuiva.

— Nu poți vorbi? întrebă alt bărbat, apoi se uită la cel de alături. Mișcă buzele, dar nu scoate nici un sunet. I-a luat Ani limba aia împuțită din gură.

— Copila asta e nuru! spuse cineva.

— E *a mea*, șopti Najeeba cît de tare putea.

Coardele vocale îi erau încordate și simțea gust de sînge.

— Concubină de nuru! *Tfyya!* Du-te și caută-ți bărbatul!

— Sclavo!

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Purtătoare de *ewu*!

Pentru acești oameni, uciderea populației okeke din vest era mai mult o poveste decît o realitate. Călătorise mai departe decît ar fi crezut. Oamenii aceștia nu voiau să cunoască adevărul. Stăteau cu ochii pe mamă cît se deplasa cu pruncul prin piață. Privind-o, se opreau să discute cu prieteni de-ai lor, rostind vorbe urîte, care deveneau și mai urîte pe măsură ce circulau. Erau tot mai furioși și mai agitați. Într-un tîrziu, le acostară pe Najeeba și pe fetița ei *ewu*. Prinseseră curaj și deveneau tot mai încrezători în dreptatea lor. În cele din urmă, loviră.

Cînd prima piatră o nimeri în piept, Najeeba fu prea șocată ca să fugă. Durea. Nu era un avertisment. Cînd a doua o izbi în coapsă, îi reveniră amintiri din urmă cu un an, cînd murise. Cînd, în loc de pietre, un trup de om se izbea de ea. A treia piatră o lovi în obraz și atunci știu că, dacă n-o ia la fugă, fiica ei avea să moară.

Fugi așa cum ar fi trebuit să fugă în ziua cînd atacase grupul de nuru. Pietrele o loveau în omoplați, în ceafă, în picioare. O auzi pe Onyesonwu țipînd ascuțit și plîngînd. Fugi pînă scăpă din piață și ajunse în siguranța deșertului. Abia după ce urcă a treia dună de nisip își îngădui să slăbească ritmul. Probabil credeau că o goniseră spre propria-i moarte. De parcă o femeie și un copil nu puteau supraviețui singuri în deșert.

Odată ajunsă la o distanță sigură de Diliza, Najeeba o desfășă pe Onyesonwu. Micuța icnea și suspina. Un fir de sînge îi curgea de deasupra sprîncenei, unde o nimerise o piatră. Fetița își freca fără vlagă fața, întinzînd sîngele. Continuă să se împotrivească atunci cînd Najeeba îi ținu mînuțele la spate. Era o rană superficială. În noaptea aceea, deși Onyesonwu dormi bine, fiindcă doctoria făcuse să îi scadă febra, Najeeba plînse și plînse

******ebook converter DEMO Watermarks*******

întruna.

Timp de șase ani, avu grijă de Onyesonwu singură în deșert. Onyesonwu crescu și se făcu o copilă puternică și năbădăioasă. Iubea nisipul, vînturile și vietățile deșertului. Najeeba, deși nu putea decît să șoptească, rîdea și zîmbea de cîte ori o auzea pe Onyesonwu țipînd. Cînd Onyesonwu striga cuvintele învățate de la Najeeba, aceasta o săruta și o strîngea în brațe. Așa învață Onyesonwu să-și folosească vocea fără să fi auzit glas de om.

Și ce voce minunată avea Onyesonwu! Învață să cînte ascultînd vîntul. Deseori stătea cu fața către întinderea vastă și îi cînta. Cîteodată, cînd cînta seara, chema bufnițe de la mari depărtări. Aterizau în nisip să asculte. Pentru Najeeba era primul semn că fiica ei nu era doar *ewu*, ci și aparte, neobișnuită.

În acel al șaselea an, Najeeba înțelese un lucru: fiica ei avea nevoie de alți oameni. În adîncul sufletului, Najeeba știa că, indiferent ce urma să devină acest copil, numai în sînul civilizației putea să devină. Așa că se folosi de hartă, de busolă și de stele ca s-o ducă pe copilă într-acolo. Și ce loc părea mai promițător pentru fetița ei de culoarea nisipului decît Jwahirul, care însemna „Casa Doamnei de Aur“?

După legenda jwahiriană, cu șapte sute de ani în urmă trăia o femeie okeke uriașă, făcută toată din aur. Tatăl ei a dus-o la coliba de îngrășat[5] și după cîteva săptămîni a ieșit de acolo grasă și frumoasă. S-a măritat cu un tînăr bogat și împreună au hotărît să se mute într-un oraș mai mare. Pe drum însă, din cauza greutății ei imense (era foarte grasă *și* toată din aur), femeia a obosit, și a obosit atît de tare, încît a trebuit să se întindă pe jos.

Doamna de Aur nu s-a mai putut ridica, prin urmare cuplul s-a stabilit acolo. Din acest motiv, locul pe care l-a nivelat ea a căpătat numele Jwahir, iar cei care trăiau acolo au ajuns să

******ebook converter DEMO Watermarks*******

prospere. Orașul a fost construit cu multă vreme în urmă de primii okeke care au fugit din vest. Strămoșii jwahirienilor erau cu adevărat un neam aparte.

Najeeba se rugă să nu fie niciodată nevoită să-i spună fiicei sale neobișnuite povestea conceperii sale. Dar Najeeba era și o femeie cu picioarele pe pământ. Viața nu era ușoară.

Îmi venea să omor pe cineva după ce mi-a spus mama povestea aceasta.

— Îmi pare rău, a spus mama. Ești foarte tînără. Dar mi-am jurat că în clipa în care va începe să se întîmple ceva cu tine, *orice*, o să-ți povestesc toate astea. S-ar putea să-ți ajute cumva să știi. Ce s-a-ntîmplat azi cu tine… în copac… cred că e doar începutul.

Tremuram și transpiram. Mă ustura gîtul cînd vorbeam.

— Îmi… îmi amintesc ziua aceea, prima, i-am spus, ștergîndu-mi sudoarea de pe frunte. Ai ales un loc din piață unde să vinzi niște cactus confiat.

M-am întrerupt, încruntîndu-mă pe măsură ce-mi aduceam aminte.

— Și vînzătorul de pîine ne-a obligat să ne mutăm în altă parte. A strigat la tine. Și s-a uitat la mine ca…

Mi-am dus degetele la micuța cicatrice de pe frunte și am apăsat-o. *Am să pun pe foc exemplarul din Marea Carte*, mi-am spus. *Din cauza ei se-ntîmplă toate astea.* Aș fi vrut să cad în genunchi și s-o implor pe Ani să ardă tot Vestul din temelii.

Știam cîte ceva despre sex. Aveam chiar și un strop de curiozitate în privința asta… mă rog, poate mai mult suspiciune decît curiozitate. Dar nu aveam știință despre *asta*: sexul ca violență, violență care produce copii… care mă produsese pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mine, care i se întîmplase mamei mele. Mi-am înăbușit impulsul de a vomita, iar apoi și pe cel de a-mi sfîșia pielea. Îmi venea s-o iau în braţe pe mama, dar în același timp nu voiam s-o ating. Eram otravă. N-aveam nici un drept. Nu prea reușeam eu să înțeleg cu adevărat ce-i făcuse acel… om, acel monstru. Nu la vîrsta de unsprezece ani.

Bărbatul din fotografie, singurul bărbat pe care îl văzusem în primii mei șase ani de viață, nu era tatăl meu. Nici măcar nu era un om bun. *Trădător nemernic*, mi-am spus, simțind lacrimile cum îmi înțeapă ochii. *Dacă dau vreodată de tine, îți tai penisul.* M-am cutremurat, gîndindu-mă că celui care îmi violase mama voiam să-i fac și mai rău de-atît.

Pînă la momentul acela, crezusem că sunt o noah. Noahii aveau doi părinți okeke, însă aveau și pielea de culoarea nisipului. Nu luasem în seamă faptul că nu moștenisem acei ochi de un roșu neobișnuit și nici sensibilitatea la lumina soarelui. Și că, în afară de culoarea pielii, noahii *arătau* practic ca niște okeke. Ignorasem faptul că alți noahi n-aveau nici o problemă în a se împrieteni cu copii care „arătau normal“. Nu erau niște paria, cum eram eu. Iar noahii mă priveau cu aceeași teamă și cu același dezgust ca și ceilalți okeke cu pielea mai închisă la culoare. Pînă și *pentru ei* eram diferită. De ce nu arsese mama fotografia aceea a soțului ei, Idris? El o trădase ca să-și apere nenorocita de onoare. Mama îmi spusese că murise… *ar fi trebuit* să moară – să fie UCIS – în mod violent!

— Papa știe?

Mi-a displăcut sunetul vocii mele. *Atunci cînd cînt*, m-am întrebat, *a cui voce o aude ea?* Și tatăl meu biologic cînta frumos.

— Da.

Papa a știut din clipa în care m-a văzut, mi-am dat seama.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Toată lumea a știut în afară de mine.

— *Ewu,* am rostit încet. Asta înseamnă?

Nu întrebasem niciodată.

— Născut din durere, a răspuns ea. Oamenii cred că cel născut *ewu* sfîrșește prin a deveni violent. Că un act de violență nu poate decît să ducă la și mai multă violență. Eu știu că nu-i adevărat, așa cum ar trebui să știi și tu.

M-am uitat la mama. Părea să știe foarte multe.

— Mamă, ce mi s-a întîmplat mie în copac ți s-a întîmplat și ție vreodată?

Mi-a răspuns doar atît:

— Draga mea, gîndești prea mult. Vino-ncoace.

S-a ridicat în picioare și m-a strîns în brațe. Am plîns amîndouă, am suspinat, am vărsat lacrimi. Dar, după ce am terminat, nu mai aveam altceva de făcut decît să ne vedem de viață.

Capitolul 4

Ritualul de Unsprezece Ani

Da, cel de-al unsprezecelea an al vieții mele a fost dur.

Corpul mi s-a dezvoltat devreme, așa că la momentul acela aveam deja sîni, ciclu și siluetă feminină. Și trebuia să le fac față bărbaților și băieților tîmpiți care îmi aruncau priviri libidinoase și tot voiau să tragă de mine. Apoi a venit acea zi ploioasă și, în mod misterios, am ajuns goală în copacul iroko, iar mama a fost atît de șocată, încît a simțit că venise vremea să-mi destăinuie adevărul respingător despre originea mea. O săptămînă mai

******ebook converter DEMO Watermarks*******

tîrziu a sosit vremea să trec prin Ritualul de Unsprezece Ani. Rareori îmi dădea viața răgaz.

Ritualul de Unsprezece Ani este o tradiție veche de două mii de ani, care se ține în prima zi din anotimpul ploios. Participă la el fetele care în anul cu pricina împlinesc unsprezece ani. Mama îl considera o practică primitivă și nefolositoare. Nu voia să am de-a face cu așa ceva. În satul ei, practicarea acestui ritual fusese interzisă cu cîțiva ani înainte să mă nasc eu. Așa că am crescut cu convingerea că circumcizia este ceva ce li se întîmplă altor fete, celor *născute* în Jwahir.

O fată care trece prin Ritualul de Unsprezece Ani merită să se vorbească despre ea ca despre o femeie adultă. Băieții nu obțin acest privilegiu decît la treisprezece ani. Așadar, perioada dintre unsprezece și șaisprezece ani este cea mai fericită pentru o fată, fiindcă este deopotrivă copilă și adultă. Informațiile despre ritual nu erau ascunse. Existau o mulțime de cărți despre procedură în biblioteca școlii. Totuși, nimeni nu era obligat sau încurajat să le citească.

Prin urmare, noi, fetele, știam că ni se tăia o bucată de carne dintre picioare și că circumcizia nu ne schimba practic identitatea și nici nu ne făcea oameni mai buni. Însă nu știam ce *făcea* bucata aceea de carne. Și, pentru că era o practică veche, nimeni nu-și amintea cu adevărat *de ce* se recurgea la ea. Așa că tradiția era acceptată, așteptată și săvîrșită.

Eu nu voiam s-o fac. Nu se folosea nici un anestezic. Așa era ritualul. Văzusem în anul anterior două fete proaspăt circumcise și îmi aminteam cum umblau. Plus că nu-mi plăcea ideea de-a mi se tăia vreo parte din trup. Nu-mi plăcea nici măcar să-mi tai părul, de aceea mi-l împleteam în cozi lungi. Și cu siguranță nu eram eu aia care să facă lucruri doar de dragul tradiției. Nu așa

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fusesem crescută.

Dar stînd pe podea și privind în gol, am știut că se schimbase ceva în mine cu o săptămînă în urmă, cînd mă pomenisem în copacul acela. Indiferent ce se întîmplase, rămăsesem de atunci cu un ușor tremur în mers, pe care doar eu îl observam. De la mama auzisem și altele, nu doar povestea despre cum fusesem concepută. Nu-mi spusese nimic despre speranța pe care și-o pusese în mine. Speranța că aveam să-i răzbun suferința. Nu-mi dăduse nici amănunte despre viol. Toate acestea se aflau *printre* cuvintele ei.

Aveam multe întrebări și nimeni nu putea să răspundă la ele. Dar cînd a venit clipa Ritualului meu de Unsprezece Ani, am știut ce trebuie să fac. În anul acela eram doar patru fete în vîrstă de unsprezece ani. Băieți erau cincisprezece. Fără îndoială că celelalte trei fete din grupul meu ar spune tuturor că nu m-am prezentat la ritual. În Jwahir, să fii necircumcisă după vîrsta de unsprezece ani aducea ghinion și rușine asupra familiei tale. Nimănui nu-i păsa că nu ești născută în Jwahir. Ca fată crescută în Jwahir, se aștepta din partea ta să te supui procedurii.

Eu adusesem dezonoare asupra mamei prin simplul fapt că existam. Îl umplusem de ruşine pe papa prin faptul că intrasem în viața lui. De unde pe vremuri fusese un văduv respectat și bun de însurătoare, acum lumea rîdea și spunea că fusese vrăjit de o femeie okeke din nenorocitul de Vest, femeie care fusese folosită de un bărbat nuru. Părinții mei purtau destule poveri ale rușinii.

Peste toate acestea, la unsprezece ani, încă mai nutream speranțe. Credeam că aș putea fi normală. Că aș putea fi *transformată* într-o fată normală. Ritualul de Unsprezece Ani era vechi și respectat. Avea putere. Ritualul avea să pună capăt ciudățeniilor care mi se întîmplau. În ziua următoare, înainte de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

școală, m-am dus acasă la *ada*[6], preoteasa care urma să îndeplinească Ritualul de Unsprezece Ani.

— Bună dimineața, *ada-m*[7], am spus cu respect cînd mi-a deschis ușa.

M-a privit în ochi încruntată. Era cu vreo zece ani mai în vîrstă decît mama, poate cu douăzeci. Eram aproape cît ea de înaltă. Purta o rochie elegantă, lungă și verde, iar părul afro tuns scurt era perfect coafat. Mirosea a tămîie.

— Ce-i, *ewu*?

Am tresărit la auzul acelui cuvînt.

— Îmi pare rău, am spus, făcînd un pas înapoi. Vă deranjez?

— Asta rămîne să hotărăsc eu, a răspuns ea, încrucișîndu-și brațele pe pieptul micuț. Intră.

Am pășit înăuntru, remarcînd în treacăt că aveam să întîrzii la școală.

O s-o fac de-adevăratelea, mi-am spus.

Pe dinafară, casa ei era un mic sălaș din cărămizi de nisip, iar pe dinăuntru părea la fel de mică. Și totuși, reușea să găzduiască o operă de artă gigantică prin forța ei vizuală. Pictura murală care împodobea pereții nu era terminată, dar încăperea arăta deja ca și cum ar fi fost scufundată într-unul dintre cele Șapte Rîuri. Lîngă ușă era pictat un pește-om de mărimea unei ființe umane, cu un chip izbitor de realist. Ochii lui bătrîni erau plini de înțelepciune primordială.

Cărțile vorbeau despre uriașe întinderi de apă. Dar nu mai văzusem niciodată desenată o astfel de întindere, darămite o uriașă pictură plină de culoare. *Nu se poate să existe așa ceva*, mi-am spus. Atîta apă. Și erau în ea insecte argintii, broaște țestoase cu carapace și cu picioare verzi și turtite, plante de apă, pești aurii, negri și roșii. Am privit cu uimire de jur-împrejur. Camera

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mirosea a vopsea proaspătă. Și mîinile adei erau pătate de ea. O întrerupsesem.

— Îți place? m-a întrebat.

— N-am văzut niciodată așa ceva, am răspuns încet, fără să-mi pot lua privirea.

— Reacția mea preferată, a spus ea, părînd sincer mulțumită.

M-am așezat, iar ea s-a așezat în fața mea, așteptînd.

— Aș… aș vrea să-mi pun și eu numele pe listă, *ada-m*, am spus.

Mi-am mușcat buzele. Odată rostită, cererea aceasta devenea reală, cu deosebire cînd îi era adresată acestei femei.

Ea a dat din cap.

— Mă-ntrebam cînd ai să vii.

Ada știa ce se petrece cu fiecare om din Jwahir. Ea avea grijă să se săvîrșească tradițiile cuvenite pentru morți, nașteri, sărbători menstruale, petrecerea unui băiat căruia i se schimbă vocea, Ritualul de Unsprezece Ani, Ritualul de Treisprezece Ani, toate bornele vieții. Ea planificase nunta părinților mei și de ea mă ascundeam ori de cîte ori venea la noi. Speram că nu-și mai amintea de mine.

— O să-ți adaug numele. Lista va fi trimisă la Osugbo, a spus ea.

— Mulțumesc.

— Să fii aici la două dimineața, de azi într-o săptămînă. Îmbracă-te cu haine vechi. Vino singură.

M-a măsurat din cap pînă-n picioare.

— Părul ăsta… să-l despletești, să-l perii și să-l împletești lejer.

O săptămînă mai tîrziu, m-am strecurat afară pe fereastra dormitorului la două fără douăzeci dimineața.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ușa de la casa adei era deschisă cînd am ajuns acolo. Am păşit încet înăuntru. Camera de zi era împodobită cu lumînări şi toată mobila fusese îndepărtată. Pictura murală a adei, aproape de final, părea mai vie ca oricînd în lumina lumînărilor.

Celelalte trei fete ajunseseră deja. M-am dus imediat lîngă ele. S-au uitat la mine surprinse şi oarecum uşurate. Eram încă o persoană care împărtăşea aceeaşi teamă ca şi ele. Nu ne-am vorbit, nici măcar nu ne-am salutat, dar ne-am strîns laolaltă.

În afară de ada, mai erau de faţă cinci femei. Una dintre ele era strămătuşa mea, Abeo Ogundimu. Nu mă simpatizase niciodată. Dacă îşi dădea seama că mă aflam acolo fără încuviinţarea lui papa, nepotul ei, dădeam de necaz. Nu le cunoşteam pe celelalte patru femei, dar una dintre ele era foarte bătrînă şi prezenţa ei impunea respect. M-am cutremurat de vinovăţie, simţind dintr-odată că nu mai sunt sigură dacă e cazul să mă aflu acolo.

Am aruncat o privire la măsuţa din centrul camerei. Erau pe ea tifon, sticle cu alcool, iod, patru bisturie şi alte obiecte pe care nu le recunoşteam. Mi se întorcea stomacul pe dos. Un minut mai tîrziu, ada a început. Probabil că mă aşteptaseră pe mine.

— Noi sîntem femeile Ritualului de Unsprezece Ani, a spus ada. Noi şase păzim răscrucea dintre viaţa de femeie şi cea de fetiţă. Doar prin noi poţi trece liber dintr-una în cealaltă. Eu sînt ada.

— Eu sînt doamna Abadie, vindecătoarea acestui oraş, a spus femeia scundă care stătea lîngă ea, ţinîndu-şi mîinile strînse pe lîngă rochia galbenă unduitoare.

— Eu sînt Ochi Naka, a spus alta.

Avea pielea foarte închisă la culoare şi o siluetă voluptuoasă, pe care şi-o scotea în evidenţă printr-o rochie rafinată, de culoare

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mov.

— Cusătorească la piață, a adăugat ea.

— Eu sînt Zuni Whan, a spus următoarea.

Pe sub rochia largă și albastră, de lungime medie, purta pantaloni, lucru rar întîlnit la femeile din Jwahir.

— Arhitectă.

— Eu sînt Abeo Ogundimu, a spus străbătușa mea cu un surîs afectat. Mamă de cincisprezece copii.

Celelalte au rîs. Am rîs toate. Mamă de cincisprezece copii era, într-adevăr, o carieră grea.

— Iar eu sînt Nana Înțeleapta, a spus femeia cea foarte bătrînă și impunătoare, uitîndu-se pe rînd la fiecare dintre noi cu singurul ei ochi bun, aplecată în față pentru tot restul vieții de spinarea cocîrjată.

Străbătușa mea era bătrînă, dar în comparație cu femeia aceasta era tînără. Nana Înțeleapta avea o voce limpede și seacă. S-a uitat în ochii mei mai mult decît în ai celorlalte fete.

— Acuma, pe *voi* cum vă cheamă, ca să ne cunoaștem toate care sîntem aici? a spus ea.

— Luyu Chiki, a spus fata de lîngă mine.

— Diti Goitsemedime.

— Binta Keita.

— Onyesonwu Ubaid-Ogundimu.

— Asta, a spus Nana Înțeleapta, arătînd către mine.

Mi-am ținut respirația.

— Fă un pas în față, mi-a cerut ada.

Petrecusem prea mult timp pregătindu-mă mental pentru ziua aceasta. Toată săptămîna avusesem probleme cu mîncatul și cu dormitul, de teama durerii și a sîngelui. La momentul acela, ajunsesem în sfîrșit să mă împac cu ideea. Iar acum bătrîna îmi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

bara drumul.

Nana Înțeleapta m-a măsurat din priviri. Mi-a dat ocol pășind încet, uitîndu-se în sus la mine cu ochiul ei ca o țestoasă din carapace. A mormăit ceva.

— Despletește-ți părul ăla.

Eram singura cu părul suficient de lung ca să poată fi împletit. Femeile jwahiriene aveau tunsori scurte la modă, încă o diferență între satul mamei și Jwahir.

— Azi e ziua ei. Nu trebuie s-o stînjenească nimic.

M-a cuprins un val de ușurare. Pe cînd îmi despleteam cozile, ada a vorbit:

— Cine vine aici neatinsă?

Doar eu am ridicat mîna. Am auzit-o pe cea numită Luyu rîzînd înăbușit. S-a oprit imediat cînd ada a vorbit din nou.

— Cine, Diti?

Diti a scos un chicotit mic și stînjenit.

— Un… coleg de școală, a spus ea încet.

— Numele lui?

— Fanasi.

— Ați avut relaţii sexuale?

Am icnit fără zgomot. Nu-mi puteam imagina așa ceva. Eram atît de tinere!

Diti a clătinat din cap și a spus:

— Nu.

Ada a trecut mai departe.

— Cine, Luyu? a întrebat ea.

Cum Luyu s-a mulțumit să-i întoarcă privirea cu un aer provocator, ada a făcut un pas înainte atît de rapid, încît am fost convinsă că avea de gînd s-o plesnească pe Luyu peste față. Luyu nici nu s-a clintit. Își ținea bărbia înălțată, sfidînd ada. Eram

******ebook converter DEMO Watermarks*******

impresionată. Am luat aminte la hainele ei. Erau croite din cele mai fine materiale. Erau viu colorate; nu apucaseră să fie spălate niciodată. Luyu se trăgea dintr-o familie înstărită și era clar că nu se simțea obligată să-i răspundă nici măcar adei.

— Nu-i cunosc numele, a spus ea în cele din urmă.

— Nici o informație nu iese din camera asta, a spus ada.

Însă am simțit o amenințare în vocea ei. Probabil că a simțit-o și Luyu.

— Wokike.

— Ați avut relaţii sexuale?

Luyu n-a răspuns la început. Apoi s-a uitat spre omul-pește de pe perete și a spus:

— Da.

Mi-a picat fața.

— De cîte ori?

— De multe ori.

— De ce?

Luyu i-a aruncat o căutătură fioroasă.

— Nu știu.

Ada a privit-o cu asprime.

— După seara asta, ai să te abții pînă o să te măriţi. După seara asta, ar trebui să cîntărești mai bine lucrurile.

A trecut mai departe la Binta, care plînsese în tot acest timp.

— Cine?

Umerii Bintei s-au gîrbovit și mai tare. Plînsetele i s-au întețit.

— Binta, cu cine? a întrebat din nou ada.

Apoi s-a uitat către cele cinci femei, iar ele s-au apropiat de Binta atît de mult, încît Luyu, Diti și cu mine a trebuit să ne aplecăm capetele ca s-o vedem. Era cea mai micuță dintre noi patru.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Aici ești în siguranță, a spus ada.

Celelalte femei i-au atins Bintei umerii, obrajii, gîtul și au intonat:

— Aici ești în siguranță, în siguranță, în siguranță.

Nana Înțeleapta a pus o mînă pe obrazul Bintei.

— După seara asta, tot ce se află în această cameră va fi strîns legat, a spus cu vocea ei seacă. Tu, Diti, Onyesonwu și Luyu vă veți apăra una pe alta, chiar și după măritiș. Iar noi, Cele Bătrîne, o să vă apărăm pe toate. Dar adevărul e singurul lucru care va garanta legătura creată în seara asta.

— Cine? a întrebat ada pentru a treia oară.

Binta s-a lăsat pe podea și și-a sprijinit capul de coapsa unei femei.

— Tata.

Luyu, Diti și cu mine am căscat gura. Celelalte femei n-au părut deloc surprinse.

— A fost sex? a întrebat Nana Înțeleapta, cu trăsăturile înăsprite.

— Da, a șoptit Binta.

Cîteva femei au blestemat, au țîțîit și au murmurat cu mînie. Am închis ochii și mi-am masat tîmplele. Durerea Bintei era ca durerea mamei mele.

— De cîte ori? a întrebat Nana Înțeleapta.

— De multe ori, a spus Binta cu o voce care căpăta forță.

Apoi a izbucnit:

— Îmi… îmi… îmi doresc să-l omor.

După care și-a astupat gura cu mîinile.

— Îmi pare rău! a rostit ea înăbușit de sub palme.

Nana Înțeleapta i-a îndepărtat mîinile.

— Aici ești în siguranță, a repetat ea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Apoi a clătinat din cap cu un aer scîrbit.

— Acum, în sfîrșit, putem să facem ceva în privința asta.

De fapt, acest grup de femei aflase de ceva vreme despre purtarea tatălui Bintei. Dar nu aveau nici o putere să intervină pînă cînd Binta nu trecea prin Ritualul de Unsprezece Ani.

Binta a scuturat din cap cu vehemență.

— Nu. Vor veni să-l ia și...

Femeile au șuierat și au țîțîit.

— Nu-ți face griji, a spus Nana Înțeleapta. O să te apărăm pe tine și fericirea ta.

— Mama n-o să vrea să...

— Șșș, a făcut Nana Înțeleapta. Oi fi tu copil acum, dar după seara asta o să fii și adultă. Cuvintele tale vor conta în sfîrșit.

Ada și Nana Înțeleapta abia dacă au aruncat o privire în direcția mea. Nici o întrebare n-au avut să-mi pună.

— Azi, ni s-a adresat ada tuturor, veți deveni copil și adult. Veți fi lipsite de putere și puternice. Veți fi ignorate și auzite. Acceptați?

— Da, am spus toate.

— Trebuie să nu țipați, a spus vindecătoarea.

— Trebuie să nu dați din picioare, a spus cusătoreasa.

— Trebuie să sîngerați, a spus arhitecta.

— Ani e mare, a spus străbătușa mea.

— Ați făcut deja primul pas în viața de adult cînd v-ați părăsit căminul și ați plecat singure în noaptea primejdioasă, a spus ada. Fiecare dintre voi va primi un săculeț cu ierburi, tifon, iod și săruri de baie. Vă veți întoarce acasă singure. Peste trei nopți, veți face o baie îndelungată.

Ni s-a cerut să ne scoatem hainele și ni s-au dat bucăți de pînză roșie să ne înfășurăm în ele. Bluzele noastre aveau să fie

******ebook converter DEMO Watermarks*******

duse în spate și arse. Fiecare dintre noi a primit o cămașă și un văl, noi și albe, simboluri ale noii noastre vieți de adult. Acasă trebuia să ne îmbrăcăm cu rapa; era simbolul copilăriei noastre.

Prima a fost Binta, ritualul ei fiind cel mai presant. Apoi Luyu, Diti și la urmă eu. Pe jos era întinsă o pînză roșie. Binta s-a pus iar pe plîns cînd s-a lungit pe ea, cu capul pe perna roșie. Luminile erau aprinse, ceea ce făcea cu atît mai de speriat lucrul care urma să se întîmple. *Ce fac eu aici?* m-am întrebat, urmărind-o pe Binta. *E o nebunie! Nu* trebuie *să fac asta! Ar trebui s-o zbughesc pe ușă afară, să fug acasă, să mă bag în pat și să mă prefac că nu s-a întîmplat nimic*. Am făcut un pas către ușă. Știam că nu era încuiată. Ritualul era alegerea fetei. Doar în trecut erau forțate fetele la așa ceva. Am mai făcut un pas. Nu se uita nimeni la mine. Toți ochii erau pe Binta.

În cameră era cald, iar afară era o noapte ca toate nopțile. Părinții mei dormeau, ca în orice altă noapte. Dar Binta stătea întinsă pe o pînză roșie, cu picioarele ținute desfăcute de vindecătoare și de arhitectă. Ada a dezinfectat bisturiul și l-a încins la flacără. L-a lăsat să se răcească. Vindecătorii folosesc de obicei o lamă laser pentru operații chirurgicale. Produc cele mai curate tăieturi cu putință și pot să cauterizeze instantaneu la nevoie. M-am întrebat o clipă de ce folosea ada un bisturiu primitiv.

— Ține-ți respirația, a spus ada. Nu țipa.

Înainte ca Binta să termine de tras aer în piept, ada s-a și apropiat cu bisturiul. Ținta ei era o fărîmă de carne de un roz-întunecat care-i stătea moț la intrarea în *yeye*[8]. Cînd bisturiul a tăiat bucata de carne, a țîșnit sînge. Mi s-a întors stomacul pe dos. Binta n-a țipat, dar și-a mușcat buza atît de tare, încît i-a picurat sînge pe la colțul gurii. Trupul i-a tresăltat, dar femeile au ținut-o

******ebook converter DEMO Watermarks*******

bine.

Vindecătoarea a oprit hemoragia cu gheață învelită în tifon. Timp de cîteva minute, toată lumea a rămas încremenită, mai puțin Binta, care gîfîia din greu. Apoi una dintre femei a ajutat-o să se ridice și să meargă în celălalt capăt al camerei. Binta s-a așezat cu picioarele desfăcute, ținîndu-și tifonul cu mîna și avînd pe chip o expresie buimacă. Era rîndul lui Luyu.

— Nu pot să fac asta, a început Luyu să se bîlbîie. Nu pot să fac asta!

Totuși s-a lăsat țintuită la podea de vindecătoare și de arhitectă. Cusătoreasa și străbătușa mea au apucat-o de brațe, pentru mai multă siguranță, în timp ce ada lua alt bisturiu și îl dezinfecta. Luyu n-a țipat, dar a scos un piuit strident. Îi curgeau lacrimi din ochi în timp ce se lupta cu durerea. Era rîndul lui Diti.

Diti s-a întins încet și a tras aer adînc în piept. După aceea a spus ceva, prea încet ca s-o aud. În clipa în care ada s-a apropiat cu bisturiul de carnea ei, Diti a țîșnit în picioare, cu sîngele scurgîndu-i-se pe coapse. Cu fața ca o mască a groazei, încerca pe mutește să scape de acolo. Femeile trebuie că asistaseră deseori la o asemenea reacție, fiindcă, fără să spună un cuvînt, au înșfăcat-o și au pus-o rapid la pămînt. Ada și-a terminat tăietura, iute și curat.

Era rîndul meu. Abia dacă reușeam să-mi țin ochii deschiși. Durerea celorlalte fete colcăia în jurul meu ca un roi de viespi, ca tăunii. Mă sfîșia ca spinii de cactus.

— Haide, Onyesonwu, a spus Ada.

Eram un animal prins în capcană. Nu eram prinsă de femei, de casă ori de tradiție. Eram prinsă de viață. Ca și cum timp de milenii aș fi fost un spirit liber și apoi, într-o bună zi, ceva m-ar fi înhățat, ceva violent, furios și răzbunător, și m-ar fi tras în trupul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

pe care îl ocupam acum. Captivă la mila lui, după regulile lui. Apoi m-am gîndit la mama. Rămăsese întreagă la minte pentru mine. Trăise pentru mine. Puteam și eu să fac asta pentru ea.

M-am întins pe pînză, încercînd să nu iau în seamă ochii celorlalte fete, care se holbau la trupul meu de *ewu*. Aș fi putut să le pălmuiesc pe toate trei. Nu meritam să suport asemenea priviri scrutătoare în astfel de momente cutremurătoare. Vindecătoarea și arhitecta m-au apucat de picioare. Cusătoreasa și strămătușa m-au ținut de brațe. Ada a luat bisturiul.

— Să stai liniștită, mi-a spus Nana Înțeleapta la ureche.

Am simțit cum ada îmi depărta labiile.

— Ține-ți respirația, mi-a spus. Nu țipa.

Inspirasem pe jumătate cînd m-a tăiat. Durerea a fost explozivă. Am simțit-o în fiecare părticică a trupului și aproape că am leșinat. Apoi m-am pomenit țipînd. Nici nu mă știam capabilă de un asemenea răsunet. Pe jumătate leșinată, le-am simțit pe celelalte femei țintuindu-mă la podea. Eram șocată că nu-mi dăduseră drumul ca să fugă de-acolo. Încă mai răcneam cînd mi-am dat seama că totul în jur dispăruse. Eram într-un loc colorat în albastru de saschiu, galben și mai ales verde.

Aș fi icnit de groază de-aș fi avut gură cu care să icnesc. Aș fi continuat să țip, să mă zbat, aș fi zgîriat și aș fi scuipat. N-aveam altceva în minte decît că murisem… din nou. Fiindcă nu se schimba nimic la mine însămi, m-am calmat. M-am privit. Eram doar o ceață albastră, ca pîcla care stăruie după o furtună cu ploaie iute și grea. Acum îi vedeam și pe alții în jurul meu. Unii erau roșii, alții verzi, cîțiva aurii. Imaginile au căpătat claritate și am început să văd și camera. Fetele și femeile. Fiecare își avea propria ei ceață colorată. Nu voiam să mă uit la trupul meu întins pe jos.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Apoi l-am observat. Roșu, de formă ovală, cu un alt oval, alb, în centru, ca un gigantic ochi de djinn. Sfîrîia și șuiera, în timp ce partea albă se extindea, venea tot mai aproape. Mă îngrozea pînă în măduva oaselor. *Trebuie să plec de-aici!* mi-am spus. *Acum! Mă vede!* Dar nu știam cum să mă mișc. Cu ce să mă mișc? N-aveam trup. Roșul era venin amar. Albul era precum arșița cea mai fierbinte a soarelui. Am început iar să țip și să plîng. După aceea m-am pomenit că deschid ochii și văd o cană cu apă. Pe toate chipurile din jur au apărut zîmbete.

— Ah, Ani fie lăudată, a spus ada.

Am simțit durerea și am tresărit, gata să sar în picioare și să fug. Trebuia să fug. De ochiul acela. Eram atît de zăpăcită, încît pe moment am fost convinsă că ceea ce văzusem mai devreme era cauza durerii mele.

— Nu te mișca, mi-a cerut vindecătoarea.

Îmi apăsa între picioare o bucată de gheață învelită în tifon și nu-mi dădeam seama ce mă chinuia mai tare, durerea tăieturii sau răceala gheții. Privirea mi-a săgetat prin cameră, iscoditoare. Cînd mi se fixau ochii pe ceva alb sau roșu, îmi stătea inima în loc și îmi zvîcneau mîinile.

După cîteva minute, am început să mă relaxez. Mi-am spus că totul e doar un coșmar indus de durerea fizică. Am deschis gura și am rămas așa. Aerul mi-a uscat buza inferioară. Acum eram *ana m-bobi*. N-avea să mai cadă rușinea pe umerii părinților mei. Cel puțin nu rușinea de-a avea unsprezece ani și-a nu fi circumcisă. Ușurarea m-a ținut cam un minut. Nu era un coșmar. Știam asta. Și chiar dacă nu înțelegeam exact despre ce era vorba, știam că tocmai se petrecuse ceva îngrozitor de rău.

— Cînd te-a tăiat, ai adormit, și-atît, mi-a spus Luyu.

Stătea întinsă pe spate și se uita la mine cu o privire plină de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

respect. M-am încruntat.

— Aha, și te-ai făcut străvezie toată! a adăugat repede Diti, care părea să-și fi revenit din șoc.

— Po... poftim?! am spus.

— Șșșt! a șuierat furioasă Luyu către Diti.

— Dar așa a făcut! a șoptit Diti.

Îmi venea să zgîrii podeaua cu unghiile. *Ce-a mai fost și asta?* m-am întrebat. Îmi simțeam mirosul stresului pe piele. Și mi-am dat seama că simțeam și celălalt miros. Cel pe care îl percepusem pentru prima dată în timpul incidentului cu copacul.

— Ar trebui să stea de vorbă cu Aro, a spus ada către Nana Înțeleapta.

Nana Înțeleapta s-a mulțumit să mormăie ceva, încruntîndu-se la ea. Ada și-a ferit ochii, temătoare.

— Cu cine? am întrebat.

Nu mi-a răspuns nimeni. Nici una dintre celelalte femei nu voia să se uite la mine.

— Cine-i RO? am insistat, întorcîndu-mă către Diti, Luyu și Binta.

Toate trei au dat din umeri.

— Habar n-am, a spus Luyu.

Cum nici una dintre femei nu voia să intre în amănunte despre acest RO, am renunțat să mă mai gîndesc la vorbele lor. Aveam alte griji pe cap. Cum ar fi locul acela făcut din lumină și culori. Sau ochiul oval. Sau sîngerarea și usturătura dintre picioarele mele. Sau cum o să le spun părinților ce făcusem.

Am stat toate patru întinse una lîngă alta și am îndurat durerea timp de o jumătate de oră. Fiecare dintre noi a primit cîte un lănțișor de prins în talie din aur, subțire și delicat, pe care urma să-l purtăm tot restul vieții. Bătrînele și-au ridicat cămășile

******ebook converter DEMO Watermarks*******

deasupra taliei ca să ni le arate pe ale lor.

— Au fost binecuvîntate în al șaptelea dintre cele Șapte Rîuri, a spus ada. Vor exista mult după ce noi vom fi murit.

Ni s-a mai dat și cîte o piatră să ne-o punem sub limbă. Se numea *talembe etanou*. Mama încuviința această tradiție, cu toate că și scopul său era demult uitat. Piatra ei era foarte mică, netedă și portocalie. Fiecare grup okeke avea alt fel de pietre. Ale noastre erau diamante, niște pietre de care nu auzisem niciodată. Arătau ca niște mici ovale de gheață. Pe-a mea o țineam cu ușurință sub limbă. Nu trebuia s-o scoți decît cînd mîncai sau dormeai. Și trebuia să fii atent la început să n-o înghiți. Aducea ghinion dacă pățeai așa ceva. M-am întrebat în treacăt cum de n-a înghițit-o mama pe-a ei cînd am fost concepută.

— Pînă la urmă, gura voastră se va împrieteni cu ea, a spus Nana Înțeleapta.

Ne-am îmbrăcat toate patru, ne-am tras lenjeria intimă peste tifonul apăsat pe carne și ne-am înfășurat capetele cu vălurile albe. Am plecat împreună.

— Ne-am descurcat, a spus Binta pe drum.

Nu articula bine cuvintele, din cauza buzei inferioare sfîșiate și umflate. Mergeam încet, fiecare pas însoțit de durere.

— Da. Nici una dintre noi n-a țipat, a spus Luyu.

M-am încruntat. Eu una țipasem, cu siguranță.

— Mama zicea că-n grupul ei au țipat cinci fete din opt.

— Lui Onyesonwu i s-a părut că-i așa de bine, că a tras un pui de somn, a spus Diti zîmbind.

— Credeam… credeam c-am țipat, am spus eu, frecîndu-mă pe frunte.

— Nu, ai leșinat și dusă ai fost, m-a lămurit Diti. Pe urmă ai…

— Diti, ține-ți gura, i-a spus Luyu printre dinți. Nu vorbim

******ebook converter DEMO Watermarks*******

despre lucruri de-astea!

Am tăcut toate o clipă, iar pașii noștri au încetinit și mai mult. O bufniță a țipat în apropiere, iar un bărbat călare pe o cămilă a trecut la trap pe lîngă noi.

— N-o să spunem niciodată, da? a cerut Luyu, uitîndu-se la Binta și la Diti.

Amîndouă au dat din cap afirmativ. Luyu s-a întors către mine cu o privire plină de interes.

— Deci ce s-a-ntîmplat?

De fapt, pe nici una dintre ele n-o cunoșteam prea bine. Însă îmi dădeam seama că lui Diti îi plăcea să bîrfească. Și lui Luyu, deși ea se străduia să se poarte ca și cînd n-ar fi fost adevărat. Binta era tăcută, dar aveam dubii în privința ei. N-aveam încredere în ele. Așa că le-am spus o minciună.

— A fost de parcă am adormit.

— Ce… ce-ai văzut?

— *Chiar* ai adormit, a spus Luyu.

— Parcă erai de sticlă, a spus Diti făcînd ochii mari. Vedeam prin tine.

— A durat doar cîteva secunde. Toată lumea a fost șocată, dar nu ți-au dat drumul, a spus Binta.

Și-a atins buza și a tresărit.

Mi-am tras mai bine vălul pe față.

— Te-a blestemat cineva? m-a întrebat Luyu. Poate fiindcă ești…

— Nu știu, am spus iute.

Cînd am ajuns la drumul mare, am pornit în direcții diferite. A fost destul de ușor să mă strecor înapoi în camera mea. În timp ce mă cuibăream în pat, nu reușeam să scap de senzația că ceva continuă să mă supravegheze.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

În dimineața următoare, mi-am dezvelit picioarele și am descoperit că sîngele trecuse prin tifon și pătasem patul. Începusem să am menstruație cu un an în urmă, așa că imaginea aceea nu m-a tulburat cine știe ce. Dar pierderea de sînge m-a amețit. M-am înfășurat în rapa și am mers încetișor pînă la bucătărie. Părinții mei rîdeau de ceva ce zisese papa.

— Bună dimineața, Onyesonwu, a spus el, încă chicotind.

Mamei i s-a topit zîmbetul cînd m-a văzut la față.

— Ce s-a-ntîmplat? m-a întrebat cu voce șoptită.

— N-am… n-am nimic, am spus, nevrînd să mă mișc de unde mă oprisem. Doar că…

Simțeam cum îmi curge sîngele pe un picior. Trebuia să-mi schimb tifonul. Și-mi trebuia niște ceai de salcie pentru durere. *Și ceva pentru greață*, mi-a trecut prin minte exact înainte să vomit pe podea. Părinții mei s-au repezit la mine și m-au ajutat să ajung la un scaun. Au văzut sîngele cînd m-am așezat. Mama a ieșit din cameră fără o vorbă. Papa mi-a șters cu mîna voma de pe buze. Mama s-a întors cu un prosop.

— Onyesonwu, ăsta-i ciclul tău? m-a întrebat, ștergîndu-mi piciorul.

I-am oprit mîna cînd a ajuns la pulpă.

— Nu, mama, am spus, uitîndu-mă în ochii ei. Nu-i asta.

Papa s-a încruntat. Mama se uita la mine sfredelitor. Mi-am adunat toate puterile. Ea s-a așezat încet. N-am îndrăznit să mă mișc cînd m-a pălmuit cu toată forța peste față, mai să-mi sară diamantul din gură.

— Ah, ah, nevastă! a exclamat papa, înșfăcînd-o de mînă. Oprește-te! Copilul suferă.

— De ce? m-a întrebat ea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Apoi s-a uitat la papa, care încă o mai ținea de mînă să nu mă lovească iar.

— Azi-noapte a făcut-o. S-a dus și s-a lăsat circumcisă.

Papa s-a uitat la mine șocat, dar am citit și admirație pe fața lui. Avea aceeași privire ca atunci cînd mă văzuse sus, în copac.

— Pentru tine am făcut-o, mama! am strigat.

Ea a încercat să-și smulgă mîna din strînsoarea lui papa ca să mă mai plesnească o dată.

— Să nu dai vina pe mine! Fată proastă, zevzeacă! a spus ea, văzînd că nu reușește să-și elibereze mîna.

— Nu dau vina…

Simțeam cum se prelingea sîngele din mine, acum mai repede.

— Mama, papa, aduc rușine asupra voastră, am spus, punîndu-mă pe plîns. Existența mea e o rușine! Mama, sînt o suferință pentru tine… din ziua cînd am fost concepută.

— Ba nu, ba nu, m-a contrazis ea, clătinînd din cap vehement. *Nu* de asta ți-am povestit.

S-a uitat la papa.

— Vezi, Fadil! Vezi de ce nu i-am zis atîta vreme?

Papa continua s-o țină de mîini, dar acum arăta de parcă încerca astfel să se rețină pe sine însuși.

— *Fiecare* fată de-aici trece prin asta, am spus. Papa, ești un fierar foarte îndrăgit. Mama, tu ești soția lui. Amîndoi aveți parte de respect. Eu sînt *ewu*.

M-am întrerupt.

— Aduce *și mai multă* rușine să n-o faci cînd ești *ewu*.

— Onyesonwu! a spus tata. *Nu-mi pasă* ce crede lumea! N-ai aflat asta pînă acum? Ei? Trebuia să vii să ne spui. Nesiguranța *nu* e un motiv să faci circumcizia!

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mă durea inima, dar tot mai credeam că făcusem alegerea cea bună. Ne-o fi acceptat el pe mama și pe mine drept ceea ce suntem, dar nu trăiam izolați de lume.

— În satul meu, *nici unei femeii* nu i se pretindea să se lase tăiată în felul ăsta, a șuierat mama printre dinți. Ce-i barbaria…

Și-a întors fața de la mine. Aproape că se terminase. Mama și-a lovit palmele una de cealaltă și a spus:

— Propria mea fiică!

Și-a masat fruntea de parcă încerca să-și netezească încruntătura. M-a apucat de braț.

— Ridică-te.

Nu m-am dus la școală în ziua aceea. Mama m-a ajutat să-mi curăț și să-mi bandajez rana cu tifon curat. A preparat un ceai contra durerilor din frunze de salcie și pulpă de cactus dulce. Am stat în pat toată ziua și am citit. Mama și-a luat liber ca să stea lîngă mine, lucru care m-a încurcat puțin. Nu voiam să vadă ce citesc. A doua zi după ce îmi spusese ea povestea conceperii mele, mersesem la bibliotecă. Surprinzător, găsisem ce căutam, o carte în limba nuru, limba tatălui meu biologic. Îi învățam fundamentele de una singură. Lucrul acesta avea s-o înfurie teribil pe mama. Așa că, în timp ce ea ședea lîngă patul meu, eu încercam să ascund cartea pe care o citeam în interiorul altei cărți.

A stat toată ziua pe scaunul acela, nemișcată, ridicîndu-se doar pentru cîte o masă frugală sau ca să se ușureze. O dată a ieșit în grădină ca să Converseze cu Ani. M-am întrebat ce-i spunea Atotputernicei și Atotștiutoarei Zeițe. După toate prin cîte trecuse mama, mă întrebam ce fel de relație putea să mai aibă cu Ani.

Apoi s-a întors lîngă mine, iar eu, citindu-mi cartea în limba

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nuru și plimbîndu-mi piatra în gură, m-am întrebat la ce s-o fi gîndind oare cît stătea acolo și fixa peretele cu privirea.

Capitolul 5
Cel care strigă

Nici una dintre ele n-a spus nimănui. Acesta a fost primul semn că legătura noastră de după Ritualul de Unsprezece Ani era veritabilă. Așa se face că atunci cînd m-am reîntors la școală, o săptămînă mai tîrziu, nu m-a hărțuit nimeni. Ceilalți nu știau nimic altceva decît că acum eram deopotrivă adult și copil. Eram *ana m-bobi*. Erau nevoiți cel puțin să mă respecte pentru asta. Desigur, noi n-am suflat o vorbă nici despre abuzul sexual asupra Bintei. Mai tîrziu ne-a spus că, în ziua de după ritual, tatăl ei a trebuit să se întîlnească cu bătrînii din Osugbo.

— Cînd a venit acasă, după aceea, arăta… dărîmat, a spus Binta. Cred că l-au biciuit.

Ar fi trebuit să-i facă mai rău de-atît. Chiar și pe-atunci eram de părerea asta. Mama Bintei a fost adusă și ea dinaintea bătrînilor. Amîndurora li s-a poruncit să accepte consiliere de la ada timp de trei ani, la fel și Binta împreună cu frații și surorile ei.

În vreme ce prietenia mea cu Binta, Luyu și Diti înflorea, se mai înfiripa și altceva. A început indirect în a doua zi de cînd mă întorsesem la școală. Stăteam sprijinită de zidul școlii, pe cînd în jurul meu elevii jucau fotbal și socializau. Încă mai aveam usturimi, dar mă vindecam repede.

— Onyesonwu! m-a strigat cineva.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am sărit în sus și m-am întors speriată, în timp ce imagini ale acelui ochi roșu îmi apăreau brusc în minte. Luyu rîdea, apropiindu-se încet de mine împreună cu Binta. Timp de cîteva clipe, ne-am holbat una la alta. Erau atîtea concentrate în acel moment: critică, teamă, incertitudine.

— Bună dimineața, am spus într-un tîrziu.

— Bună dimineața, a răspuns Binta, făcînd un pas înainte ca să-mi strîngă mîna și terminînd gestul cu un pocnit din degete. Abia azi te-ai întors? Noi, da.

— Nu. M-am întors de ieri.

— Arăți bine, a spus Luyu, dînd și ea mîna cu mine după tipicul prietenesc.

— Și voi, am spus.

A urmat o pauză stînjenitoare. Apoi Binta a rupt tăcerea:

— Toată lumea știe.

— Ce? am exclamat destul de tare. Știe? Ce știe?

— Că sîntem *ana m-bobi*, a explicat Luyu cu mîndrie. *Și* că nici una dintre noi n-a țipat.

— Aha, am spus ușurată. Unde-i Diti?

— Nu s-a mai dat jos din pat din noaptea aia, a spus Luyu cu un hohot de rîs. E așa bleagă!

— Ba nu, doar profită ca să lipsească de la școală, a contrazis-o Binta. Știe Diti că și-așa e prea drăguță ca să-i mai trebuiască școală.

— O fi bine, am mormăit, deși mie nu-mi plăcea să lipsesc de la școală.

— Ah! a făcut Luyu, căscînd ochii deodată. Ai auzit de băiatul nou?

Am clătinat din cap. Luyu și Binta s-au uitat una la alta și au rîs.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ce-i? Nu ziceaţi că v-ați întors abia azi?

— Veștile circulă repede, a spus Binta.

— Pentru unii dintre noi, cel puțin, a spus Luyu cu îngîmfare.

— Da’ spuneți-mi odată ce vreți să-mi spuneți, le-am cerut iritată.

— Îl cheamă Mwita, a început Luyu pe un ton surescitat. A venit aici cît lipseam noi. Nimeni nu știe unde-a locuit sau măcar dacă *are* părinți. Cică e foarte deștept, dar refuză să vină la școală. Acum patru zile, a venit o singură dată și i-a luat peste picior pe profesori, zicînd că ar putea să-i învețe *el* pe *ei*! Nu-i o metodă prea grozavă ca să faci impresie bună.

Am dat din umeri.

— Și de ce mi-ar păsa mie?

Luyu a zîmbit cu superioritate, și-a lăsat capul într-o parte și a spus:

— Fiindcă aud că-i *ewu*!

Tot restul acelei zile a fost în ceață. La ore, am căutat întruna un chip de culoarea pielii de cămilă cu pistrui ca piperul cafeniu și cu ochi care nu erau de noah. În pauza de prînz, l-am căutat în curtea școlii. După ore, pe cînd mergeam spre casă cu Binta și cu Luyu, am continuat să mă uit în jur. Am vrut să-i spun mamei despre el cînd am ajuns acasă, dar m-am hotărît să tac. Oare chiar ar fi vrut să afle despre un alt fruct al violenței?

Ziua următoare a fost la fel. Nu mă puteam abține să mă tot uit după el. Două zile mai tîrziu s-a întors și Diti la școală.

— Pînă la urmă, mi-a dat mama brînci din pat, a recunoscut ea.

A continuat cu voce prefăcut severă:

— „Nu ești tu prima care trece prin asta!“ Plus că știa de voi că v-ați întors toate la școală.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Privirea i-a fugit scurt către mine, apoi și-a ferit-o, și am înțeles pe dată că părinților ei nu le convenea că făceam și eu parte din grupul ritualic al fiicei lor. De parcă mi-ar fi păsat mie ce părere aveau părinții ei.

Cu toate acestea, acum eram, fără îndoială, un grup de patru. Prietenii pe care îi avuseseră înainte Luyu, Binta și Diti, oricare ar fi fost ei, nu mai aveau importanță. Eu n-aveam prieteni la care să renunț. Majoritatea fetelor care treceau împreună prin Ritualul de Unsprezece Ani, deși erau „unite“, nu rămîneau la fel și mai tîrziu. Dar pentru noi schimbarea era firească. Noi aveam deja secrete. Iar acestea erau doar începutul.

Nici una dintre noi nu era „conducătoarea“, însă Luyu era cea căreia îi plăcea să conducă. Era lipsită de inhibiții și insolentă. S-a dovedit pînă la urmă că mai avusese relații sexuale cu încă alți doi băieți.

— Cine-i *ada* asta? scuipase Luyu. Nu eram obligată să-i spun ei *totul*.

Binta își ținea tot timpul privirea în jos și vorbea puțin cînd mai erau și alții prin preajmă. Abuzurile tatălui ei o marcaseră puternic. Dar cînd era doar cu noi, vorbea și zîmbea mult. Dacă Binta nu s-ar fi născut atît de plină de viață, mă îndoiesc că ar fi supraviețuit abuzurilor la care o supunea taică-său.

Diti era prințesa, cea căreia îi plăcea să lenevească în pat toată ziua, în timp ce servitorii îi aduceau de mîncare. Era rotofeie și frumușică, și era tipic pentru ea să-i pice mereu para mălăiață. Cînd era cu noi, se petreceau tot felul de lucruri bune. Brutarul ne vindea pîinea la jumătate de preț fiindcă se grăbea să plece acasă. Ori mergeam pe stradă și dintr-un cocotier cădea o nucă de cocos la picioarele lui Diti. Zeița Ani o iubea pe Diti. Oare cum o fi cînd ești iubit de Ani? Eu, una, încă n-am aflat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

După școală, ne duceam să învățăm la copacul iroko. Treaba asta mă neliniștea la început. Mă temeam ca nu cumva creatura cu roșu și alb pe care o văzusem să aibă legătură cu incidentul din copacul iroko. Cînd mă așezam sub el, simțeam că practic invit ochiul să vină iar la mine. Cu timpul, fiindcă nu se întîmpla nimic, m-am mai relaxat. Ba chiar mă duceam cîteodată singură acolo, doar ca să stau și să mă gîndesc.

Dar m-am grăbit cu povestitul. Să mă întorc puțin.

Trecuseră unsprezece zile de la Ritualul meu de Unsprezece Ani, patru zile de cînd mă întorsesem la școală, trei zile de cînd îmi dădusem seama că sunt legată de alte trei fete de vîrsta mea și o zi de cînd se întorsese Diti la școală, cînd s-a întîmplat celălalt lucru. Mergeam agale spre casă. Simțeam cum îmi pulsează rana. Durerea profundă părea să se iște, neprovocată, de două ori pe zi.

— Tot vor crede că ești malefică, a spus cineva în spatele meu.

— Ă? Ce? am întrebat, întorcîndu-mă încet.

Am încremenit. Era ca atunci cînd te uiți într-o oglindă și îți vezi pentru prima dată în viață imaginea reflectată. Abia atunci am înțeles și eu de ce oamenii se opreau, scăpau lucrurile din mînă și se holbau la mine cînd mă întîlneau. Pielea lui avea nuanța pielii mele, avea pistruii mei, iar părul lui auriu și aspru era tuns atît de scurt, încît arăta ca un strat de nisip. Să fi fost poate puțin mai înalt și cu cîțiva ani mai mare decît mine. Și, în timp ce ochii mei erau căprui-aurii ca ai pisicii de nisip, ai lui erau gri ca ai șacalului.

Am știut imediat cine e, deși nu-l văzusem decît o clipă, cînd eram răvășită și murdară. Spre deosebire de ce-mi spusese Luyu, se afla în Jwahir de mai multă vreme, nu doar de cîteva zile. El era băiatul care mă văzuse goală în copacul iroko. El îmi spusese

******ebook converter DEMO Watermarks*******

să sar jos. Ploua zdravăn, iar el își acoperea capul cu un coș, dar știam că el e.

— Ești…

— Și tu la fel, a spus el.

— Mda. N-am… adică, am auzit că mai sînt și alții.

— Eu i-am și văzut, a spus el nonșalant.

— De unde ești? am întrebat amîndoi în același timp.

— Din vest, am răspuns amîndoi.

Apoi am dat amîndoi din cap. Toți *ewu* erau din vest.

— Ţi-e bine? m-a întrebat.

— Ă?

— Mergi ciudat, a spus el.

Am simțit că-mi iau foc obrajii. El a zîmbit din nou și a clătinat din cap.

— N-ar trebui să fiu așa îndrăzneț.

A făcut o pauză.

— Dar, crede-mă, vom fi priviți *întotdeauna* ca și cum am fi malefici. Chiar dacă te-ai supus… tăierii.

M-am încruntat.

— De ce-ai făcut așa ceva? m-a întrebat. Nu ești de-aici.

— Dar aici *trăiesc*, m-am apărat.

— Și?

— *Cine* mai ești și tu? am spus iritată.

— Numele tău e Onyesonwu Ubaid-Ogundimu. Ești fata fierarului.

Mi-am mușcat limba, încercînd să-mi mențin iritarea. Dar mă numise fata fierarului, nu fata vitregă, şi asta mă făcea să zîmbesc. A schițat un rînjet superior.

— Și mai ești fata care rămîne goală prin copaci.

— Cine ești? l-am întrebat din nou.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Tare ciudat trebuie să fi arătat amîndoi stînd acolo, pe marginea drumului.

— Mwita, a spus el.

— Care ți-e numele mic?

— N-am nume mic, a spus el, începînd să i se strecoare o răceală în voce.

— Ah… bine.

M-am uitat la îmbrăcămintea lui. Purta haine băiețești obişnuite, pantaloni de un albastru șters și cămașă verde. Sandalele îi erau uzate, dar din piele. Avea un ghiozdan cu manuale vechi.

— Și… unde locuiești? am întrebat.

Răceala i s-a topit din voce.

— Nu-i problema ta.

— Cum de nu vii la școală?

— Merg la școală, a spus el. Una mai bună decît a ta.

A băgat mîna în buzunar și a scos un plic.

— Ăsta-i pentru tatăl tău. Veneam la voi acasă, dar poți să i-l duci tu.

Era un plic din fibre de palmier ștampilat cu emblema Osugbo, o șopîrlă în mişcare. Fiecare dintre picioarele ei reprezenta cîte unul dintre bătrîni.

— Locuiești pe strada asta, mai sus de copacul de abanos, nu? a întrebat el privind pe lîngă mine.

Am dat din cap fără să mă gîndesc, continuînd să mă uit la plic.

— Bine, a spus el.

Apoi a plecat. Am rămas acolo uitîndu-mă în urma lui, vag conștientă de faptul că mi se intensificaseră pulsațiile dintre picioare.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 6

Eshu

Din ziua aceea, mi se părea că-l văd peste tot pe Mwita. Venea deseori la noi acasă cu diverse mesaje. Și de cîteva ori am dat de el pe drumul spre atelierul lui papa.

— Cum se face că nu mi-ați povestit despre el pînă acum? i-am întrebat pe părinții mei într-o seară, la cină.

Papa, care înfuleca orez picant cu mîna dreaptă, s-a sprijinit de spătar, mestecînd și sprijinindu-și mîna în cot deasupra mîncării. Mama i-a mai pus în farfurie o bucată de friptură de capră.

— Credeam că știi, a spus el în același timp în care mama îmi explica: N-am vrut să te necăjim.

Părinții mei știau foarte multe pe vremea aceea. Ar fi trebuit să știe și că nu puteau să mă protejeze o veșnicie. Avea să se întîmple ce trebuia să se întîmple.

Stăteam de vorbă cu Mwita ori de cîte ori ne întîlneam. Nu mult. Era mereu grăbit.

— Unde te duci? l-am întrebat o dată după ce îi mai adusese lui tata un plic de la bătrînii orașului.

Papa meșterea o masă mare pentru Casa lui Osugbo, iar simbolurile de pe ea trebuiau să fie perfecte. Plicul adus de Mwita conținea noi desene ale simbolurilor.

— În altă parte, a spus Mwita, cu un surîs afectat.

— De ce te grăbești așa mereu? Haide. Măcar mai zi-mi ceva!

El a dat să plece, apoi s-a întors iar spre mine.

— Bine.

Ne-am așezat pe treptele casei.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Dacă-ți petreci destul timp în deșert, a spus el după un minut, o să-l auzi vorbind.

— Bineînțeles. Cel mai tare vorbește în bătaia vîntului.

— Așa-i, a spus Mwita. Fluturii înțeleg bine deșertul. De-aia se mișcă de colo-colo. Tot timpul poartă Conversații cu pământul. Vorbesc mult și ascultă la fel de mult. Trebuie să folosești limba deșertului ca să poți să chemi fluturii.

Și-a înălțat bărbia, a tras aer adînc în piept și a început să scoată sunete ușoare. Cunoșteam cîntecul. Îl cînta deșertul cînd era totul bine. În vremea cînd eram nomade, eu și mama prindeam scarabei care treceau în zbor lent pe lîngă noi cînd cînta deșertul cîntecul acesta. Scoți carapacele tari și aripile, usuci în soare miezul, adaugi mirodenii – delicios. Cîntecul lui Mwita a atras trei fluturi – unul mititel și alb și doi mari, cu galben și negru pe aripi.

— Stai să-ncerc și eu, am spus surescitată.

M-am gîndit la primul meu cămin. Apoi am deschis gura și am cîntat cîntecul de pace al deșertului. Am atras doi colibri, care ne-au șuierat pe la urechi înainte să plece. Mwita s-a tras în spate, șocat.

— Cînți ca… ai o voce minunată, a spus el.

Mi-am ferit privirea și am strîns din buze. Vocea mea era un dar de la un om malefic.

— Încă ceva, a cerut el. Mai cîntă ceva.

I-am cîntat un cîntec pe care îl scornisem cînd eram fericită și liberă și aveam cinci ani. Amintirea acelor vremuri îmi era începoșată, dar cîntecele pe care le cîntam mi le aminteam cu claritate.

Așa era mereu cu Mwita. El mă învăța cîte un pic de vrăjitorie simplă și pe urmă rămînea șocat de ușurința cu care o

******ebook converter DEMO Watermarks*******

deprindeam. Era a treia persoană care vedea asta la mine (mama și papa fiind prima și a doua), probabil pentru că exista și înăuntrul lui. M-am întrebat unde învățase toate lucrurile pe care le știa. Cine erau părinții lui? Unde locuia? Mwita era foarte misterios… și foarte chipeș.

Binta, Diti și Luyu s-au întîlnit cu el prima dată la școală. Mă aștepta în curte, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată. N-a fost surprins să mă vadă ieșind din clădirea școlii însoțită de Binta, Diti și Luyu. Îi povestisem multe despre ele. Toată lumea se uita la noi. Sînt convinsă că multe povești s-au spus în ziua aceea despre mine și Mwita.

— Bună ziua, a spus el, înclinîndu-și politicos capul.

Luyu zîmbea prea larg.

— Mwita, am spus repede, ele sunt Luyu, Diti și Binta, prietenele mele. Luyu, Diti, Binta, el este Mwita, prietenul meu.

Diti a chicotit la vorbele mele.

— Carevasăzică, Onyesonwu e un motiv destul de bun ca să vii aici? a întrebat Luyu.

— Ea e singurul motiv, a răspuns el.

Mi-a luat fața foc cînd toate cele patru perechi de ochi s-au întors către mine.

— Poftim, a continuat el, întinzîndu-mi o carte. Credeam c-am pierdut-o, dar nu era așa.

Era o broșură de anatomie umană.

La ultima noastră discuție, fusese enervat de cît de puține știam despre mulțimea de mușchi din trupul omenesc.

— Mersi, am spus, enervată de prezența prietenelor mele.

Îmi venea să le spun din nou că eu și Mwita suntem *doar* prieteni. Singurul fel de interacțiune pe care îl aveau Luyu și Diti cu băieții era sexul sau flirtul.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mwita s-a uitat la mine și i-am întors privirea în semn de încuviințare. După aceea, nu m-a mai abordat decît atunci cînd credea că sîntem singuri. În cea mai mare parte a timpului reușea, dar cîteodată era forțat să aibă de-a face cu prietenele mele. Se descurca binișor.

Mereu mă bucuram să-l văd pe Mwita. Dar într-o zi, cîteva luni mai tîrziu, m-am simțit *extaziată* cînd l-am văzut. *Ușurată*. Cînd l-am văzut venind pe drum cu plicul în mînă, am sărit în sus. Ședeam pe treptele de la intrare și mă uitam în gol, confuză și supărată, așteptîndu-l. Se întîmplase ceva.

— Mwita! am țipat, rupînd-o la fugă.

Dar, cînd am ajuns la el, am rămas privindu-l fără cuvinte.

M-a luat de mînă. Ne-am așezat amîndoi pe trepte.

— Nu… nu… nu știu, m-am bîlbîit.

Am tăcut, simțind cum un suspin uriaș îmi izvorăște în piept.

— Nu se poate să se fi-ntîmplat așa ceva, Mwita. La sfîrșit m-am întrebat dacă asta-i ce mi s-a-ntîmplat înainte. Ceva se petrece cu mine. E ceva pe urmele mele! Trebuie să mă duc la un vindecător. Sînt…

— Zi-mi ce s-a-ntîmplat, Onyesonwu, a spus el, nerăbdător.

— *Încerc!*

— Păi, încearcă mai cu spor.

M-am uitat fioros la el, s-a uitat și el fioros la mine, făcîndu-mi semn să continui.

— Eram în spate, mă uitam la grădina mamei. Totul era normal și… pe urmă totul s-a făcut roșu. O mie de nuanțe de roșu…

M-am oprit. Nu puteam să-i spun cum o cobră cafenie uriașă, cu ochii roșii, se tîrîse spre mine și se înălțase pînă în dreptul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

feței mele. Și cum m-a izbit dintr-odată o scîrbă de mine însămi de-o asemenea profunzime, încît am ridicat mîinile gata să-mi scot singură ochii din cap! Că după aceea eram pornită să-mi sfîșii beregata cu unghiile. *Sînt îngrozitoare. Sînt malefică. Sînt mizerabilă. N-ar trebui să exist!* Mantra aceasta era roșie și albă în mintea mea, în timp ce mă uitam cu groază la ochiul oval. Nu i-am spus cum în clipa următoare un vultur negru și lucios a coborît în zbor din cer, a scos un țipăt și s-a apucat să lovească șarpele cu ciocul pînă l-a făcut să plece. Cum am revenit la realitate în ultimul moment. Am sărit peste toate acestea.

— Era un vultur, am spus. Se uita drept la mine. Atît de aproape de mine, de puteam să-i văd ochii. Am aruncat cu o piatră în el și cînd și-a luat zborul i-a căzut o pană. Una lungă și neagră. M-am… m-am dus și am luat-o de jos. Stăteam acolo și-mi doream să pot și eu să zbor ca el. Și pe urmă… nu…

— Te-ai preschimbat, a spus Mwita.

Mă privea cu luare-aminte.

— Îhî! Am *devenit* vulturul. Îți jur! Nu inventez…

— Te cred, a spus Mwita. Termină povestea.

— Am… a trebuit să ies de sub haine, am continuat, întinzînd mîinile în lături. Auzeam *totul*. *Vedeam*… era de parcă se deschisese lumea pentru mine. M-am speriat. Pe urmă eram întinsă pe jos, din nou în trupul meu, goală, cu hainele lîngă mine. Nu mai aveam diamantul în gură. L-am găsit la vreun metru distanță și…

Am oftat.

— Ești un eshu, a spus el.

— Un ce?

Cuvîntul suna ca un strănut.

— Un eshu. Poţi să-ți schimbi înfățișarea, printre altele. Am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

știut asta din ziua cînd te-ai preschimbat în vrabia aia și-ai zburat în copac.

— Poftim? am țipat, trăgîndu-mă în spate.

— Tu știi ce știi, Onyesonwu, a spus el sec.

— De ce nu mi-ai *spus*?

Mi-am încleștat pumnii tremurători.

— Eshu nu cred niciodată că sînt ce sînt pînă nu ajung singuri să-și dea seama.

— Și-atunci, eu ce să fac? Ce… de unde știi tu lucrurile astea?

— De unde știu toate celelalte lucruri.

— Cum așa?

— E o poveste lungă, a spus el. Auzi, nu te duce să le povestești prietenelor tale despre asta.

— Nici n-aveam de gînd.

— Cele de la-nceput sînt importante. Vrăbiile sînt supraviețuitoare. Vulturii sînt păsări nobile.

— Ce-o fi așa nobil să mănînci chestii moarte și să furi carne de pe tăietor?

— Tot ce trăiește trebuie să mănînce.

— Mwita, trebuie să mă înveți. Trebuie să învăț cum să mă apăr.

— De ce să te aperi?

Îmi curgeau lacrimi din ochi.

— Cred că vrea ceva să mă omoare.

A tăcut, m-a privit în ochi, apoi a spus:

— N-o să las niciodată să se-ntîmple așa ceva.

După spusele mamei, toate lucrurile sînt fixe. După ea, există un motiv pentru toate, de la masacrele din Vest pînă la dragostea pe care o găsise în Est. Dar mintea din spatele tuturor lucrurilor, căreia eu îi spun Soartă, e dură și rece. Este atît de logică, încît

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nimeni nu poate spune despre sine că e un om mai bun dacă s-a plecat în fața ei. Soarta e la fel de neclintită cum e cristalul casant în întuneric. Și totuși, cînd vine vorba de Mwita, mă înclin în fața Sorții și spun mulțumesc.

Ne întîlneam de două ori pe săptămînă, după școală. Lecțiile lui Mwita erau exact ce-mi trebuia ca să-mi stăvilesc teama de ochiul roșu. Sînt o luptătoare din fire și simplul fapt de a avea arme cu care să lupt, oricît ar fi fost ele de insuficiente, era destul ca să anuleze puterea paralizantă a anxietății pe care o simțeam. Cel puțin în perioada aceea.

Mwita însuși era numai bun să-mi distragă atenția. Vorbea frumos, se îmbrăca frumos și se purta respectuos. Și n-avea reputația aceea de paria pe care o aveam eu. Luyu și Diti mă invidiau pentru timpul petrecut cu el. Le făcea plăcere să-mi povestească despre zvonurile care circulau, cum că lui îi plăceau fetele măritate mai vîrstnice, mai spre sfîrșitul adolescenței. Fete care terminaseră școala și aveau mai multe de oferit din punct de vedere intelectual.

Nimeni nu reușea să-l ghicească pe Mwita. Unii spuneau că e autodidact și că locuieşte cu o femeie bătrînă căreia îi citeşte cărți, primind în schimb o cameră și bani de cheltuială. Alții spuneau că-și are casa lui. Nu l-am întrebat. Știam că n-are să-mi spună. *Era* totuși *ewu* și din cînd în cînd mai auzeam pe cîte cineva pomenind de pielea lui „nesănătoasă“ și mirosul lui „dezgustător“ sau vorbind despre faptul că, indiferent cîte cărți ar fi citit, din el nu putea să iasă decît ceva rău.

Capitolul 7

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Lecții învățate

Mi-am scos diamantul din gură și i l-am dat lui Mwita, cu inima luînd-o la goană. Omul care îmi atingea piatra căpăta puterea de a-mi face enorm de mult rău sau bine. Deși el nu respecta tradițiile jwahiriene, Mwita știa că eu le respect. Așa că a luat piatra cu mare grijă.

Era o dimineață de sfîrșit de săptămînă. Abia răsărise soarele. Părinții mei dormeau. Noi doi eram în grădină. Exact acolo unde îmi doream să fiu.

— Din ce știu eu, indiferent în ce te-ai transformat, cunoașterea acelei făpturi îți rămîne pentru totdeauna, a spus el. Cum ți se pare ideea asta, e corectă?

Am dat din cap că da. Cînd mă concentram asupra ideii, simțeam imediat vulturul și vrabia pe sub piele.

— E acolo, sub suprafață, a spus el încet. Pune mîna să simți pana cu degetele. Atinge-o, frămînt-o. Închide ochii. Adu-ți aminte. Inspiră-te din amintirea făpturii. Pe urmă *fii* făptura.

Pana din mîna mea era netedă, delicată. Știam exact unde îi era locul. În teaca goală din aripa mea. De data asta eram conștientă și dețineam controlul. N-a fost ca și cum m-aș fi topit într-o substanță amorfă ca apoi să iau o altă înfățișare. Tot timpul am fost ceva anume. Oasele mi s-au încovoiat încet, au pîrîit și s-au contractat. Nu m-a durut. Țesuturile trupului mi se unduiau și se preschimbau. Mintea mea și-a concentrat atenția în altă parte. Tot eu eram, dar dintr-o perspectivă diferită. Am auzit niște pocnete moi și zgomote de sucțiune și am simțit mirosul acela intens pe care îl percepeam doar în momente cînd se întîmplau ciudățenii.

Am zburat la mare înălțime. Simțul tactil mi se diminuase,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

căci pielea îmi era protejată de pene. Dar am văzut totul. Auzul îmi era atît de ager, încît auzeam pămîntul respirînd. Cînd m-am întors, eram extenuată și emoționată pînă la lacrimi. Toate simțurile îmi zbîrnîiau, chiar și după ce m-am preschimbat la loc. Nu-mi păsa că eram goală. Mwita a trebuit să mă înfășoare în rapa, iar eu plîngeam pe umărul lui. Pentru prima dată în viață, puteam să evadez. Cînd începeam să fiu prea încorsetată, prea presată, puteam să mă retrag în văzduh. De acolo, de sus, îmi era ușor să văd deșertul întinzîndu-se pînă departe, dincolo de Jwahir. Puteam să zbor atît de sus, încît nici măcar ochiul oval să nu mă vadă.

În după-amiaza aceea, pe cînd ședeam amîndoi uitîndu-ne la grădina mamei, i-am povestit lui Mwita multe lucruri despre mine. I-am spus povestea mamei. I-am spus despre deșert. I-am spus despre cum mă dusesem în altă parte în timp ce eram circumcisă. Și în cele din urmă i-am dat detalii despre ochiul roșu. Nici măcar el nu l-a șocat. Asta ar fi trebuit să mă pună pe gînduri, dar eram prea îndrăgostită de Mwita ca să-mi pese.

A fost ideea mea să mergem în deșert. A fost ideea lui să mergem chiar în seara aceea. Era a doua oară cînd plecam pe furiș de acasă. Am mers prin nisip cale de cîțiva kilometri. Cînd ne-am oprit, am aprins focul. Eram înconjurați de beznă. Deșertul nu se schimbase de cînd îl părăsisem, cu șase ani în urmă. Simțeam atîta pace lăuntrică în liniștea și răcoarea din jur, încît am stat fără să scoatem o vorbă în următoarele zece minute. Apoi Mwita a zgîndărit focul și a spus:

— Eu nu sînt ca tine. Nu pe de-a-ntregul.

— Poftim? Ce vrei să spui?

— De obicei, îi las pe oameni să creadă ce-or crede, a spus el. Așa era și cu tine. Chiar și după ce am ajuns să te cunosc. A trecut

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mai bine de un an de cînd te-am văzut în copacul ăla.

— Zi odată, l-am îndemnat nerăbdătoare.

— Nu, s-a răstit el. O s-o spun cum vreau eu s-o spun, Onyesonwu.

Și-a întors privirea de la mine, enervat.

— Trebuie să înveți să mai și taci uneori.

— Ba nu trebuie.

— Ba trebuie.

Mi-am mușcat buza de jos, încercînd să tac.

— Nu sînt pe de-a-ntregul ca tine, a spus el într-un tîrziu. Taci și ascultă, da?

— Bine.

— Mama ta… a fost violată. Mama mea, nu. Toată lumea crede că un copil *ewu* e ca tine, că mama lui a fost atacată de un bărbat nuru care a reușit s-o însămînțeze. Ei bine, mama s-a *îndrăgostit* de un bărbat nuru.

Am pufnit disprețuitor.

— Nu se glumește cu treburile astea.

— Se întîmplă și așa, a insistat el. Și, da, ne naștem arătînd la fel cum arată copiii concepuţi prin… prin viol. N-ar trebui să crezi tot ce auzi sau ce citești.

— Bine, am spus cu voce joasă. Zi… zi mai departe.

— Mătușă-mea zicea că mama lucra pentru o familie de nuru și că fiul lor vorbea cu ea în secret. S-au îndrăgostit și un an mai tîrziu mama era gravidă. Cînd m-am născut, s-a dus vestea că sunt *ewu*. Nu se petrecuse nici un atac în zonă, așa că lumea era nedumerită de cum ieșisem eu așa. La scurt timp, s-a descoperit iubirea dintre părinții mei. Mătușa zicea că i-a văzut cineva împreună imediat după ce m-am născut, că tata se furișase în cort. N-am să știu niciodată cine ne-a trădat, un nuru sau un

******ebook converter DEMO Watermarks*******

okeke. A venit o gloată după noi și, iarăși, nu știu dacă erau nuru sau okeke. Au venit cu pietre după mama. Pe tata l-au bătut cu pumnii. De mine au uitat. Mătușa, sora lui tata, m-a dus la loc sigur. Ea și soțul ei m-au luat să mă crească. De parcă existența mea era iertată prin moartea lui tata. Dacă tatăl e nuru, atunci și copilul e tot nuru. Așa că am fost crescut ca nuru în casa unchiului și-a mătușii. Cînd aveam șase ani, unchiul m-a dat ucenic la un vrăjitor pe nume Daib. Cred c-ar fi trebuit să fiu recunoscător. Daib era cunoscut că se dădea mereu în spectacol cu știința lui. Unchiul zicea despre el c-a fost militar pe vremuri. Se pricepea și la literatură. Avea multe cărți… și toate aveau să fie distruse pînă la urmă.

Mwita se opri, încruntat. L-am așteptat să continue.

— Unchiul a trebuit să se roage de Daib și să-l plătească să mă învețe… fiindcă eram *ewu*. Eram de față cînd s-a milogit unchiul de el.

Se citea scîrba pe fața lui.

— A îngenuncheat și s-a ploconit. Daib l-a scuipat, zicînd că-i făcea favoarea asta doar fiindcă o cunoștea pe bunica mea. Ura față de Daib mi-a alimentat dorința de-a învăța. Eram mic, dar uram ca un bărbat trecut de floarea vîrstei. Nu degeaba se milogise și se umilise așa unchiul meu. Voia să fiu în stare să mă apăr singur. Știa că o să am un trai greu. Viața mergea înainte, anii treceau destul de plăcut. Pînă am ajuns la unsprezece ani. Acum patru ani. În orașe au izbucnit iar masacrele și s-au răspîndit rapid pînă-n satul nostru. Okeke au ripostat. Și din nou, cum s-a-ntîmplat și în trecut, au fost depășiți și ca număr, și ca arme. Dar în satul meu, okeke erau înfierbîntați. Ne-au luat casa cu asalt, i-au ucis pe mătușa și pe unchiul. Am aflat mai tîrziu că veniseră după Daib și după oricine avea legături cu el. Ți-am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

spus că Daib fusese în armată – ei bine, asta nu-i tot. Se pare că era cunoscut pentru cruzimea lui. Mătușa și unchiul au fost uciși din cauza lui, din cauză că eram învățăcelul lui. Daib mă învățase cum să mă fac „neglijabil“. Așa am scăpat. Am fugit în deșert, unde m-am ascuns o zi întreagă. Pînă la urmă s-au stins revoltele, după ce i-au omorît pe toți okeke din sat, pînă la ultimul. Cînd m-am dus acasă la Daib, sperînd să-i găsesc cadavrul, am găsit altceva. În mijlocul casei lui pe jumătate arse erau hainele pe care le purtase ultima dată cînd îl văzusem, împrăștiate pe podea de parcă Daib s-ar fi risipit în aer. Iar fereastra era deschisă. Am împachetat ce-am putut și am pornit către est. Știam cum urma să fiu tratat. Speram să găsesc poporul roșu, un trib care nu e nici okeke, nici nuru şi care trăiește pe undeva prin deșert, în ochiul unei uriașe furtuni de nisip. Se zice că poporul roșu cunoaște niște juju[9] de neconceput. Eram tînăr și neajutorat. Poporul roșu este doar un mit. Pe drum am făcut bani din mici vrăjitorii stupide, cum ar fi să faci păpușile să danseze și copiii să leviteze. Oamenii, și nuru, și okeke, se simt mai bine în preajma unor *ewu* care fac pe măscăricii, dansează sau fac numere de magie, cîtă vreme evită să se uite în ochii lor și pleacă mai departe cînd au terminat cu distracția. Doar din pură întîmplare am nimerit aici.

După ce Mwita s-a oprit din povestit, am rămas tăcută. Mă întrebam cît de departe era satul lui de ceea ce mai rămăsese din satul mamei.

— Îmi pare rău, am spus. Îmi pare rău pentru noi toți.

A scuturat din cap.

— Să nu-ți pară. E ca și cum ai zice că-ți pare rău că exiști.

— Așa și e.

— *Nu* subestima eforturile şi reuşitele mamei tale, a spus Mwita posomorît.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am țîțîit nemulțumită și mi-am întors privirea, încrucișîndu-mi brațele pe piept.

— Și zici c-ai vrea să nu fii aici acum? a întrebat el.

N-am răspuns nimic. *Cel puțin taică-său nu era o bestie,* mi-am zis.

— Viața nu-i așa de simplă, a continuat el și a zîmbit. Mai ales pentru niște eshu.

— Tu nu ești eshu.

— Mă rog, atunci pentru oricare dintre noi.

Capitolul 8

Minciuni

Un an și jumătate mai tîrziu, întîmplarea a făcut să aud doi băieți trecînd pe drum și vorbind. Aveau cam șaptesprezece ani. Unul avea fața învinețită și un braț bandajat. Eu citeam o carte sub copacul iroko.

— Arăți de parcă te-a călcat cineva pe cap, a spus băiatul celălalt.

— Știu, a răspuns cel rănit. Abia mai merg.

— Ascultă-mă pe mine, omul ăsta e malefic, nu e un vrăjitor *adevărat*.

— A, Aro e vrăjitor adevărat, a spus băiatul rănit. Malefic, dar adevărat.

Numele pomenit în treacăt în noaptea Ritualului meu de Unsprezece mi-a atras imediat atenția.

— Băiatul ăla *ewu* cred că-i singurul destul de bun ca să-nvețe Marile Puncte Mistice, a spus cel rănit, cu ochii mari și umezi. N-

******ebook converter DEMO Watermarks*******

are nici o noimă. Parcă trebuia să ai sîngele curat ca să…

M-am sculat în picioare și am plecat de acolo, cu mintea încețoșată de furie. Am căutat mînioasă prin toată piața, la bibliotecă, m-am dus chiar și acasă la mine. Nici picior de Mwita. Nu *știam* unde *locuia*. Iar lucrul acesta mă înfuria și mai tare. Tocmai ieșeam din casă cînd l-am văzut venind pe drum. Am pornit spre el și a trebuit să mă abţin ca să nu-l pocnesc.

— De ce nu mi-ai spus? am răcnit la el.

— Nu te repezi așa la mine, a bombănit cînd am ajuns în dreptul lui. Doar știi că nu-i bine.

Am rîs cu amărăciune.

— Nu știu nimic despre tine.

— Vorbesc serios, Onyesonwu, m-a avertizat el.

— Nu-mi pasă de ce vorbești tu! i-am strigat.

— Ce te-a apucat, femeie?

— Ce știi despre Marile Puncte Mistice? Ă?

Habar n-aveam ce sunt aceste Puncte Mistice, dar îmi erau tăinuite și voiam acum să aflu despre ele.

— Și… și cum e cu Aro? De ce nu…

Eram atît de furioasă, încît m-am înecat vorbind. Stăteam în fața lui și gîfîiam.

— Ești… ești un mincinos! am țipat. Cum aș putea să mai am încredere în tine?

La vorbele mele, Mwita a făcut un pas înapoi. Încălcasem o limită. Am continuat să țip la el.

— A trebuit să aud asta în treacăt de la doi băieți! Doi băieți obișnuiți, proști și nepricepuți! N-am cum să mai am încredere în tine vreodată!

— *N-o să vrea* să te învețe, a spus Mwita cu amărăciune, desfăcînd larg brațele.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Poftim? am spus cu voce spartă. De ce?

— Vrei să știi? Bine, o să-ți spun. Sper c-o să te bucuri. N-o să vrea să te învețe fiindcă ești fată, ești *femeie*!

Răcnea la mine. Avea lacrimi de furie în ochi. A lovit cu palma peste burta mea.

— Din cauza a ceea ce porți aici! Poţi să aduci viață pe lume, iar cînd o să-mbătrînești, puterea asta o să se transforme în altceva, încă și mai grozav, mai periculos și mai nesigur!

— Poftim? am repetat.

A rîs mînios și a luat-o la picior.

— Insiști *prea* tare. Uf, nu-i sănătos să stau în preajma ta.

— Nu-mi întoarce spatele, i-am spus.

S-a oprit.

— Sau ce-o să faci?

S-a întors spre mine.

— Mă amenințI?

— Poate.

Am stat așa amîndoi o vreme. Nu-mi amintesc dacă era lume în jurul nostru. Trebuie să fi fost. Oamenilor le plac certurile zdravene. Iar o ceartă între doi adolescenți *ewu*, un băiat și o fată, era ceva neprețuit.

— Onyesonwu, a spus el, n-o să vrea să te învețe. Te-ai născut în trupul nepotrivit.

— Mda, mă rog, asta pot s-o schimb, am spus.

— Nu, n-o să poți să schimbi *asta* niciodată.

Indiferent în ce m-aș fi preschimbat, nu puteam să devin decît varianta feminină a acelei creaturi. Era o regulă a aptitudinii mele care dintotdeauna mi se păruse complet neînsemnată.

— Pe tine te învață.

A dat din cap aprobator.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Iar eu te învăț pe tine tot ce știu.

Mi-am aplecat capul într-o parte.

— Dar… nu te învață aceste… aceste Puncte, nu-i așa?

Mwita n-a spus nimic.

— Pentru că ești *ewu*, nu-i așa?

Tăcea în continuare.

— Mwita…

— Va trebui să-ți ajungă ce te-nvăț eu, a spus el.

— Și dacă nu-mi ajunge?

Mwita și-a ferit privirea.

Am scuturat din cap.

— Să omiți informații înseamnă să minți.

— Dacă mint o fac doar ca să te protejez. Tu-mi ești… ești deosebită în ochii mei, Onyesonwu, a răbufnit el, ștergîndu-și cîteva dintre lacrimile de furie care îi curgeau pe obraji. Nimeni, *ni-meni* n-ar trebui să aibă voie să-ți facă rău.

— Dar ceva *încearcă* tocmai asta! am insistat. Aia… chestia aia oribilă ca un ochi roșu și alb! E diabolică!… Cred că uneori mă urmărește cînd dorm…

— De fapt, l-am rugat. Da? L-am rugat. Mă uit la tine și știu… *știu*. I-am povestit de tine. I-am spus atunci, după ce-ai ajuns în copac. L-am mai rugat o dată și după ce ți-ai dat seama că ești eshu. Nu vrea să te învețe.

— I-ai spus despre ochiul roșu?

— Da.

Tăcere.

— Atunci, o să-l rog chiar eu, am spus pe un ton categoric.

— Nu face asta.

— N-are decît să-mi spună *nu* în față.

Lui Mwita i-au fulgerat ochii de mînie și a făcut un pas înapoi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— N-ar trebui să iubesc o fată ca tine, a spus el încet, scrîșnind din dinți.

După care mi-a întors spatele și a plecat.

Am așteptat pînă s-a îndepărtat suficient. Apoi m-am dus la marginea străzii și m-am concentrat. N-aveam pana la mine, așa că a trebuit să mă calmez mai întîi. După cearta cu Mwita, tremuram toată, așa că mi-a luat cîteva minute să mă liniștesc. Pînă atunci, Mwita dispăruse din raza mea vizuală. Dar, cum spuneam, ca vultur, lumea întreagă se deschide în fața mea. Mi-a fost ușor să-l găsesc.

L-am urmat către sud față de casa mea, prin fermele de palmieri de la hotarul de miazăzi al Jwahirului. Căsuța la care s-a dus era solidă, dar simplă. Patru capre dădeau tîrcoale pe lîngă ea. Mwita a intrat într-o colibă mai mică de lîngă locuința principală. În spatele clădirilor se întindea deșertul.

A doua zi, m-am dus acolo pe propriile-mi picioare, lăsînd deschisă fereastra de la camera mea, în caz că mă întorceam sub formă de vultur. O poartă de cactuși creștea în fața colibei lui Aro. Am trecut cu îndrăzneală prin deschizătura flancată de doi cactuși înalți. Am încercat să evit spinii, dar unul dintre ei mi-a agățat brațul în trecere. *Nu-i nimic*, mi-am spus.

Coliba principală era mare, clădită din cărămizi de nisip și din argilă, cu acoperiș de paie. L-am văzut pe Mwita în apropiere, șezînd sprijinit de unicul copac care cuteza să crească lîngă colibă. Am zîmbit în sinea mea cu viclenie. Dacă aceea era căsuța lui Aro, puteam să mă strecor înăuntru înainte să mă vadă Mwita.

Un bărbat a ieșit din colibă înainte ca eu să fi parcurs jumătatea distanței pînă acolo. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost ceața albastră care îl înconjura. S-a risipit pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

măsură ce se apropia de mine. Era cu vreo douăzeci de ani mai vîrstnic decît tata. Avea țeasta proaspăt rasă. Pielea oacheșă îi lucea în arșița uscată. Pe caftanul lui alb se odihneau cîteva amulete din sticlă și cuarț. Mergea încet, cercetîndu-mă din priviri. Nu-mi plăcea deloc de el.

— Ce-i? a întrebat.

— A, ăă… am bîiguit. Tu ești Aro, vrăjitorul?

S-a uitat aspru la mine.

Am insistat.

— Mă numesc Onyesonwu Ubaid-Ogundimu, sînt fiica… nepoata lui Fadil Ogundimu, fiica Najeebei Ubaid-Ogundimu…

— Știu cine ești, a spus el cu răceală.

A scos din buzunar un băţ de mestecat și l-a băgat în gură.

— Ești fata despre care zice ada că poate să devină translucidă și Mwita zice că poate să se preschimbe în vrabie.

Am băgat de seamă că n-a pomenit despre transformarea în vultur.

— Da, mi se întîmplă anumite lucruri, am spus. Și cred că sînt în pericol. Odată a încercat ceva să mă omoare, acum vreun an. Un ochi oval roșu, mare. Cred că mă supraveghează în continuare. Trebuie să mă apăr. *Oga* Aro, am să devin cel mai bun și mai grozav ucenic pe care o să-l ai vreodată! Sînt convinsă. O simt. Aproape că… pot s-o ating.

M-am oprit din vorbit, cu lacrimi în ochi. Pînă atunci nu-mi dădusem seama cît eram de hotărîtă. El mă privea atît de surprins, încît m-am întrebat dacă nu spusesem ceva greșit. Nu părea genul lesne de impresionat. Pe chip i-a revenit ceea ce presupuneam că e expresia lui obișnuită. În spatele său l-am văzut pe Mwita apropiindu-se cu pas iute.

— Ești foarte înflăcărată, a spus el. Dar n-am să te învăț.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A făcut un gest cu mîna în sus și-n jos, cu referire la trupul meu.

— Tatăl tău era nuru, neam murdar și mîrșav. Marile Puncte Mistice sînt o artă okeke destinată numai celor cu spiritul pur.

— Dar... dar pe Mwita îl înveți, am spus, străduindu-mă din greu să-mi țin în frîu disperarea.

— Nu și Punctele Mistice. Ce-l învăț eu are o limită. El e bărbat. Tu ești femeie. Nu te compari cu el. Nici măcar la... aptitudinile mai simple.

— Cum poți să spui așa ceva? am țipat la el de era să-mi sară diamantul din gură.

— Și-apoi, ești murdară de sînge omenesc chiar și-acum, cînd stăm de vorbă, a spus el. Cum îndrăznești să vii aici în halul ăsta?

Am rămas holbîndu-mă la el, neștiind despre ce vorbea. Mai tîrziu aveam să-mi dau seama că se referă la faptul că îmi venise ciclul. Mai aveam cam o zi și sîngeram doar cîteva picături. Vorbise de parcă mă scăldam în sînge.

A arătat cu degetul spre talia mea, dezgustat.

— Iar *ăsta* n-ar trebui să-l vadă decît soțul tău.

Din nou eram nelămurită. Apoi m-am uitat în jos și am văzut o sclipire a lanțului care atîrna peste rapa. L-am dosit repede.

— Nu știu ce te bîntuie, dar n-are decît să te nimicească. E mai bine așa, a spus el.

— Te rog, a intervenit Mwita cînd a ajuns în dreptul nostru. N-o ocărî, *oga*. Îmi e dragă.

— Da, voi toți vă țineți partea, știu, a spus Aro.

— Nu i-am zis eu să vină! i-a declarat hotărît Mwita. Nu ascultă de nimeni.

M-am uitat lung la el, uluită și jignită.

— Nu-mi pasă cine-a trimis-o, a spus Aro, fluturînd din mîna

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lui mare.

Mwita a lăsat ochii în jos, iar mie mi-a venit să urlu. *Parc-ar fi sclavul lui Aro*, mi-am spus. *Ca un okeke pentru un nuru. Dar a fost crescut ca nuru. Ce înapoiat!*

Aro ne-a lăsat și a plecat. M-am răsucit pe călcîie și am pornit cu pași iuți către poarta de cactuși.

— Ți-ai căutat-o cu lumînarea, a mîrîit Mwita, venind în urma mea. Ți-am zis să nu...

— Nu mi-ai zis *nimic*, i-am tăiat-o, grăbind pasul. *Locuiești* cu el! Uite ce părere are despre oamenii ca noi, și tu LOCUIEȘTI ÎN CASA LUI! Pun pariu că-i gătești și-i faci curat! Mă și mir că mănîncă ce-i pregătești tu!

— *Nu*-i așa, a spus Mwita.

— Ba da! am țipat.

Treceam amîndoi prin poarta de cactuși.

— N-ajunge că sînt *ewu* și că ochiul ăla vrea să mă prindă! Mai trebuia să fiu și femeie. Pe tine nebunul ăla cu care locuiești te iubește și te urăște, dar pe mine doar mă urăște! Toată lumea mă urăște!

— Eu și părinții tăi nu te urîm, a spus el. Prietenii tăi nu te urăsc.

Nu-l mai ascultam. O rupsesem la fugă. Am fugit pînă m-am convins că nu vine după mine. Mi-am scos la lumină amintirea cu pene negre și lucioase acoperind aripi viguroase, un cioc puternic, un cap purtînd un creier inteligent în feluri pe care le înțelegeam numai eu și probabil sulă de ţap ăla de Aro. Am zburat sus și departe, gîndindu-mă și iar gîndindu-mă. Iar cînd am ajuns în sfîrșit acasă, am sărit în camera mea pe fereastră și m-am transformat la loc în fata de treisprezece spre paisprezece ani. M-am băgat în pat așa goală cum eram, cu tot cu picăturile

******ebook converter DEMO Watermarks*******

de sînge, și m-am învelit.

Capitolul 9
Coșmar

N-am mai vorbit cu Mwita și nici el n-a mai venit să mă vadă. Au trecut trei săptămîni. Îmi era dor, dar furia pe care o nutream față de el era mai puternică. Binta, Luyu și Diti îmi umpleau timpul liber. Într-o dimineață, pe cînd stăteam bosumflată în curtea școlii așteptîndu-le, Luyu a trecut de-a dreptul pe lîngă mine. La început am crezut că nu mă văzuse. Apoi am observat că părea tulburată. Avea ochii roșii și umflați, de parcă ar fi plîns sau n-ar fi dormit în noaptea aceea. Am fugit după ea.

— Luyu? Ai pățit ceva?

S-a întors spre mine cu o față inexpresivă. Apoi a zîmbit, părînd că-și mai revine.

— Arăți… obosită, i-am spus.

A rîs.

— Ai dreptate. Am dormit îngrozitor de prost.

Luyu și exprimările ei pline de sensuri ascunse. Și replica asta era clar din aceeaşi categorie. Dar o știam eu pe Luyu. Cînd voia să-ți spună ceva, îți spunea cînd îi venea ei bine. Au apărut și Binta și Diti, iar Luyu s-a tras mai departe de mine cînd ne-am așezat toate.

— Frumoasă zi, a spus Diti.

— Dacă zici tu, a bombănit Luyu.

— Diti, i-am zis, aș vrea să fiu și eu așa voioasă cum ești tu mereu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Tu ești îmbufnată că te-ai certat cu Mwita, de-aia, a răspuns Diti.

— Poftim? Ăă… de unde știi?

Și mi-am îndreptat imediat spinarea, cuprinsă de agitație. Dacă aflaseră de ceartă, atunci auziseră și din ce cauză ne-am certat.

— Te ştim noi *pe tine*, a spus Diti.

Luyu și Binta au mormăit amîndouă în semn de aprobare.

— În ultimele două săptămîni ne-am văzut cu tine de două ori mai des.

— Nu sîntem proaste, a spus și Binta, mușcînd dintr-un sandviș cu ou pe care îl scosese din ghiozdan; fusese turtit între cărți și arăta foarte subțirel.

— Deci ce s-a-ntîmplat? a întrebat Luyu, frecîndu-și fruntea.

Am dat din umeri.

— Părinții tăi nu-s de-acord? a întrebat Binta.

S-au strîns toate trei mai aproape.

— Lăsați-o moartă, m-am răstit la ele.

— I-ai dăruit virginitatea ta?

— Luyu! am exclamat.

— Întrebam și eu.

— Lanțul tău de talie s-a făcut verde? a întrebat Binta pe un ton care părea aproape disperat. Am auzit că așa se-ntîmplă dacă ai relații sexuale după Ritualul de Unsprezece Ani.

— Tare mă-ndoiesc c-a avut relații sexuale cu el, a spus Diti cu un aer imperturbabil.

Înainte să mă duc la culcare, m-am așezat pe podea să meditez. Am făcut eforturi uriașe să mă liniștesc. Cînd am terminat, aveam fața udă de sudoare și de lacrimi. De fiecare

******ebook converter DEMO Watermarks*******

dată cînd meditam, nu doar că asudam abundent (ceea ce era ciudat, fiindcă în mod normal transpir foarte puțin), dar și plîngeam. Mwita spunea că e din cauză că m-am obișnuit să fiu mereu stresată, încît atunci cînd alung totul din minte plîng de-adevăratelea, de ușurare. Am făcut un duș și le-am spus noapte bună alor mei.

După ce m-am întins în pat, am adormit și am visat nisip mîngîietor. Uscat, moale, neatins și cald. Eram vîntul ce se rostogolea peste dune. Apoi traversam întinderi de pămînt tare și crăpat. Frunzele care se încăpățînau să nu cadă din copaci și din tufărișul uscat cîntau la trecerea mea. A urmat un drum bătătorit și apoi alte drumuri, pavate și presărate cu nisip, pline de oameni care călătoreau cu bagaje grele, pe scutere, cămile și cai. Drumurile erau negre și netede și luceau de parcă ar fi asudat. Cei care umblau pe jos nu cărau poveri. Ei nu erau călători. Locuiau prin preajmă. De-a lungul drumului se înșirau prăvălii și clădiri mari.

În Jwahir, lumea nu Conversa cu Zeița la marginea drumurilor sau în piețe. Și nu existau decît cîțiva oameni cu pielea deschisă la culoare – nici unul dintre ei nefiind nuru. Vîntul mă purtase departe.

Majoritatea celor de aici erau nuru. Am încercat să arunc o privire mai de-aproape. Cu cît mă străduiam mai tare, cu atît mai neclari erau. Toți în afară de unul. Îl vedeam din spate. Îi auzeam rîsetul de la kilometri distanță. Era foarte înalt și stătea în mijlocul unui grup de bărbați nuru. Rostea cuvinte pătimașe pe care nu reușeam să le disting. Hohotele lui de rîs îmi vibrau în cap. Purta un caftan albastru. S-a întors spre mine… nu mai vedeam altceva decît ochii lui. Erau roșii, cu miezul unduios de un alb dogoritor. S-au contopit într-un unic ochi gigantic. Groaza

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mi-a săgetat creierul ca o otravă. Am înțeles perfect cuvintele pe care le-am auzit după aceea.

Nu mai respira, a mîrîit el. *NU MAI RESPIRA!*

Am tresărit din somn, nu mai aveam aer. Am aruncat așternutul într-o parte, gîfîind. M-am ridicat în capul oaselor și mi-am cuprins cu palma gîtul dureros. De fiecare dată cînd clipeam, în spatele pleoapelor vedeam ochiul roșu. Gîfîitul mi s-a întețit și m-am aplecat în față. Pete negre mi-au încețoșat vederea. Recunosc, o parte din mine se simțea ușurată. Moartea era mai bună decît traiul cu veșnica spaimă de lucrul acela. Secundele treceau și am simțit că mi se ușurează pieptul. Gîtlejul lăsa să treacă mici pufăituri de aer. Am tușit. Am așteptat, frecîndu-mi beregata dureroasă. Era dimineață. În bucătărie prăjea cineva micul dejun.

Atunci mi-a revenit în amintire tot visul, pînă la ultimele detalii. Am sărit din pat, cu genunchii tremurători. Eram la jumătatea holului cînd m-am oprit. M-am întors în camera mea și m-am dus la oglindă, unde m-am uitat lung la vînătăile furioase de pe gîtul meu. M-am așezat pe podea și mi-am sprijinit capul în palme. Ochiul oval și roșu era al unui violator, tatăl meu biologic. Și tocmai încercase să mă sugrume în somn.

Capitolul 10

Ndiichie

Dacă n-ar fi sosit fotograful nebun, aș fi rămas în pat toată ziua, prea speriată ca să mai ies. În după-amiaza aceea, mama a venit acasă vorbind de el. Parcă n-avea stare să se așeze într-un

******ebook converter DEMO Watermarks*******

loc.

— Era murdar din cap pînă-n picioare și răvășit de vînt, a spus ea. A venit la piață direct din deșert. Nici măcar nu s-a străduit să se curețe mai întîi!

A spus că părea să aibă douăzeci și ceva de ani, dar că era greu de spus, cu tot părul acela încîlcit care-i acoperea fața. Îi căzuseră mai toți dinții, avea ochii îngălbeniți, iar pielea înnegrită de soare avea o tentă cenușie de la malnutriție și mizerie. Cine știe cum reușea să supraviețuiască unor călătorii atît de lungi, în starea lui emoțională.

Dar ceea ce ducea cu el era suficient ca să răspîndească panica în tot Jwahirul. Albumul lui foto digital. Își pierduse aparatul foto cu mult timp în urmă, dar fotografiile și le ținea într-un gadget cît palma. Imagini din vest cu okeke morți, carbonizați, mutilați. Femei okeke violate. Copii okeke cu membre lipsă și cu burți umflate. Bărbați okeke spînzurați de clădiri sau putreziți sau aproape contopiți cu pulberea deșertului. Capete de prunci zdrobite. Pîntece spintecate. Bărbați castrați. Femei cărora li se tăiaseră sînii.

— Vine, își începuse fotograful peroraţia, cu saliva zburîndu-i de pe buzele crăpate, dîndu-le oamenilor să se uite la albumul său. Aduce cu el zece mii de oameni. Nici unul dintre voi nu-i în siguranță. Faceți-vă bagajele, fugiți, zburați, zburați, proştilor!

Unul cîte unul, grup după grup, oamenii fuseseră lăsaţi să-i răsfoiască albumul digital. Mama luase la rînd fotografiile de două ori. Plînsese în tot acest timp. Oamenii vomitau, plîngeau, țipau; nimeni nu contesta ce vedeau cu toții. Pînă la urmă fusese arestat. Din ce-am auzit eu, după ce i s-a oferit o masă consistentă, după ce a fost îmbăiat, tuns și încărcat cu provizii, l-au rugat politicos să plece din Jwahir. În orice caz, lumea vorbea,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

știrea se răspîndea. Omul acela provocase atîta tulburare, încît s-a convocat pentru seara aceea o ndiichie, adunarea publică jwahiriană care avea caracterul cel mai urgent.

De cum a ajuns papa acasă, am plecat toți trei împreună.

— Ești bine? a întrebat el, sărutînd-o pe mama și luînd-o de mînă.

— N-o să mor, a răspuns ea.

— Bine. Hai să mergem. Repejor, a spus el, grăbind pasul. Rareori se-ntîmplă să dureze o ndiichie mai mult de cinci minute.

Piața centrală era deja plină. Se amenajase o scenă pe care erau patru scaune. Cîteva minute mai tîrziu, patru oameni au urcat treptele. Mulțimea s-a potolit. Doar copiii continuau să sporovăiască. M-am ridicat pe vîrfuri, emoționată că în sfîrșit reușeam să-i zăresc pe bătrînii din Osugbo, despre care auzisem atîtea. Cînd i-am văzut, mi-am dat seama că pe doi dintre ei îi întîlnisem deja. Una purta o rapa albastră cu cămașă asortată.

— Asta-i Nana Înțeleapta, mi-a spus papa la ureche.

M-am mulțumit să dau din cap. Nu voiam să mai pomenesc Ritualul meu de Unsprezece Ani.

Nana Înțeleapta a traversat încet scena și s-a așezat. După ea a venit un bătrîn orb, care se sprijinea într-un baston de lemn. A trebuit să fie ajutat la urcarea treptelor. Odată așezat, a cuprins mulțimea dintr-o privire de parcă ar fi putut să ne vadă pe toți cum eram cu adevărat. Papa mi-a spus că e Dika Clarvăzătorul. După aceea a urcat Aro Lucrătorul. M-am încruntat amarnic. Tare îl mai detestam pe omul acesta care îmi refuzase atîtea, care mă refuzase pe mine. După toate aparențele, nu mulți știau că e vrăjitor, fiindcă papa mi l-a descris ca fiind cel care se ocupa de organizarea guvernării.

— Omul ăsta a creat cel mai corect sistem pe care l-a avut

******ebook converter DEMO Watermarks*******

vreodată Jwahirul, a șoptit el.

Al patrulea era Oyo Cugetătorul. Era scund și slab, cu cîte un ciuf de păr alb de fiecare parte a capului. Avea o mustață stufoasă și o barbă lungă, căruntă. Papa mi-a spus că era cunoscut pentru scepticismul său. Dacă trecea vreo idee de Oyo, era clar că avea să funcționeze.

— Jwahir, kwenu[10]! au spus toți bătrînii, lovind cu pumnii în aer.

— Yah[11]! a răspuns mulțimea.

Papa ne-a înghiontit pe mine și pe mama să facem la fel.

— Jwahir, kwenu!

— Yah!

— Jwahir, kwenu!

— Yah!

— Bună seara, Jwahir, a spus Nana Înțeleapta, ridicîndu-se în picioare. Numele fotografului este Ababuo. A venit din Gadi, unul dintre orașele celor Șapte Rîuri. A muncit și-a călătorit de departe ca să ne aducă vestea. Îi urăm bun-venit și îl binecuvîntăm.

S-a așezat la loc. Oyo Cugetătorul s-a ridicat și a spus:

— Am judecat probabilitatea, marja de eroare, improbabilitatea. Deși necazurile poporului nostru trăitor în vest sînt tragice, e puțin probabil ca aceste lovituri ale sorții să ne afecteze și pe noi. Rugați-vă la Ani să aveți parte de lucruri mai bune. Dar nu-i nevoie să vă faceți bagajele.

S-a așezat și el. Am privit mulțimea. Oamenii păreau convinși de vorbele lui. Eu nu prea știam ce să cred. *Chiar se pune problema siguranței noastre?* m-am întrebat. S-a ridicat și Aro să vorbească. Era singurul dintre vîrstnicii Osugbo care nu era cu adevărat bătrîn. Îmi puneam totuși întrebări despre vîrsta și despre înfățișarea lui. Poate avea mai mulți ani decît părea să

******ebook converter DEMO Watermarks*******

aibă.

— Abadou ne-a adus realitatea. Luați aminte la ea, dar nu vă panicați. Doar nu sîntem toți numai femei aici! a spus el.

Am pufnit și am dat ochii peste cap.

— Panica n-o să vă aducă nimic bun, a continuat el. Dacă vreți să învățați să mînuiți un cuțit, iată-l pe Obi, el are să vă învețe.

A făcut semn către un bărbat vînjos care stătea lîngă scenă.

— Tot el poate să vă antreneze să alergaţi pe distanțe lungi fără să obosiți. Dar noi sîntem oameni puternici. Spaima e pentru cei slabi. Fruntea sus. Trăiți-vă viața.

S-a așezat. Dika Clarvăzătorul s-a ridicat încet, ajutîndu-se de baston. A trebuit să mă încordez ca să aud ce spune.

— Ce văd eu… da, jurnalistul arată adevărul, deși mintea lui e dezechilibrată de acest adevăr, a spus clarvăzătorul. Dar, credință! Toți trebuie să avem credință!

S-a așezat. Timp de cîteva clipe, a domnit liniștea.

— Asta e tot, a spus Nana Înțeleapta.

După ce bătrînii au părăsit scena și piața, toată lumea a început să vorbească în același timp. S-au pornit discuții și s-a căzut de acord în legătură cu fotograful și cu starea lui mintală, cu pozele și călătoria lui. Totuși, ndiichie avusese efect – oamenilor le trecea panica. Acum erau într-o stare meditativă plină de energie. Tata s-a amestecat și el în conversații, în timp ce mama asculta în tăcere.

— Ne vedem acasă, le-am spus.

— Ia-o înainte, m-a îndemnat mama, bătîndu-mă ușor pe obraz.

A trebuit să mă zbat din greu ca să ies din piață. Uram locurile aglomerate. Tocmai răzbisem prin mulțime cînd l-am depistat pe Mwita. El mă văzuse primul.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Salut, i-am spus.

— Bună seara, Onyesonwu.

Și uite-așa, pur și simplu, s-a înfiripat legătura noastră. Fuseserăm prieteni, ne certaserăm, învățaserăm și rîseserăm împreună, dar în momentul acela ne-am dat seama că suntem îndrăgostiți. Revelația a fost ca atunci cînd apeși pe comutator și pornești curentul. Dar supărarea pe el nu-mi trecuse. Îmi schimbam greutatea de pe un picior pe celălalt, vag preocupată de faptul că se uitau la noi cîțiva oameni. Am pornit spre casă și m-am simțit ușurată văzînd că mergea și el cu mine.

— Ce-ai mai făcut? a întrebat el prudent.

— Cum ai putut să faci așa ceva?

— Ți-am spus să nu te duci.

— Doar pentru că-mi spui tu să fac ceva nu înseamnă c-o să te și ascult!

— Ar fi trebuit să fac cumva să nu poți să treci de cactușii lui, a mormăit el.

— Aș fi găsit eu o cale să trec. Era alegerea mea și-ar fi trebuit s-o respecți. Cînd colo, tu stăteai și-i spuneai lui Aro că n-a fost vina ta că venisem, încercînd să-ți aperi pielea. Îmi venea să te omor.

— Tocmai de-asta nu vrea să te învețe! Te porți ca o femeie. Emoțiile sînt combustibilul tău. Ești periculoasă.

M-am abținut din greu să-i demonstrez lui Mwita că are dreptate.

— Așa crezi tu? l-am întrebat.

Și-a ferit privirea.

Mi-am șters o lacrimă de la ochi.

— Atunci, noi doi nu putem să fim…

— Nu, nu cred asta, a spus Mwita. Uneori ești irațională, mai

******ebook converter DEMO Watermarks*******

irațională decît orice femeie sau bărbat. Dar nu din cauza a ce ai între picioare.

A zîmbit și a continuat sarcastic:

— Și-apoi, n-ai trecut prin Ritualul de Unsprezece Ani? Pînă și-alde nuru știu că ritualul ăsta îi pune femeii inteligența în acord cu emoțiile.

— Nu glumeam.

— Tu ești altfel. Ești mai pătimașă decît majoritatea oamenilor, a spus el după o scurtă pauză.

— Atunci de ce…

— Aro *trebuia* să fie sigur că ai venit din propria ta voință. Cei care sînt îmboldiți de alții… crede-mă, pe ăștia n-o să-i accepte niciodată. Haide, avem de vorbit.

Ajunși la mine acasă, ne-am așezat pe treptele din spate, care dădeau spre grădina mamei.

— Papa știe cine e Aro în realitate?

— Într-o anume măsură, a spus el. Știu de el destui oameni, cei care vor să știe.

— Dar nu majoritatea.

— Așa-i.

— Majoritatea bărbați, presupun.

— Și cîțiva băieți mai mari.

— Pe alții îi învață, nu-i așa? am spus pe un ton enervat. Alții în afară de tine.

— Încearcă să-i învețe. Trebuie să treci un test ca să înveți Punctele Mistice. Poți să-ncerci o singură dată. E groaznic să dai greș. Cu cît ai fost mai aproape de a-l lua, cu atît e mai dureros eșecul. Băieții pe care i-ai auzit vorbind fuseseră testați. Se-ntorceau acasă bătuți și învinețiți. Părinții lor își închipuie că au trecut cu bine inițierea ca ucenici ai lui Aro. În realitate, au dat

******ebook converter DEMO Watermarks*******

greș. Aro îi învață pe băieți niște mărunțișuri, ca să se priceapă și ei la ceva.

— Pînă la urmă, ce sînt Punctele Mistice?

S-a tras mai aproape de mine, suficient de aproape ca să-i aud șoapta slabă.

— Nu știu.

A zîmbit.

— Știu că trebuie să-ți fie scris să le înveți. Trebuie să ceară cineva ca lucrurile să fie așa, ca TU să fii așa..

— Mwita, *trebuie* să le învăț. E tata! Nu știu cum să...

Și acesta a fost momentul în care s-a aplecat și m-a sărutat. Am uitat de tatăl meu biologic. Am uitat de deșert. Am uitat de toate întrebările pe care le aveam. Nu era un sărut inocent. Era profund și umed. Aveam aproape paisprezece ani, el avea vreo șaptesprezece. Amîndoi ne pierduserăm inocența cu ani în urmă. Nu m-am gîndit la mama și la omul care o violase, cum îmi închipuisem mereu că se va întîmpla dacă voi ajunge vreodată în intimitate cu un băiat.

Nu era nici o ezitare în mîinile lui care își croiau drum pe dedesubtul cămășii mele. Nu l-am oprit cînd mi-a frămîntat sînii. Nici el nu m-a oprit cînd l-am sărutat pe gît și i-am desfăcut nasturii cămășii. Mă durea între picioare, o durere ascuțită și disperată. Atît de ascuțită, încît am tresărit din tot corpul. Mwita s-a îndepărtat. S-a ridicat imediat.

— Eu plec.

— Nu! am spus, ridicîndu-mă și eu.

Durerea mi se răspîndea acum în tot trupul și nu prea reușeam să stau dreaptă.

— Dacă nu plec...

S-a aplecat și mi-a atins lanțul din talie, care ieșise la lumină

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cît bîjbîise el cu cămașa mea. Mi-au trecut iute prin minte vorbele lui Aro. „Ăsta n-ar trebui să-l vadă decît soțul tău“, așa spusese. M-a trecut un fior. Mwita și-a băgat mîna în gură și mi-a dat diamantul înapoi. Am zîmbit stins în timp ce îl luam și mi-l puneam înapoi sub limbă.

— M-am promis ție fără să știu, am spus.

— Cine crede în mitul ăsta? Prea simplu. Vin să te văd peste două zile.

— Mwita, am șoptit.

— E mai bine să rămîi neatinsă… deocamdată.

Am oftat.

— Curînd vin ai tăi acasă, a spus el.

Mi-a ridicat cămașa și m-a sărutat tandru pe sfîrc. M-am înfiorat, iar durerea dintre picioare mi s-a intensificat. Le-am strîns laolaltă. El s-a uitat trist la mine, încă ținîndu-mi sînul în palmă.

— Doare, a spus parcă cerîndu-și iertare.

Am dat din cap că da, cu buzele strînse. Durea atît de tare, încît începeau să-mi apară pete negre în fața ochilor. Îmi curgeau lacrimi pe față.

— O să-ți revii în cîteva minute. Aș fi vrut să te cunosc înainte să fi făcut asta, a spus el. Bisturiul pe care îl folosesc e tratat de Aro. E pus pe el un juju care face femeia să simtă durere de cîte ori se excită prea tare… asta pînă se mărită.

Capitolul 11

Fermitatea lui Luyu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

După plecarea lui, m-am dus în camera mea și am plîns. Era tot ce puteam face ca să-mi înec furia. Acum înțelegeam de ce fusese folosit bisturiul în loc de lama laser. Bisturiul, obiect cu o construcție mai simplă, era mult mai ușor de vrăjit. Aro. Mereu Aro. Mi-am petrecut cea mai mare parte a nopții gîndindu-mă la multele căi prin care puteam să-i fac rău acestui om.

M-am gîndit să-mi rup lanțul de aur din talie și să scuip piatra în gunoi, dar nu m-am îndurat. Cîndva, pe parcurs, aceste două obiecte deveniseră parte din identitatea mea. M-aș fi simțit foarte rușinată fără ele. N-am pus geană pe geană în noaptea aceea. Eram prea furioasă pe Aro și prea speriată să nu primesc cumva în somn încă o vizită de la tatăl meu biologic.

În noaptea următoare am dormit doar pentru că eram epuizată. Din fericire, n-a apărut nici un ochi roșu. A doua zi, la vremea cînd mă întîlneam cu Binta și cu Diti după ore, mă simțeam deja puțin mai bine.

— Îl știi pe fotograful ăla? Am auzit că i-au căzut toate unghiile, a spus Diti, jucîndu-se cu diamantul în gură în timp ce vorbea.

— Și ce? am întrebat, sprijinindu-mă de zidul școlii.

— Și e scîrbos! s-a rățoit Binta. Ce fel de om e ăsta?

— Unde-i Luyu? am schimbat eu subiectul.

Diti a chicotit.

— Probabil e cu Kasie. Sau cu Gwan.

— Jur, Luyu o să obțină cea mai mare dotă cînd o să se mărite, a spus Binta.

Încercase vreunul dintre acești băieți să se atingă de Luyu?

— Dar Calculus? am întrebat.

Calculus era preferatul lui Luyu. El era băiatul care lua cele mai bune note la matematică. Fiecare dintre cele trei prietene ale

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mele avea cîțiva pretendenți, Luyu atrăgîndu-i pe cei mai mulți, urmată de Diti. Binta refuza să stea de vorbă cu vreunul dintre ai ei. Încă mai sporovăiam între noi cînd a apărut Luyu de după colț. Avea cearcăne întunecate și umbla încovoiată.

— Luyu! a țipat Diti. Ce s-a-ntîmplat?!

Binta s-a pus pe plîns și a apucat-o pe Luyu de mînă.

— Pune-o să stea jos! am strigat.

Mîinile lui Luyu tremurau, tot strîngîndu-se în pumn și desfăcîndu-se. Apoi fața i s-a contorsionat și a scos un țipăt de durere.

— Mă duc să chem pe cineva, a spus Binta, sărind în picioare.

— Nu! a reușit Luyu să spună. Nu te duce!

— Ce s-a-ntîmplat? am întrebat-o.

Ne-am ghemuit toate trei în jurul ei. Luyu s-a holbat la mine cu ochi goi.

— Tu… tu s-ar putea să știi, mi-a spus. E ceva-n neregulă cu mine. Cred că-s blestemată.

— Ce zici…?

— Eram cu Calculus.

A făcut o pauză.

— …la copacul cu tufișuri în jur.

Am dat din cap toate. Acolo se duceau elevii cînd căutau intimitate.

Luyu a zîmbit fără să vrea.

— Eu nu-s ca voi trei. Mă rog, poate Diti o să mă-nțeleagă.

Binta a băgat mîna în ghiozdan și i-a dat lui Luyu o sticlă de apă. Luyu s-a îndreptat de spate. Apoi a vorbit cu o furie de care n-o știam capabilă.

— M-am străduit, dar îmi plăcea, a spus ea. Mereu mi-a plăcut! De ce să nu-mi placă?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Luyu, ce… a început Diti.

— Sărutat, atingere, penetrare, a spus Luyu, uitîndu-se la Diti. Tu știi. E bine. Noi am învățat asta de timpuriu.

Și-a întors privirea spre Binta.

— E frumos cînd e *bine*!

Am apucat-o de mînă. Și-a tras-o la loc.

— Trei ani am tot încercat. Pe urmă a venit Gwan într-o zi și l-am lăsat să mă sărute. Era bine, dar pe urmă a fost rău. Mă… durea! Cine mi-a făcut așa ceva? Nimeni n-are voie să…

Respira din greu.

— În curînd o s-avem optsprezece ani, o să fim femei în toată puterea cuvîntului! De ce s-aștept pînă la măritiș ca să mă bucur de ce mi-a dăruit Ani?! Nu știu ce blestem o fi, dar vreau să se rupă. Am tot încercat… Azi m-am simțit de parcă muream. Calculus a refuzat să continue…

A privit dincolo de mine și a țipat:

— Uitați-vă la el!

Ne-am întors toate și l-am văzut pe Calculus stînd dincolo de gardul școlii. A șters-o imediat de acolo.

— N-am de gînd să fiu eu ăla care te omoară! a răcnit el.

— Ani o să-ți facă penisul covrig! i-a strigat Luyu.

— Luyu! a țipat ascuțit Diti.

— Nu-mi pasă, a spus Luyu, ferindu-și privirea.

— O să treacă, am încercat s-o liniștesc. O să te simți mai bine în cîteva minute.

Nu era prima dată cînd o vedeam așa. *Ziua aia cînd a trecut drept pe lîngă mine și părea bolnavă*, mi-am amintit.

— N-o să mă simt mai bine niciodată, a spus ea.

— E un blestem? m-a întrebat Binta.

— Nu cred, am răspuns, enervată de ideea lor că m-aș pricepe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

la blesteme.

— Este, a spus Diti. Acum doi ani, l-am lăsat pe Fanasi… să mă atingă. Ne sărutam și… m-a durut așa de tare, c-am început să plîng. El s-a simțit jignit și de-atunci *tot* nu vorbește cu mine.

— Nu-i un blestem, a spus deodată Binta. E Ani care ne protejează.

— De ce anume? s-a burzuluit Luyu. De plăcerea pe care ne-o aduc băieții? Nu vreau așa protecție!

— Eu *vreau*! a ripostat Binta. Tu nu știi ce-i bine pentru tine. Ai noroc că nu ești gravidă! Te-a protejat Ani. Și pe mine mă protejează. Tata…

S-a lovit cu palmele peste gură.

— Taică-tău, ce? a întrebat Luyu, încruntîndu-se.

Am scos un mîrîit din fundul gîtului.

— Binta, vorbește, i-am cerut. Of, of, Binta, ce mai e?

— A-ncercat iar? a întrebat Diti, văzînd că Binta refuză să vorbească. A-ncercat, nu-i așa?

— N-a putut s-o facă fiindcă te chirceai de durere? am întrebat-o.

— Ani mă protejează, a insistat Binta, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji.

Am tăcut toate.

— El… înțelege acum, a spus Binta. N-o să se mai atingă de mine.

— Nu-mi pasă, a spus Luyu. Ar trebui castrat și el, ca toţi ceilalți violatori.

— Șșș, nu spune asta, a șoptit Binta.

— O să spun și-o să fac ce vreau! a răcnit Luyu.

— Ba nu, i-am tăiat-o, strîngînd-o cu brațul pe Binta.

Apoi mi-am ales cuvintele cu luare-aminte.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Cred că ni s-a făcut un juju la Ritualul de Unsprezece Ani. Probabil… o să se rupă odată cu măritișul.

M-am uitat cu asprime la Luyu.

— Cred că dacă te forțezi să faci sex, o să mori.

— Se rupe la măritiș, a spus și Dita, dînd din cap a încuviințare. Vară-mea zice mereu că doar o femeie pură atrage un bărbat destul de pur ca să aducă plăcere în patul nupțial. Zice că soțul ei e cel mai pur bărbat de prin preajma locului… probabil pentru că el a fost primul care nu i-a produs durere.

— Îh! a făcut Luyu, mînioasă. Ne păcălesc să credem că soții noștri sînt zeități.

Pe drumul spre casă, am dat de Mwita. Citea la copacul iroko. M-am așezat lîngă el și am oftat cu zgomot. El a închis cartea.

— Știai că ada și Aro s-au iubit cîndva? m-a întrebat.

Am înălțat din sprîncene.

— Și ce s-a-ntîmplat?

Mwita s-a sprijinit de copac.

— Cînd a venit el aici prima dată, cu ani în urmă, Societatea Osugbo l-a chemat imediat la o întrunire. Probabil Clarvăzătorul văzuse că Aro era vrăjitor. Nu mult după aceea, a fost invitat să lucreze cu Bătrînii Osugbo. După ce a rezolvat în mod pașnic o neînțelegere iscată între doi dintre cei mai mari comercianți din Jwahir, a fost poftit să devină membru plin. Aro e primul bătrîn nu foarte bătrîn din Jwahir. După cum arăta, nu părea să aibă nici o zi peste patruzeci de ani. Nimănui nu-i păsa, fiindcă Jwahir avea de cîștigat de pe urma lui. Știi care-i Casa lui Osugbo?

Am dat din cap că da.

— A fost construită cu juju, a spus Mwita. Există de dinaintea Jwahirului. În orice caz, are ea un fel de-a face… să se întîmple

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lucruri. Într-o zi, Nana Înțeleapta i-a cerut lui Yere – așa o chema pe ada cînd era tînără – să se-ntîlnească cu ea acolo. Întîmplarea face că era și Aro acolo în ziua aia. Amîndoi au greșit drumul și s-au trezit față în față. Din clipa cînd s-au întîlnit, s-au antipatizat reciproc. Iubirea e confundată deseori cu ura. Dar cîteodată oamenii mai și învață din greșelile lor, cum au învățat repede și ei doi. Nana Înțeleapta pusese ochii pe Yere ca s-o facă următoarea ada. Așa că lui Yere i se cerea deseori să vină la casa aia din diverse motive. Aro își petrecea acolo aproape tot timpul. Casa lui Osugbo îi tot aducea împreună, vezi bine. Aro cerea, iar Yere accepta. El vorbea, ea asculta. Ea aștepta, iar el venea la ea. Simțeau că înțeleg cum ar trebui să fie lucrurile mereu. În cele din urmă, Yere a fost numită ada, după moartea celei care fusese ada pînă atunci. Aro se remarcase ca fiind Lucrătorul. Se completau perfect unul pe celălalt.

Mwita a făcut o pauză.

— Aro a fost cel care a venit cu ideea să pună juju pe bisturiu, dar ada a fost cea care a acceptat. Simțeau că fac ceva bun pentru fete.

Am rîs cu amărăciune și am clătinat din cap.

— Nana Înțeleapta știe?

— Știe. Și pentru ea are logică. E bătrînă.

— De ce nu s-au căsătorit Aro și ada?

Mwita a zîmbit.

— Am spus eu că nu s-au căsătorit?

Capitolul 12

Aroganța vulturului

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Abia răsărise soarele. Eram cocoțată în copac, ghemuită, cu umerii aduși în față.

Mă trezisem cu cincisprezece minute în urmă și îl văzusem în fața patului. Se holba la mine. O foaie roșie lipsită de substanță, cu un oval de abur alb în centru. Ochiul a șuierat furios și a dispărut.

Iar acela a fost momentul în care am depistat scorpionul lucios, maro cu negru, care se cățăra pe așternuturile mele. Genul care te poate ucide cu o înțepătură. Ar fi ajuns la fața mea în cîteva secunde dacă nu mă trezeam. Am scuturat învelitoarea, făcîndu-l să zboare de acolo. A aterizat cu un zgomot aproape metalic. Am apucat cea mai apropiată carte și l-am zdrobit cu ea. Am călcat pe carte, iar și iar, pînă m-am oprit din tremurat. Eram furibundă cînd mi-am scos hainele și am zburat pe fereastră.

Înfățișarea mînioasă de la natură a vulturului se potrivea cu felul în care mă simțeam. Din copac, i-am urmărit pe cei doi băieți cum treceau prin poarta de cactuși. Am zburat înapoi în camera mea și m-am preschimbat în mine însămi. De fiecare dată cînd stăteam în trup de vultur prea mult timp, rămîneam cu senzația detașării de ceea ce puteam să definesc doar ca fiind om. Ca vultur, simțeam condescendență cînd priveam la Jwahir, ca și cum cunoșteam eu locuri mai mărețe de-atît. Tot ce-mi doream să fac era să plutesc pe aripile vîntului, să caut stîrvuri și să nu mă mai întorc acasă. Există întotdeauna un preț pentru schimbare.

Mă mai preschimbasem și în alte cîteva vietăți. Încercasem să prind o șopîrlă mică. Rămăsesem doar cu coada ei. M-am folosit de ea ca să mă prefac în șopîrlă. În mod surprinzător, era aproape la fel de ușor ca schimbarea în pasăre. Mai tîrziu am citit într-o carte veche că reptilele și păsările sînt rude apropiate.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ba chiar că a existat o pasăre cu solzi, în urmă cu milioane de ani. Totuși, după ce m-am schimbat înapoi, timp de zile în șir mi s-a părut extrem de dificil să-mi păstrez căldura trupului pe timpul nopții.

Folosind aripile unei muște, m-am transformat în muscă. Procesul de preschimbare a fost groaznic – m-am simțit de parcă făceam implozie. Și, pentru că trupul mi se schimba atît de drastic, nu eram în stare să simt greața. Închipuiți-vă cum e să vrei să vomiți și să nu fii în stare. Ca muscă, îmi stătea mintea numai la mîncare, eram rapidă și vigilentă. N-aveam nici una dintre emoțiile complexe de cînd eram vultur. Cel mai tulburător aspect al existenței de muscă era senzația morții iminente, în cîteva zile. Probabil că o muscă percepe aceste zile ca pe o viață întreagă. Eu însă, o ființă omenească preschimbată în muscă, eram cît se poate de conștientă și de încetineala, și de iuțeala timpului. Cînd m-am schimbat la loc, m-am simțit ușurată că încă mai arătam și mă simțeam conform cu vîrsta mea.

Cînd m-am preschimbat în șoarece, emoția predominantă a fost frica. Frica de-a nu fi strivită, mîncată, descoperită, înfometată. Cînd m-am schimbat înapoi, paranoia reziduală a fost atît de puternică, încît n-am mai fost în stare să ies din cameră ore în șir.

În ziua aceea, fusesem vultur mai bine de o jumătate de oră și senzația de putere a rămas în mine cînd m-am întors, sub propria mea înfățișare, la coliba lui Aro. Îi cunoșteam pe cei doi băieți. Proști, enervanți, privilegiați. Ca vultur, îl auzisem pe unul dintre ei spunînd că ar fi preferat să fie în pat și să doarmă toată dimineața. Celălalt pufnise în rîs, încuviințînd. Scrîșneam din dinți cînd m-am apropiat pentru a doua oară în viață de poarta de cactuși. Trecînd prin ea, iar m-a zgîriat unul dintre ei. *Asta-i*

******ebook converter DEMO Watermarks*******

tot ce puteți să-mi faceți, mi-am spus. Am mers mai departe. Am dat ocol colibei și l-am găsit pe Aro așezat pe jos în fața celor doi băieți. În spatele lor se întindea deșertul, vast și încîntător. Lacrimi de frustrare mi-au umezit ochii. Aveam nevoie de ceea ce putea Aro să mă învețe. Îmi curgeau lacrimile, a ridicat privirea spre mine. Îmi venea să-mi dau palme. Nu era nevoie să-mi vadă el slăbiciunea. Cei doi băieți s-au întors, și expresiile goale, tîmpe, imbecile de pe fețele lor m-au înfuriat și mai tare. Aro și cu mine ne-am uitat unul la altul. Aș fi vrut să mă năpustesc la el, să-i sfîșii beregata și să-mi înfig dinții în spiritul lui.

— Pleacă de-aici, a spus el cu voce joasă și calmă.

Nuanța categorică din tonul său a spulberat orice speranță mai nutream. M-am întors și am rupt-o la fugă. Am fugit. Dar nu din Jwahir. Nu încă.

Capitolul 13

Lumina de soare a lui Ani

În după-amiaza aceea, am bătut în ușa ei mai tare decît avusesem de gînd. Încă mă simțeam întărîtată. La școală păstrasem o tăcere mînioasă. Binta, Luyu și Diti știau că e cazul să mă lase în pace. N-ar fi trebuit să merg la școală în ziua aceea, după ce fusesem dimineață la coliba lui Aro. Dar părinții mei erau amîndoi la muncă și singură acasă nu mă simțeam în siguranță. După ore, m-am dus drept la ada.

A deschis ușa încet și s-a uitat la mine pe sub sprîncene. Era îmbrăcată elegant, ca întotdeauna. Rapa verde îi era strîns

******ebook converter DEMO Watermarks*******

înfășurată pe șolduri și pe picioare, iar bluza asortată avea umerii atît de umflați, încît nici n-ar fi încăput să iasă pe ușa casei.

— Iar te-ai dus, nu-i așa? m-a întrebat.

Eram prea agitată ca să mă mai mir de unde știe.

— E un nenorocit, am spus răstit.

M-a luat de braț și m-a tras înăuntru.

— Te-am supravegheat, a spus ea, dîndu-mi o ceașcă de ceai fierbinte și așezîndu-se în fața mea. De cînd am făcut aranjamentele pentru nunta părinților tăi.

— Și? m-am răstit din nou.

— De ce-ai venit aici?

— Trebuie să mă ajuți. Aro trebuie să mă învețe. Nu poți să-l convingi? E soțul tău.

Am zîmbit ironic.

— Sau e și asta o minciună, ca Ritualul de Unsprezece Ani?

A sărit în sus și m-a pălmuit zdravăn. Obrazul mi-a luat foc și am simțit gust de sînge. A rămas cîteva clipe străpungîndu-mă cu o privire fioroasă. S-a așezat la loc.

— Bea-ți ceaiul, mi-a spus. O să-ți spele sîngele.

Am luat o sorbitură, mai să scap ceașca din mîini.

— Îmi… îmi pare rău, am mormăit.

— Cîți ani ai acum?

— Cincisprezece.

A dat din cap a înțelegere.

— Ce credeai c-o să se-ntîmple dacă te duci la el?

Am rămas tăcută un moment, temîndu-mă să mai vorbesc. Am aruncat o privire la pictura murală, acum terminată.

— Poți să vorbești, m-a îndemnat ea.

— N-am… nu m-am gîndit la asta, am răspuns încetișor. Doar

******ebook converter DEMO Watermarks*******

am…

Cum puteam să-i explic? Am preferat s-o întreb ce venisem s-o întreb.

— E soțul tău. Precis știi și tu ce știe el. Așa stau lucrurile între soț și soție. Te rog, poți să mă-nveți Marile Puncte Mistice?

Mi-am luat aerul cel mai umil cu putință. Probabil că arătam pe jumătate țicnită.

— De unde-ai aflat de noi?

— Mi-a zis Mwita.

A încuviințat din cap și a țîțîit sonor.

— Aha. Ar trebui să-l pun și pe el în pictura mea murală. O să-l fac unul dintre oamenii-pește. E puternic, înțelept și nedemn de încredere.

— Sîntem foarte apropiați, am precizat pe un ton distant. Iar cei care sînt apropiați își împărtășesc secrete.

— Căsnicia noastră nu-i secretă, a spus ea. Cei mai vîrstnici știu. Toți au fost de față.

— *Ada-m*, ce s-a-ntîmplat? Cu tine și cu Aro?

— Aro e mult mai vîrstnic decît pare. E înțelept și doar cîțiva îi sînt egali. Onyesonwu, dacă ar vrea, ar putea să-ți ia viața și să facă pe toată lumea, inclusiv pe mama ta, să uite c-ai existat vreodată. Ai grijă.

S-a întrerupt.

— Am știut toate astea din clipa cînd l-am întîlnit. De aceea l-am detestat cînd ne-am văzut prima dată. Nimeni n-ar trebui să aibă o asemenea putere. Dar parcă mă căuta și mă găsea mereu. Se lega ceva ori de cîte ori ne certam. Și, pe măsură ce-am ajuns să-l cunosc, mi-am dat seama că nu-l interesa puterea. Era prea vîrstnic ca să-l intereseze. Sau așa credeam eu. Ne-am căsătorit din dragoste. El mă iubea fiindcă îl linișteam și îl făceam să

******ebook converter DEMO Watermarks*******

gîndească mai limpede. Eu îl iubeam fiindcă, atunci cînd treceam dincolo de aroganța lui, îmi era bine cu el și... în fine, voiam să învăț de la el tot ce puteam. Mama m-a sfătuit să mă mărit cu un bărbat care e în stare nu doar să pună pîine pe masă, ci și să-mi sporească volumul de cunoștințe. Căsnicia noastră trebuia să fie puternică. O vreme a și fost...

S-a oprit.

— Lucram împreună cînd era nevoie. Acel juju pentru Ritualul de Unsprezece Ani ajută fata să-și apere onoarea. Pînă și eu știu cît e de greu.

S-a întrerupt iar și a privit fără să-și dea seama către ușa de la intrare, care era închisă.

— Ca să te fac să te *simți* mai bine, Onyesonwu... o să-ți spun un secret pe care nici măcar Aro nu-l știe.

— Bine.

Dar nu eram sigură că voiam să aud așa ceva.

— Cînd aveam cincisprezece ani, iubeam un băiat și el a profitat ca să se culce cu mine. Eu nu voiam de fapt, dar el mi-o cerea, altfel n-avea de gînd să mai vorbească cu mine. Am dus-o așa vreo lună. Pe urmă s-a plictisit de mine și tot acolo am ajuns, n-a mai vorbit cu mine. Mi-a frînt inima, dar era ultima dintre grijile mele. Eram însărcinată. Cînd le-am spus părinților, mama a țipat și mi-a spus că sînt o rușine, iar tata scos un răcnet și şi-a dus mâna la inimă. M-au trimis să locuiesc cu sora mamei și cu soțul ei. Era drum de o lună călare pe cămilă. Orașul se chema Banza. N-am avut voie să ies din casă pînă am născut. Eram o copilă slabă și așa am rămas pe tot timpul sarcinii, cu excepția burții. Unchiului i se părea amuzant. Zicea că băiatul pe care îl purtam în pîntece o fi fost descendent al uriașei doamne de aur a Jwahirului. Dacă am zîmbit cît de cît în toată acea perioadă,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

datorită lui am zîmbit. Dar în cea mai mare parte a timpului eram nefericită. Umblam de colo-colo prin casă cît era ziua de lungă, tînjind să ies la aer. Iar greutatea trupului mă făcea să mă simt nelalocul meu. Mătușii îi părea rău de mine și într-o zi a venit acasă cu niște vopsea de la piață, cu o pensulă și cinci frunze de palmier înălbite și uscate. Nu mai încercasem niciodată să pictez. Am aflat că pot picta soarele și copacii, tot ce era afară. Ba chiar mătușa și unchiul au vîndut la piață cîteva dintre picturile mele! Onyesonwu, eu sînt mama gemenilor.

Am scăpat un icnet și am spus:

— Ani a fost bună cu tine!

— După ce-am purtat în pîntece gemeni la cincisprezece ani, mă-ntreb dacă-i așa, a spus ea.

Dar zîmbea. Gemenii sînt semn al dragostei lui Ani. Iar gemenii sînt adesea plătiți să locuiască într-un oraș. Cînd ceva merge prost, mereu se spune că de n-ar fi fost gemenii lucrurile ar fi fost și mai rele. În Jwahir nu știam să existe gemeni.

— Fetei i-am pus numele Fanta, iar băiatului, Nuumu, a spus Ada. Cînd aveau cam un an, m-am întors aici. Bebelușii au rămas cu unchiul și mătușa mea. Banza era destul de departe cît să nu pot să dau fuga pînă acolo cînd mi se năzărea. Copiii mei trebuie să aibă treisprezece ani deja. N-au venit niciodată să mă vadă. Fanta și Nuumu.

S-a întrerupt.

— Așa că vezi? Fetele au nevoie să fie protejate de propria lor prostie și să nu sufere de pe urma prostiei băieților. Un juju o forțează să pună piciorul în prag cînd e nevoie.

Dar cîteodată fata tot e obligată, mi-am spus, gîndindu-mă la Binta.

— Aro nu voia să mă învețe nimic, a continuat ea. L-am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

întrebat de Punctele Mistice și mi-a rîs în nas. Asta nu m-a deranjat, dar și cînd îi ceream lucruri mărunte, cum ar fi să ajut plantele să crească, să nu las furnicile să intre în bucătărie, să feresc computerul de nisip, el era mereu prea ocupat. A pus juju pe bisturie pentru Ritualul de Unsprezece Ani cînd nu eram de față! Mi s-a părut… *incorect*. Ai dreptate, Onyesonwu. N-ar trebui să existe secrete între soț și soție. Aro e plin de secrete și nu oferă nici o justificare pentru ele. I-am spus că-l părăsesc. M-a rugat să rămîn. A răcnit și-a amenințat. Sînt femeie și el e bărbat, așa a spus. Adevărat. Părăsindu-l, mă puneam împotriva a tot ce fusesem învățată. Era mai greu decît să-mi părăsesc copiii. El mi-a cumpărat casa asta. Vine de multe ori la mine. A rămas soțul meu. El a fost cel care mi-a descris Lacul celor Șapte Rîuri.

— Aha.

— El mă inspiră mereu să pictez. Dar, cînd vine vorba de lucrurile acelea mai profunde, nu-mi spune nimic.

— Fiindcă ești femeie? am întrebat deznădăjduită, cu umerii gîrboviți.

— Da.

— Te rog, *Ada-m*.

Mi-a trecut prin minte să-i cad în genunchi, dar pe urmă m-am gîndit la unchiul lui Mwita implorîndu-l pe vrăjitorul Daib.

— Roagă-l să se răzgîndească. La Ritualul meu de Unsprezece Ani, chiar tu mi-ai spus să mă duc la el.

Părea enervată.

— Am fost nesăbuită și la fel e și cererea ta, a spus ea. Încetează să te mai faci de rîs ducîndu-te acolo. Îi face plăcere să refuze.

Am sorbit din ceai.

— Aha, am spus, dîndu-mi seama dintr-odată. Omul-pește de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lîngă ușă. Cel care-i foarte bătrîn și are privirea pătrunzătoare. El e Aro, nu-i așa?

— Bineînțeles.

Capitolul 14

Povestitoarea

Omul jongla cu pietre mari și albastre folosindu-se de o singură mînă. O făcea cu atîta ușurință, încît m-am întrebat dacă nu cumva folosea juju. *E bărbat, deci ar fi posibil*, mi-am spus cu ranchiună. Trecuseră trei luni de cînd mă respinsese Aro a doua oară. Nu știu cum am răzbit în zilele acelea. Cine știe cînd avea să atace iar tatăl meu biologic?

Luyu, Binta și Diti nu erau la fel de uluite în fața jonglerului. Era Zi de Odihnă. Le interesau mai mult bîrfele.

— Am auzit că s-a logodit Sihu, a spus Diti.

— Părinții ei vor să investească dota în afacerea lor, a spus Luyu. Îți poți închipui cum o fi să te măriți la doisprezece ani?

— Poate, a răspuns Binta cu voce joasă, uitîndu-se în altă parte.

— Eu aș putea, a spus Diti. Și nu m-ar deranja să am un soț mult mai în vîrstă. Ar avea grijă de mine așa cum trebuie.

— Soțul tău o să fie Fanasi, a spus Luyu.

Diti a dat ochii peste cap, iritată. Fanasi tot nu vorbea cu ea.

Luyu a rîs și a spus:

— Stai să vezi dacă n-am dreptate.

— Nu stau să văd nimic, a mormăit Diti.

— *Eu* vreau să mă mărit cît mai repede posibil, a spus Luyu cu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

un rînjet pișicher.

— *Ăla* nu-i motiv să te măriți, a spus Diti.

— Cine zice? a ripostat Luyu. Se căsătorește lumea și pentru mai puțin.

— Eu nu vreau să mă mărit deloc, a bombănit Binta.

Măritișul era ultimul lucru la care să-mi stea mintea. Și-n plus, copiii *ewu* nu erau buni de căsătorit. Ar fi fost o insultă pentru orice familie. Iar Mwita nici n-avea familie să ne căsătorească. Peste toate acestea, îmi puneam întrebări despre ce fel de contact sexual putea exista dacă *eram* căsătoriți. La școală ne învățau despre anatomia femeii. Ne concentram mai ales asupra felului cum se duce o naștere pînă la capăt dacă nu se află prin preajmă nici un vindecător. Învățam metode de prevenire a concepției, deși nici una dintre noi nu putea pricepe de ce-ar vrea cineva așa ceva. Învățaserăm cum funcționează penisul bărbaților. Dar săriserăm peste secțiunea despre cum se excită o femeie.

Am citit pe cont propriu acest capitol și am aflat că Ritualul de Unsprezece Ani îmi răpise mai mult decît intimitatea autentică. În limba okeke nu există nici un cuvînt pentru bucata de carne care mi-a fost tăiată. Termenul medical folosit, derivat din engleză, este *clitoris*. El provoacă partea cea mai consistentă a plăcerii femeiești în timpul actului sexual. *Pentru numele lui Ani, de ce-l îndepărtează?* m-am întrebat, nedumerită. Pe cine puteam să întreb? Pe vindecătoare? Era și ea acolo în noaptea cînd am fost circumcisă! M-am gîndit la senzația profundă și electrizantă pe care o stîrnea mereu în mine Mwita cu un sărut, chiar înainte să apară durerea. M-am întrebat dacă nu cumva eram distrusă. Și nici măcar nu fusesem *obligată* s-o fac.

Mi-am alungat din minte discuția despre căsătorie dintre Luyu și Diti și l-am privit pe jongler cum arunca mingile în aer,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

făcea o tumbă și le prindea. Am bătut din palme, iar jonglerul mi-a zîmbit. I-am zîmbit și eu. Cînd m-a zărit prima oară, a întors capul să mă mai vadă o dată, după care și-a ferit privirea. Acum eram cel mai de preț spectator al său

— Okeke și nuru! a anunțat cineva.

Am tresărit violent. Femeia era foarte înaltă și avea o constituție atletică. Purta o rochie lungă și albă, strîmtă în partea de sus ca să-i accentueze pieptul generos. Vocea îi răzbea cu ușurință prin gălăgia din piață.

— Aduc vești și povești din vest, a spus ea și a făcut cu ochiul. Pentru cei care vor să știe: întoarceți-vă la apusul soarelui.

Apoi s-a răsucit cu un gest dramatic și a părăsit piața. Probabil că făcea acest anunț la fiecare jumătate de oră.

— Ei, da, cine vrea să mai audă și alte vești proaste? a mormăit morocănoasă Luyu. Ne-a ajuns cîte-am auzit de la fotograful ăla.

— Și eu zic la fel, a spus Diti. Zău așa. E Zi de Odihnă.

— Și-așa nu se poate face nimic în legătură cu problemele de-acolo, a zis Binta.

Atît au avut de spus prietenele mele despre acest subiect. Pe mine m-au uitat sau pur și simplu au trecut cu vederea cine sunt. *Atunci, o să mă duc cu Mwita, și gata,* mi-am spus.

Umbla vorba că și povestitoarea, la fel ca fotograful, venea tot din vest. Mama n-a vrut să meargă. O înțelegeam. Se relaxa în brațele lui papa, pe canapea. Jucau Warri[12]. Cînd mă pregăteam să plec, am simțit că mă înjunghie singurătatea.

— O să fie și Mwita acolo? m-a întrebat mama.

— Așa sper. Trebuia să vină aici în seara asta.

— Să te-ntorci direct acasă cînd se termină, a spus papa.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Piața centrală a orașului era luminată de lămpi cu ulei de palmier. În fața copacului iroko erau așezate tobe. Venise puțină lume. Majoritatea erau bătrîni. Printre cei mai tineri era și Mwita. Chiar și în lumina slabă, mi-a fost ușor să-l depistez. Stătea în capătul din stînga, sprijinit de gardul din rafie care separa chioşcurile vînzătorilor de trecători. Nu era nimeni lîngă el. M-am așezat eu alături, iar el m-a cuprins cu brațul de talie.

— Trebuia să ne-ntîlnim la mine acasă, i-am spus.

— Am avut altă obligație, mi-a răspuns cu un zîmbet vag.

Am tăcut, surprinsă. Apoi am spus:

— Nu-mi pasă.

— Ba-ți pasă.

— Ba nu.

— Crezi că-i altă femeie.

— Nu-mi pasă.

Sigur că-mi păsa.

Un om cu țeasta cheală și lucioasă s-a așezat în spatele tobelor. Mîinile lui au produs cîteva bătăi estompate. Toată lumea s-a oprit din vorbit.

— Bună seara, a spus povestitoarea, pășind în lumina lămpilor.

Lumea a aplaudat. Am făcut ochii mari. O carapace de crab îi atîrna la gît. Era mică și delicată. Albeața ei îi lucea pe piele în lumina lămpilor. Probabil provenea din unul dintre cele Șapte Rîuri. În Jwahir, era neprețuită.

— Eu sînt o femeie săracă, a spus ea, privindu-și micul public.

A arătat către o tigvă decorată cu mărgele de sticlă portocalie.

— Pe asta am primit-o la schimb pentru o poveste cînd eram în Gadi, o comunitate okeke de lîngă Al Patrulea Rîu. Atît de departe am călătorit, oameni buni. Dar cu cît mă îndepărtam

******ebook converter DEMO Watermarks*******

către est, cu atît mai săracă ajungeam. Puțină lume vrea să-mi audă poveștile cu cel mai puternic efect, or, pe acelea vreau eu să le spun.

S-a așezat greoi și și-a încrucișat picioarele groase. Și-a aranjat rochia largă astfel încît să-i cadă peste genunchi.

— Nu-mi pasă de avere, dar vă rog, cînd plecați, puneți aici ce puteți, aur, fier, argint, cristale de sare, numai să valoreze mai mult decît nisipul, a spus ea. Dați ceva că ați primit ceva. Mă auziți?

Am răspuns toți cu hotărîre, „Da“, „Cu plăcere“, „Orice-ți trebuie, femeie“.

Ea a zîmbit larg și a făcut un gest către toboșar, care a început să bată un ritm sonor, dar lent, ca să ne introducă în atmosferă. Brațul lui Mwita s-a strîns mai tare în jurul meu.

— Voi, oameni buni, sînteți departe de miezul conflictului, a spus ea, înclinînd capul cu un aer conspirativ. Asta se reflectă în numărul celor prezenți astăzi aici. Dar voi sînteți tot ce-i trebuie acestui oraș.

Toboșarul și-a întețit loviturile.

— Astăzi am să vă dezvălui un crîmpei de trecut, prezent și viitor. Mă aștept de la voi să-l împărtășiți familiilor și prietenilor voștri. Nu-i uitați pe copii cînd vor fi destul de mari. Această primă poveste ne este cunoscută din Marea Carte. Ne-o spunem și ne-o repetăm de fiecare dată cînd lumea începe să nu mai aibă sens. Cu mii de ani în urmă, cînd ținutul acesta încă mai era doar nisip și copaci uscați, Ani a privit cu luare-aminte la pămînturile ei. Și-a frecat gîtul uscat. Apoi a creat cele Șapte Rîuri și le-a făcut să se întîlnească toate, alcătuind un lac adînc. Și din lacul acesta a luat o sorbitură adîncă. „Într-o bună zi“, a spus ea, „voi crea lumină de soare. Acum însă, n-am tragere de inimă“. S-a întors

******ebook converter DEMO Watermarks*******

pe partea cealaltă și s-a culcat. În spatele ei, în timp ce ea se odihnea, au răsărit okeke din apa dulce a rîurilor. Erau bătăioși ca rîurile iuți, veșnic doritori să meargă înainte. Secolele treceau, iar ei se răspîndeau pe pămînturile lui Ani, creau, foloseau, schimbau, modificau, răspîndeau, consumau și multiplicau. Erau peste tot. Au construit turnuri despre care sperau să fie destul de înalte ca s-o înțepe pe Ani și să-i atragă atenția. Au construit mașinării care funcționează cu juju. S-au luptat între ei și au inventat pentru ei. Au modelat în fel și chip nisipul lui Ani, apa, cerul și aerul, i-au luat vietățile și le-au modificat. După ce s-a odihnit destul cît să producă lumină de soare, Ani s-a întors pe partea cealaltă. S-a îngrozit de ce-a văzut. S-a ridicat, înaltă și neîndurătoare, înfuriată la culme. Apoi a întins mîna printre stele și a tras un soare pînă la pămînt. Okeke s-au chircit de spaimă. Din soare, Ani i-a cules pe nuru. I-a așezat pe pămîntul ei. În aceeași zi, florile și-au dat seama că pot îmboboci. Copacii au înțeles că pot crește. Iar Ani a aruncat un blestem asupra poporului okeke. „*Sclavi*“, a spus Ani. Sub noul soare, cea mai mare parte din ceea ce clădiseră okeke s-a făcut fărîme. O parte ne-a rămas, computerele, gadgeturile, echipamentele, obiectele din cer care vorbesc uneori cu noi. Și în ziua de azi, nuru arată spre okeke și spun *sclavi,* iar okeke trebuie să-și plece capetele în semn de încuviințare. Acesta este trecutul.

Cînd bătaia tobelor a încetinit, cîțiva oameni, inclusiv Mwita, au pus bani în vas. Eu am rămas unde eram. Citisem de multe ori Marea Carte. Învățasem să citesc tocmai pe povestea aceea. Pînă am ajuns s-o parcurg cu ușurință, o uram deja.

— Veștile pe care vi le aduc din vest sînt destul de proaspete, a spus ea. Am fost instruită de părinții mei, care erau povestitori, ca și părinții lor. Memoria mea conține mii de povești. Pot să vă

******ebook converter DEMO Watermarks*******

povestesc ca martor ocular cum a fost în Gadi, satul meu, cînd a început măcelul. Nimeni n-a știut că avea să izbucnească așa. Aveam opt ani și mi-am văzut familia murind. Apoi am fugit. I-au ucis pe papa și pe frații mei cu macetele. Am reușit să stau ascunsă într-un dulap timp de trei zile.

Glasul i-a scăzut.

— În timp ce eu mă ascundeam, în aceeași cameră, bărbați nuru au violat-o pe mama de mai multe ori. Voiau să facă un copil *ewu*.

A aruncat o privire în direcția mea și a lui Mwita.

— Întîmplarea face că mintea mamei a plesnit și poveștile pe care le purta s-au revărsat. Stînd ascunsă în dulap, am ascultat-o spunînd toate poveștile care mă mîngîiaseră în copilărie. Povești care se zguduiau în ritmul bărbaților care pătrundeau în ea cu forța. Cînd au terminat, au luat-o pe mama cu ei. N-am mai văzut-o niciodată. Nu-mi amintesc cum mi-am adunat lucrurile și am fugit, dar așa a fost. În cele din urmă, m-am întîlnit cu alți oameni. M-au luat cu ei. Asta s-a întîmplat cu mulți ani în urmă. Nu am copii. Spița de povestitori din care fac parte va muri odată cu mine. Nu suport mîini de bărbat pe trupul meu.

A făcut o pauză.

— Omorurile continuă. Dar puțini okeke au mai rămas acolo unde erau cîndva mulți. În cîteva decenii, ne vor șterge de pe fața pămîntului lor. Era cîndva și pămîntul nostru. Și-atunci spuneți-mi, e drept ca voi să vă duceți traiul aici mulțumiți în timp ce se petrece așa ceva? Aici sînteți în siguranță. Poate. Poate într-o zi se vor răzgîndi și vor veni în Est ca să termine ce-au început în Vest. Puteți să fugiți de poveștile și de cuvintele mele sau…

— Sau ce? a întrebat un bărbat. Stă scris în Marea Carte. Sîntem ceea ce sîntem. De la bun început n-ar fi trebuit să ne

******ebook converter DEMO Watermarks*******

răzvrătim. Cei care au încercat n-au decît să moară pentru asta!

— Scris de cine? a întrebat ea. Iar părinții mei n-au fost implicați în rebeliune. Și nici eu.

Mă simțeam înfierbîntată și furioasă. Nu ne spusese decît *povestea* așa-numitei noastre creații. Nu credea în ea. Ce părere avea bărbatul acesta despre Mwita și despre mine? Considera că pe undeva meritam ce primiserăm? Că părinții lui Mwita meritaseră să moară? Că mama meritase să fie violată? Mwita mi-a masat umerii. Dacă n-ar fi fost el acolo, aș fi răcnit la bărbat și la oricine i-ar fi luat apărarea. Mi se umpluse paharul – cu prea multe necazuri –, după cum aveam să aflu cît de curînd.

— N-am terminat, a spus povestitoarea.

Tobosarul bătea un ritm moderat. Asuda, dar nu-și lua ochii de la ea. Se vedea cu ușurință că era îndrăgostit. Și, din cauza trecutului ei, dragostea lui era sortită neîmplinirii. Nu putea spera s-o atingă decît cel mult cu ritmul tobelor sale.

— Cum am fost condamnați în trecut și sîntem condamnați în prezent, așa vom fi salvați în viitor, a continuat femeia. Există o profeție făcută de un clarvăzător nuru care trăiește pe o insulă mică din Lacul Nenumit. El spune că va veni un bărbat nuru care va forța rescrierea Marii Cărți. Un bărbat foarte înalt, cu o barbă lungă. Cu un fel de-a fi blînd, dar viclean și plin de vigoare și de mînie. Un vrăjitor. Cînd va veni, se va petrece o schimbare bună pentru nuru *și* pentru okeke. Cînd am plecat eu, se desfășura o vînătoare pentru prinderea acestui om. Îi omorau pe toți bărbații nuru înalți, cu barbă și cu purtări blînde. S-a dovedit că toți bărbații aceștia erau vindecători, nu rebeli. Așadar, rămîneți încrezători, există speranță.

Nimeni n-a aplaudat, dar vasul-tigvă al povestitoarei s-a umplut repede. Nimeni n-a rămas să mai stea de vorbă cu ea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Nici măcar nu s-au uitat la ea. Oamenii s-au risipit în noapte, tăcuți și gînditori, pășind grăbiți. Voiam să plec și eu acasă. Poveștile ei îmi dăduseră o senzație de rău și de vinovăție.

Mwita voia să stea de vorbă cu ea înainte de plecare. Pe cînd ne apropiam, ne-a zîmbit cu toată fața. M-am uitat lung la carapacea ei de crab. Arăta ca o spirală de aluat întărit.

— Bună seara, copii *ewu*. Vă aduc dragostea și respectul meu, a spus ea pe un ton prietenos.

— Mulțumesc. Eu sînt Mwita, iar ea e partenera mea, Onyesonwu. Poveștile tale ne-au mișcat.

Parteneră? mi-am spus, măgulită de felul cum se referise la mine.

— Profeția unde-ai auzit-o? a continuat Mwita.

— Se vorbește despre ea peste tot în vest, Mwita, a răspuns ea cu seriozitate. Clarvăzătorul care a rostit-o îi urăște cu sălbăticie pe okeke. Dacă a spus el așa ceva, trebuie să fie adevărat.

— Dar atunci, a întrebat el, de ce-a lăsat să se răspîndească vestea? E clarvăzător. Un clarvăzător nu poate să mintă. Ascunderea adevărului e tot minciună.

M-am întrebat dacă nu cumva clarvăzătorul dorise să provoace o vînătoare de oameni. Pe drum spre casă, Mwita părea îngrijorat.

— Ce-i? l-am întrebat într-un tîrziu.

— Nimic, mă gîndeam la Aro. Trebuie să te învețe.

— De ce crezi asta acum? am întrebat, enervată.

— M-am tot gîndit în ultima vreme. Nu-i drept, Onyesonwu. Ești prea… nu e drept. O să-l rog azi. O să-l implor chiar.

M-am întîlnit cu Mwita în ziua următoare. Cum n-a pomenit nimic despre cum fusese cînd îl „implorase“ pe Aro, mi-am dat seama că din nou fusesem refuzată.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 15

Casa lui Osugbo

Trei zile mai tîrziu, m-am dus să mă întîlnesc cu Nana Înțeleapta în Casa lui Osugbo. Fie învățam de la ea, fie plecam din Jwahir. Orice era mai bine decît să stau fără să fac nimic, așteptînd ca tatăl meu biologic să încerce iar să mă ucidă. Fiindcă era construită cu juju, Casa lui Osugbo avea un fel al ei de-a face lucrurile să se întîmple. Iar cei care guvernau Jwahirul se întîlneau și lucrau acolo, printre ei aflîndu-se și Nana Înțeleapta. Merita să încerc.

M-am dus de dimineață, preferînd să trec de-a dreptul pe lîngă școală. N-am simțit decît un mic junghi de vinovăție. Clădită din piatră galbenă grea, Casa lui Osugbo era cea mai înaltă și mai întinsă clădire din Jwahir. Zidurile ei erau reci la atingere, chiar și în bătaia soarelui. Fiecare lespede de piatră era decorată cu simboluri despre care știam că aparţin scrierii nsibidi. Mwita îmi spusese că nsibidi nu era doar un sistem de scriere din vechime. Era un sistem de scriere *magică* din vechime.

— Dacă știi nsibidi, poți să-i ștergi pe străbunii cuiva pur și simplu scriind în nisip, îmi explicase el.

Dar asta era tot ce cunoșteam în legătură cu acest subiect. Prin urmare, nu reușeam să citesc decît ceea ce scria deasupra fiecăreia dintre cele patru intrări:

Casa lui Osugbo

Pe măsură ce mă apropiam, vedeam oameni ocolind și trecînd pe lîngă casă fără să-i arunce vreo privire. Nimeni nu intra. De parcă ar fi fost invizibilă. *Straniu,* mi-am spus. Aleea din dreptul fiecărei intrări era mărginită de mici cactuși înfloriți care îmi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

aminteau de coliba lui Aro. Intrările erau lipsite de uși. Am pășit pe una dintre cele patru alei și m-am apropiat fără ezitare. Eram sigură că avea să mă oprească cineva, să mă întrebe ce făceam și să mă întoarcă din drum. Cînd colo, am intrat pur și simplu, pătrunzînd într-un hol lung, luminat de lămpi trandafirii la culoare.

Înăuntru era răcoare. Se auzea de undeva muzică, o chitară veselă și tobe. Sandalele mele scîrțîiau pe podeaua de piatră din cauza nisipului pe care îl adusesem înăuntru. Zgomotul trezea ecouri în pereții goi. Am atins peretele din stînga mea, care era orientat către interiorul clădirii.

— E adevărat, am șoptit, cu mîna pe suprafața maronie și zgrunțuroasă.

Casa lui Osugbo era construită în jurul unui baobab foarte gros. *Ce bătrîn o fi*, mi-am spus. M-a trecut un fior. Cum stăteam acolo, cu mîna pe trunchiul masiv, s-au auzit hohote de rîs. Am tresărit și am mers mai departe. În fața mea, au apărut de după colț doi bărbați foarte bătrîni. Purtau caftane lungi, unul roșu-închis, celălalt cafeniu-deschis. Cînd au dat cu ochii de mine, zîmbetele lor au început să pălească.

— Bună dimineața, *oga*. Bună dimineața, *oga*, am spus.

— Știi unde te afli, fată *ewu*? m-a întrebat cel în roșu.

Lumea simțea mereu nevoia să-mi amintească ce sunt.

— Mă numesc Onyesonwu.

— N-ai voie aici, a continuat el. Aici e doar pentru cei bătrîni. Dacă nu cumva ești ucenică, ceea ce *tu* n-ai să fii niciodată.

Cu mare efort mi-am stăpînit limba.

— De ce-ai venit, Onyesonwu? a întrebat cu mai multă blîndețe cel în cafeniu. Efu are dreptate, să știi. E mai mult pentru siguranța ta, nu ca să te jignească.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Vreau doar să vorbesc cu Nana Înțeleapta.

— Putem să-i transmitem noi mesajul tău, a spus omul cu toga cafenie.

Mi-am spus că era și asta o variantă. Aerul căpătase izul ca de nucă al fructului de baobab și aveam sentimentul că eram ținută sub observație de Casă însăși. Te băga în sperieți.

— Mă rog, am spus. Ați putea…

— De fapt, a spus cu un zîmbet afectat bărbatul în roșu pe care îl chema Efu, în dimineața asta probabil e în apartamentul ei, ca întotdeauna. N-ar trebui să fie vreo problemă dacă te duci direct la ea.

Cei doi au schimbat o privire scurtă. Bărbatul în cafeniu părea stînjenit. Și-a ferit privirea.

— Tu hotărăști, a spus el.

M-am uitat neliniștită în lungul holului.

— Încotro s-o iau?

După prima cotitură trebuia să merg pînă la jumătatea holului, să fac la dreapta, apoi la stînga și să urc niște trepte. Acestea erau indicațiile date de Efu. La fel de bine ar fi putut să mi le dea rîzînd. În Casa lui Osugbo, nu alegi tu încotro s-o iei sau ce să faci acolo. Casa alege. Am aflat asta cîteva minute mai tîrziu.

Am urmat indicațiile, dar n-am găsit nici o scară. Pe dinafară, Casa părea mare, dar nici pe departe atît de mare cît era pe dinăuntru. Am trecut de holuri și încăperi. Nu știam că există atîția oameni bătrîni în Jwahir. Am auzit cîteva dialecte okeke. Unele camere erau pline de cărți, dar în cele mai multe erau scaune de fier pe care ședeau bătrîni.

M-am uitat după masa specială din bronz pe care o făcuse tata cu ani în urmă pentru casă. M-am încruntat cînd mi-am dat

******ebook converter DEMO Watermarks*******

seama că, probabil, tata comunicase îndeosebi cu Aro pentru acel proiect. Nu vedeam masa nicăieri. Dar bănuiam că toate scaunele erau lucrate de tata. Numai el era în stare să facă fierul să semene atît de mult cu dantela. Oamenii mă observau cînd treceam pe lîngă ei. Cîțiva pufneau disprețuitor sau mă priveau cu mînie.

Am găsit un tunel creat de rădăcinile copacului. Frustrată, m-am sprijinit de una dintre ele. Am afurisit și am lovit rădăcina cu palma.

— Locul ăsta e un labirint bizar, am bombănit.

Mă întrebam cum aveam să mai găsesc ieșirea, cînd doi tineri cu bărbi lungi, negre și împletite s-au apropiat de mine.

— Uite-o, Kona, a spus unul dintre ei.

Avea o pungă de curmale în mînă. A băgat una în gură. Celălalt a rîs și s-a sprijinit de rădăcină lîngă mine. Amîndoi trebuie să fi avut ca la vreo douăzeci și ceva de ani, deși bărbile îi făceau să pară mai vîrstnici.

— Ce faci aici, Onyesonwu? m-a întrebat cel care ținea curmalele.

Mi-a oferit una și am luat-o. Eram lihnită de foame.

— De unde știi cum mă cheamă? am întrebat.

— Numai Kona are voie să răspundă la întrebări cu alte întrebări, a spus el. Eu sînt Titi. Ucenic la Dika Clarvăzătorul. Kona e ucenic la Oyo Cugetătorul. Iar tu ești rătăcită.

Mi-a mai dat o curmală. Au stat și s-au uitat la mine cum o mîncam.

— El are dreptate, i-a spus Titi lui Kona.

Kona a dat din cap aprobator.

— Cam cît timp crezi c-o să dureze? a întrebat el.

— Încă nu-s destul de priceput ca să văd asta, a răspuns Titi. O

******ebook converter DEMO Watermarks*******

să-l întreb pe *oga* Dika.

— N-o să se supere și Mwita pe ea? a rîs Kona.

Am ridicat privirea, deodată atentă la vorbele lor.

— Ce?

— Nimic nou pentru tine, a spus Titi.

— E și Mwita aici? am întrebat.

— Îl vezi pe-aici? mi-a întors-o Kona.

— Nu, a spus Titi. Azi nu e. Du-te s-o cauți pe Nana Înțeleapta.

Mi-a mai dat o curmală.

— Puteți să-mi arătați unde e? i-am întrebat.

— Nu, a răspuns Titi.

— Ești sigură că de-asta ai venit? a întrebat Kona.

— Trebuie să plecăm, a spus Titi. Nu-ți face griji, n-o să rămîi aici rătăcită pe veci, fată *ewu* frumoasă.

Mi-a dat punga lui de curmale.

— Aici *ești* bine-venită, a spus Kona.

Era prima dată cînd mi se adresa fără să mă întrebe ceva.

Apoi, la fel de repede cum veniseră, au plecat prin tunelul săpat de rădăcini. Am mîncat cîteva curmale și mi-am văzut de drum. O oră mai tîrziu, tot rătăcită eram. Îmi tîrșîiam picioarele printr-un coridor cu ferestre aflate prea sus ca să pot vedea prin ele. Nu-mi aminteam să fi văzut ferestre de afară. Am ajuns la o scară. Urca sub forma unei spirale de piatră.

— În sfîrșit! am spus cu glas tare.

Scara era foarte îngustă și, urcînd pe ea, speram să nu mă întîlnesc cu nimeni. Am numărat cincizeci și două de trepte și tot nu apărea etajul. Mă sufocam și mă simțeam încinsă. Luminile de pe pereți erau slabe și portocalii. După încă zece trepte, am auzit voci și zgomot de pași. Am privit în jos. Era inutil să mă întorc.

Vocile se auzeau tot mai tare. Am văzut umbre și mi-am ținut

******ebook converter DEMO Watermarks*******

respirația. Apoi m-am trezit față în față cu Aro. Am scos un icnet și am lăsat privirea în jos, făcîndu-mă una cu peretele. Nu mi-a spus nici un cuvînt cînd s-a strecurat pe lîngă mine, forțat să-și apese trupul într-al meu. Mirosea a fum și a flori. Trecînd de mine, m-a călcat pe picior. Trei bărbați veneau după el. Nici unul dintre ei n-a spus „Scuză-mă“. După ce au trecut, m-am așezat pe trepte și am plîns. Titi se înșelase. Nu eram deloc bine-venită aici, dacă nu cumva a fi bine-venit însemna să fii obiectul bătăii de joc. Mi-am șters mîinile pe rochie, m-am sculat în picioare și am mers mai departe.

Scara s-a terminat în sfîrșit la capătul unui alt hol. Prima cameră în care am tras cu ochiul era a Nanei Înțeleapta.

— Bhună zhiua, am apus.

— Bună ziua, a spus și ea, lăsîndu-se pe spătarul scaunului ei de răchită, cu o ceașcă de ceai în mînă.

Am făcut cu grijă un pas înapoi, dar am dat cu spatele de o ușă închisă. M-am întors, buimacă. Cînd intrasem în cameră?

— Așa se-ntîmplă aici, în Casă, a spus ea, studiindu-mă cu unicul ei ochi.

— Cred că urăsc locul ăsta, am bombănit.

— Oamenii urăsc ceea ce nu înțeleg. Tocmai mă pregăteam să mă duc la piață să mănînc de prînz, dar ucenicul meu mi-a adus asta.

A ridicat în aer un recipient cu supă de ardei. I-a luat capacul și l-a așezat pe masa de răchită de alături.

— Așa că iată-mă. Ar fi trebuit să știu că mă așteaptă o vizită.

Mi-a făcut semn să mă așez pe jos și timp de un minut m-am uitat la ea cum își mănîncă supa. Mirosea minunat. Îmi chiorăiau mațele.

— Ce mai fac părinții tăi? m-a întrebat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Bine.

— De ce-ai venit aici?

— Ăă… voiam să te rog…

Vocea mi s-a topit. Ea aștepta și mînca.

— Ăă… Marile Puncte Mistice, am spus într-un tîrziu. Te rog… mai ții minte ce mi s-a-ntîmplat la Ritualul de Unsprezece Ani, *ada-m*.

I-am privit cu atenție chipul, dar ea se mulțumea să se uite la mine, așteptînd să termin.

— Ești înțeleaptă, am continuat. Înțeleaptă ca Aro, dacă nu și mai și.

— Nu ne compara, a spus ea pe un ton grav. Amîndoi sîntem bătrîni.

— Îmi pare rău, m-am grăbit să adaug. Dar tu știi atît de multe! Nu se poate să nu știi cîtă nevoie am să cunosc Marile Puncte Mistice.

— Lucrare de nebuni și de femei, a scuipat ea cuvintele.

— Cum?

A scos cu lingura din supă o bucată mare de carne și a mîncat-o.

— Nu, Onyesonwu, asta-i treaba ta cu Aro.

— Dar n-ai putea…

— Nu.

— Nici dacă te rog? m-am milogit. Te rog!

— Nici *dacă* aș cunoaște Punctele, nu m-aș băga între două spirite ca ale voastre.

M-am lăsat fără vlagă la podea.

— Ascultă, fată *ewu*, a spus ea.

Am ridicat privirea.

— Te rog, *ada-m*, nu-mi spune așa.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— De ce să nu-ți spun? Nu asta ești?

— Detest cuvîntul ăsta.

— *Ewu* ori fată?

— *Ewu*, bineînțeles.

— Nu asta ești?

— Nu. Nu în sensul pe care-l are cuvîntul ăsta.

S-a uitat la castronul gol și și-a împreunat mîinile. Avea unghii scurte și subțiri, iar vîrfurile arătătoarelor și ale policarilor îi erau îngălbenite. Nana Înțeleapta era fumătoare.

— Un sfat: Lasă-l pe Aro în pace, rogu-te. E mai presus de tine și e încăpățînat.

Am strîns din buze. Nu era Aro singurul încăpățînat.

— S-ar putea să mai existe o cale ca să înveți ce-ți dorești, a spus ea. Casa e plină de cărți. Nimeni nu le-a citit pe toate, așa că cine știe ce s-ar putea găsi în ele, ei?

— Dar oamenii de-aici nu…

— Sîntem bătrîni și înțelepți. Putem fi și proști. Adu-ți aminte de vorbele lui Titi.

Fiindcă ridicasem mirată din sprîncene, a continuat:

— Aici pereții sînt subțiri. Vino.

Camera de la capătul holului era mică, dar pereții ei erau plini de cărți vechi, împuțite, cu cotorul plesnit.

— Ești liberă să cauți cărți aici sau în alte camere. Doar bătrînii Osugbo își au camerele lor. În rest, Casa e a tuturor. Poți să pleci oricînd ești gata.

M-a bătut ușor cu palma pe creștet și m-a lăsat singură. Am căutat timp de două ceasuri, trecînd din cameră în cameră. Erau cărți despre păsări trăitoare în locuri care nu există, despre cum să ai o căsnicie bună cu două soții care se urăsc reciproc, despre viața de zi cu zi a termitelor femele, despre biologia mitologicelor

******ebook converter DEMO Watermarks*******

șopîrle zburătoare gigantice numite *Kponyungo*, despre plantele pe care ar trebui să le consume femeile ca să li se mărească sînii, despre întrebuințările uleiului de palmier. Intensificată de mațele care-mi chiorăiau, supărarea mea creștea cu fiecare carte inutilă pe care o scoteam din raft. Privirile iritate și adesea temătoare ale bătrînilor nu.

Casa mă batjocorea din nou. Aproape că auzeam cum rîde în timp ce-mi arăta numai cărți proaste una după alta. Cînd am tras afară o carte plină de femei goale în ipostaze provocatoare, am aruncat-o pe jos și m-am dus să caut o ieșire. Mi-a luat un ceas s-o găsesc. Ușa care ducea afară era simplă și îngustă, deloc asemănătoare cu intrările bogat ornamentate pe care le văzusem de afară. Am ieșit împleticindu-mă în soarele acelui sfîrșit de după-amiază și m-am întors. Intrarea era una dintre ușile grandioase pe care le vedeam întruna de la vîrsta de șase ani.

Am scuipat și mi-am fluturat pumnul către Casa lui Osugbo, fără să-mi pese cine mă vedea.

— Casă oribilă, idioată, proastă, infectă! am răcnit. *Niciodată* n-o să-ți mai trec pragul!

Capitolul 16

Ewu

Respingere.

Lucrurile de felul acesta ajung cu timpul să te afecteze. Apoi, într-o zi, te trezești că ești gata să distrugi totul. Am trăit cu amenințarea tatălui meu biologic timp de cinci ani. Trei ani la rînd, Aro a continuat să mă respingă, a refuzat să mă ajute. De

******ebook converter DEMO Watermarks*******

două ori mi-a spus-o în față și de nenumărate ori prin intermediul lui Mwita, poate chiar și al adei și al Nanei Înțeleapta. Știam că Aro nu era singurul care putea să-mi răspundă la întrebări. De aceea n-am plecat din Jwahir după experiența cu Casa lui Osugbo. Unde era să mă duc?

Cu o zi înainte, papa fusese adus acasă pe cămila fratelui său, văitîndu-se de dureri în piept. Chemaseră vindecătoarea. Fusese o noapte lungă. Acesta era motivul pentru care plînsesem fără oprire. Mă tot gîndeam că, dacă m-ar fi învățat Aro, aș fi putut să-l vindec pe papa. Papa era prea tînăr și prea sănătos ca să aibă probleme cu inima.

Îmi simțeam capul ca strîns în menghină. Toate sunetele erau înfundate. M-am îmbrăcat și m-am furișat afară din casă. N-aveam decît un singur plan: Să obțin ce voiam. Am părăsit drumul principal și am pășit pe cărarea care ducea la coliba lui Aro. Am auzit fîlfîitul aripilor. Deasupra mea, într-un palmier, un vultur negru s-a uitat ursuz la mine, cu ochi iscoditori. M-am încruntat, iar apoi am încremenit dîndu-mi seama. Mi-am ferit privirea, sperînd să-mi ascund gîndurile. Vulturul acela nu era vultur, cum nu fusese nici cu cinci ani în urmă cînd îl văzusem. Ah, cum de nu știa Aro că-i cunoșteam toate înfățișările, așa cum cunoșteam înfățișările tuturor creaturilor în care mă preschimbasem! Ce greșeală din partea lui să-i scape o pană din trup!

De aceea mă simțeam inundată de putere ori de cîte ori mă preschimbam în vultur. Mă preschimbam în *Aro sub formă de vultur*. Oare acesta să fi fost motivul pentru care îmi era atît de ușor să învăț de la Mwita? Dar aveam deja darul de-a fi eshu. Mi-am sondat mintea în căutarea Marilor Puncte Mistice. Nu reușeam să mă agăț de nimic. Nu-i nimic. Vulturul și-a luat

******ebook converter DEMO Watermarks*******

zborul. *Iată-mă, vin*, mi-am spus.

În sfîrșit, am ajuns la coliba lui Aro. Am simțit că mă împunge foamea și în jurul meu lumea a căpătat vibrație. Ciorchini de lumină strălucitoare dansau pe acoperișul colibei și în aer. Un monstru s-a apropiat de mine cînd am ajuns la poarta-cactus. Coliba lui Aro era păzită de o mască, una *adevărată*. După toate aparențele, în ziua aceea Aro simțea că are nevoie de protecție. Măștile apar de obicei la sărbători. În aceste cazuri, sînt doar bărbați îmbrăcați în costume complicate din rafie și pînză, care dansează pe ritmul unei tobe.

Toc, toc, toc, bătea o tobă mică, în vreme ce masca reală se năpustea la mine, pulverizînd un siaj de nisip înalt cît casa mea și lat de trei cămile. Și-a scuturat praful de pe poalele multicolore din pînză și rafie. Chipul său de lemn era schimonosit într-un rînjet batjocoritor. A început să danseze violent, repezindu-se spre mine și apoi retrăgîndu-se. M-am ținut tare, chiar și atunci cînd mîinile ei cu degete ca niște ace au zburat la doi centimetri de fața mea.

Fiindcă n-am rupt-o la fugă, spiritul s-a oprit și a rămas nemișcat. Ne-am uitat unul la altul, eu cu capul înălțat, el, ușor plecat. Ochii mei plini de furie priveau țintă în ochii lui de lemn. A scos un păcănit care mi-a răsunat pînă în oase. Am tresărit, dar nu m-am clintit din loc. De trei ori a făcut așa. A treia oară, am simțit cum cedează ceva în mine, ca atunci cînd pocnește o încheietură. Masca s-a întors și m-a condus spre coliba lui Aro. Din mers, s-a topit încet și a dispărut.

Aro stătea în pragul colibei sale și se uita la mine cum s-ar uita un bărbat la o femeie gravidă peste care intră accidental în baie și o găsește defecînd.

— *Oga* Aro, am venit să te rog să mă iei ucenică.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Nările i s-au dilatat de parcă ar fi simțit miros de putreziciune.

— Te rog. Am șaisprezece ani. N-o să-ți pară rău.

Aro tăcea în continuare. Mi-au luat foc obrajii și mi-am simțit ochii de parcă mi-i împunsese cineva cu degetul.

— Aro, am spus cu o voce joasă, ai să mă înveți.

El tot nu spunea nimic.

— *Ba da*, ai să mă înveți…

Mi-a zburat și diamantul din gură. Am strigat din toți rărunchii:

— ÎNVAȚĂ-MĂ! DE CE NU VREI SĂ MĂ ÎNVEȚI? CE NAIBA AI? CE NAIBA AU *TOȚI*?

Deșertul mi-a înghiţit imediat țipătul și asta a fost tot. Am aterizat în genunchi. În același timp am aterizat și în locul acela în care fusesem în timpul circumciziei. Am făcut-o fără să mă gîndesc măcar. De la mare distanță, m-am auzit țipînd, dar nu-mi păsa de asta. În acest loc al spiritelor, eu eram prădătorul. Din instinct, am zburat către Aro. Știam cum și unde să-l atac pentru că îl cunoșteam pe *el*. Eram lumină dogorîtoare pornită să-i ardă pînă și sufletul dinăuntru spre afară. I-am simțit groaza.

Am uitat pentru ce venisem. Am sfîșiat, am zgâriat și am ars. Mirosul de păr pîrlit. Geamătul satisfăcător al unui Aro chinuit de durere. Și apoi am simțit o izbitură puternică în piept. Am deschis ochii. Mă întorsesem în trupul meu fizic și zburam cu spatele. Am aterizat dur, alunecînd înapoi încă un metru sau doi. Nisipul mi-a julit pielea de pe palme și din spatele gleznelor. Mi s-a desfăcut rapa, dezvelindu-mi picioarele.

Am rămas întinsă pe spate, uitîndu-mă la cer. Pentru cîteva clipe, am avut o viziune pe care n-aveam cum s-o am. Eram mama, la două sute de kilometri către vest, cu șaptesprezece ani în urmă. Întinsă pe spate. Așteptînd să mor. Trupul meu, trupul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ei, era un ghem de durere. Plin de spermă. Dar viu.

După aceea eram înapoi în nisip. În apropiere, una dintre caprele lui Aro a behăit, o găină a cotcodăcit. Eram vie. *E o străduință inutilă să mă protejez*, mi-am spus. Trebuia să fac cumva să-l găsesc pe bărbatul care îi făcuse rău mamei, pe bărbatul care mă hăituia. Trebuia să-l hăituiesc eu pe el.

Iar cînd o să-l găsesc, mi-am spus, *o să-l omor*. M-am ridicat în capul oaselor. Aro zăcea pe pămînt în fața colibei sale.

— Acum înțeleg, am spus cu glas tare.

Nu știu cum, mi-am zărit diamantul. L-am cules de jos și, fără să ezit sau să-l șterg de nisip, mi l-am băgat sub limbă.

— Tu… nu vrei să înveți fete sau femei fiindcă *ți-e frică* de noi! Te… te temi de emoțiile noastre.

Am hohotit isteric, iar apoi am redevenit serioasă.

— Ăsta *nu-i* un motiv suficient!

M-am ridicat în picioare. Aro nu făcea altceva decît să geamă. Nici pe jumătate mort nu voia să-mi vorbească.

— Blestemată să fie mama ta! am spus. Blestemată să-ți fie toată spița!

M-am întors într-o parte și am scuipat. Saliva era roșie de sînge.

— Mai bine mor decît să te las pe tine să mă-nveți!

Deodată, am simțit în gîtlej un nod dureros. Am tresărit. Sosise vinovăția. Nu-mi dorisem să-l ucid. Îmi dorisem doar să mă învețe. Acum era prea tîrziu. Mi-am legat rapa la loc și am plecat acasă.

Mwita l-a găsit o oră mai tîrziu zăcînd tot acolo unde îl lăsasem. A dat fuga la Casa lui Osugbo ca să-i aducă pe bătrîni. Din cauza „pereților subțiri“ ai Casei, în cîteva ore vestea despre ce-i făcusem lui Aro se răspîndise în tot Jwahirul. Părinții mei

******ebook converter DEMO Watermarks*******

erau în camera lor cînd am auzit ciocănitura în ușă. Știam că era Mwita. Am ezitat să deschid. Cînd l-am lăsat să intre, m-a apucat de mînă și m-a tras către partea din spate a casei.

— Ce-ai vrut să faci, femeie? a șuierat el.

Pînă să apuc să-i dau răspunsul, m-a îmbrîncit în perete și m-a țintuit acolo.

— Taci, a șoptit cu asprime. Aro s-ar putea să moară.

La icnetul meu mirat, a dat din cap afirmativ.

— Da, simți vina aceea. De ce ești atît de *proastă*? Ce *naiba* ai? Ești un pericol pentru tine însăți, pentru noi toți! Cîteodată mă-ntreb dacă n-ar fi cazul să-ți iei viața singură!

Mi-a dat drumul și a făcut un pas înapoi.

— Cum ai putut?

Eu stăteam și-mi frecam cicatricea mică de pe frunte.

— Mi-e aproape ca un tată, altul nici n-o să am vreodată, a spus el.

— Cum poți să-l numești tată pe omul ăsta? am ripostat.

— Ce știi *tu* despre tații *adevărați*? s-a răstit el. Tu n-ai avut niciodată! Doar un îngrijitor ai avut.

S-a întors să plece.

— Știi ce ne vor face dacă moare? m-a întrebat peste umăr. Vor veni după noi. O să avem aceeași soartă ca părinții mei.

În noaptea aceea, la ora unsprezece, a reapărut ochiul roșu. M-am uitat la el provocator, sfidîndu-l să încerce să-mi facă ceva. A plutit deasupra mea timp de un minut, pironindu-mă. Apoi a pălit și a dispărut. Același lucru s-a petrecut în noaptea următoare. Și în următoarea. Zvonurile se-nmulţeau. Luyu mi-a spus că eu și Mwita eram amîndoi suspecți pentru bătaia încasată de Aro.

— Zic oamenii că te-au văzut cînd te-ai dus acolo în dimineața

******ebook converter DEMO Watermarks*******

aia, a spus ea. Că păreai furioasă și gata să omori pe cineva.

Papa, care-și avea propriile-i probleme cu sănătatea, își luase cîteva zile libere ca să se recupereze, iar mama nu i-a suflat nici o vorbuliță despre ce făcusem. Mama și secretele ei. Se pricepea de minune să le păstreze. Prin urmare, el nu știa nimic, din fericire, despre zvonurile care circulau. Însă mama m-a întrebat dacă era ceva adevărat în ele.

— N-am luat-o razna, i-am spus. Aro e mai mult decît crede lumea că e.

Oamenii își repetau unii altora: Copiii *ewu* se nasc din violență, de aceea e inevitabil că vor deveni și ei violenți. Zilele treceau. Aro bolea în continuare. M-am pregătit să fac față unei vînători de vrăjitoare. *O să se-ntîmple în ziua cînd o să moară Aro*, mi-am spus. Mi-am împachetat cîteva lucruri într-o geantă micuță, cu care era cel mai ușor de fugit. Și astfel, cînd a murit papa, cinci zile mai tîrziu, lumea mă privea deja cu ochi teribil de suspicioși.

Capitolul 17

Un cerc închis

Cercul s-a închis. Cînd am făcut trupul lui tata să respire la înmormîntarea lui, reputația mea a coborît mai rău decît oricînd. După ce m-a dus mama acasă, Mwita s-a făcut de nevăzut și a tras cu urechea la ce vorbeau membrii familiei mele.

— Ar fi trebuit s-o omorîm cu pietre după ce-a încercat să-l ucidă pe Aro.

— Fiică-mea are deja coșmaruri cu ea în fiecare noapte. Și-

******ebook converter DEMO Watermarks*******

acuma asta!

— Cu cît ajunge mai curînd cenușă, cu-atît mai bine.

Acasă, am dormit mai liniștită ca oricînd în ultimii ani. M-a trezit o durere amarnică în tot corpul. Atunci mi s-a limpezit mintea: Papa era cenușă. M-am încovrigat și am plîns. Mă simțeam de parcă mă frîngeam iarăși toată. Suferința pierderii m-a ținut în sălașul ei întunecos și tăcut timp de cîteva ore. În cele din urmă, m-a așezat înapoi în patul meu. Mi-am șters nasul cu cearșaful și mi-am privit hainele. Mama îmi scosese rochia albă și-mi pusese o rapa albastră. Am ridicat mîna stîngă, cea care se contopise cu trupul lui papa. Între arătător și degetul mijlociu era o fărîmă de coajă.

— Aș putea chiar acum să mă preschimb în vultur și să plec în zbor, am șoptit.

Dar, dacă rămîneam sub formă de animal prea multă vreme, îmi pierdeam mințile. *Și-ar fi chiar atît de rău?* m-am întrebat. *Mwita avea dreptate, sînt periculoasă.* Am hotărît să mă furișez afară din casă la căderea nopții, înainte să vină oamenii după mine. Pentru binele mamei, în special. Acum era văduvă. Reputația ei era acum mai importantă decît oricînd. S-a auzit o bătaie în ușă.

— Ce vrei? am întrebat.

Ușa s-a trîntit de perete. Am sărit din pat, gata să fac față unei gloate furioase. Era Aro. În spatele lui stătea mama, care s-a uitat în ochii mei, apoi a plecat. Aro a trîntit ușa în spatele lui. Deasupra ochiului avea o vînătaie care părea proaspătă. Știam că mai avea și alte vînătăi și cicatrice ascunse de hainele lui funerare de culoare albă, răni care erau vechi de cinci zile.

— Ai măcar *idee* ce-ai făcut?

— Ce-ți pasă ție? m-am răstit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu *gîndești*! Ești needucată și greu de stăpînit, ca un animal.

A țîțîit nervos.

— Dă-mi să-ți văd mîna.

Mi-am ținut respirația cînd a pășit mai aproape. Nu voiam să mă atingă. Era un eshu, cum eram și eu. Un om cu capacitățile lui avea nevoie de o singură celulă din pielea mea ca să se răzbune pe mine. Dar ceva m-a făcut să stau nemișcată și să-l las să-mi ia mîna. Vină, mîhnire, oboseală, oricare dintre ele. Mi-a întors mîinile pe toate părțile, le-a strîns, mi-a frămîntat ușor încheieturile. Mi-a dat drumul, chicotind ca pentru sine și clătinînd din cap.

— Bine, *sha*[13], a mormăit în barbă. Onyesonwu, o să te învăț.

— Poftim?

— O să te învăț Marile Puncte Mistice, dacă asta-i vrerea. Ești un pericol pentru noi toți dacă nu te învăț. Ești un pericol pentru noi toți și dacă o fac, dar cel puțin o să fiu maestrul tău.

Nu m-am putut abține să nu zîmbesc. Zîmbetul mi-a înghețat o clipă.

— S-ar putea să mă hăituiască oamenii la noapte.

— O să am eu grijă să nu se-ntîmple, a spus el simplu. N-am murit, așa că n-ar trebui să fie dificil. Grija ta trebuie să fie tatăl tău natural. Dacă n-ai ghicit pînă acum, e vrăjitor ca și mine. Dacă nu te duceai ca idioata să-ți îndeplinești Ritualul de Unsprezece Ani, încă n-ar fi aflat de tine. Mulțumește-mi *mie* că te-am protejat în toți acești ani, altfel erai moartă demult.

M-am încruntat. Aro mă protejase. Parcă-mi stătea în gît treaba asta. M-am gîndit să-l descos cum o făcuse, dar am preferat să-l întreb altceva:

— De ce vrea să mă omoare?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Fiindcă ești un eșec, a spus Aro, rînjind sarcastic. Trebuia să fii băiat.

Am tresărit.

— Eu te-aș lua să locuiești în coliba mea, dar misterioasa ta mamă are nevoie de tine, a spus el. Și mai e și problema relației tale cu Mwita. Pe perioada instrucției, contactul sexual o să te tragă înapoi.

Am simțit că-mi ard obrajii și mi-am ferit privirea.

— Că veni vorba, ar fi fost un gest egoist să fugi și s-o părăsești pe maică-ta, a spus el.

A tăcut o vreme, lăsîndu-mă să rumeg ideea, și m-am întrebat dacă putea să-mi citească gîndurile.

— Nu pot, a spus el. Pur și simplu cunosc genul tău.

— De ce-ar trebui să am încredere în tine?

— Nu ești în stare să te aperi? m-a întrebat. Nu mă cunoști deja, ca să știi ce ai de făcut ca să mă distrugi?

— Ba da, dar și tu mă cunoști pe mine. Mi-ai atins mîna.

Un rînjet i s-a lățit pe față.

— Vasăzică, acum ne cunoaștem reciproc. Un început bun.

— Dar tu ești maestrul.

— Și-atunci, n-ar fi înțelept să devii și tu așa ceva? Pentru binele *tău*?

— Numai dacă pot să am încredere în tine că faci din mine o maestră.

— Da, încrederea se cîștigă, nu-i așa? a spus el.

Am rămas puțin pe gînduri.

— Bine.

— Crezi în Ani?

— Nu, am răspuns pe un ton neutru.

Se presupunea că Ani era milostivă și iubitoare. Ani nu mi-ar

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fi îngăduit să exist. Niciodată nu crezusem în Ani. Era doar o expresie pe care eram obișnuită s-o folosesc cînd eram luată prin surprindere sau mă înfuriam.

— Atunci, în vreun creator? a întrebat el.

Am dat din cap a încuviințare.

— Unul distant și logic.

— Ești dispusă să le îngădui și altora același drept la credința lor?

— Dacă nu-i rănesc pe alții cu credința lor și dacă am voie să le zic proști în gînd, cînd simt nevoia, atunci da.

— Crezi că-i responsabilitatea ta să lași lumea într-o stare mai bună decît era cînd te-ai născut tu?

— Da.

A tăcut un moment, uitîndu-se la mine cu mai multă luare-aminte.

— E mai bine să dai sau să primești?

— E totuna, am răspuns. Nu poate să existe una fără cealaltă. Dar dacă dai întruna fără să primești ești un prost.

A rîs în barbă. Apoi a întrebat:

— Simți mirosul?

Am știut imediat despre ce vorbește.

— Îl simt. Foarte tare.

Foc, gheață, fier, carne, lemn și flori. Sudoarea vieții. În cea mai mare parte a timpului uitam de miros, dar îl simțeam de fiecare dată cînd se întîmplau lucruri stranii.

— Îi simți gustul?

— Da. Dacă mă străduiesc.

— E alegerea ta?

— Nu. M-a ales el pe mine demult.

A dat din cap a încuviințare.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Atunci, bun-venit.

S-a îndreptat către ușă. Peste umăr, mi-a mai spus:

— Și scoate-ți nenorocita aia de piatră din gură. E menită să te țină cu picioarele pe pământ. Nu-ți e de nici un folos.

1. Tată, în jargonul anglo-nigerian.
2. Domn, stăpîn (în jargonul anglo-nigerian).
3. Alusi – spirite venerate și slujite în tradiția religioasă din sudul Nigeriei.
4. Spirite minore, nevenerate, considerate uneori spirite ale celor decedați.
5. În unele regiuni africane se obișnuiește ca viitoarea mireasă să fie pusă la îngrășat timp de cîteva luni, fiind ținută în completă nemișcare și hrănită cu cantități uriașe de lapte gras.
6. În cultura igbo, *ada* este un nume plin de respect, care i se dă adesea primei fiice născute într-o familie.
7. Sufixarea cu *m* în dialectul oko al limbii igbo exprimă posesia („a mea“, în acest caz).
8. Vagin; ironia face ca în jargonul nigeriano-englez să însemne „inutil“, „fără valoare“.
9. Termen de origine vest-africană care desemnează deopotrivă un sistem de credințe magice și practicile, amuletele, descîntecele folosite în cadrul lui.
10. Chemare către toată lumea, să se strîngă și să ia aminte (igbo).
11. Răspuns afirmativ (igbo).
12. Joc cu piese (semințe, pietre) pe tablă, originar din Africa (Sudan) și considerat a fi cel mai vechi joc din lume (3600 de ani).

******ebook converter DEMO Watermarks*******

13. Adverb cu multiple sensuri în jargonul anglo-nigerian: în orice caz / uite-așa etc.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

PARTEA A II-A

Învățăcel

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 18

O vizită cordială la coliba lui Aro

Au trecut douăzeci și opt de zile pînă m-am hotărît să merg la coliba lui. Eram prea speriată.

În perioada aceea n-am putut dormi noaptea. Mă trezeam în beznă cu convingerea că e cineva în camera mea, și nu papa sau prima lui nevastă, Njeri, jockeul de cămile. Pe ei i-aș fi întîmpinat cu bucurie. Era fie ochiul roșu, gata să mă omoare, fie Aro, pregătit să-și ducă la îndeplinire răzbunarea asupra mea. În orice caz, după cum promisese Aro, n-a venit nici o mulțime furioasă după mine. Ba chiar m-am întors la școală în ziua a zecea.

Papa i-a lăsat mamei atelierul prin testament și i-a poruncit lui Ji, ucenicul său ridicat la rang de maestru, să-l administreze. Urma să împartă profiturile, 80 de procente pentru mama și 20 de procente pentru Ji. Era o afacere bună pentru amîndoi, mai ales pentru Ji, care provenea dintr-o familie săracă și care purta acum titlul de „Fierar instruit de marele Fadil Ogundimu“. În plus, mama cîștiga din fructele de cactus și din alte trufandale. De asemenea, ada, Nana Înțeleapta și două dintre prietenele mamei veneau la ea în vizită în fiecare zi. Mama o ducea bine.

Luyu, Diti și Binta nu m-au vizitat nici măcar o dată, și mi-am jurat să nu le iert în veci pentru asta. Nici Mwita n-a venit. Dar pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

el îl înțelegeam. Îmi scria să vin la el, la coliba lui Aro. Așadar, în cursul acelor patru săptămîni, am fost singură acasă cu spaimele mele și cu durerea pierderii. M-am întors la școală fiindcă aveam nevoie de ceva care să-mi distragă gîndurile.

M-au tratat de parcă aveam o boală foarte contagioasă. În curtea școlii, lumea se trăgea de lîngă mine. Nu-mi adresau nici un cuvînt, fie el răutăcios sau plăcut. Oare ce făcea Aro de-i ținea pe oameni să nu mă sfîșie? Indiferent ce era, nu-mi ștergea reputația de fată *ewu* malefică. Binta, Luyu și Diti mă evitau. Se îndepărtau de mine ferindu-se să mă privească în ochi. Îmi ignorau salutul. Lucrurile acestea mă înfuriau nespus.

După cîteva zile care s-au scurs în felul acesta, venise vremea să dăm cărțile pe față. Le-am depistat cînd stăteau în locul lor obișnuit de lîngă zidul școlii. M-am apropiat cu îndrăzneală. Diti s-a uitat la picioarele mele, Luyu și-a mutat privirea într-o parte, iar Binta s-a holbat la mine. Încrederea începea să mi se zdruncine. Conștientizam acut nuanța deschisă a pielii mele, cutezanța pistruilor mei, în special a celor de pe obraji, culoarea nisipie a cozilor care-mi atîrnau pe spate.

Luyu s-a uitat la Binta și a împuns-o în umăr. Binta și-a luat imediat privirea de la mine. Nu m-am lăsat. Îmi doream cel puțin o dispută. Binta s-a pus pe plîns. Diti lovea nervoasă aerul să alunge o muscă. Luyu m-a pironit drept cu o privire atît de intensă, de-am crezut că are de gînd să mă pocnească.

— Vino-ncoace, mi-a spus, aruncînd o privire în jur la curtea școlii.

M-a apucat de mînă.

— Ajunge.

Am ieșit în pas alert pe stradă, cu Diti și Binta urmîndu-ne îndeaproape. Ne-am așezat pe bordură, Luyu de-o parte a mea,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Binta de cealaltă parte, iar Diti după Luyu. Ne-am uitat cum treceau prin dreptul nostru oameni și cămile.

— *De ce* faci asta? a întrebat deodată Diti.

— Taci, Diti, a spus Luyu.

— Pot să-ntreb ce vreau!

— Atunci, întreabă cum trebuie, a spus Luyu. Nu ne-am purtat corect cu ea. Nu sîntem în…

Diti a scuturat din cap cu hotărîre.

— Mama a zis…

— Măcar *ai încercat* să te uiți la ea? a întrebat-o Luyu.

Cînd s-a întors către mine, plîngea.

— Onyesonwu, ce s-a-ntîmplat? Îmi aduc aminte… cînd aveam unsprezece ani, dar… n-am…

— Cine te-a obligat să te ții departe de mine, tatăl tău? am șuierat. Nu vrea ca frumuseţea de fie-sa să mai fie văzută cu prietena cea urîtă și malefică?

Luyu s-a strîns toată de lîngă mine. Pusesem degetul pe rană.

— Îmi pare rău, am adăugat imediat, scoțînd un oftat.

— E ceva malefic? a întrebat Diti. Nu poți să mergi la vreo preoteasă a lui Ani ca să…?

— Nu sînt malefică! am răcnit, fluturînd pumnul în aer. Înțelegeți măcar *asta* despre mine, măcar atît.

Am scrîșnit din dinți și m-am lovit cu pumnul în piept, cum făcea adesea Mwita cînd era furios.

— Sînt ceea ce sînt, dar *nu sînt MALEFICĂ*!

Îmi venea să strig la tot Jwahirul. *Papa n-a crezut niciodată c-aș fi malefică*, mi-a trecut prin minte. Am început să suspin, simțind că mă lovește iar durerea pierderii lui. Binta mi-a cuprins umerii cu brațul și m-a strîns aproape de ea.

— Bine, mi-a șoptit la ureche.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Bine, a spus și Luyu.

— În regulă, a spus Diti.

Și astfel s-a risipit tensiunea dintre mine și prietenele mele. Așa, pur și simplu. Am simțit chiar atunci, pe loc. Mai puțină greutate. Probabil că toate patru am simțit la fel.

Dar tot trebuia să fac față spaimei. Și singura cale era s-o înfrunt de-a dreptul. M-am dus o săptămînă mai tîrziu, în Ziua de Odihnă. M-am trezit devreme, am făcut duș, am luat micul dejun, m-am îmbrăcat cu rochia albastră, preferata mea, și mi-am înfășurat un văl galben gros în jurul capului.

— Mama, am spus crăpînd ușa de la camera părinților mei.

Era întinsă în pat, cum n-o mai văzusem, și dormea adînc. Mi-a părut rău s-o trezesc.

— Ce-i? a făcut ea.

Avea ochii limpezi. Nu plînsese peste noapte.

— Ți-am făcut niște tocană de igname cu ou și niște ceai, să ai la micul dejun.

S-a săltat în capul oaselor și s-a întins.

— Unde te duci?

— La coliba lui Aro, mama.

S-a culcat la loc.

— Bun. Taică-tău ar fi de-acord.

— Crezi? am întrebat, ducîndu-mă mai aproape de pat ca s-o aud mai bine.

— Aro îl fascina pe papa al tău. Toate lucrurile misterioase îl fascinau. Inclusiv tu și cu mine… deși după Casa lui Osugbo nu pot să zic că se dădea în vînt.

Am rîs amîndouă.

— Onyesonwu, tatăl tău te-a iubit. Și chiar dacă n-a fost la fel de convins ca mine, a știut că ești deosebită.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ar fi trebuit să… să-ți spun despre vrajba mea cu Aro.

— Poate. Dar tot n-am fi avut ce face.

Nu m-am grăbit. Era o dimineață răcoroasă. Lumea ieșea să se ocupe de treburile matinale. Mergeam pe stradă și nu mă saluta nimeni. M-am gîndit la papa și m-a durut inima. De cîteva zile, durerea era atît de puternică, încît simțeam că se vălurește lumea în jurul meu, aşa cum se întîmplase la funeraliile lui. Indiferent ce se petrecuse atunci, la funeralii, se putea întîmpla din nou. Era și acesta unul dintre motivele pentru care mă duceam în sfîrșit la Aro. Nu voiam să mai fac rău nimănui.

Mwita mă aștepta la poarta-cactus. Pînă să deschid gura, m-a și strîns în brațe.

— Bine-ai venit, mi-a spus.

M-a ținut așa pînă m-am relaxat și l-am îmbrățișat și eu.

— Vezi? s-a auzit o voce din spatele nostru.

Am țîșnit amîndoi din îmbrățișare. Aro stătea dincolo de poarta-cactus, cu brațele încrucișate pe piept. Purta un caftan lung și negru, făcut dintr-un material ușor. Îi flutura în jurul picioarelor goale în briza rece a dimineții.

— De asta nu poți să locuiești aici.

— Îmi pare rău, a spus Mwita.

— De ce-ți pare rău? Ești bărbat și femeia asta e a ta.

— Îmi pare rău, am spus și eu, privind în pămînt, știind că asta aștepta de la mine.

— Așa și trebuie, a spus el. După ce începem, trebuie să-l ții la distanță. Dacă rămîi gravidă cît încă mai înveți, putem să murim toți din cauza ta.

— Da, *oga*, am spus.

— Suporți bine durerea, îmi dau seama, a spus Aro.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am încuviințat dînd din cap.

— Măcar cu asta stăm bine, a spus el. Treci prin poartă.

Pe cînd intram, unul dintre cactuși m-a zgîriat pe picior. Am sîsîit enervată, sărind cît colo. Aro a rîs pe înfundate. În spatele meu, Mwita a trecut neatins și s-a îndreptat spre coliba lui. Eu l-am urmat pe Aro către cealaltă. Înăuntru erau un scaun și o saltea de dormit din rafie. În afară de un calculator de scris mic și plin de zgîrieturi și de o șopîrlă pe perete, altceva nu se mai găsea acolo. Am ieșit pe ușa din spate și deșertul s-a deschis dinaintea noastră.

— Șezi, mi-a spus el, arătîndu-mi cu mîna prețurile de rafie de pe jos.

S-a așezat și el.

Am stat acolo un moment uitîndu-ne unul la altul.

— Ai ochi de tigru, a spus el. Și tigrii au dispărut de niște decenii.

— Tu ai ochi de bătrîn. Și bătrînii n-au mult de trăit.

— *Sînt* bătrîn, a spus el, ridicîndu-se de jos.

A intrat în colibă și s-a întors cu un spin de cactus între dinți. S-a așezat la loc. Apoi m-a șocat de-a binelea.

— Onyesonwu, îmi pare rău.

Am clipit năucită.

— Am fost arogant. Am fost nesigur. Am fost un prost.

N-am spus nimic. Eram complet de-acord.

— Am fost șocat că mi s-a dat o fată, o femeie, a continuat el. Dar o să fii înaltă, măcar atît. Ce știi despre Marile Puncte Mistice?

— Nimic, *oga*. Mwita n-a prea avut ce să-mi spună fiindcă… n-ai vrut *tu* să-l înveți.

N-am reușit să-mi rețin supărarea din voce. Dacă era pus pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

recunoscut greșeli, voiam să le recunoască pe toate. Bărbații de teapa lui Aro nu recunosc că au greșit decît o dată.

— N-am vrut să-l învăț pe Mwita fiindcă n-a *trecut* inițierea, a spus Aro cu fermitate. Da, e *ewu* și asta mi-a tăiat elanul. Voi, *ewu*, veniți pe lumea asta cu sufletele murdărite.

— Nu! am ripostat, ridicînd arătătorul în dreptul feței lui. Asta poți s-o spui despre mine, dar nu poți s-o spui despre el. Nu te-ai obosit să-l întrebi care-a fost viața lui? Care-i e povestea?

— Lasă degetul, copilă, a spus Aro, cu trupul dintr-odată drept și țeapăn. Ești indisciplinată, asta se vede cu ochiul liber. Vrei să înveți disciplina azi? O predau foarte bine.

Cu mult efort, m-am calmat.

— Îi cunosc povestea, a spus Aro.

— Atunci știi c-a fost conceput din dragoste.

Lui Aro i-au fremătat nările.

— Chiar și-așa, am privit dincolo de… sîngele lui amestecat. L-am lăsat să încerce inițierea. Întreabă-l tu cum a fost. Eu n-am să spun decît c-a dat greș, la fel ca ceilalți.

— Mwita a zis că nu vrei să-i dai voie să treacă prin inițiere.

— A mințit, a spus Aro. Întreabă-l.

— O să-l întreb.

— Există puțini vrăjitori adevărați pe pămînturile astea. Și n-au ajuns vrăjitori din propria lor voință. De aceea sîntem loviți de moarte, de durere și de furie. Mai întîi vine o mare suferință, pe urmă cineva care ne iubește ne cere să devenim ceea ce trebuie să devenim. E foarte probabil ca mama ta să fi fost cea care te-a împins pe calea asta. Sînt multe de spus despre ea, *sha*.

S-a întrerupt, părînd să chibzuiască la ceea ce spusese.

— Trebuie să fi pretins asta din ziua în care ai fost concepută. Evident că revendicarea ei a fost mai puternică decât a tatălui

******ebook converter DEMO Watermarks*******

tău biologic. Dacă ai fi fost băiat, el ar fi avut un aliat, nu un inamic. Marile Puncte Mistice sînt un instrument, nu un scop. Dar nu pot să te învăț pînă nu treci inițierea. Mîine. Nici un copil care-a venit la mine n-a trecut. S-au întors acasă bătuți, frînți, suferinzi, bolnavi.

— Ce se-ntîmplă în timpul… inițierii? am întrebat.

— Însăși ființa ta e pusă la încercare. Ca să înveți Punctele, trebuie să fii omul potrivit, asta-i tot ce pot să-ți spun. Ai aruncat diamantul ăla?

— Da.

— Ai fost tăiată. Asta ar putea să fie o problemă. Dar acum nu mai e nimic de făcut.

S-a ridicat în picioare.

— După ce apune soarele, gata cu mîncatul și nu mai bei decît apă. O să-ți vină ciclul în două zile. Asta ar putea să fie o problemă.

— De unde știi cînd îmi… cînd e?

A rîs și nu mi-a răspuns.

— Nu-i nimic de făcut. La noapte, înainte să te culci, meditează o oră. Să nu vorbești cu maică-ta după apusul soarelui. Dar poți să vorbești cu Fadil, tatăl tău. Să vii aici la cinci dimineața. Ai grijă să te îmbăiezi temeinic și să-ți pui haine închise la culoare.

M-am uitat lung la el. Cum era să țin minte toate aceste instrucțiuni?

— Du-te să stai de vorbă cu Mwita. O să-ți repete el indicațiile mele dacă ai nevoie să le mai auzi o dată.

Cînd m-am apropiat de coliba lui Mwita, mi-a mirosit a salvie arsă. El ședea liniștit pe un covoraș lat, meditînd, cu spatele la

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mine. Am rămas în prag și m-am uitat în jur. Aici locuia, carevasăzică. Obiecte împletite atîrnau pe pereți și zăceau mormane în jurul colibei. Coșuri, covorașe, platouri, ba chiar și un scaun de răchită lucrat pe jumătate.

— Stai jos, mi-a spus fără să se întoarcă.

M-am așezat pe covorașul de lîngă el, cu fața spre intrarea în colibă.

— Nu mi-ai zis niciodată că știi că împletești, am spus.

— Nu-i important.

— Mi-ar fi plăcut să aflu.

Și-a tras genunchii la piept, dar n-a scos o vorbă.

— Nu mi-ai spus totul, am insistat.

— Te aștepți să-ți spun?

— Cînd e important.

— Important pentru cine?

Mwita s-a ridicat în picioare, s-a întins și s-a sprijinit de perete.

— Ai mîncat? m-a întrebat el.

— Nu.

— Cel mai bine e să mănînci mult înainte de apusul soarelui.

— Ce știi despre inițierea asta?

— De ce crezi că ți-aș povesti despre cel mai mare eșec din viața mea?

— Nu-i corect, am spus, ridicîndu-mă în picioare. Eu nu-ți cer să te umilești. Era de-o importanță capitală să-mi povestești prin ce-ai trecut.

— De ce? La ce ți-ar fi folosit?

— Nu contează! M-ai *mințit*! Între noi n-ar trebui să existe secrete.

Se uita la mine și în același timp îmi dădeam seama că

******ebook converter DEMO Watermarks*******

rememorează relația noastră. Căuta un adevăr sau un secret pe care să poată să mi-l ceară. Probabil și-a dat seama că nu-i ascunsesem nimic, fiindcă următoarele lui cuvinte au fost:

— N-o să te-ajute la nimic, doar o să te sperie.

Am clătinat din cap.

— Mă sperie mai mult ce nu știu.

— Bine. Era să mor. Chiar am… nu, era cît pe ce. Cu cît te apropii de finalul inițierii, cu atît ești mai aproape de moarte. Să fii inițiat înseamnă să mori. Eu m-am apropiat… foarte mult.

— Ce s-a…

— Pentru fiecare e altfel, m-a întrerupt el. E durere, e groază – la modul absolut. Nici nu știu de ce le dă voie Aro băieților de prin partea locului să încerce. Asta-i partea lui răutăcioasă.

— Cînd ai…

— La scurt timp după ce-am venit aici.

A tras aer adînc în piept, mi-a aruncat o privire tăioasă și apoi a clătinat din cap.

— Nu.

— De ce? Mîine o fac și eu, vreau să știu!

— Nu.

Atît a spus și cu asta s-a terminat. Mwita era în stare să traverseze culturile de palmieri în crucea nopții. Mai făcuse asta de cîteva ori după ce petrecuse ceasuri întregi cu mine. O dată, cînd stăteam în grădina mamei, o tarantulă s-a strecurat pînă aproape de piciorul meu. El a zdrobit-o cu mîna goală. Dar acum, doar pomenind de inițierea lui eșuată, părea absolut terifiat.

Înainte să pornesc spre casă, Mwita a recapitulat cu mine cerințele inițierii. Pînă la urmă m-am enervat și l-am rugat să mi le scrie.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am îngenuncheat lîngă mama. Era în grădină, afînînd cu mîinile goale pămîntul din jurul plantelor.

— Cum a fost? m-a întrebat.

— Cum mă așteptam de la nebunul ăla.

— Tu și Aro semănați prea mult, a spus mama.

A tăcut o clipă înainte de-a continua:

— Am discutat azi cu Nana Înțeleapta. Vorbea despre o inițiere…

Și-a lăsat fraza în aer, cercetîndu-mi chipul, pînă a văzut ce voia să vadă.

— Cînd?

— Mîine dimineață.

Am scos lista.

— Trebuie să fac toate lucrurile astea ca să mă pregătesc.

A citit-o și apoi a spus:

— O să-ți pregătesc o cină bogată s-o mănînci mai devreme. Curry de pui și fructe de cactus?

Am zîmbit cu gura pînă la urechi.

Am făcut o baie lungă și fierbinte, după care am fost liniştită o vreme. Dar, pe măsură ce se scurgea noaptea, îmi revenea teama de necunoscut. Pînă la miezul nopții, delicioasa cină pe care o mîncasem îmi bolborosea agitată în stomac. *Dacă mor în timpul inițierii, mama o să rămînă singură*, mi-am spus. *Biata mama.*

N-am dormit. Dar, pentru prima dată de cînd aveam unsprezece ani, nu m-am mai temut de apariția ochiului roșu. Cocoșii au început să cînte în jur de trei dimineața. M-am îmbăiat din nou și mi-am pus o rochie lungă, grena. Nu-mi era foame și simțeam o pulsație surdă în abdomen, ambele, semne sigure că mi se apropia ciclul. N-am mai trezit-o pe mama înainte să plec. Probabil era deja trează.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 19

Omul în negru

— Papa, te rog, călăuzește-mă, am rostit pe drum. Fiindcă am nevoie de călăuzire.

Sinceră să fiu, nu-mi închipuiam că e acolo. Mereu am crezut că, atunci cînd oamenii mor, spiritele lor rămîn prin preajmă sau vin uneori în vizită. Încă mai credeam asta, fiindcă așa se întîmpla cu prima nevastă a lui papa, Njeri. O simțeam deseori în casă. Dar pe papa nu-l simțeam acum în apropiere. Doar briza răcoroasă și țîrîiturile greierilor erau în jurul meu.

Mwita și Aro mă așteptau în spatele colibei. Aro mi-a dat să beau o ceașcă de ceai. Era călduț și avea aromă de flori. După ce l-am băut, mi-au dispărut crampele ușoare pe care le simțisem pînă atunci.

— Acum ce se-ntîmplă? am întrebat.

— Te duci în deșert, a spus Aro, strîngîndu-și veșmîntul cafeniu în jurul trupului.

M-am întors către Mwita.

— Tot ce contează pentru tine e ceea ce se află în față, a spus Aro.

— Du-te, Onyesonwu, a murmurat Mwita.

Aro m-a împins către deșert. Pentru prima dată în viață, ezitam să merg acolo. Răsărea soarele. Începeam să-mi aud pulsul în urechi. *Ceva din ceai*, mi-am spus. *O fi o rețetă de șaman.* Oriîncotro sufla briza, auzeam cu claritate grăunțele de nisip lovindu-se ușor unele de altele. Mi-am făcut palmele căuș peste urechi. Am mers mai departe. Briza s-a întețit, a devenit un vînt purtător de nisip și țărînă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ce-i asta? am țipat, luptîndu-mă să nu-mi pierd echilibrul.

Pete negre acopereau rapid Soarele. Trecusem cu mama prin trei mari furtuni de nisip pe vremea cînd eram nomade. Ne săpam cîte o groapă și ne întindeam în ea, folosind cortul ca să ne apărăm. Avuseserăm noroc să nu fim luate pe sus și nici îngropate de vii. Acum iată-mă din nou într-o furtună de acest fel, fără nimic altceva să mă apere decît rochia de pe mine.

M-am hotărît să mă întorc la coliba lui Aro. Dar nu vedeam la un pas înaintea ochilor. Mi-am ferit fața cu brațele și m-am uitat în jur. Nisipul biciuitor îmi dădea sîngele. În scurt timp, aveam pleoapele incrustate cu firicele care îmi provocau usturimi în ochi. Am scuipat nisip, dar mi s-a umplut gura la loc.

Deodată, vîntul s-a schimbat, sufla acum din spatele meu. M-a împins către o luminiță portocalie. Cînd am ajuns mai aproape, am văzut că era un cort făcut dintr-un material albastru subțire și transparent. Înăuntru ardea un foc mic.

— Un foc în mijlocul furtunii de nisip! am strigat, rîzînd isteric.

Simțeam cum mă înțeapă fața și brațele, iar picioarele îmi tremurau de efortul de-a nu mă lăsa măturată de vînt.

M-am aruncat înăuntru și m-a izbit liniștea. Nici măcar pereții cortului nu tremurau în vînt. Nimic nu ținea cortul ancorat. Partea de jos era doar nisip. M-am rostogolit pe o parte, tușind. Cu ochii apoși de usturime, am zărit cel mai alb bărbat pe care îl întîlnisem vreodată. Purta o pelerină neagră și grea, cu glugă care îi cădea peste jumătatea de sus a feței. Dar jumătatea de jos se vedea foarte bine. Pielea lui zbîrcită era albă ca laptele.

— Onyesonwu, a rostit pe neașteptate omul în negru.

Am sărit în sus. Era ceva respingător la el. Aproape că mă așteptam să se repeadă pe lîngă foc către mine, cu viteza și

******ebook converter DEMO Watermarks*******

agilitatea unui păianjen. Dar el a rămas așezat, cu picioarele lui lungi întinse în față. Unghiile ascuțite îi erau striate și galbene. S-a lăsat pe spate, sprijinit într-un cot.

— Așa te cheamă?

— Da.

— Tu ești cea pe care o trimite Aro, a spus el, cu buzele umede, rozalii și plate curbîndu-i-se într-un zîmbet infatuat.

— Da.

— Cine te-a trimis?

— Aro.

— Așadar, ce ești?

— Pardon?

— Ce ești?

— Ființă omenească, am spus.

— Atîta tot?

— Și eshu.

— Vasăzică, ești ființă omenească?

— Da.

Și-a băgat mîna pe sub mantie și a scos o sticluță albastră. A scuturat-o și a pus-o jos.

— Aro mă cheamă aici și în fața mea șade o femeie, a spus el, făcînd să-i freamete nările. Una care o să sîngereze în curînd. Foarte, foarte curînd. Locul ăsta e sacru, să știi.

S-a uitat la mine de parcă aștepta un răspuns. M-am simțit ușurată cînd a luat de jos recipientul. L-a scuturat și l-a trîntit la loc. Îmi venea să mă frec la ochi, așa de rău mă dureau. El m-a privit cu atîta mînie, încît mi-a tresărit inima în piept.

— Ai fost tăiată! Nu poți să ai orgasm! Cine-a îngăduit să se-ntîmple așa ceva?

Am început să mă bîlbîi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— A fost o… Am vrut să le fac pe plac… N-am…

— Taci.

S-a întrerupt, iar cînd a vorbit din nou, vocea îi era mai calmă.

— Poate-ar fi ceva de făcut în privința asta, a spus mai mult pentru sine.

A mormăit ceva în barbă, apoi cu glas tare:

— S-ar putea să mori azi. Sper că ești pregătită. N-au să-ți găsească trupul.

M-am gîndit la mama și apoi am alungat din minte imaginea ei.

Omul în negru a răsturnat conținutul recipientului – oase. Oase micuțe, delicate, poate de la o șopîrlă sau vreun alt animal sălbatic mic. Erau complet albite și uscate, cîteva fărîmicioase la capete, dezvăluind măduva foarte veche și poroasă. Au zburat din recipient și au aterizat ca și cum n-aveau să se mai miște vreodată din loc. Ca și cum știau sigur. Uitîndu-mă la oscioarele împrăștiate, mi-am simțit ochii grei. Erau atrași către ele. El a stat și a privit multă vreme. Apoi și-a ridicat privirea spre mine, cu gura deschisă într-un O de surpriză. Aș fi vrut să-i pot vedea ochii. Apoi și-a mascat fața cu o expresie mai controlată.

— De obicei, acum începe durerea, a spus omul în negru. Acum îi aud pe băieți răcnind.

S-a întrerupt și s-a uitat iar la oase.

— Dar pe tine, a rînjit el sarcastic el și a dat din cap, *pe tine* trebuie să te omor.

A ridicat mîna stîngă și a răsucit-o din încheietură. Am simțit un pîrîit în gît cînd capul mi s-a răsucit singur, făcînd o rotație completă. Am scos un geamăt gutural. S-a făcut beznă.

Am deschis ochii și imediat am știut că nu eram eu însămi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Era o senzație mai degrabă stranie decît dătătoare de spaime. Eram un pasager în capul cuiva, totuși aveam capacitatea de a simți sudoarea curgîndu-i pe față și insectele înțepîndu-i pielea. Am încercat să plec, dar n-aveam trup cu care să mă mișc din loc. Mintea îmi era blocată acolo. Ochii prin care vedeam fixau un zid de beton.

El ședea pe o bucată de beton tare și rece. Nu exista acoperiș. Lumina soarelui strălucea înăuntru, făcînd și mai supărător interiorul deja încins al camerei. Auzeam multă lume în preajmă, dar nu înțelegeam exact ce aud. Persoana în al cărei trup mă aflam a mormăit ceva și apoi a rîs în sinea... ei. Era o voce de femeie.

— Atunci, n-au decît să vină, a spus ea.

A privit în jos la ea însăși, apoi și-a frecat palmele de coapse, agitată.

Purta o rochie albă, lungă, din material aspru. Pielea nu-i era la fel de deschisă la culoare ca a mea, dar nici atît de închisă ca a mamei. I-am remarcat mîinile. Citisem povești despre așa ceva, dar atît. Însemne tribale. Mîinile acestei femei erau pline de asemenea însemne. Cercurile, spiralele și liniile se împleteau în desene complicate care îi șerpuiau în sus pe încheieturi.

Și-a sprijinit capul de peretele din spate și a închis ochii în lumina soarelui, iar lumea a devenit roșie timp de cîteva clipe. Apoi cineva a apucat-o – ne-a apucat – cu atîta brutalitate, încît am țipat pe mutește. Ea a deschis brusc ochii. N-a scos nici un sunet. Nu s-a opus. Îmi doream cu disperare să se împotrivească. Apoi mii de oameni au năvălit dinaintea noastră, cu toții urlînd, vociferînd, strigînd, vorbind, arătînd, rîzînd, încruntîndu-se.

Mulțimea stătea la distanță, de parcă ar fi ținut-o o forță invizibilă la cîțiva metri de groapa către care eram noi tîrîte.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Lîngă groapă era un morman de nisip. Bărbații ne-au tîrît pînă la groapă și ne-au împins înăuntru. Am simțit cum tot trupul femeii se cutremură cînd dă de fundul gropii. Solul era doar cu puțin mai sus de umerii noștri. Ea s-a uitat în jur și astfel am avut și eu ocazia să văd bine gloata uriașă care aștepta execuția noastră.

Bărbații au început să arunce țărînă cu lopata în groapă și curînd eram îngropate pînă la gît. Acela a fost momentul în care spaima femeii trebuie să mă fi infectat și pe mine, fiindcă deodată eram sfîșiată în două. De-aș fi avut trup, aș fi crezut că o mie de bărbați mă țineau de un braț și altă mie de celălalt, și fiecare grup trăgea în cîte o parte. Din spate l-am auzit pe unul spunînd tare:

— Cine o să dea primul cu piatra în problema asta?

Prima piatră ne-a lovit în moalele capului. Durerea a fost explozivă. Au urmat-o multe alte pietre. După o vreme, durerea din capul nostru lovit a alunecat în spate, iar senzația sfîșierii în două a venit în față. Răcneam. Muream. Cineva a mai aruncat o piatră și am simțit ceva rupîndu-se. Am cunoscut moartea din clipa în care m-a atins. Din toate puterile mele, care nu-mi mai serveau la nimic, am încercat să nu mă pierd cu firea.

Mama. O lăsam complet singură. *Trebuie să rezist mai departe*, mi-am spus cu disperare. *Mama a dorit să fie așa. Ea a dorit!* Prea multe lucruri mai aveam de făcut. L-am simțit pe papa cum mă prinde și mă ține strîns. Mirosea a fier încins și îmbrățișarea lui era, ca întotdeauna, puternică. M-a ținut așa multă vreme în locul acela al spiritelor, în care totul era lumină multicoloră, sunet, miros și fierbințeală.

Papa m-a ținut strîns la pieptul lui. Strînsoarea unei îmbrățișări. Apoi mi-a dat drumul și dus a fost. Curînd lumea spiritelor, un loc pe care aveam să învăț a-l numi „sălbăticia“, a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

început să se topească și să se amestece cu un întuneric presărat cu stele. Vedeam deșertul. Iată-mă zăcînd acolo, pe jumătate îngropată în nisip. În dreptul meu se oprise o cămilă cu o femeie în spinare. Femeia purta cămașă verde și pantaloni și ședea între cele două cocoașe flocoase. Probabil că m-am mișcat, fiindcă deodată cămila a tresărit. Femeia a liniștit-o bătînd-o ușor cu palma.

Instinctiv, am coborît în zbor și m-am oprit pe trupul meu. Atunci mi-a vorbit femeia:

— Știi cine sînt?

Am încercat să-i răspund, dar n-aveam gură, nu încă.

— Sînt Nerji.

A ridicat privirea și a zîmbit larg, făcînd cute la colțurile ochilor. *Am fost* soția lui Fadil Ogundimu.

I se adresa altcuiva. S-a întors din nou către mine și a rîs.

— Papa al tău are multe de învățat despre sălbăticie.

Am vrut să-i zîmbesc.

— Îți știu eu felul. Eram și eu ca tine, deși mie nu mi s-a dat ocazia să-mi descopăr darul. Puteam să vorbesc cu cămilele. Mama s-a dus la Aro. El m-a refuzat. N-aș fi trecut inițierea. Dar ar fi putut să mă învețe alte lucruri folositoare. Întotdeauna să mergi pe drumul *tău*, Onyesonwu.

S-a oprit, părînd că ascultă pe cineva.

— Taică-tău îți urează toate cele bune.

Uitîndu-mă în urma ei cum pleacă, am simțit că mă preschimb. Deodată percepeam aerul pe piele și inima bătîndu-mi. Aveam senzația ciudată că mă apăsa ceva în jos, de parcă aveam greutăți atîrnate de fiecare parte, şi deocamdată nu mă deranjau prea tare, dar pînă la urmă m-ar fi stînjenit. Natura mea muritoare. Eram epuizată. Mă durea peste tot, picioarele,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

brațele, gîtul și mai ales capul. M-am retras într-un somn disperat și fără odihnă.

M-am trezit pe cînd Mwita îngîna ceva și îmi masa pielea cu ulei. Un fel de energie statică îmi acoperea corpul ca un ecran de computer. Atingerea lui Mwita o înlătura treptat. S-a oprit cînd și-a dat seama că sunt trează. M-a învelit cu rapa. Mi-am tras-o la piept cu un gest vlăguit.

— Ai leșinat, a spus el.

Vocea îi suna straniu. Era încordată de îngrijorare, dar mai era ceva.

— Știu, am spus.

Apoi am întors capul și m-am pus pe plîns. N-a încercat să mă ia în brațe și mi-a părut bine. *De ce nu s-a împotrivit?* m-am întrebat. *Eu m-aș fi luptat chiar dacă n-aveam nici o șansă. Aș fi făcut orice ca să nu ajung prea curînd în groapa aia.*

Îmi aminteam cu intensitate senzația frunții care ceda lovită de o piatră mare. Nu m-a durut atît de mult pe cît ar fi trebuit. Simțisem doar că eram dintr-odată… dezgolită. O piatră mi-a spart nasul, mi-a însîngerat urechea, mi s-a adîncit în obraz. Am fost conștientă în tot acest timp. La fel și femeia aceea. Am icnit de greață. N-am dat nimic afară fiindcă stomacul îmi era gol. M-am rezemat și mi-am masat tîmplele. Mwita mi-a dat un prosop încălzit ca să mă șterg la ochi și să-mi potolesc iritația. Era înmuiat în ulei.

— Ce-i asta? am întrebat cu voce răgușită. Sper că n-o să-mi…

— Nu. O să te ajute s-o elimini din organism. Șterge-ți și fața. În rest, te-am frecat eu cu el. Curînd o să te simți mai bine.

— Unde sîntem? am întrebat, frecîndu-mă la ochi cu uleiul.

Era o senzație plăcută.

— La mine în colibă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Mwita, am murit, i-am șoptit.

— Așa trebuia.

— Eram în capul unei femei și am simțit…

— Nu te mai gîndi la asta, a spus el ridicîndu-se.

A luat o farfurie cu mîncare de pe masă.

— Deocamdată trebuie să mănînci.

— Nu mi-e foame.

— Mama ta a gătit asta, a spus Mwita.

— Mama?

— A fost aici. Ieri.

— Cum așa, că n-am văzut-o…

— Au trecut trei zile, Onyesonwu.

— Ah.

M-am ridicat încet în capul oaselor, am luat farfuria din mîna lui Mwita și am mîncat. Era curry de pui cu fasole verde. În cîteva minute, farfuria era goală. Mă simțeam mult mai bine.

— Unde-i Aro? am întrebat, masîndu-mi capul în partea din spate și pe laterale.

— Nu știu, a oftat Mwita.

Atunci am înțeles ce simțisem la Mwita. M-a surprins. L-am luat de mînă. Dacă nu mă ocupam acum de asta, prietenia noastră avea să moară. Chiar și pe vremea aceea știam că gelozia neglijată devine pînă la urmă otrăvitoare.

— Mwita, nu trebuie să te simți așa, i-am spus.

Și-a tras mîna.

— Nu știu ce trebuie să simt, Onyesonwu.

— Păi, nu trebuie să te simți *așa*, am insistat, şi glasul mi se înăsprea. Noi doi am trecut prin prea multe. Și-apoi, ești mai presus de lucrurile astea.

— Chiar așa?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Doar pentru că te-ai născut bărbat *nu* înseamnă că ești mai valoros decît mine.

Mi-am dres glasul ostentativ.

— Nu te purta ca Aro.

Mwita n-a spus nimic, dar nici n-a îndrăznit să mă privească în ochi.

Am oftat.

— Mă rog, felul cum te simți tu n-are să mă oprească să…

Mi-a acoperit gura cu mîna.

— Ajunge cu vorbitul, a șoptit, cu fața aproape de a mea.

Și apoi s-a întins peste mine; uleiul de pe pielea mea îi netezea mișcările. Mă durea corpul și îmi pulsa capul, dar pentru prima dată în viață simțeam numai plăcere. Acel juju de la Ritualul meu de Unsprezece Ani se rupsese. L-am tras pe Mwita mai aproape. Senzația era atît de savuroasă, încît mi-a umplut ochii de lacrimi. Era atît de copleșitoare, încît la un moment dat am încetat să mai respir. Cînd a băgat de seamă, Mwita a înghețat.

— Onyesonwu! Respiră!

Fiecare părticică din trupul meu simțea mușcătura extazului. Era cea mai frumoasă senzație pe care o avusesem vreodată. Fiindcă nu făceam decît să mă uit la el cu ochi uluiți, a deschis gura și a respirat zgomotos, demonstrativ. Am început să văd explozii de roșu argintat și albastru cînd plămînii mei au cerut aer. Experimentasem moartea nu cu mult timp în urmă, așa că îmi venea ușor să uit să respir. Am tras aer în piept, uitîndu-mă țintă în ochii lui Mwita. Apoi am expirat.

— Îmi pare rău, a spus el. N-ar fi trebuit să…

— Vino și termină, am murmurat și l-am tras către mine, simțind că-mi zumzăie capul.

Cînd trupurile ni s-au întîlnit, complet și definitiv, Mwita mi-a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

reamintit să respir. Se mișca în mine și continua să-mi amintească, dar deja nu-l mai ascultam. Era minunat. În scurt timp eram atît de aprinsă, încît tremuram. Minutele treceau. Senzația a devenit serioasă, apoi neliniștitoare. Nu mă puteam elibera. Fusesem circumcisă.

— Mwita, am rostit.

Eram amîndoi alunecoși de sudoare.

— Ce-i? a făcut el, cu respirația întretăiată.

— Eu… e ceva în neregulă cu mine. Eu…

Mi-am schimonosit fața de efort.

— Nu pot.

A rămas nemișcat și senzația colosală din vintre mi s-a micșorat. El s-a uitat la mine, broboane de transpirație scurgîndu-i-se pe pieptul meu. M-a luat prin surprindere cu un zîmbet.

— Atunci, fă ceva în privința asta, femeie eshu.

Am clipit uimită, dîndu-mi seama despre ce vorbea. M-am concentrat. El a început iar să se miște în mine și imediat m-am simțit de parcă îmi eliberasem însăși ființa lăuntrică.

— Ooooooooooooooh, am gemut.

De undeva de departe l-am auzit pe Mwita rîzînd, în vreme ce aținpeam cu un oftat.

În bucățica aia de carne stătea toată diferența. Nu-mi fusese greu s-o fac să crească la loc și eram mulțumită că măcar o dată în viață obținusem cu ușurință ceva important.

Capitolul 20

Bărbați

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-am întors acasă în ziua aceea. Soarele tocmai urca pe cer, aerul și nisipul se încălzeau. Mama m-a strigat pe nume cînd m-a văzut. Ședea pe treptele din față și aștepta. Avea pungi sub ochi, iar cozile ei lungi se cereau reîmpletite. Era prima dată cînd vocea mamei era mai tare decît o șoaptă. Şi, auzind-o, mi s-au înmuiat picioarele.

— Mama! am strigat și eu din mijlocul străzii.

În jurul nostru, cartierul își vedea de treburile lui. Nimeni n-avea habar prin ce trecuserăm noi două. Oamenii au ridicat capul să arunce o privire vag curioasă și atît. Cel mai probabil, vocea mamei a fost subiect de discuții în noaptea aceea. Dar nici mie, nici ei nu ne păsa de părerea lor.

Aro nu mi-a solicitat prezența timp de o săptămînă. Iar în săptămîna aceea am suferit de coșmaruri. Iar și iar, noapte de noapte, eram omorîtă cu pietre. Mă bîntuia decesul altcuiva. Pe timpul zilei, mă chinuiau dureri de cap îngrozitoare. Cînd Binta, Diti și Luyu au venit la mine în cameră, la trei zile după inițiere, eram varză, vorbeam incoerent și plîngeam ascunsă sub pătură.

— Ce-ai pățit? am auzit-o pe Luyu.

Mi-am aruncat învelitoarea de pe cap, șocată să-i aud vocea. Am văzut-o pe Diti întorcîndu-se și plecînd.

— Ești bine? E vorba de taică-tău? a spus Binta, stînd pe marginea patului lîngă mine.

Mi-am șters mucii de la nas. Eram descumpănită și starea de năuceală mă făcea să mă gîndesc nu la papa, ci la tatăl meu biologic. *Da, el e problema mea*, mi-am spus. Lacrimile continuau să-mi alunece pe față. Nu-mi mai văzusem prietenele de cîteva zile. Renunțasem la școală cu două zile înainte de inițiere și lor nu le spusesem nimic. Diti s-a întors și mi-a dat un prosop muiat

******ebook converter DEMO Watermarks*******

în apă caldă.

— Ne-a rugat mama ta să venim, a spus Luyu.

Diti a tras draperiile și a deschis fereastra. Lumina soarelui și aerul proaspăt au inundat încăperea. M-am șters pe față și mi-am suflat nasul în prosop. Apoi m-am întins la loc, supărată foc pe mama că le chemase. Cum era să le explic starea în care mă aflam? Făcusem să-mi crească înapoi clitorisul și nu-mi mai țineam diamantul în gură. Lanțul de la talie putea să se fi înverzit între timp.

Au stat acolo o vreme și m-au ascultat cum mă smiorcăi. Dacă n-ar fi fost ele de față, aș fi lăsat mucii să-mi curgă și să se împrăştie pe învelitoare. *Ce mai contează toate?* îmi spuneam. Starea de spirit mi s-a înnegurat și am întins mîna să-mi trag iar cearșaful peste cap. *N-o să le bag în seamă și gata. Pînă la urmă o să plece.*

— Onyesonwu, tu spune-ne, mi-a cerut Luyu cu voce blîndă. O să te ascultăm.

— O să te ajutăm, a spus Binta. Mai știi cum m-au ajutat pe mine femeile la Ritualul de Unsprezece Ani? Dacă nu mă ajutau în noaptea aia, aveam de gînd să-l omor.

— Binta! a exclamat Diti.

— Chiar așa? a întrebat Luyu.

Binta îmi atrăsese pe deplin atenția.

— Da. Aveam de gînd să-l otrăvesc… chiar în ziua următoare, a spus ea. Se îmbată aproape în fiecare seară. Trage din pipă și se îmbată. Nici nu i-ar fi simțit gustul.

M-am șters iar pe față.

— Mama mi-a zis odată că frica e ca omul care, odată ce s-a fript, suflă și-n iaurt, am început nu foarte lămurit.

Le-am spus totul în afară de detaliile inițierii mele. Din ziua

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cînd fusesem concepută pînă în ziua cînd mă băgasem în pat și nu mai voisem să ies de-acolo. Fețele lor au căpătat un aer distant cînd le-am povestit despre violarea mamei. Mi-a cam plăcut să le forțez să afle detaliile. După ce am terminat, erau atît de tăcute, încît am auzit pașii ușori de dincolo de ușă. Se îndepărtau pe hol. Mama ascultase totul.

— Nu-mi vine să cred că nu ne-ai zis nimic în tot acest timp, a spus Luyu într-un tîrziu.

— Chiar poți să te schimbi în pasăre? a întrebat Diti.

— Haide, m-a îndemnat Binta, trăgîndu-mă de braț. Trebuie să te scoatem de-aici.

Luyu a încuviințat din cap și m-a luat de celălalt braț. Am încercat să mă smulg din mîinile lor.

— De ce?

— Ai nevoie de soare, a spus Binta.

— N-am… nu-s îmbrăcată de stradă, am spus, eliberîndu-mi brațele dintr-o smucitură.

Simțeam cum îmi dau iar lacrimile. Acolo, afară, era viața, și moartea tot acolo. Acum mă temeam de amîndouă. Fetele m-au tîrît din pat, mi-au desfăcut rapa de noapte și mi-au tras peste cap o rochie verde. Am ieșit din casă și ne-am așezat pe treptele de la intrare. Soarele îmi încălzea fața. Nici o pîclă roșie nu-l acoperea, nici un mucegai pufos și lipicios nu creștea pe pămînt, nu era fum în aer, nu pîndea moartea. După o vreme, am rostit încet:

— Mulțumesc.

— Arăți mai bine, a spus Binta. Soarele vindecă. Mama zice că trebuie să dai la o parte perdelele în fiecare zi fiindcă lumina soarelui omoară bacteriile și ce-o mai fi.

— L-ai făcut pe taică-tău să respire, a spus Luyu, cu cotul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

sprijinit pe genunchiul meu.

— Nu, am spus îndîrjită. Papa era mort. Numai trupul i l-am făcut să respire.

— Așa a fost, a spus Luyu.

Am țîțîit și m-am uitat în altă parte, iritată.

— Ah, a făcut Diti, apoi a dat din cap. O s-o învețe Aro.

— Așa-i, a încuviințat Luyu. Ea deja poate s-o facă. Doar că nu știe cum.

— Ce? a făcut Binta, cu un aer năuc.

— Onyesonwu, știi dacă poți s-o faci? m-a întrebat Luyu.

— Nu știu! am răspuns răstit.

— Poate s-o facă, a spus Diti. Și cred că maică-ta are dreptate. De-asta a muncit din răsputeri să te țină în viață. Intuiție de mamă. Să vezi ce faimoasă o să fii.

Am pufnit în rîs. Bănuiam că faima mea avea să fie mai degrabă negativă.

— Deci tu crezi că mama ar fi îngăduit să murim amîndouă acolo, în deșert, dacă nu credea că sînt așa deosebită?

— Da, a răspuns Diti cu o mină serioasă.

— Sau dacă ieșeai băiat, a adăugat Luyu. Tatăl tău biologic e malefic și dacă erai băiat ai fi ieșit și tu ca el, cred. Asta voia el.

S-a lăsat iar tăcerea. Apoi Diti a întrebat:

— Și deci n-o să mai mergi la școală?

Am ridicat din umeri.

— Probabil.

— Cum a fost cu Mwita? a întrebat Luyu, surîzînd cu afectare.

Și iată-l venind pe drum, de parcă simpla rostire a numelui său l-ar fi făcut să se iveaască pe dată. Luyu și Diti au rîs pe înfundate. Binta m-a bătut ușor pe umăr. Mwita purta pantaloni crem și caftan lung, de aceeași culoare, care se potrivea atît de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

bine cu cea a pielii sale, încît arăta mai degrabă a spirit decît a om în carne și oase. Acesta era exact motivul pentru care evitasem întotdeauna să port astfel de haine.

— Bună ziua, a spus el.

— Nu așa de bună cum a fost pentru tine și Onyesonwu acum cîteva nopți, din ce-au auzit, a spus Luyu ca pentru sine.

Diti și Binta au chicotit, iar Mwita s-a uitat la mine.

— Bună ziua, Mwita. Ăă… le-am zis totul.

Mwita s-a încruntat la mine.

— Pe mine nu m-ai întrebat.

— Trebuia?

— Mi-ai promis că păstrezi secretul.

Avea dreptate.

— Îmi pare rău, i-am spus.

Mwita s-a uitat la celelalte trei.

— Putem avea încredere în ele? m-a întrebat.

— Absolut, a spus Binta.

— Mwita, Onyesonwu e tovarășa noastră de la Ritualul de Unsprezece Ani, n-ar trebui să existe secrete între noi, a spus Luyu.

— N-am nici un respect pentru Ritualul de Unsprezece Ani, a spus Mwita.

Luyu s-a zbîrlit toată. Diti a icnit:

— Cum poți să…

Luyu a ridicat o mînă ca s-o întrerupă pe Diti. S-a întors spre Mwita cu o expresie necruţătoare pe chip.

— Așa cum noi păstrăm secretele tale, ne așteptăm ca și tu s-o respecți pe Onyesonwu ca femeie din Jwahir. Nu-mi pasă de ce fel de juju ești în stare.

Mwita a dat ochii peste cap.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— S-a făcut, a spus el. Onyesonwu, cît le-ai…

— Totul, i-am spus. Dacă nu veneau ele azi, m-ai fi găsit în pat pierzîndu-mi… sinele.

— Bine, a spus Mwita, dînd din cap. Atunci trebuie să înțelegeţi toate că acum sînteți unite. Nu printr-un ritual primitiv, ci prin ceva real.

Luyu a dat ochii peste cap, Diti l-a privit pe sub sprîncene, iar Binta s-a uitat la mine surprinsă.

— Mwita, nu mai fi așa sulă de dromader, i-am spus enervată.

— Femeile trebuie să aibă mereu companie, a spus Mwita pe un ton meditativ.

— Iar bărbații au mereu impresia că li se cuvinte totul, am ripostat.

Mwita s-a uitat sumbru la mine și i-am întors privirea. Apoi mi-a luat mîna și mi-a masat-o.

— Aro vrea să treci pe la el diseară. A venit vremea.

Capitolul 21

Gadi

— Le-ai spus prietenelor tale? a întrebat Aro. De ce?

Mi-am frecat fruntea. Pe drum spre coliba lui Aro, mă apucase obișnuita mea durere de cap și a trebuit să mă sprijin de un copac și să stau un sfert de oră pînă să mă lase. Acum îmi trecuse aproape de tot.

— Ele m-au ajutat, *oga*. Pe urmă m-au întrebat, așa că le-am spus.

— Dar înțelegi că de-acum sînt și ele părtașe.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Părtașe la ce?

— Ai să vezi.

Am oftat.

— N-ar fi trebuit să le zic.

— Acum nu mai e nimic de făcut, a spus Aro. Așadar, răspunsuri. Ai să înțelegi multe la noapte. Dar mai întîi, Onyesonwu, am vorbit cu Mwita despre asta și acum îți spun și ție, deși mă întreb dacă nu-mi răcesc gura de pomană. Știu ce-ați făcut voi doi.

Am simțit că mă aprind la față.

— În tine e și urîțenie, e și frumusețe. Chiar și pentru ochii mei, ești o sursă de confuzie. Mwita nu poate să-ți vadă decît frumusețea. Așa că nu se poate abține. Dar tu poți.

— *Oga*, am spus încercînd să-mi păstrez calmul. Nu sînt diferită de Mwita. Amîndoi sîntem ființe omenești, amîndoi ar trebui să facem un efort.

— Nu te minți singură.

— Nu mă…

— Și nu mă întrerupe.

— Atunci nu mai continua cu presupunerile astea! Dacă urmează să mă înveți, nu vreau să mai aud așa ceva! N-o să mai am relații sexuale cu Mwita. Foarte bine. Îmi cer iertare. Dar el și cu mine o să facem amîndoi efortul de-a ne abține. Ca două ființe omenești!

Deja țipam.

— Ființe imperfecte, cu defectele lor! Asta sîntem *amîndoi*, *oga*! Asta sîntem TOȚI!

S-a ridicat în picioare. Nu m-am mișcat din loc; inima îmi bubuia în piept.

— Bine, a spus Aro zîmbind cu superioritate. Am să încerc.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Așa.

— În orice caz, să nu-mi mai vorbești vreodată cum mi-ai vorbit acum. Tu înveți de la mine. Sînt superiorul tău.

S-a întrerupt.

— Poate că mă cunoști și mă înțelegi, dar dacă am ajunge iar să ne altoim, eu te-aș ucide primul… ușor și fără ezitare

S-a așezat la loc.

— Tu și Mwita nu mai aveți voie să faceți sex. Nu doar că-ți perturbă învățarea, dar dacă ai rămîne gravidă, ai risca mult mai mult decît viața ta și viața copilului. Asta a pățit cu mult timp în urmă o femeie care învăța și ea Punctele. Sarcina îi era prea recentă ca să-și dea seama maestrul ei. A dispărut de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Aro părea satisfăcut de șocul care mi se zugrăvise pe față.

— Ai pornit pe calea către ceva foarte puternic, dar instabil. Ai mai văzut ochiul tatălui tău biologic de cînd ai trecut prin inițiere?

— Nu.

Aro a înclinat din cap.

— Acum nici n-are să mai încerce să te supravegheze. Atît e de puternic drumul tău. Dacă eviți pur și simplu să te întîlnești cu el față în față, ești în siguranță.

A făcut o pauză.

— Să începem. Locul în care începem e alegerea ta. Întreabă-mă ce dorești să afli.

— Vreau să cunosc Marile Puncte Mistice, am spus.

— Mai întîi clădește fundația. Nu știi nimic despre Puncte, așa că nu ești pregătită nici măcar să întrebi de ele. Ca să obții răspunsurile, trebuie să pui întrebările corecte.

Am chibzuit un moment, apoi am pus întrebarea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Prima soție a lui papa. Pe ea de ce n-ai învățat-o?

— Vrei să-mi cer iertare și pentru greșelile din trecut, a spus el.

Nu era adevărat, dar am răspuns:

— Da, vreau.

— Femeile sînt dificile. Njeri era ca tine. Sălbatică și arogantă. La fel era și mama ei.

A oftat.

— Din același motiv pentru care te-am refuzat pe tine. A fost o greșeală c-am refuzat s-o învăț chiar și niște juju mărunte. La inițiere ar fi dat greș.

Speram că Njeri îi auzea vorbele. Aveam credința că îl auzea.

— Păi… Bine. Cred că următoarea mea întrebare e… Ea cine era?

Nu m-a surprins că Aro înțelegea la cine mă refer, la femeia a cărei moarte o experimentasem forțată de bărbatul în negru.

— Pe Sola să-l întrebi, s-a răstit el.

— Bărbatul care m-a inițiat pe mine? am întrebat.

Aro a dat din cap aprobator.

— Și deci, cine-i Sola?

— Un vrăjitor ca și mine, dar mai bătrîn. A avut mai mult timp să adune, să absoarbă și să ofere.

— De ce-are pielea așa albă? E ființă omenească?

Aro a rîs zdravăn, de parcă și-ar fi amintit o glumă.

— Da, a spus el. Dă cu oasele și-ți citește viitorul. Dacă meriți, îți arată moartea. Trebuie să experimentezi moartea ca să treci inițierea, dar dac-o experimentezi nu înseamnă că treci. Asta se decide după aceea. Aproape toți cei care trec prin moarte trec și inițierea. Există și cîțiva… ca Mwita, care sînt respinși dintr-un motiv sau altul.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— De ce n-a trecut Mwita?

— Nu prea știu. Nici Sola nu știe.

— Dar tu, Aro? Cum a fost în cazul tău? Care-i povestea ta?

Iarăși s-a uitat la mine în felul acela, de parcă nu meritam să-mi spună. Nici nu era conştient de privirea aceea. Nu și-o putea controla. *Avea dreptate mama,* mi-am spus. *Toți bărbații poartă povara prostiei.* Acum rîd cînd îmi vin asemenea gînduri. Măcar de-ar fi și pentru femei atît de simplu de purtat.

— De ce te uiți așa la mine? m-am răstit la el înainte să-mi pot înghiţi vorbele.

S-a ridicat și a pornit către deșert, loc care acum prezenta și un oarecare mister pentru mine. M-am ridicat și am pornit după el. Am mers amîndoi pînă abia dacă îi mai zăream coliba în depărtare.

— Eu sînt din Gadi, un sat de pe al patrulea dintre cele Șapte Rîuri, a spus el.

— De-acolo era și povestitoarea.

— Da, dar eu sînt mult mai bătrîn decît ea. Am știut ce-o să urmeze încă dinainte să se stîrnească revolta okeke. Părinții mei erau pescari.

S-a întors spre mine și mi-a zîmbit.

— Pot s-o numesc pe mama pescăriță? Ți se pare potrivit?

I-am întors zîmbetul.

— Da, foarte potrivit.

Și-a dres glasul ostentativ.

— Sînt al zecelea din unsprezece copii. Toți ne ocupam cu pescuitul. Bunicul din partea tatălui era vrăjitor. M-a bătut în ziua cînd a văzut cum m-am transformat în vidră. După care m-a învățat tot ce știa. Mă preschimb de cînd aveam nouă ani. Prima dată stăteam la rîu, cu undița în mînă, și s-a apropiat o vidră. M-a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

privit țintă. Nu-mi aduc aminte din momentele acelea decît că m-am întors în mine însumi cînd eram în mijlocul rîului. M-aș fi înecat dacă nu era pe-aproape una dintre surorile mele cu barca ei, să mă vadă zbătîndu-mă. Inițierea am trecut-o la treisprezece ani. Bunicul știa foarte multe, dar tot sclav era și el, cum eram toți. Nu, nu toți. Pînă la urmă am refuzat soarta ce-mi fusese stabilită de Marea Carte. Într-o zi, am văzut-o pe mama bătută pînă la sînge fiindcă rîsese de un bărbat nuru care se împiedicase și căzuse. Am dat fuga s-o ajut, dar pînă să ajung la ea, tata m-a înșfăcat și m-a bătut atît de rău, încît mi-am pierdut cunoștința. Cînd mi-am venit în fire, aici, chiar în locul ăsta, m-am preschimbat în vultur și am plecat în zbor. Nu știu cîtă vreme am rămas vultur. Mulți ani. Cînd m-am decis în sfîrșit să mă preschimb la loc, nu mai eram un băietan. Am devenit un bărbat pe nume Aro, care călătorea, asculta și privea. Ăsta-s eu. Înțelegi?

Înțelegeam. Dar lăsase nespuse unele lucruri despre el. Cum ar fi relația cu ada.

— Inițierea ta, am spus. Ce-ai…

— Am văzut moarte, ca și tine. O să-ți revii pînă la urmă, Onyesonwu. A fost ceva ce trebuia să vezi. Ni se întîmplă tuturor. Ne temem de ceea ce nu cunoaștem.

— Dar femeia aia, sărmana de ea…

— Ni se întîmplă tuturor. Nu plînge pentru ea. Ea a ajuns în sălbăticie. Mai bine s-o feliciți.

— În sălbăticie?

— După moarte, într-acolo duce drumul, a spus el și a zîmbit cu superioritate. Cîteodată și înainte de moarte. Tu ai fost dusă acolo cu forța prima dată. Acolo îi duce pe cei sensibili clitorisul sau penisul cînd trec printr-o astfel de traumă. De asta mi-am făcut griji cu circumcizia ta. Trebuie să treci hotarul în sălbăticie

******ebook converter DEMO Watermarks*******

în timpul inițierii. Faptul că ești eshu te-a salvat, fiindcă nimic care e luat dintr-un trup de eshu nu e pierdut definitiv decît la moarte.

Am mai mers timp de cîteva minute, în vreme ce reflectam la toate acestea. Mi-aș fi dorit să mă aflu departe de el, să mă așez și să cuget. Aro sugera că făcusem să-mi crească înapoi clitorisul în timpul inițierii și că mi-l scosesem iar după aceea, fiindcă trebuia să-l fac să crească din nou cînd eram cu Mwita. Mă întrebam de ce făcusem asta, de ce mi-l îndepărtasem iar? Obiceiurile Jwahirului se lipiseră de mine mai tare decît îmi dădeam seama.

— Ce ți s-a-ntîmplat atunci, în prima zi cu vidra? l-am întrebat. În ziua cînd era să te îneci? De ce se-ntîmplă așa?

— Am fost vizitat. Toți sîntem vizitați.

— De cine?

Aro a ridicat din umeri.

— De oricine trebuie să ne viziteze ca să ne arate cum să facem ce trebuie să facem.

— Sînt prea multe lucruri aici cam fără noimă. Goluri…

— Ce te face să crezi c-ar trebui să înțelegi tu totul? m-a întrerupt el. Asta-i o lecție pe care trebuie s-o înveți, nu să fii furioasă tot timpul. N-o să știm niciodată exact de ce sîntem, ce sîntem și așa mai departe. Tot ce poți să faci e să-ți urmezi calea pînă în sălbăticie, iar de-acolo mergi mai departe, fiindcă așa trebuie să fie.

Ne-am întors la colibă păşind pe propriile noastre urme. Mă bucuram. Îmi ajunsese pe ziua aceea. Nici nu știam eu că fusese cea mai liniștită zi dintre toate. Încă nu văzusem nimic.

Capitolul 22

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Pace

E o zi pe care am retrăit-o de multe ori în ultimul an ca să-mi amintesc că viața are și părți bune. Era o Zi de Odihnă. Festivalul Ploii durează patru zile, timp în care nimeni nu muncește. În toată piața se montează stropitori făcute din stații de captare. Oamenii se strîng sub umbrele, se uită la acrobații cîntăreți și cumpără igname fierte, tocană, supă de curry și vin de palmier.

Ziua aceasta memorabilă era prima dintre zilele festivalului, cînd nu se întîmpla mare lucru, doar se aduna lumea să piardă vremea și să audă ce s-a mai întîmplat. Mama își petrecea după-amiaza cu ada și cu Nana Înțeleapta.

Mi-am făcut o ceașcă de ceai și m-am așezat pe treptele din față să mă uit la trecători. În sfîrșit, dormisem și eu bine. Fără coșmaruri, fără dureri de cap. Soarele îmi încălzea plăcut fața. Ceaiul era tare și delicios. Era chiar ziua de dinainte să fi început învățarea Punctelor. Cînd încă mai eram în stare să mă relaxez.

De cealaltă parte a străzii, un cuplu tînăr le arăta prietenilor pruncul nou-născut. În apropiere, doi bătrîni jucau concentrați o partidă de Warri. Pe marginea drumului, o fată și doi băieți desenau cu nisip colorat. După înfățișare, fata părea pe cale să împlinească unsprezece ani… Am scuturat din cap. Nu, nu voiam să mă gîndesc la astfel de lucruri. Am privit în lungul străzii. Am zîmbit larg. Mwita, cu caftanul lui cafeniu-pal fluturînd în vînt, mi-a zîmbit și el la fel de larg. *De ce insistă să poarte culoarea asta?* m-am întrebat, deși îmi plăcea într-un fel. Mwita s-a așezat lîngă mine.

— Cum îți merge? m-a întrebat.

Am dat din umeri. Nu voiam să mă gîndesc la cum îmi merge. Mwita mi-a atins una dintre cozile lungi, a împins-o într-o parte

******ebook converter DEMO Watermarks*******

și m-a sărutat pe obraz.

— Niște dulciuri cu cocos.

Și mi-a întins cutia pe care o ținuse sub braț.

Am stat acolo unul lîngă altul, suficient de aproape cît să ni se atingă umerii, și am mîncat prăjiturile moi, pătrăţoase. Mwita mirosea bine tot timpul, a mentă și a salvie. Avea mereu unghiile îngrijit tăiate. Făcea parte din educația lui de nuru înstărit. La okeke, bărbații se îmbăiau de cîteva ori pe zi, dar numai femeile își îngrijeau așa pielea, unghiile și părul.

Cîteva minute mai tîrziu au sosit Binta, Luyu și Diti, pe cămila lui Luyu. Erau un vîrtej de veșminte viu colorate și de uleiuri parfumate. Prietenele mele. M-a surprins că nu venea și un alai de bărbați în urma cămilei lor. Dar, în fond, lui Luyu îi plăcea să călărească în galop.

— Ați venit devreme, le-am spus.

Mă așteptam să apară abia peste vreo trei ceasuri.

— N-aveam nimic mai bun de făcut, a spus Luyu, ridicînd din umeri și întinzîndu-mi două sticle cu vin de palmier. Așa că m-am dus acasă la Diti și nici ea n-avea nimic mai bun de făcut. Pe urmă ne-am dus să ne vedem cu Binta și nici ea n-avea nimic mai bun de făcut. Tu ai altceva mai bun de făcut?

Am pufnit toți în rîs. Mwita le-a oferit cutia de prăjituri cu cocos, din care au luat bucuroase. Am jucat o partidă de Warri. La final, eram toți veseli și cu chef de la vinul adus de Luyu. Eu le-am cîntat niște cîntece, ei au aplaudat. Luyu, Diti și Binta nu mă auziseră niciodată cîntînd. Erau uimite, iar eu, pentru prima dată, eram mîndră. Mai spre seară ne-am mutat înăuntru. Se înnoptase demult și noi tot mai vorbeam despre lucruri fără mare însemnătate. Insignifianță. Minunata lipsă de importanță.

Închipuiți-vă acel moment cu noi acolo și țineți-l minte.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Negreșit, cu toții ne-am pierdut cea mai mare parte a inocenței. Sau pe toată, în cazul meu, al lui Mwita și al Bintei. Dar în ziua aceea toți ne simțeam bine și eram fericiți. Lucrul acesta avea să se schimbe curînd. Îndrăznesc să spun că imediat după Festivalul Ploii, cînd m-am întors la coliba lui Aro, restul poveștii mele, deși se întinde pe patru ani, începe să se deruleze foarte repede.

Capitolul 23

Bushcraft[1]

— Bricoler, persoană care folosește tot ce are la dispoziție ca să facă ceea ce are de făcut, a spus Aro. Asta trebuie să devii. Fiecare dintre noi își are uneltele lui. Una dintre uneltele tale este energia, de asta te înfurii cu atîta ușurință. Întotdeauna unealta se cere folosită. Șmecheria e să înveți *cum* s-o folosești.

Îmi luam notițe cu un creion de cărbune ascuțit pe o bucată de hîrtie. La început, avusese pretenția să memorez toate lecțiile, dar eu învăț cel mai bine cînd îmi notez lucruri.

— Altă unealtă pe care o ai la dispoziție este puterea de a-ți schimba forma. Deci ai deja unelte cu care să întrebuințezi două dintre cele patru Puncte. Iar acum, dacă mă gîndesc bine, ai și una cu care să-l întrebuințezi pe-al treilea. Știi să cînți. Comunicare.

A dat din cap, încruntîndu-se ca pentru sine.

— Da, *sha*.

— Noi doi am avut drum lung pînă aici, așa că ascultă-mă.

A tăcut puțin.

— Și mai lasă cărbunele ăla, n-ai voie să-ți notezi asta.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Niciodată nu trebuie să-i înveți asta pe alții decît dacă au trecut și ei inițierea.

— Așa am să fac, i-am răspuns încordată.

Desigur, pentru că vă spun toate acestea, vă puteți da seama că am mințit. La momentul acela am spus adevărul. Dar multe s-au petrecut de atunci. Acum secretele sînt mai puțin importante pentru mine. Dar înțeleg de ce lecțiile acestea nu sînt de găsit nicăieri, nici măcar în Casa lui Osugbo – despre care știu acum că mi-a dat brînci afară folosindu-se de trucurile ei enervante. Știa că numai Aro putea să mă învețe.

— Nici măcar pe Mwita, a spus el.

— Bine.

Aro și-a suflecat mînecile lungi.

— Tu deții cunoașterea asta, o ai în tine de cînd… de cînd m-ai cunoscut. Asta s-ar putea să fie de folos sau să nu fie. Vom vedea.

Am dat din cap a încuviințare.

— Totul se bazează pe echilibru.

S-a uitat la mine ca să se asigure că ascult.

Am dat iar din cap.

— Regula de aur este să lași vulturul și uliul să se așeze la odihnă. Să lași cămila și vulpea să bea apă. Toate locurile funcționează pe baza acestei reguli flexibile, dar trainice. Echilibrul nu se poate strica, dar se poate dilata. Asta se-ntîmplă cînd lucrurile merg prost. Vorbește, ca să știu că mă auzi.

— Bine, am spus.

Dorea să-i confirm în permanență că înțeleg.

— Punctele Mistice sînt aspecte ale tuturor lucrurilor. Un vrăjitor poate să le manipuleze cu uneltele lui ca să facă să se întîmple anumite lucruri. Nu e „magia“ din poveștile pentru copii. Lucrul cu Punctele e mult peste orice juju.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Bine, am repetat.

— Dar există o logică în asta, o logică neîndurătoare și imperturbabilă. Nimic din ceea ce trebuie să creadă omul nu poate să rămînă nevăzut sau neperceput. Nu sîntem chiar incapabili să percepem lucrurile din jurul nostru și din noi, Onyesonwu. Dacă ești atentă, poți să le cunoști.

— Bine, am spus.

A tăcut puțin.

— E dificil. N-am mai spus asta niciodată cu glas tare. E ciudat.

Am așteptat să continue.

— Există patru Puncte, a rostit el cu glas sonor. Okike, Alusi, Mmuo, Uwa.

— Okike? nu m-am putut abține. Dar…

— Doar niște nume. Marea Carte spune că okeke au fost primii oameni de pe pămînt. Punctele Mistice erau cunoscute cu mult înainte să existe nenorocita asta de carte. Nume, nume, nume, a spus el, fluturînd din mînă. N-au mereu aceeași valoare.

— Bine, am spus.

— Punctul Uwa reprezintă lumea fizică, trupul, a continuat Aro. Schimbare, moarte, viață, legături. Tu ești eshu. Aceasta e unealta cu care poți tu să manipulezi.

Am dat din cap, încruntată.

— Punctul Mmuo e sălbăticia, a spus el, mișcîndu-și mîna ca și cînd și-ar fi trecut-o peste încrețiturile de pe suprafața unei ape.

— Energia ta uriașă îți permite să străbați cu ușurință sălbăticia în timp ce porți povara vieții. Viața atîrnă foarte greu. Ai fost de două ori în sălbăticie. Am bănuiala că au mai fost și alte ocazii cînd ai pășit în ea.

— Dar…

— Nu mă întrerupe, a spus el. Punctul Alusi reprezintă zeități,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

forțe, spirite, ființe non-uwa. Masca pe care ai întîlnit-o în ziua cînd ai venit aici era un alusi. Ele populează sălbăticia. Lumea uwa e condusă tot de alusi. Magicienii și ghicitorii neghiobi cred că lucrurile stau invers.

A rîs sec.

— În sfîrșit, Punctul Okike îl reprezintă pe Creator. Punctul acesta nu poate fi atins. Nici un instrument nu Îl poate face pe Creator să-ntoarcă spatele la ceea ce a creat.

Și-a desfăcut mîinile.

— Cutia cu unelte a vrăjitorului, o numim Bushcraft.

S-a oprit din vorbit și a rămas în expectativă. Am înțeles că era momentul să-l întreb ce doream să știu.

— Cum aș putea… Dacă am fost în sălbăticie, asta înseamnă că am fost moartă?

Aro s-a mulțumit să ridice din umeri.

— Cuvinte, nume, cuvinte, nume. Uneori n-au nici o importanță.

A bătut din palme și s-a ridicat în picioare.

— O să te învăț ceva care are să te facă să vomiți. Mwita are curs cu vindecătorul azi, dar în privința asta n-avem ce face. O să se întoarcă la timp ca să aibă grijă de tine dacă e nevoie. Hai. Mergem să ne îngrijim de caprele mele.

O capră neagră și o capră maronie ședeau la umbră în șopronul de lîngă coliba lui Aro. La apropierea noastră, cea neagră s-a ridicat și s-a întors. Ne-a oferit priveliștea clară a anusului ei care se deschidea ca să împingă afară mici ghemotoace de fecale rotunde și negre. În arșița uscată, făcea aerul să miroasă și mai puternic, și mai înțepător a capre și a mosc. M-am încruntat și mi-am umflat nările, dezgustată. Niciodată nu-mi plăcuse mirosul de capre, deși carnea o mîncam.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ah, una s-a oferit singură, a rîs Aro.

A luat capra neagră de coarne și a dus-o în spatele colibei.

— Apucă-l, mi-a spus, luîndu-mi mîna şi punînd-o pe un corn.

Apoi a intrat în colibă. M-am uitat la capra care își smucea capul să scape din strînsoarea mea. Cînd m-am întors, Aro ieșea din colibă cu ditamai cuțitul.

Am ridicat o mînă să mă apăr. El m-a ocolit, a apucat cornul caprei, i-a întors capul și i-a tăiat beregata. Eram atît de pregătită să mă lupt cu el, încît sîngele caprei și răgetele ei de groază și durere puteau la fel de bine să fi fost ale mele. Pînă să-mi dau seama ce fac, am îngenuncheat în fața animalului înspăimîntat, i-am apăsat cu mîinile beregata sîngerîndă și am închis ochii.

— Nu încă! a spus el, apucîndu-mă de braț și smucindu-mă înapoi.

M-am trîntit pe nisip. *Ce s-a-ntîmplat?* era singurul lucru la care mă puteam gîndi în timp ce capra sîngera de moarte sub ochii mei. Privirea i-a devenit somnoroasă. S-a lăsat pe genunchii noduroși, uitîndu-se acuzator la Aro.

— N-am mai văzut să facă asta cineva neînvățat, a spus Aro ca pentru sine.

— Ă? am spus, cu răsuflarea tăiată, uitîndu-mă cum se scurgea viața din capră.

Mă mînca pielea de pe mîini.

Aro și-a mîngîiat bărbia.

— Și chiar ar fi făcut-o. Sînt sigur, *sha*.

— Ce…

— Șșt, a făcut el, încă gînditor.

Capra și-a culcat capul pe copite, a închis ochii și n-a mai mișcat.

— De ce-ai…, am început.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Mai ții minte ce i-ai făcut tatălui tău?

— Ăă… da.

— Fă și acum, a spus el. Spiritul acestei capre, *mmuo-a*, încă mai e prin preajmă, ameţit. Adu-l înapoi și pe urmă închide rana cum ai vrut adineauri.

— Dar nu știu cum. Data trecută… mi-a ieșit pur și simplu.

— Atunci, mai fă o dată pur și simplu, a spus el, tot mai agitat. La ce-mi folosește mie atîta îndoială, *sha*? Of, of.

M-a tras în picioare și m-a împins către leșul caprei.

— Haide!

Am îngenuncheat și mi-am așezat palma pe gîtul ei plin de sînge. M-a trecut un fior de repulsie. Nu din pricina caprei moarte, ci din cauză că murise atît de recent. Am încremenit. *Simțeam* cum se mișcă în jurul meu *mmuo-a*. Era un uşor freamăt în aer, un zgomot nisipos, slab în apropiere.

— Se-ntîmplă, am șoptit.

— Asta-i bine, a spus Aro în spatele meu.

Nu i se mai simțea frustrarea în voce.

Sărmana făptură era îngrozită și descumpănită. M-am uitat la Aro.

— De ce-ai omorît-o așa? A fost o cruzime.

— Ce-i cu voi, femeile? s-a răstit Aro. Chiar trebuie să plîngeți din orice?

Furia a izbucnit în mine și am simțit cum pămîntul mi se încălzește sub tălpi. Apoi am avut senzația că îngenunchez pe sute de furnici cu trupuri de metal. Se mișcau sub mine, infiltrînd ceva în trupul meu. Am înțeles. Am ridicat-o de la pămînt și mi-am împins-o în palme. Mai mult și mai mult – era resursa nesfîrșită. M-am hrănit din furia mea față de Aro și din propria mea rezervă de putere. M-am hrănit și din forța lui Aro. M-aş fi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

hrănit şi din Mwita de-ar fi fost acolo.

— Acum, a spus încet Aro. Vezi.

Vedeam.

— De data asta, controleaz-o.

Tot ce vedeau ochii mei era leșul caprei. Însă *mmuo-a* gonea în cerc în jurul meu. Îl simțeam chiar lîngă mine, copita lui pe piciorul meu în timp ce urmărea ce fac. Sub mîna mea, tăietura din gîtlej se… învolbura. Marginile i se împleteau una cu cealaltă. Priveliștea mi-a provocat greață.

— Du-te, i-am spus *mmuo-a*-ului.

Un minut mai tîrziu, mi-am tras mîna, am întors capul și m-a cuprins cu violență un val de greață. N-am văzut capra ridicîndu-se de jos și scuturînd din cap. Vomitam prea zgomotos ca să-i aud behăitul vesel sau să-i simt capul lipit de coapsa mea în semn de mulțumire. Aro m-a ajutat să mă ridic. Pe drumul scurt pînă la coliba lui Mwita, am vomitat din nou. Iarăși fîn și iarbă. Respirația mea avea iz de capră vie, iar asta m-a făcut iar să vomit.

— Data viitoare o să-ți fie mai bine, a spus Aro. În curînd, readucerea la viață n-o să mai aibă cine știe ce efect fizic asupra ta.

Mwita s-a întors tîrziu. Aro nu era bun de îngrijitor. Se asigura că nu mă înec cu propria-mi vomă, dar nu-mi spunea nici o vorbă de alinare. Nu era genul lui. În seara aceea, Mwita mi-a ras firele de păr de capră care îmi creșteau pe dosul mîinii. M-a asigurat că n-aveau să crească la loc, dar ce-mi păsa mie? Mă simțeam prea rău. Nu m-a întrebat din ce motiv boleam în așa hal. Știa, din ziua în care îmi începusem învățătura, că nu va avea acces la o anumită parte din mine.

Mwita cunoștea mai multe decît cel mai bun vindecător din

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Jwahir. Pînă și Casa lui Osugbo îl considera demn de cărțile sale, căci Mwita devora cărțile de medicină pe care le găsea acolo. Fiind un asemenea cunoscător al trupului omenesc, era în stare să-l calmeze și pe al meu. Dar unele lucruri de care sufeream veneau din sălbăticie. El n-avea ce să facă în privința asta. Așa că am suferit din greu în noaptea aceea, însă nu atît de mult pe cît ar fi fost posibil.

Așa s-au petrecut lucrurile timp de trei ani și jumătate. Cunoaștere, sacrificiu și dureri de cap. Aro m-a învățat cum să vorbesc cu măștile. Așa am ajuns să aud voci și să cînt tot felul de cîntece ciudate. Din ziua cînd am învățat cum să planez prin sălbăticie, am fost de nevăzut timp de o săptămînă. Mama abia dacă mă vedea la faţă. Cîțiva oameni au crezut probabil că murisem după ce au văzut ceea ce credeau a fi fantoma mea. Chiar și mai tîrziu, tot mai apăreau momente în care nu eram cu adevărat nici acolo, nici aici.

Am învățat să-mi folosesc capacitățile de eshu nu doar ca să mă preschimb în animale, ci și ca să-mi cresc și să-mi schimb părți din trup. Mi-am dat seama că puteam să-mi schimb puțin chipul, modificîndu-mi buzele și pomeții, iar dacă mă tăiam, puteam să-mi vindec rana. Luyu, Binta și Diti mă priveau în timp ce învățam. Se temeau pentru mine. Și cîteodată păstrau distanța, temîndu-se și pentru ele.

Mwita devenea tot mai apropiat de mine și tot mai distant față de mine. El era vindecătorul meu. El era perechea mea, căci, cu toate că nu puteam avea contact sexual, puteam să ne culcăm îmbrățișați, să ne sărutăm pe buze, să ne iubim din tot sufletul. Și totuși, el n-avea acces la înțelegerea a ceea ce mă modela pe mine într-o făptură care îi stîrnea deopotrivă uimire și invidie.

Mama lăsa lucrurile să-și urmeze cursul. Tatăl meu biologic

******ebook converter DEMO Watermarks*******

aștepta.

Mintea mea evolua și se îmbogăţea. Dar toate se întîmplau cu un motiv anume. Soarta se pregătea pentru faza următoare. După ce vă voi fi povestit, veți decide singuri dacă eu eram pregătită pentru ea.

Capitolul 24

Onyesonwu în piață

Poate de vină a fost poziția soarelui. Sau poate felul în care cerceta omul acela o ignamă. Sau felul în care se uita femeia la o roșie. Ori poate a fost din cauza acelor femei care rîdeau de mine. Sau a bătrînului care mă privea fioros. De parcă n-aveau alte motive de îngrijorare. Sau poate-a fost de vină poziția soarelui, sus pe cer, strălucitor, incandescent.

Indiferent ce-a fost m-a făcut să mă gîndesc la ultima mea lecție cu Aro. Fusese enervantă la culme. Scopul său era să mă învețe să văd locuri îndepărtate. Ne aflam în anotimpul ploilor, deci nu era prea greu de adunat apă de ploaie. Am dus apa în coliba lui Aro și m-am concentrat asupra ei, străduindu-mă să văd ceea ce căutam. Aveam în minte veștile aduse de povestitoare cu un an în urmă.

Mă așteptam să văd oameni din neamul okeke slugărind pentru nuru. Mă așteptam să văd oameni din neamul nuru văzîndu-și de treburile lor ca și cum ar fi fost ceva normal. Probabil că mă conectasem la partea cea mai rea a Vestului. Apa de ploaie mi-a arătat carne sfîșiată și supurîndă, penisuri erecte și însîngerate, tendoane, intestine, foc, piepturi respirînd din

******ebook converter DEMO Watermarks*******

greu, trupuri scuturate de gemete, angrenaje ale răului. Fără să-mi dau seama ce fac, mîna mea a plesnit dintr-o parte castronul de lut, care s-a izbit de perete și s-a spart în două.

— Se-ntîmplă în continuare! am țipat la Aro, care era afară, îngrijind de capre.

— Credeai că s-a terminat? a spus el.

Crezusem. Cel puțin o vreme. Pînă și eu practicasem într-o *oarecare* măsură negarea ca să-mi pot trăi viața.

— Se termină, și după o vreme începe iar, a spus Aro.

— Dar de ce? Ce e…

— Nici o ființă, om sau animal, nu se bucură în sclavie. Nuru și Okeke încearcă să trăiască laolaltă, pe urmă se luptă, pe urmă încearcă să trăiască laolaltă, pe urmă se luptă. Poporul okeke scade numeric în perioada asta. Dar îți amintești profeția de care vorbea povestitoarea.

Am dat din cap că da. Cuvintele povestitoarei îmi stăruiau în minte de ani de zile. În Vest, spusese ea, un clarvăzător nuru profețise că va veni un vrăjitor nuru care va schimba ce era scris.

— Va veni și asta, a spus Aro.

Mergeam prin piață și îmi tot frecam fruntea, soarele mă împungea de parcă m-ar fi aţîţat, cînd am auzit rîsetul femeii. M-am întors. Venise dinspre un grup de tinere. Femei de vîrsta mea. În jur de douăzeci de ani. De la vechea mea școală. Le cunoșteam.

— Uitați-vă la ea, am auzit-o pe una spunînd. Prea gălbejită pentru măritiș.

Am simțit-o căzînd, inundîndu-mi mintea. Ultima picătură. Îmi ajunsese. Gata cu Jwahirul, cu locuitorii lui la fel de umflați și plini de ei ca însăși Doamna de Aur.

— E vreo problemă? le-am întrebat pe un ton ridicat.

S-au uitat la mine de parcă *eu* eram cea care le deranja *pe ele*.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Vorbește mai încet, a spus una dintre ele. Așa prost te-a educat cine te-a educat?

— Abia de-a educat-o cineva, nu mai știi? a spus alta.

Cîțiva oameni s-au oprit din vîndut și cumpărat ca să asculte.

Un bătrîn s-a uitat urît la mine.

— Care-i problema voastră, oameni buni? am spus, răsucindu-mă ca să le vorbesc tuturor celor din jur. Toate astea sînt lipsite de importanță! Nu vă dați seama?

M-am întrerupt ca să-mi trag sufletul, sperînd de fapt să se adune spectatori.

— Da, vorbesc, veniți să ascultați. Să vă răspund la *toate* întrebările pe care vi le puneți de-atîta vreme! le-am spus rîzînd.

Mulțimea depășea deja adunarea firavă care o ascultase pe povestitoare vorbind în noaptea aceea.

— La doar o sută șaizeci de kilometri distanță, okeke sînt șterși de pe fața pămîntului cu miile! am strigat, simțind cum mi se urcă sîngele la cap. Și totuși, aici, noi ne vedem de viața noastră confortabilă. Jwahirul întoarce fundul lui gras și leneş la toate astea. Poate chiar *sperați* că frații noștri de-acolo vor dispărea în sfîrșit, ca să nu mai auziți de ei. Unde vă e *furia*?

Acum plîngeam, și tot singură stăteam în fața lor. Era la fel ca întotdeauna. De aceea și luasem hotărîrea să rostesc vorbele învățate de la Aro. Mă avertizase el să nu folosesc acele cuvinte. Spusese că n-aveam nici pe departe vîrsta potrivită ca să le rostesc. *O să vă deschid cu forța ochii ăia blestemați*, mi-am spus în timp ce vorbele mi se rostogoleau de pe buze ușor și curgător ca mierea.

N-am să vă spun cuvintele. Doar să știți că le-am rostit. Apoi nările mi-au fremătat și am absorbit tulburarea, furia, vinovăția și teama care fremătau în jurul meu. Făcusem la fel și la

******ebook converter DEMO Watermarks*******

funeraliile lui papa, fără să conștientizez, și cu capra, știind prea bine ce fac. Am trecut dincolo. *Ce vor vedea ei?* m-am întrebat, temîndu-mă deodată. *În fine, acum nu mai e cale de întors*. Am săpat adînc în ceea ce mă făcea să fiu eu însămi și i-am dus în ceea ce trăise mama.

N-ar fi trebuit să fac așa ceva niciodată.

Eram cu toții acolo, numai ochi, urmărind. Eram vreo patruzeci cu totul și toți eram deopotrivă mama și bărbatul care contribuise la conceperea mea. Bărbatul care mă urmărea de cînd aveam unsprezece ani. L-am văzut cu toții coborînd de pe scuter și uitîndu-se în jur. L-am văzut cum a zărit-o pe mama. Avea fața acoperită de văl. Avea ochi ca de tigru. Ca ai mei.

L-am văzut nenorocind-o și distrugînd-o pe mama. Zăcea neputincioasă sub el. Se retrăsese în sălbăticie, veghind de acolo și așteptînd. Mereu veghea. Avea în ea un alusi. Am simțit cu toții momentul în care s-a frînt voința mamei. Am simțit momentul de îndoială al atacatorului, momentul de dezgust față de sine însuși. Apoi furia care venea dinspre oamenii lui l-a cuprins iar, umplîndu-i trupul de o vigoare nefirească.

Am simțit-o și în mine. Ca un demon îngropat sub pielea mea încă de cînd fusesem concepută. Un dar de la tata, din materialul lui genetic viciat. Potențialul și gustul pentru cruzime. Le simţeam în oasele mele, solid, stabil, neclintit. Ah, trebuia să-l găsesc și să-l omor.

Se auzeau țipete de peste tot, din gura tuturor. Bărbații nuru și femeile lor, cu pielea ca lumina zilei. Și femeile okeke, cu pielea ca noaptea. Era o zarvă îngrozitoare. Unii dintre bărbați suspinau, rîdeau și-i înălțau laude lui Ani în timp ce violau. Femeile o chemau pe Ani în ajutor, iar printre ele se numărau și femei nuru. Nisipul se făcea bulgări de sînge, de salivă, de lacrimi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

și de spermă.

Fiindcă eram de-a dreptul hipnotizată de țipete, mi-a luat cîteva secunde bune să-mi dau seama că ele începeau să vină de la oamenii aflați în piață. Am oprit viziunea cum ai împături o hartă. În jurul meu, lumea plîngea și suspina. Un bărbat a leșinat. Copiii alergau ca năuci. *Nu m-am gîndit la copii!* mi-am dat seama. Cineva m-a apucat de braț.

— Ce-ai *făcut*? a strigat Mwita.

M-a tras după el atît de iute, încît n-am reușit să-i răspund imediat. Oamenii din jur erau prea buimăciți și zguduiți ca să ne oprească.

— *Trebuie* să știe și ei! am țipat cînd mi-am recăpătat în sfîrșit suflul.

Am ieșit din piață și am mers mai departe pe stradă.

— Doar fiindcă ne doare pe noi nu înseamnă că trebuie să-i doară și pe alții! a spus Mwita.

— Ba înseamnă! am strigat la el. Pe toți ne doare, indiferent dacă știm sau nu! Trebuie să înceteze!

— Știu! a răcnit și Mwita. O știu mai bine decît tine!

— Tatăl *tău* n-a violat-o pe mama *ta* ca să te facă pe tine! Ce știi *tu*?

S-a oprit din mers și m-a înșfăcat de braț.

— Ți-ai pierdut controlul! a șuierat el.

Mi-a dat drumul la braț cu un gest brutal.

— *Tu* nu știi decît ce-ai văzut!

Am rămas fără replică. Eram mult prea sfidătoare și nedornică să-mi recunosc tîmpenia pe care o scosesem pe gură și lipsa de stăpînire.

— Îți zic eu, a spus el, coborînd vocea.

— Ce să-mi zici?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Mișcă-te. O să-ți zic pe drum. Sînt prea mulți ochi aici.

Am mers vreo două minute înainte să-mi vorbească din nou.

— Tare proastă mai ești cîteodată.

— Și tu la…

Am închis gura.

— Crezi că știi toată povestea, dar nu-i adevărat, a continuat el.

S-a uitat în spate, m-am uitat și eu. Nu ne urmărea nimeni. Încă.

— Ascultă, a spus. E adevărat că eram pe drum spre est de unul singur cînd l-am cunoscut pe Aro. Dar a fost o vreme, imediat după… Cînd se luptau okeke și nuru, iar eu m-am făcut nevăzut ca să scap, nu știam cum să rămîn aşa mai multă vreme. Încă nu. Doar pentru cîteva minute, de fapt. Știi cum e.

Știam. Avusesem nevoie de o lună ca să ajung să rămîn nevăzută timp de zece minute. Necesita multă concentrare. Mwita era foarte tînăr pe atunci; eram surprinsă că fusese în stare s-o mențină chiar și atît.

— Am reușit să ies din casă, din sat, să mă îndepărtez de luptele adevărate. Dar în deșert, sub cerul liber, m-au prins repede rebelii okeke. Aveau macete, arcuri și săgeți și cîteva arme de foc. M-au închis într-o baracă împreună cu niște copii okeke. Urma să luptăm de partea taberei okeke. Omorau pe oricine încerca să fugă. Încă din prima zi, am văzut o fată violată de unul dintre bărbați. Pentru fete fusese cel mai rău, fiindcă pe ele nu doar le băteau să se supună, ca pe noi toți. Pe ele le și violau. În noaptea următoare, am văzut un băiat împușcat cînd încerca să evadeze. O săptămînă mai tîrziu, cîțiva dintre noi au fost obligați să omoare în bătaie alt băiat care încercase și el să evadeze.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

S-a întrerupt, cu nările fremătîndu-i.

— Pe mine, fiind *ewu*, mă băteau mai des și mă supravegheau mai îndeaproape. Chiar și cu toată vrăjitoria pe care o știam, tot mă temeam prea tare ca să încerc să fug. Ne-au arătat cum să tragem cu arcul și să folosim macete. Aceia, puţini, dintre noi care au demonstrat că au ochi bun au fost învățați să tragă cu arma. Eu mînuiam foarte bine armele de foc. Dar am încercat de două ori să mă sinucid cînd mi-au dat cîte una pe mînă. Și de două ori m-au bătut pînă mi-au scos ideea asta din cap. Niște luni mai tîrziu, am fost duși să luptăm cu nuru, rasa de oameni alături de care crescusem ca într-o familie. Am omorît mulți.

A oftat și a povestit mai departe.

— Într-o zi, m-am îmbolnăvit. Ridicaserăm tabăra în deșert. Se săpau gropi comune pentru cei care muriseră peste noapte. Multe mai erau, Onyesonwu. M-au aruncat și pe mine acolo cu cadavrele cînd au văzut că nu mă mai puteam ridica de jos. Am fost îngropat de viu. Ei au plecat mai departe. După cîteva ore, mi-a scăzut febra și m-am dezgropat de-acolo. Imediat m-am dus să caut plante medicinale ca să mă vindec. Și astfel am putut să călătoresc către est. Petrecusem două luni cu rebelii. Dacă n-aș fi părut mort, sînt convins că *eram* mort acum. *Ăștia* sînt „victimele“ tale okeke nevinovate.

Ne opriserăm din mers.

— Nu-i așa simplu cum crezi, a spus el. Demență găsești în ambele tabere. Ai grijă. Și tatăl tău vede lucrurile tot în alb și negru. Okeke e rău, nuru e bun.

— Dar nuru sînt de vină, am spus cu voce slabă. Dacă nu i-ar trata pe okeke ca pe niște gunoaie, atunci nici okeke nu s-ar purta ca niște gunoaie.

— Dar okeke nu-s în stare să *gîndească* cu capul lor? a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

întrebat Mwita. Ei știu cel mai bine cum e să fii în sclavie, și totuși uită-te ce le fac propriilor lor copii! Mătușa și unchiul meu nu erau ucigași, Onyesonwu! Au fost *omorîți* de ucigași!

Îmi era teribil de rușine.

— Haide, a spus el, întinzînd mîna.

M-am uitat la ea și am observat pentru prima dată o cicatrice abia vizibilă pe arătătorul drept. *De la un trăgaci de armă?* m-am întrebat.

O jumătate de oră mai tîrziu, mă aflam în fața colibei lui Aro. Refuzasem să intru.

— Atunci, stai aici, îmi spusese Mwita. O să-i zic eu.

În timp ce el discuta cu Aro, eu mă bucuram să rămîn singură fiindcă… eram singură. Am lovit cu călcîiul în peretele colibei și m-am așezat pe jos. Am luat niște nisip în căușul palmei și l-am lăsat să mi se scurgă printre degete. Un greiere negru a sărit peste piciorul meu și un șoim a țipat de undeva din cer. M-am uitat spre vest, unde avea să apună soarele și să răsară luceferii. Am tras aer adînc în piept și mi-am ținut ochii larg deschiși. Stăteam complet nemișcată. Mi se uscaseră ochii. M-am simțit bine cînd mi-au dat lacrimile.

M-am ridicat, mi-am scos hainele, m-am preschimbat în vultur și m-am înălțat în văzduh, în aerul acela fierbinte al după-amiezii care se sfîrșea.

***

M-am întors după un ceas. Mă simțeam mai bine, eram mai calmă. Pe cînd mă îmbrăcam, Mwita a scos capul pe ușa colibei lui Aro.

— Hai repede, mi-a spus el.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Vin cînd am chef, am mormăit, netezindu-mi hainele.

În timp ce stăteam toți trei de vorbă, m-am pomenit înfuriindu-mă din nou.

— Cine-o să-i pună capăt? am întrebat. N-are să se termine după ce-i vor fi ucis nuru pe toți okeke de pe pămîntul care, chipurile, e al lor, nu-i așa, Aro?

— Mă-ndoiesc, a răspuns Aro.

— Ei bine, am luat o hotărîre. Profeția asta se va adeveri, iar eu vreau să fiu de față cînd o să se-ntîmple asta. Vreau să-l văd pe vrăjitor și vreau să-l ajut să izbutească, indiferent ce va avea de făcut.

— Și care e celălalt motiv pentru care te duci? a întrebat Aro.

— Să-l omor pe tata, am răspuns fără menajamente.

Aro a dat din cap aprobator.

— Păi, aici oricum nu poți să rămîi. Pînă acum am reușit să-i opresc pe oameni să vină după tine, dar de data asta ți-ai înfipt gheara într-o parte dureroasă a spiritului jwahirian. Plus că te-așteaptă taică-tău.

Mwita s-a ridicat și a ieșit fără o vorbă. Eu și Aro am privit în urma lui.

— Onyesonwu, a spus Aro, o să fie o călătorie dificilă. Trebuie să fii pregătită pentru…

N-am mai auzit restul frazei, fiindcă vechea durere de cap a început iar să-mi pulseze în tîmple, tot mai tare cu fiecare lovitură. Cîteva secunde mai tîrziu ajungeam să mă simt ca de fiecare dată, de parcă eram cu lovită pietre în țeastă. Era un amestec, plecarea lui Mwita din colibă, conștientizarea faptului că urma să părăsesc Jwahirul, imaginile violenței care încă mi se mai învîrteau prin minte și chipul tatălui meu biologic. Toate aceste lucruri mi-au declanșat deodată suspiciunea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am sărit în sus și m-am holbat la Aro. Mă durea atît de tare, eram atît de zbuciumată, încît pentru a doua oară în viață am uitat să respir. Durerea de cap s-a intensificat și totul în jur a căpătat nuanțe de roșu argintat. Expresia de pe fața lui Aro m-a speriat și mai tare. Era calm și răbdător.

— Deschide gura și trage aer în piept pînă nu leșini, mi-a spus. Și stai jos.

Cînd, în cele din urmă, m-am așezat la loc, am început să suspin.

— Nu se poate, Aro!

— Toți inițiații trebuie s-o vadă, a spus el și a zîmbit cu tristețe. Oamenii se tem de necunoscut. Ce metodă mai bună să-i înlături cuiva teama de moarte decît să i-o arăți?

Mi-am apăsat palmele pe tîmple.

— De ce mă *urăsc* ei așa de tare?

Într-un fel sau altul, tot o să sfîrșesc la închisoare și pe urmă omorîtă cu pietre, și multă lume o să se bucure foarte tare.

— O să afli tu, nu-i așa? a spus Aro pe un ton solemn. De ce să-ți stric surpriza?

M-am dus la Mwita. Aro îmi oferise tot felul de informații, inclusiv despre momentul în care considera că ar trebui să plec. Aveam două zile la dispoziție. Mwita ședea pe patul lui, cu spatele la perete.

— Tu nu gîndești, Onyesonwu, mi-a spus el, uitîndu-se drept înainte fără nici o expresie în ochi.

— Tu știai? Știai că ceea ce-am văzut era propria mea moarte?

Mwita a deschis gura și a închis-o la loc.

— Știai? l-am întrebat din nou.

S-a ridicat în picioare, m-a luat în brațe și m-a strîns puternic. Am închis ochii.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— De ce ți-a spus? m-a întrebat, cu buzele în dreptul urechii mele.

— Mwita, am uitat să respir. Așa eram de încremenită.

— N-ar fi trebuit să-ți spună.

— Nici nu mi-a spus. Pur și simplu… mi-am dat eu seama.

— Atunci, ar fi trebuit să te mintă, a spus el.

Am stat așa o vreme. Inspiram parfumul lui Mwita, dîndu-mi seama că era printre ultimele ocazii de-a mai face așa ceva. L-am îndepărtat de mine și i-am luat mîinile într-ale mele.

— Vin cu tine, a spus el înainte să apuc să deschid gura.

— Nu. Eu cunosc deșertul. Pot să mă preschimb în vultur cînd e nevoie și…

— Îl cunosc și eu la fel de bine ca tine, dacă nu și mai bine. Cunosc și Vestul.

— Mwita, tu ce-ai văzut? l-am întrebat, neluîndu-i în seamă vorbele din acel moment. Ai văzut… ai văzut-o și tu pe-a ta, nu-i așa?

— Onyesonwu, sfîrșitul cuiva e sfîrșitul lui și cu asta, basta. Nu pleci singură. Nici să nu te gîndești. Du-te acasă. Vin la tine mîine după-amiază.

Am ajuns acasă pe la miezul nopții. Planul pe care mi-l făcusem n-a fost o surpriză pentru mama. Aflase ce făcusem la piață. Vuia tot Jwahirul. Bîrfele nu circulau cu tot cu detalii, doar cu sentimentul general că sunt diabolică și că ar trebui să fiu băgată la pușcărie.

— Mama, vine și Mwita cu mine.

— Bun, a spus ea după cîteva clipe.

Cînd m-am întors să mă duc la mine în cameră, am auzit-o suspinînd. M-am întors la loc.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Mama, eu…

A ridicat o mînă.

— Sînt om și eu, dar nu-s proastă, Onyesonwu. Du-te să te culci.

M-am dus iar la ea și am strîns-o îndelung în brațe. M-a împins către camera mea.

— Du-te la culcare, a spus, ștergîndu-se la ochi.

În mod surprinzător, am dormit adînc timp de două ore. Fără coșmaruri. Mai tîrziu în aceeași noapte – sau ar trebui să spun dimineață –, pe la ora patru, au apărut la fereastra mea Luyu, Binta și Diti. Le-am ajutat să se cațăre în cameră. Au intrat și au rămas toate trei în picioare. Am simțit nevoia să rîd. Era cel mai comic lucru pe care îl văzusem pe ziua aceea.

— Ești bine? a întrebat Diti.

— Ce s-a-ntîmplat? a întrebat Binta. Trebuie s-auzim de la tine.

M-am așezat pe marginea patului. Nu știam de unde să încep. Am ridicat din umeri și am oftat. Luyu s-a așezat lîngă mine. Îi simțeam mirosul de ulei parfumat și un vag iz de sudoare. În mod obișnuit, Luyu n-ar fi permis în veci să i se strecoare pe piele mirosul de transpirație. S-a uitat la obrazul meu atîta vreme, încît m-am întors spre ea, iritată.

— Ce-i?

— Am fost azi acolo, la piață, a spus ea. Am văzut… am văzut totul.

I s-au umplut ochii de lacrimi.

— De ce nu mi-ai spus?

Și-a lăsat privirea în jos.

— Ba *ne-ai spus*, nu-i așa? Cine era… era mama ta?

— Da, am spus.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Arată-ne, mi-a cerut încet Diti. Vrem… să vedem și noi.

Am ezitat înainte de a răspunde:

— Bine.

A doua oară n-a mai fost atît de zguduitor pentru mine. Am ascultat cu luare-aminte vorbele pe care i le-a mîrîit mamei bărbatul nuru, dar, oricît aș fi încercat, nu reușeam să le pricep. Deși rupeam puțin pe limba nuru, mama nu știa boabă, iar viziunea aceasta era culeasă din experiența ei. *Ce om josnic, sălbatic, crud*, mi-am spus. *O să-l fac eu să-și dea ultima suflare*. După aceea, Binta și Diti au rămas încremenite în tăcere. În ce-o privește pe Luyu însă, singura diferență este că părea mai obosită.

— Plec din Jwahir, am spus.

— Atunci, vreau să vin și eu cu tine, s-a trezit deodată Binta.

Am scuturat din cap imediat.

— Nu. Doar Mwita vine cu mine. Locul tău e aici.

— *Te rog*, m-a implorat ea. Vreau să văd cum e acolo, în lume. Locul ăsta… Trebuie să plec de lîngă papa.

Asta o știam toate. Chiar și după atîtea intervenții, tatăl Bintei tot nu era în stare să se înfrîneze. Deși încerca s-o ascundă, Binta bolea frecvent. Era din pricina abuzurilor lui, din pricina durerii pe care i-o provoca. M-am încruntat cînd mi-am dat seama de ceva tulburător: dacă durerea vine doar atunci cînd femeia este excitată, ce înseamnă asta, că atingerea tatălui ei o excita? M-am cutremurat. Biata Binta. Peste toate acestea, mai și purta eticheta de „fată atît de drăgălașă, că nici măcar taică-său nu putea să-i reziste“. Mwita mi-a spus că, din cauza asta, printre băieți deja se încingea lupta pentru ea.

— Vreau să merg și eu, a spus Luyu. Vreau să iau și eu parte.

— Nici măcar nu știu ce urmează să *facem*, am îngînat. Nici

******ebook converter DEMO Watermarks*******

măcar…

— Merg și eu, a spus Diti.

— Dar tu ești logodită, a spus Luyu.

— Ha? am făcut, uitîndu-mă la Diti.

— Luna trecută, tatăl lui i-a cerut mîna în numele lui fiu-său, a explicat Luyu.

— Tatăl cui? am întrebat.

— Al lui Fanasi, bine’nțeles, a spus Luyu.

Fanasi era iubirea lui Diti încă de pe vremea cînd erau foarte tineri. El era cel care se simțise atît de insultat cînd o atingea pe Diti și ea țipa de durere, încît refuzase ani de zile să mai stea de vorbă cu ea. Presupun că atîta durase pînă să se maturizeze și el și să învețe că putea să-și ia singur ce poftea să aibă.

— Diti, de ce nu mi-ai spus? am întrebat-o.

A dat din umeri.

— Nu mi s-a părut important, nu pentru tine. Și poate că nici nu e, nu știu.

— Ba sigur că e.

— Păi…, a spus Diti, ai fi dispusă să vorbești cu Fanasi?

Și aşa se face că Mwita, Luyu, Binta, Diti, Fanasi și cu mine am ajuns a doua zi să stăm împreună în camera mare, în timp ce mama era la piață să cumpere provizii. Diti, Luyu, Binta și eu aveam nouăsprezece ani. Mwita avea douăzeci și doi, iar Fanasi avea douăzeci și unu. Toți eram teribil de naivi și ne bălăceam în ceea ce aveam să-mi dau seama mai tîrziu că e doar iluzie și dorință deșartă.

Fanasi se înălțase binișor în ultimii ani. Ne depășea cu jumătate de cap pe mine și pe Mwita, cu un cap pe Luyu și Diti și încă și mai mult pe Binta, cea mai mărunțică dintre noi. Era un tînăr lat în umeri, cu pielea netedă și oacheșă, cu ochi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

pătrunzători și brațe puternice. S-a uitat la mine foarte suspicios. Diti i-a adus la cunoștință planul ei. El și-a întors privirea spre Diti, apoi iar spre mine și, surprinzător, n-a spus nimic. Semn bun.

— Nu sînt ce zic ei că sînt, i-am spus.

— Eu știu ce-mi zice Diti, a răspuns cu vocea lui joasă. Dar numai atît.

— Vrei să vii cu noi? l-am întrebat.

Diti insista că Fanasi e un liber-cugetător. Spunea că făcuse și el parte din publicul povestitoarei în ziua aceea din urmă cu mulți ani. Dar în același timp era un bărbat okeke, așa că n-avea încredere în mine.

— Tata are o brutărie pe care urmează s-o moștenesc, a spus el.

M-am uitat la el cu ochii mijiți, întrebîndu-mă dacă nu cumva taică-său era răutăciosul ăla care se răstise la mama în ziua cînd puseserăm piciorul în Jwahir.

— Pe urmă o să vină nuru și-o să te facă bucăți, o să-ți violeze nevasta și-o să mai conceapă una ca mine! Ești un nătărău!

Îl simțeam pe Mwita lîngă mine dorindu-și să-mi țin gura.

— Las-o să-ți arate, a spus Diti încet. După aceea te hotărăști.

— Eu aștept afară, a spus Luyu înainte să răspundă Fanasi.

S-a ridicat iute. Binta a pornit imediat după ea. Diti l-a luat pe Fanasi de mînă și a închis ochii strîns de tot. Mwita a rămas lîngă mine, fără să schițeze vreun gest. I-am luat pe toți și i-am dus în trecut pentru a treia oară. Fanasi a reacționat izbucnind în hohote de plîns zgomotos. A trebuit să-l aline Diti. Mwita mi-a pus o mînă pe umăr și a plecat din cameră. Pe cînd se calma, Fanasi înlocuia durerea cu mînia. Mînie furibundă. Am zîmbit.

El s-a lovit cu pumnul lui mare în coapsă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Cum se poate așa ceva! Eu… n-am… nu pot…!

— Jwahirul e foarte departe, am spus.

— Onye.

Era prima dată cînd mă numea așa.

— Îmi pare foarte rău. Sincer îmi pare rău. Oamenii de-aici… nimeni n-a avut habar!

— E-n regulă, am spus. Vrei să vii?

A dat din cap că da. Și atunci am ajuns să fim șase.

Capitolul 25

Și astfel s-a luat hotărîrea

Urma să plecăm în trei ore. Iar oamenii, fiindcă aflaseră și ei, m-au lăsat în pace. Doar privirile lor lungi, cînd treceam pe lîngă ei, le trădau nerăbdarea de-a mă vedea plecată, nerăbdarea de-a uita din nou. Am stat umăr la umăr cu Aro dinaintea deșertului. De acolo urma să pornim spre sud-vest, ocolind Jwahirul, apoi către vest. Pe jos, nu pe cămile. Eu nu călăresc cămile. Cînd trăiam cu mama în deșert, cunoșteam cămile sălbatice. Erau făpturi nobile, a căror forță refuzam s-o exploatez.

Am urcat pe o dună de nisip împreună cu Aro. Vîntul puternic mi-a suflat cozile pe spate.

— De ce vrea să mă vadă? am întrebat.

— Trebuie să încetezi cu întrebarea asta, a răspuns Aro.

Din nou a venit furtuna. De data aceasta însă, n-a mai fost atît de dureros. Odată ajunși în cort, m-am așezat în fața lui Sola. Ca și data trecută, gluga neagră îi acoperea fața albă pînă la nasul subțire. Aro s-a așezat lîngă el și i-a strîns mîna într-un fel ciudat,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

împletindu-și degetele cu ale lui.

— Bună ziua, *oga* Sola, l-am salutat.

— Ai crescut, a spus Sola cu vocea lui subțire și seacă.

— E a lui Mwita, a spus Aro.

După care s-a uitat la mine și a adăugat:

— *Dacă* e să aparțină vreunui bărbat.

Sola a dat din cap a încuviințare.

— Deci știi cum are să se termine, a spus el.

— Da, am confirmat.

— Cei care merg cu tine, a continuat Sola. Înțelegi că unii dintre ei s-ar putea să piară pe drum?

Am tăcut. Îmi trecuse prin minte.

— Și că tu ești responsabilă pentru toate astea? a adăugat Aro.

— Nu se poate… evita? l-am întrebat pe Aro.

— Poate, a spus el.

— Ce-ar trebui să fac? Cum să… cum să-l găsesc?

— Pe cine? a întrebat Sola, aplecîndu-și capul într-o parte. Pe tatăl tău?

— Nu, am răspuns.

Bănuiam că eu și tatăl meu aveam să ne găsim reciproc.

— Pe cel despre care vorbește profeția. Cine e?

Ei au rămas tăcuți o clipă. Simțeam că-și adresează cuvinte fără să-și miște buzele.

— Atunci, așa să faci, *sha*, a mormăit tare Aro.

Părea stors de vlagă.

— Ce știi tu despre acest bărbat nuru? m-a întrebat Sola.

— Știu doar că un oarecare clarvăzător nuru a profețit că un bărbat nuru înalt, care e vrăjitor, va veni și va schimba cumva lucrurile, va rescrie cartea.

Sola a dat din cap afirmativ.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Îl cunosc pe clarvăzător, a spus el. Ar trebui să ne ierți pentru slăbiciunile noastre, pe mine, pe Aro, noi, toți cei bătrîni. Vom învăța din asta. Aro te-a refuzat pentru că ești o femeie *ewu*. Era să fac și eu la fel. Clarvăzătorul acesta, Rana, păzește un document prețios. Așa a primit profeția. I s-a spus ceva și n-a putut să accepte. Prostia lui vă va oferi vouă o șansă, presupun.

Am oftat și am ridicat mîinile.

— Nu pricep ce spui, *oga*.

— Se pare că lui Rana nu i-a venit să creadă ce i s-a spus. El n-a fost sfătuit să bage de seamă la un bărbat nuru. Era o femeie *ewu*, a spus el rîzînd. Cel puțin într-o privință tot a avut dreptate, *chiar* că ești înaltă.

M-am întors acasă într-o stare de uluire. N-am vrut să mă însoțească Mwita. Am plîns tot drumul. Cui îi pasă că m-a văzut cineva? Îmi mai rămînea mai puțin de o oră de stat în Jwahir. Cînd am intrat în casă, mama mă aștepta în camera mare. Mi-a dat ceașca ei de ceai cînd m-am așezat lîngă ea pe canapea. Ceaiul era tare, exact ce-mi trebuia.

E de-ajuns pentru azi. Peste două zile, știu ce-are să se întîmple aici... poate. Am și eu dreptul să sper, nu? Ce altceva mi-a mai rămas pentru mine și pentru copilul care crește în mine? Nu te mira aşa.

Ajunge. Mă bucur că te-au lăsat paznicii să intri și sper că ți-s degetele destul de iuți. Și dacă au să-ți smulgă computerul din față și să dea cu el de pămînt, sper că ai memorie bună. Nu știu dacă mîine te vor mai lăsa să te întorci aici.

Auzi pe cineva afară? Se adună deja să privească? Așteaptă s-o omoare cu pietre pe cea care le-a întors pe dos mica lor lume. Niște primitivi. Nu seamănă deloc cu cei din Jwahir, care-s atît de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

apatici, dar atît de civilizați.

Doi paznici stau și ascultă la ușa acestei celule. Sau cel puțin încearcă. Din fericire, ei nu cunosc limba okeke. Dacă reușești să te întorci aici, dacă reușești să treci din nou de nemernicii ăștia aroganți, dușmănoși, jalnici și năuci, o să-ți spun și restul poveștii. Iar după aceea vom vedea amîndoi ce-o să mi se întîmple, nu?

Nu-ți face griji pentru mine și pentru frigul care e aici noaptea. Sînt o mulțime de pietre, așa că am metode să-mi țin de cald. Am și metode să rămîn în viață. Păzește computerul ăla cînd pleci. Dacă nu te mai întorci, o să înțeleg. Fă ce poți și restul lasă-l în brațele reci ale Sorții. Ai grijă de tine.

1. Termen (originar din Australia) care desemnează setul de aptitudini necesare supraviețuirii pe termen lung în sălbăticie.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

PARTEA A III-A

Războinic

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am avut o noapte grea.

Încă un om va muri din cauza mea. Mă rog, din cauza lui însuși. A venit în celula mea de dimineață, înainte de răsăritul soarelui. Spera să devină faimos. În privința asta, eu nu semăn cu mama. N-am putut să stau întinsă și atît. Era un bărbat nuru care purta numele tatălui său. Avea nevastă, cinci copii și era un pescar de apă dulce priceput. A dat buzna aici îndrăzneț ca un idiot. Nu s-a atins de mine. Sînt o ființă crudă. I-am vîrît în minte cea mai urîtă viziune cu putință și a fugit, tăcut ca o fantomă și trist ca un sclav okeke supus.

I-am deconectat toate circuitele importante din creier. N-o să aibă nimic vreo două zile, o să-i fie prea rușine să vorbească despre tentativa lui de viol. Și pe urmă o să moară subit. Nu plîng de mila nevestei și-a copiilor lui. Cum îți așterni, așa vei dormi. Soția își alege bărbatul și pînă și copilul își alege părinții.

În orice caz, mă bucur să te văd, dar de ce-ți asumi riscul de-a veni aici? Ai tu un motiv, nu-i așa? Nici un bărbat nuru n-ar face asta fără un motiv care depășește simpla curiozitate. Nu-i nevoie să-mi spui. Nu-i nevoie să-mi spui nimic.

Mîine mă vor omorî cu pietre. Așa că azi am să-ți ofer restul vieții mele. Pruncul din mine e fetiță, numele ei este Enuigwe; e un cuvînt vechi care înseamnă „paradisul“, căminul tuturor lucrurilor, chiar și al lui okeke și al lui nuru. Vă spun povestea asta și ție, și ei. Ea trebuie să-și cunoască mama. Trebuie să înțeleagă. Și trebuie să fie curajoasă. Cine se teme de moarte? Eu nu, și nici ea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nu se va teme. Tastează repede, fiindcă așa am să vorbesc.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 26

Durerea pietrelor și furia provocată de ceea ce urma să fac amenințau să mă tragă sub pământ. Am simțit prima zvîcnire cînd am ieșit din Jwahir. Duceam cu noi doar ranițele mari din spinare și ideile din minte.

— Mergeți drept către vest, ne instruiseră Aro și Sola.

Curînd s-a deschis peisajul în fața noastră, numai dune și, din cînd în cînd, cîte un pîlc de palmieri și un petic de iarbă uscată.

— Deci o luăm într-acolo și asta-i tot? a întrebat Binta, mergînd cu ochii mijiți.

Era extrem de veselă pentru o fată care își otrăvise tatăl cu doar cîteva ceasuri în urmă. Îmi povestise doar mie cum îi pusese tatălui ei în ceaiul de dimineață extractul otrăvitor cu acțiune lentă. Îl urmărise cu privirea cînd băuse și apoi se strecurase afară din casă, fără măcar să lase un bilet. La căderea nopții, omul avea să fie mort.

— A primit ce-a meritat, îmi șoptise ea, zîmbind cu gura pînă la urechi. Dar să nu le spui celorlalți.

O privisem șocată de îndrăzneala ei, gîndindu-mă: *Poate că totuși* este *capabilă de călătoria asta.*

— Spre vest, da, a spus Luyu, rostogolindu-și în gură *talembe etanou*. Cam cît timp mergem într-acolo? Patru, cinci luni?

— Depinde, am spus, masîndu-mi tîmplele.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Mă rog, oricît o fi nevoie, noi o s-ajungem acolo, a spus Binta.

— Pe cămile ar fi fost de-o mie de ori mai rapid, ne-a reamintit Luyu.

Am dat ochii peste cap și m-am uitat în urmă. Mwita și Fanasi veneau tacticos la cîțiva metri în spatele nostru, tăcuți și gînditori.

— Cu fiecare pas pe care-l fac mă îndepărtez de casă mai mult ca oricînd în viața mea, a spus Binta.

A izbucnit în rîs și a luat-o la fugă înainte, cu brațele întinse de parcă ar fi încercat să-și ia zborul și cu rănița săltîndu-i în spinare.

— Măcar unul dintre noi începe călătoria asta cu voioșie, am bombănit.

Pentru noi ceilalți, plecarea era dificilă. Tatăl lui Fanasi se dovedise a fi chiar brutarul care țipase la mama și la mine în prima noastră zi în Jwahir. El și mama lui Fanasi dăduseră fuga la coliba lui Aro cînd eram toți adunați acolo, pe picior de plecare. Dar nu reușiseră să treacă de poarta lui Aro. Fusese nevoie să se ducă Fanasi și Diti la ei.

Mama lui Fanasi începuse să se vaite în gura mare, „Pe băiatul meu mi-l ia o vrăjitoare!“. Taică-său încercase să-și intimideze fiul ca să rămînă, amenințîndu-l cu surghiunul și poate chiar cu bătaia. Cînd se întorsese cu Diti, Fanasi era atît de supărat, încît plecase din cameră ca să fie singur. Diti se pusese pe plîns. Ea trecuse deja prin asta cu propriii săi părinți, în dimineața aceea.

Părinții lui Luyu amenințaseră și ei cu surghiunul. Dar, dacă exista vreo cale de-a o convinge pe Luyu să facă ce nu voiai să facă, aceea era s-o amenințți. Luyu era veșnic gata de luptă. Cu toate astea, după ce am plecat, s-a cufundat și ea în tăcere.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Cînd a venit rîndul lui Mwita să-și ia rămas-bun de la Aro, am văzut o nouă latură a lui. Pe cînd noi ceilalți porneam prin deșert, el a încremenit. Fără nici un cuvînt, fără nici o expresie pe față.

— Haide, i-am spus, luîndu-l de mînă și încercînd să-l trag după mine.

Nu s-a mișcat din loc.

— Mwita.

— Dă-i drumul înainte, mi-a spus Aro. Lasă-mă să vorbesc cu băiatul meu.

Am mers mai bine de un kilometru și jumătate fără Mwita. Am refuzat să mă uit în urmă ca să văd dacă vine și el. Curînd, am auzit pași nu departe în spatele nostru. S-au apropiat tot mai mult, pînă cînd m-am pomenit cu el mergînd lîngă mine. Avea ochii înroșiți. Am știut că era cazul să-l las în pace o vreme.

Pentru mine, plecarea de acasă a fost practic insuportabilă. Pînă atunci, fusese inevitabilă. Toate întîmplările din viața mea mă conduceau către această călătorie. Spre vest, fără întoarceri, fără ocoluri, în linie dreaptă. Nu-mi era sortit să-mi duc zilele ca femeie jwahiriană. Dar nici nu eram pregătită s-o părăsesc pe mama. Am discutat în timp ce terminam amîndouă de băut din cești le cu ceai tare. Ne-am îmbrățișat. Am coborît treptele. Apoi m-am întors, am dat fuga înapoi și m-am aruncat în brațele ei. Ea m-a strîns la piept, calmă și tăcută.

— Nu pot să te las singură, i-am spus.

— Ba ai să mă lași, a răspuns cu vocea ei șoptită.

M-a îndepărtat de ea.

— Nu te purta cu mine de parcă aș fi vreo bleagă. Ai ajuns deja prea departe. *Termină* ce-ai început. Și cînd ai să dai de…

Și-a arătat dinții.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Chiar de n-ai avea *nici* un alt motiv să pleci, pleacă pentru *acela*. Pentru ceea ce mi-a făcut el mie.

Nu mai vorbise fără ocolișuri despre asta de cînd aveam unsprezece ani.

— Tu și cu mine, a spus ea. Noi sîntem una. Indiferent cît de departe ai să te duci, așa va fi mereu.

Am părăsit-o pe mama. Mă rog, mai întîi ea m-a părăsit pe mine. S-a întors pur și simplu, a intrat în casă și a închis ușa. Zece minute mai tîrziu, fiindcă n-o mai deschisese, am plecat la Aro să mă alătur celorlalți.

Mergînd, mi-am masat tîmplele care-mi zvîcneau și ceafa. Durerea de cap, atît de curînd după plecarea din Jwahir… părea un semn de rău augur. Două zile mai tîrziu, devenise explozivă. A trebuit să ne oprim pentru alte două zile, iar în prima dintre ele nici măcar n-am fost conștientă că ne opriserăm. Nu știam decît ce-mi spuneau ceilalți. Cît zăceam eu în cortul meu, zvîrcolindu-mă de durere și răcnind la fantome, ceilalți așteptau neliniștiți. Binta, Luyu și Diti au stat lîngă mine, încercînd să mă liniştească. Mwita și-a petrecut cea mai mare parte a timpului cu Fanasi.

— A mai avut așa ceva, i-a povestit el lui Fanasi cînd s-au așezat la focul din fața cortului meu.

Mwita făcuse un foc de pietre – un morman de pietre încălzite. E un juju simplu. Mi-a povestit apoi că Fanasi fusese atît de fascinat, încît se arsese din greșeală încercînd să depisteze cum radia căldura din grămăjoara de pietre care străluceau blînd.

— Cum o să facem o asemenea călătorie dacă e în halul ăsta de bolnavă? a întrebat Fanasi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu-i bolnavă, l-a lămurit Mwita.

El știa că durerile mele de cap aveau legătură cu moartea mea, dar nu-i dădusem detalii.

— Poți s-o vindeci, nu? a întrebat Fanasi.

— O să fac tot ce pot.

Pînă a doua zi, durerea de cap mă lăsase. Nu mai mîncasem nimic de cînd ne opriserăm. Foamea îmi deschidea creierul către o claritate stranie.

— Ți-ai revenit, a remarcat Binta, intrînd în cortul meu cu o farfurie pe care pusese carne afumată și pîine.

A zîmbit larg.

— Arăți mult mai bine!

— Încă mă mai doare, dar durerea se-ntoarce de unde-a venit.

— Mănîncă, m-a îmbiat Binta. Le zic eu celorlalți.

M-a făcut să zîmbesc cînd a plecat chiuind de bucurie. M-am privit. Aveam nevoie de o baie. Aproape că vedeam mirosul de murdărie plutind în jurul meu. Luciditatea pe care o trăiam făcea lumea foarte vie și clară. Fiecare sunet de afară părea iscat chiar lîngă urechea mea. Auzeam o vulpe de deșert lătrînd în apropiere și un șoim țipînd. Aproape că-i auzeam gîndurile lui Mwita cînd a intrat în cort.

— Onyesonwu.

Obrajii săi plini de pistrui erau îmbujorați, iar ochii căprui mă măsurau de sus pînă jos și judecau fiecare detaliu.

— Te simți mai bine.

M-a sărutat.

— Poimîine pornim mai departe, i-am spus.

— Ești sigură? m-a întrebat. Te cunosc. Încă îți mai bubuie capul.

— Pînă la momentul cînd o să ne pregătim de plecare, o

******ebook converter DEMO Watermarks*******

gonesc eu.

— Ce să gonești, Onyesonwu?

Privirile ni s-au întîlnit.

— Mwita, ne-aşteaptă un drum lung. N-are importanță.

În noaptea aceea, m-am trezit și am ieșit la aer. Nu mîncasem decît puțină pîine și băusem un pic de apă, dorindu-mi să mai păstrez o vreme luciditatea aceea stranie. L-am găsit pe Mwita stînd pe jos în spatele cortului nostru, cu fața la deșert și cu picioarele încrucișate. M-am apropiat de el și m-am oprit. M-am întors să merg înapoi în cort.

— Nu, a spus el, tot cu spatele la mine. Stai jos. Și-așa m-ai întrerupt cînd te-ai apropiat.

Am zîmbit.

— Îmi pare rău.

M-am așezat lîngă el.

— Începi să te pricepi.

— Îhî. Te simți mai bine?

— Mult mai bine.

S-a întors cu fața spre mine, măsurîndu-mi din ochi îmbrăcămintea.

— Nu aici, i-am spus.

— De ce nu?

— Sînt încă învățăcel.

— Mereu o să fii învățăcel. Și sîntem la dracu-n praznic.

S-a întins și a început să-mi dezlege rapa. I-am oprit mîna.

— Mwita, nu putem.

Mi-a luat ușor mîinile și mi le-a dat deoparte. L-am lăsat să-mi dezlege rapa. Senzația aerului răcoros al deșertului pe pielea mea era minunată. Am aruncat o privire peste umăr să mă asigur că toți erau în corturile lor. Eram la cîțiva metri distanță,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

pe o pantă lină, și se întunecase, dar tot era un risc. Unul pe care eram dispusă să mi-l asum. M-am lăsat cuprinsă de plăcerea pură și completă a buzelor lui pe gîtul meu, pe sfîrcuri, pe burtă. A rîs cînd am încercat să-i scot hainele.

— Încă nu, a spus el, luîndu-mi mîinile de acolo.

— Ah, voiai doar să-mi scoți hainele în aer liber.

— Poate. Vreau să vorbesc cu tine. Cel mai bine asculți cînd ești relaxată.

— Nu-s relaxată deloc.

A zîmbit cu aroganță.

— Știu. E vina mea.

Mi-a legat rapa la loc și m-am ridicat în capul oaselor. Fără un cuvînt, ne-am întors către deșert și ne-am cufundat în meditație. Odată ce trupul meu a încetat să mai strige după Mwita, sîngele mi s-a calmat, bătăile inimii mi s-au domolit, pielea mi s-a răcorit. M-a cuprins liniștea. Simțeam că pot să realizez indiferent ce, să văd totul, să fac orice să se întîmple, doar cu condiția să nu mă clintesc din loc. Vocea lui Mwita era ca o vălurire lină pe cea mai liniștită dintre ape.

— Onyesonwu, cînd o să ne-ntoarcem la cortul nostru, să nu-ți faci griji pentru ce-o să se întîmple.

Am asimilat informația și m-am mulțumit să dau din cap.

— Lucrurile nu se termină cu ce te-a învățat Aro, a spus el.

— Știu.

— Atunci, încetează să te mai temi atîta.

— Aro vorbea despre ce se petrece cînd femeile vrăjitoare rămîn însărcinate înainte să-și termine pregătirea.

Mwita a rîs încetișor și a clătinat din cap.

— Știi deja cum are să se termine. Mie nu mi-ai spus nimic despre asta, dar pe undeva mă îndoiesc că pîntecele tău plin o să

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ducă la distrugerea unui oraș întreg, cum s-a-ntîmplat cu Sanchi.

— Așa o chema?

— Și primul meu profesor, Daib, mi-a povestit despre ea.

— Și nu ți-e teamă că s-ar putea întîmpla și cu mine la fel.

— Cum spuneam, tu știi că nu așa se termină. În plus, talentul tău e mult mai mare decît al lui Sanchi. Ai douăzeci de ani și deja poți să învii morții.

— Nu mereu și nu fără consecințe.

— Nimic nu-i fără consecințe.

— Și tocmai de aceea cred c-ar trebui să evităm contactul sexual.

— Ba n-o să-l evităm.

Mi-am desprins ochii de la întunecimea deșertului și i-am pironit asupra lui Mwita. În lumina slabă care răzbătea dinspre focul de pietre aprins între corturile noastre, fața gălbuie a lui Mwita lucea, iar ochii ca de lup îi sclipeau.

— Te-ai întrebat vreodată… cum ar arăta copilul nostru?

— Ar arăta ca noi, a răspuns el.

— Și ce-ar însemna că e?

— *Ewu*, a spus el.

Am rămas tăcuți cîteva minute, timp în care liniștea a netezit iar toate asperitățile.

— Să-mi lași deschisă clapa cortului, i-am spus.

Ne-am strîns mîinile și le-am tras cîțiva centimetri înapoi, trosnindu-ne reciproc degetele, salutul prieteniei. M-am sculat în picioare, mi-am desfășurat rapa și am lăsat-o să cadă pe pămînt, fără să-mi iau privirea de la Mwita. Mă transformasem în cîteva feluri de animale de-a lungul anilor, dar preferatul meu rămînea pentru totdeauna vulturul.

— E noapte, a spus Mwita. Aerul n-o să fie așa blînd.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Rîsetul meu s-a pierdut cînd gîtlejul mi s-a schimbat și mi s-a îngustat, iar din piele au început să-mi înmugurească pene. Mă pricepeam să mă preschimb, dar absolut de fiecare dată era un mare efort. Nu e ceva ce ți se întîmplă pur și simplu. Trupul tău știe cum s-o facă, dar tot trebuie s-o *faci*. Cu toate acestea, așa cum se întîmplă cînd ești bun la ceva, îmi făcea plăcere efortul, fiindcă în multe privințe era un efort lipsit de efort. Mi-am întins aripile și m-am înălțat spre cer. N-a mai știut nimeni de mine timp de o oră.

Am intrat în zbor la noi în cort și am rămas un moment cu aripile întinse. Mwita împletea un coș la lumina lumînării. Mereu împletea cînd era îngrijorat.

— Te căuta Luyu, a spus el lăsînd coșul jos.

Mi-a aruncat rapa după ce m-am preschimbat la loc.

— Cum? De ce? E tîrziu.

— Cred că vrea doar să stea de vorbă. A tot citit din Marea Carte.

— Toți citesc.

— Dar ea începe să înțeleagă mai multe.

Am dat iar din cap. Foarte bine.

— O să vorbesc cu ea mîine.

M-am așezat lîngă el pe salteaua de dormit.

— Vrei să merg să mă spăl mai întîi? l-am întrebat.

— Nu.

— Dacă rămîn gravidă, sîntem toți…

— Onyesonwu, cîteodată trebuie să iei ce ți se oferă, a spus el. În cazul nostru, întotdeauna o să existe un risc. *Tu* ești un risc.

M-am aplecat și l-am sărutat. Apoi l-am sărutat iar. Și după aceea, nimic n-ar mai fi putut să ne oprească. Nici măcar sfîrșitul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lumii.

Capitolul 27

Am dormit amîndoi pînă tîrziu. Iar cînd m-am trezit, durerea de cap îmi dispăruse aproape în întregime. Am clipit orbită de acuitatea cu care percepeam lumea din jurul meu. Îmi chiorăiau mațele.

— Onye, l-am auzit pe Fanasi de afară. Putem să intrăm?

— Ești îmbrăcată? a întrebat Luyu.

Apoi a chicotit și am auzit-o șoptind:

— Probabil iar se tăvălesc.

După care alte chicoteli.

— Intrați, am spus, zîmbind. Dar să știți că put. Trebuie să mă spăl.

S-au îngrămădit toți înăuntru. Abia dacă încăpeam. După o mulțime de chicoteli, bombăneli (mai ales din partea lui Mwita) și foieli, lucrurile s-au liniștit. Mi-am dat seama că era momentul să vorbesc.

— Sînt bine, le-am spus. Trebuie doar să învăț să trăiesc cu durerile de cap. Le am… le-am tot avut de la inițiere încoace.

— Nu trebuie decît să se adapteze la plecarea de-acasă, a adăugat Mwita.

— O să continuăm drumul mîine, am spus, luîndu-l pe Mwita de mînă.

După ce toată lumea s-a strecurat afară din cort, m-am ridicat încet în șezut și am căscat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Trebuie să mănînci, a spus Mwita.

— Încă nu. Vreau să fac ceva mai întîi.

Înfășurată doar în rapa, cu ajutorul lui Mwita, m-am ridicat în picioare. S-a învîrtit totul în jurul meu, dar apoi s-a potolit. Am simțit o piatră venită de la mare depărtare care m-a lovit în cap dintr-o parte.

— Vrei să merg cu tine? a întrebat Mwita.

— Ai mîncat ieri?

— Nu, a spus el. N-am de gînd să mănînc pînă nu mănînci tu.

— Deci ți se pare că-i mai bine să fim *amîndoi* slăbiți.

— Ești slăbită?

Am zîmbit.

— Nu.

— Atunci, să mergem.

Prima dată cînd am fost capabilă să alunec în sălbăticie din propria-mi voință a fost după ce am stat trei zile fără mîncare, bînd doar apă. Îmi petrecusem zilele acelea la coliba lui Aro, iar el se asigurase că nu stau degeaba. Curățam șopronul caprelor, spălam vasele, îi măturam casa și îi găteam. Cu fiecare zi în care nu mîncam, îmi făceam tot mai multe griji despre întîlnirea cu tata în sălbăticie.

— N-are să vină acum după tine, m-a asigurat Aro. Sînt eu aici, iar tu ai fost inițiată. Nu-i mai e așa ușor să ajungă la tine. Liniștește-te. Cînd o să fii gata, o să știi.

Îmi luasem un moment de odihnă și stăteam lîngă șopronul caprelor cînd m-a cuprins dintr-odată luciditatea. Îmi venea greu să stau în preajma caprelor lui Aro. Miroseau mai înțepător decît de obicei și ochii lor căprui păreau că văd adînc în mine. Cea pe care o salvasem tot venea la mine și mă pironea cu privirea. În momentul următor, mi-am dat seama că așteaptă. Senzația mi-a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

pornit dintre picioare – ceva ca un murmur cald. Apoi o amorțeală. Cînd mi-am privit abdomenul, era să scap un țipăt. Arăta de parcă aș fi început să mă transform în gelatină transparentă. Imediat ce-am văzut asta, mi s-a răspîndit rapid în sus și-n jos prin tot corpul.

Luptîndu-mă să-mi păstrez calmul, m-am ridicat. Deasupra mea nu vedeam decît culori. Milioane și milioane de culori, dar mai ales verde. Bălteau, se suprapuneau, se întindeau, se contractau, se strîngeau ciorchine, se tălăzuiau. Și totul se suprapunea pe lumea așa cum o cunoșteam. Aceasta era sălbăticia. Cînd m-am uitat la capre, am văzut că țopăiau și behăiau de bucurie. Mișcările lor vesele produceau pufăituri de un albastru intens care pluteau către mine. Am inspirat și miroseau… minunat. După care mi-am dat seama că tot locul acela avea o mulțime de mirosuri, dar mai ales unul anume. Acel miros indescriptibil.

Am mai rămas cîteva minute în sălbăticie. Apoi capra pe care o salvasem a venit și m-a mușcat. Am avut senzația că pic de undeva de sus și mă izbesc de pămînt. Năucită, m-am întors la coliba lui Aro, unde l-am găsit pe el așteptîndu-mă cu o masă copioasă.

— Mănîncă, atît mi-a spus.

Am părăsit tabăra împreună cu Mwita. Ceilalți ne-au privit cum plecăm fără să ne întrebe încotro ne ducem. La vreo jumătate de kilometru depărtare, ne-am așezat. Posteam abia de o zi și jumătate, și totuși lumea se schimbase deja în jurul meu, ajungînd la acel nivel neobișnuit de claritate.

— Cred că-i din cauza călătoriei, a spus Mwita.

— Tu ai mai făcut asta vreodată? l-am întrebat.

— Cu mult timp în urmă. Cînd… eram mic. Imediat după ce

******ebook converter DEMO Watermarks*******

am scăpat de soldații okeke.

— Ah. Ai făcut foamea?

— Zile în șir.

Am vrut să-l întreb ce-a văzut, dar nu era momentul. Am privit în depărtare, la deșertul uscat. Nici un petic de iarbă. Știam de la Aro că, demult, pământul nu arăta așa. „Nu desconsidera complet Marea Carte“, îmi spusese el. „S-a întîmplat ceva care a distrus totul. A schimbat verdele în nisip. Pământurile astea semănau pe vremuri mult mai mult cu sălbăticia.“

Totuși, după părerea mea, Marea Carte era alcătuită mai ales din minciuni abile și din șarade. M-am înfiorat și lumea s-a înfiorat în jurul meu.

— O vezi? a întrebat Mwita.

Am dat din cap că da.

— Din clipă-n clipă, am spus, neștiind prea bine despre ce vorbesc, dar oricum sigură pe mine. Lasă-mă pe mine s-o ghidez.

— Ce altceva aș putea să fac? a spus Mwita cu un zîmbet. N-am nici cea mai vagă idee despre cum să ghidez o viziune, domniță vrăjitorească în devenire.

— Spune-mi vrăjitoare, atît. Sîntem toți egali în îndeletnicirea asta. Și sîntem veșnic învățăcei.

Apoi lumea s-a înfiorat din nou și am înșfăcat-o.

— Repede, Mwita, ia-o.

S-a uitat la mine buimac și după aceea a făcut ceva care părea a fi ce voiam eu să facă. A preluat controlul.

— Ce… ce e…

— Nu știu, am spus.

Era ca și cum aerul se solidifica dedesubtul nostru. Iute și puternic, ne-a dus cu o viteză imposibilă pînă la o destinație știută doar de el. Ne deplasam departe, dar în același timp eram

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nemișcați. Ne aflam în două locuri în acelaşi timp sau poate în nici unul. După cum îmi spunea mereu Aro, nu poți primi răspuns la toate întrebările pe care le ai de pus. Cine știe ce-ar fi văzut Luyu, Binta, Fanasi sau Diti dacă s-ar fi uitat înspre noi. După localizarea soarelui, viziunea se deplasa în general spre vest, cu cîte un ocol către nord-vest și apoi către sud-vest, într-o manieră care nu putea fi descrisă altfel decît ca jucăușă. Deșertul zbura pe sub noi. Dintr-odată, am avut un cumplit sentiment rău-prevestitor. Avusesem cîndva un asemenea vis. Mi-l arătase pe tatăl meu biologic.

— Am ajuns la orașe, a spus Mwita după o vreme.

După voce părea calm, dar probabil că nu era.

Ne mișcam prea rapid peste orașele și satele de graniţă ca să pot vedea mare lucru. Dar în nări îmi persista miros de carne friptă și de foc.

— Încă se mai întîmplă, am spus.

Mwita a încuviințat în tăcere.

Am dat ocol spre sud-vest, unde se vedeau clădiri de gresie construite laolaltă, cu cîte două și uneori trei niveluri. N-am văzut nici măcar un singur okeke. Eram pe teritoriul nuru. Dacă existau okeke aici, erau sclavi supuși. Singurii sclavi folositori.

Drumurile erau întinse și pavate. Aici prosperau palmieri, arbuști și alte feluri de vegetație. Nu era ca în Jwahir, unde vegetația și copacii, deși supraviețuiau, erau uscate și creșteau pe verticală, nu se ramificau. Exista nisip aici, dar erau și petice de pămînt care avea o ciudată culoare închisă. Apoi am aflat motivul. Nu mai văzusem în viața mea atîta apă. Avea forma unui șarpe uriaș, albastru-închis. Puteau să înoate în ea sute de oameni și tot n-ar fi însemnat mare lucru.

— Ăsta-i unul dintre cele Șapte Rîuri, a spus Mwita. Poate al

******ebook converter DEMO Watermarks*******

treilea sau al patrulea.

Am încetinit cînd am trecut pe deasupra apei. Vedeam pești albi înotînd aproape de suprafață. M-am aplecat și mi-am răsfirat degetele în undă. Era rece. Am dus mîna la gură. Avea un gust aproape dulce, ca apa de ploaie. Nu era apă de la o stație de captare, trasă cu forța din cer, nici apă din subteran. Viziunea aceasta era cu adevărat ceva nou. Eram amîndoi *aici*, și eu, și Mwita. Ne vedeam reciproc. Gustam și atingeam. Pe cînd ne apropiam de celălalt mal al rîului, Mwita părea îngrijorat.

— Onye, a spus el, eu niciodată n-am… Oare oamenii pot să ne vadă?

— Nu știu.

Am trecut pe deasupra unor oameni în vehicule plutitoare. Bărci. Nimeni nu părea să ne vadă, deși o femeie s-a uitat în jur ca și cum ar fi simțit ceva. Odată ajunși deasupra uscatului, am prins viteză și am zburat la mare înălțime deasupra unor sătucuri, pînă am ajuns la un oraș. Se afla la capătul rîului, unde începea o uriașă acumulare de apă. Imediat în spatele clădirilor, am deslușit… un cîmp de plante verzi?

— Vezi asta? am întrebat.

— Acumularea de apă de-acolo? Ăla-i lacul fără nume.

— Nu, nu ăla.

Eram purtați printre clădiri de gresie, unde negustori ambulanți nuru vindeau bunuri pe marginea drumului. Am trecut peste un mic restaurant deschis. Am simțit miros de ardei, de pește uscat, de orez, de esențe parfumate. Pe undeva plîngea un copilaș. Un bărbat și o femeie se certau. Se făceau trocuri. Am văzut aici cîteva chipuri oacheșe – toți erau împovărați cu diverse obiecte și toți mergeau repede, cu treabă. Sclavi.

Populația nuru de aici nu se număra printre cele mai bogate,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

dar nu era nici cea mai săracă. Am ajuns la un drum blocat de o mulțime strînsă în fața unei scene de lemn cu flamuri portocalii atîrnînd în partea din față. Viziunea ne-a dus în dreptul scenei și ne-a lăsat la pămînt. Era o senzație stranie. La început era de parcă ședeam pe jos, printre picioarele oamenilor. Se dădeau la o parte ca să ne facă loc, fără să ne bage de fapt în seamă, concentrați asupra celor de pe scenă. Apoi ceva ne-a ridicat în poziție verticală. Ne-am uitat în jur, îngroziți de ideea de-a fi văzuți. Mwita m-a tras mai aproape, strecurîndu-și brațul cu fermitate pe după talia mea.

L-am privit drept în față pe bărbatul nuru de lîngă mine. La fel a făcut şi el. Ne-am fixat reciproc cu privirea. Cu cîțiva centimetri mai scund decît mine și decît Mwita, părea la vreo douăzeci de ani, poate ceva mai mult. A mijit ochii. Din fericire, omul de pe scenă i-a captat atenția.

— Pe cine aveți de gînd să credeți? a strigat omul de pe scenă.

Apoi a zîmbit și a rîs, coborînd tonul.

— Facem ce trebuie făcut. Urmăm litera Cărții. Mereu am fost un popor cucernic și devotat. Dar ce va urma?

— Spune-ne! Tu cunoști răspunsul! a strigat cineva.

— După ce-o să-i ștergem de pe fața pămîntului, *ce va urma*? Vom face Marea Carte să fie mîndră de noi! O vom face pe Ani mîndră de noi. Vom clădi un imperiu care va fi cel mai bun dintre cele mai bune!

Simțeam că mi se face rău. Știam ce se petrece acolo, așa cum ați știut și voi din clipa în care m-a luat viziunea. Încet, mi-am ridicat ochii către ai lui, măsurîndu-i din priviri mai întîi statura înaltă, cu umeri lați, barba neagră care îi atîrna pe piept. Nu voiam să mă uit. Dar m-am uitat. El m-a văzut. A făcut ochii mari. O clipă, s-a aprins în ei o strălucire roșie. A venit către mine.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Tu! a strigat Mwita, sărind pe scenă.

Tatăl meu biologic încă se mai uita la mine șocat cînd Mwita s-a năpustit de-a dreptul asupra lui. Au căzut amîndoi, iar publicul a început să urle și a dat năvală.

— Mwita! am țipat. Ce faci?

Doi paznici se pregăteau să-l înșface pe Mwita. Îmi blocau drumul. M-am cățărat pe scenă. Aș fi putut jura că am auzit rîsete. Dar înainte să pot vedea, am fost trași amîndoi în spate. Mwita a zburat înapoi către mine drept printre cei doi bărbați. Tatăl meu biologic îl îmbrîncise în lături.

— Cînd o să fii gata, Mwita, să vii să mă cauți. O să terminăm ce-am început aici, a spus el.

Îi curgea sînge din nas, dar rînjea. Privirile ni s-au întîlnit. A arătat spre mine cu un deget lung și subțire.

— Și tu, fetițo, zilele tale sînt numărate.

Sub noi, mulțimea devenise haotică, oamenii începuseră să se ia la bătaie. Se îmbrînceau și se înghionteau, făcînd să se clatine scena din temelie. Cîțiva bărbați în galben au sărit pe scenă din părțile laterale și s-au apucat să-i împingă brutal cu picioarele pe cei de acolo. Nimeni în afară de tatăl meu biologic nu părea să ne vadă. A mai rămas acolo cîteva clipe, după care s-a uitat la publicul său și a ridicat mîinile, zîmbind. Toată lumea s-a calmat imediat. Era straniu.

Noi ne deplasam cu spatele în mare viteză. Într-o asemenea viteză, încît nici nu puteam să vorbesc sau să întorc capul către Mwita. Am zburat peste oraș, peste rîu, peste încă un oraș. Totul era ca în ceață pînă am ajuns în apropierea taberei. Era ca și cum o mînă gigantică ne-ar fi depus chiar acolo, pe nisip. Ne-am așezat și am stat așa cîteva minute, gîfîind. Am aruncat o privire la Mwita. Începea să i se facă ditamai vînătaia într-o parte a feței.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Mwita, am spus, întinzîndu-mă să i-o ating.

El mi-a împins mîna violent și s-a ridicat, cu ochii aprinşi de furie. M-am tras deoparte, deodată foarte speriată de el.

— Să-ți fie frică, a spus.

Avea lacrimi în ochi, dar trăsăturile îi erau îndîrjite. S-a întors în tabără. L-am urmărit cum intră în cortul nostru, dar am rămas pe loc. Simțeam în frunte o ușoară izbucnire de durere. Durerea mea de cap încă îmi dădea tîrcoale.

De unde îl știa el pe tatăl meu biologic? m-am întrebat. Nu puteam să pricep. *Eu* nu semănam cu el mai deloc. *Și de ce fusese cît pe-aci să mă ia la bătaie?* Gîndul acesta durea mai tare decît întrebarea. Din toată lumea asta mare, mama și Mwita erau singurii în care puteam avea încredere deplină că nu-mi vor face rău niciodată. Şi acum o părăsisem pe mama, iar Mwita… ceva din mintea lui o luase razna.

Și rămînea întrebarea despre ce se petrecuse de fapt. *Fuseserăm* acolo. Mwita lovise și fusese lovit la rîndul său. Oamenii ne puteau vedea, dar ce anume vedeau? Am luat în căușul palmei nişte nisip și l-am aruncat cît colo.

Capitolul 28

Eu și Mwita am păstrat tăcerea asupra problemelor noastre. Nici n-a fost greu, fiindcă a doua zi Mwita a plecat cu Fanasi să caute ouă de șopîrlă.

— Pîinea asta-i veche, îh! s-a plîns Binta după ce a mușcat dintr-o lipie galbenă. Îmi trebuie niște mîncare *adevărată*.

— Nu mai face pe prințesa, am certat-o.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Abia aștept s-ajungem într-un sat, a continuat ea.

Am ridicat din umeri. Nu eram deloc nerăbdătoare să întîlnim alte sate sau orașe în drumul nostru. Aveam pe frunte o cicatrice ca dovadă că oamenii pot fi duşmănoşi.

— Trebuie să învățăm să trăim în deșert, am spus. Avem cale lungă de mers.

— Mda, a făcut Luyu. Dar alți bărbați n-o să găsim decît în orașe și-n sate. Poate că ție și lui Diti nu vă pasă dacă stați departe de ei, dar Binta și cu mine avem și noi nevoile noastre.

Diti a bombănit ceva. M-am uitat la ea.

— Problema ta care e? am întrebat-o.

Și-a ferit privirea și n-a spus nimic.

— Onye, a spus Binta, ziceai că pe vremuri, cînd erai micuță, cîntai și veneau bufnițele la tine. Mai poți să faci asta?

— Posibil. N-am mai încărcat de multă vreme.

— Încearcă, m-a îndemnat Luyu, înviorîndu-se.

— Dacă vreți să ascultați muzică, dați drumul la playerul Bintei, am spus.

— Are bateriile pe ducă, a spus Luyu.

Am chicotit.

— Se încarcă la soare, nu?

— Haide, a insistat Luyu, nu mai fi așa egoistă.

— Serios, a spus Diti cu voce joasă și enervată. Mai sînt pe lumea asta și lucruri care n-au legătură cu tine.

— N-am văzut niciodată o bufniță de-aproape, a spus Binta.

— Eu da, a spus Luyu. Hrănea mama una în fiecare noapte la fereastra ei. Era…

A tăcut. Am tăcut toate, gîndindu-ne la mamele noastre.

Am început imediat să cînt cîntecul deșertului într-o noapte răcoroasă. Bufnițele sînt nocturne. Era un cîntec care le-ar fi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

plăcut și lor. Pe măsură ce cîntam, simțeam cum mă cuprinde bucuria, o emoție rară pentru mine. Rămășițele durerii de cap m-au părăsit în sfîrșit. M-am ridicat și am cîntat mai tare, deschizînd brațele și închizînd ochii.

Am auzit fîlfîitul aripilor. Prietenele mele au căscat gura uimite, au rîs încet și au oftat. Am deschis ochii și am cîntat mai departe. Una dintre bufnițe s-a oprit pe cortul Bintei. Era de un maro-închis, cu ochi mari și galbeni. Altă bufniță a aterizat pe cortul lui Luyu. Aceasta era mică de tot, cît să-mi încapă în căușul palmei. Cînd am terminat de cîntat, amîndouă bufnițele au țipat în semn de mulțumire și și-au luat zborul. Cea mare a lăsat un găinaț pe cortul Bintei.

— Pentru toate există consecințe, am rîs.

Binta a oftat cu scîrbă.

În noaptea aceea, m-am întins în cort și l-am așteptat pe Mwita. Era afară, se îmbăia în apă obținută cu stația de captare. El și Fanasi se întorseseră cu cîteva ouă de șopîrlă, o broască țestoasă – pe care nici unul dintre noi, nici măcar Fanasi, nu s-a îndurat s-o omoare și s-o gătească – și cu patru iepuri de nisip pe care îi omorîseră în deșert. Bănuiam că Mwita folosise un juju simplu ca să prindă iepurii și să găsească ouăle de șopîrlă. Dar Mwita nu vorbea cu mine, așa că n-aveam de unde să știu sigur.

Stînd lungită acolo, înfășurată în rapă, teama îmi ocupa gîndurile. Sperasem că sentimentul acesta era ceva trecător, un efect secundar al viziunii. Nu mă puteam opri din tremurat. Eram convinsă că Mwita avea să mă bată în noaptea aceea, poate chiar să mă omoare. Cînd se întorsese cu Fanasi și ne arătaseră prăzile, mă iscodise din priviri. Mă sărutase ușor pe buze. Apoi îmi căutase privirea. Furia pe care o văzusem în ochii lui era înspăimîntătoare. Dar refuzam să mă feresc de el.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Cunoșteam căi de apărare cu ajutorul Punctelor Mistice. Puteam să mă preschimb într-un animal de zece ori mai puternic decît Mwita. Puteam să mă arunc în sălbăticie, undeva unde abia dacă ar fi avut cum să mă ajungă. Puteam să-l atac și să-i sfîșii însuși spiritul, cum făcusem cu Aro cînd aveam doar șaisprezece ani. Dar în noaptea aceea n-aveam de gînd să folosesc nimic din toate acestea. Numai pe Mwita îl aveam.

Clapa cortului s-a ridicat. Mwita s-a oprit. Am simțit o fluturare în piept. Se așteptase să stau cu Luyu sau cu Binta. *Își dorea* să merg la ele. M-am ridicat în capul oaselor. Era îmbrăcat doar cu pantalonii lui făcuți din același material ca rapa mea. Era întuneric, așa că nu-i vedeam prea bine fața. A închis clapa cortului și a tras fermoarul. M-am asigurat în gînd că nu făcusem nimic rău. *Dacă mă ucide la noapte, n-o să fie vina mea*, mi-am spus. *Pot să trăiesc cu gîndul ăsta.* Dar chiar puteam? Dacă eu eram cea profețită să îndrepte lucrurile în Vest, la ce mai eram bună dacă muream?

— Mwita, am spus încet.

— N-ar trebui să fii aici, a spus el. Nu în noaptea asta, Onyesonwu.

— De ce? am întrebat, păstrîndu-mi calmul din voce. Ce s-a-ntîmplat de…

— Nu te uita la mine. Te văd.

A scuturat din cap și umerii i s-au încovoiat.

Am șovăit la început, dar apoi m-am apropiat de el și l-am luat în brațe. S-a crispat. L-am ținut strîns.

— *Ce* e? i-am șoptit, nevrînd să mă audă ceilalți. Spune-mi!

A urmat o tăcere îndelungată, iar el s-a încruntat și m-a privit fioros. N-am îndrăznit să fac vreo mișcare.

— Întinde-te, a spus în cele din urmă. Scoate-ți asta și întinde-

******ebook converter DEMO Watermarks*******

te.

Mi-am scos rapa, iar el s-a întins lîngă mine și m-a luat în brațe. Era ceva în neregulă cu el. Dar l-am lăsat să-și amintească de mine. Mi-a mîngîiat tot trupul, m-a apucat de cozi și mi le-a mirosit, a sărutat, a sărutat și iar a sărutat. În tot acest timp au curs pe mine atîtea lacrimi, încît eram jilavă toată de la ele.

— Leagă-ți-o la loc, a spus el, ridicîndu-se în capul oaselor, iar eu am făcut întocmai.

Și-a trecut mîna prin părul aspru. Își răsese țeasta la plecarea din Jwahir, dar îi creștea la loc, ca și părul de pe față. Totul la Mwita începea să devină dur și aspru.

— Te-am auzit tocmai de-acolo cum cîntai, a spus el, uitîndu-se în altă parte. Cred că eram la mulți kilometri distanță și tot îți auzeam vocea. Am văzut o pasăre mare trecînd în zbor. Am presupus că se ducea la tine.

— Am cîntat pentru Luyu, Binta și Diti. Au vrut să vadă bufnițe.

— Ar trebui s-o faci mai des. Vocea te vindecă. Arăți… mai bine acum.

— Mwita, spune-mi ce…

— *Încerc*. Taci din gură. Nu fi așa convinsă că vrei s-auzi asta, Onye.

Am tăcut și am așteptat.

— Nu știu ce-ai să ajungi, a spus el. N-am mai auzit de nimeni care să facă ce-ai făcut tu. Eram *acolo* cu adevărat. Uită-te la fața mea. Asta-i de la *pumnul* lui! Nu cred c-ai văzut satele de pe granița Regatului Celor Șapte Rîuri, dar eu le-am văzut. Am trecut pe deasupra unor rebeli okeke care se luptau cu nuru. Nuru îi copleșeau numeric pe okeke, erau o sută la unul. Și civilii okeke erau atacați. Ardea totul.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Am simțit miros de fum, am spus încet.

— Viziunea ta te-a protejat, dar pe mine nu. Eu am văzut! a spus Mwita, făcînd ochii mari. Nu știu ce fel de vrăjitorie lucrează aici, dar ai băgat spaima în mine. *Toate* astea mă sperie.

— Și pe mine, am spus cu prudență.

— Semeni mai bine cu maică-ta, mai puțin la culoare și poate la nas. Ai și ceva din purtările ei… și mai sînt și alte lucruri. Dar acum ți-o văd în ochi. Ai ochii lui.

— Da, am spus. Asta-i tot ce avem în comun.

Și faptul că știm să cîntăm, mi-am spus.

— Tatăl tău a fost învățătorul meu. El e Daib. Ți-am povestit despre el. El e motivul pentru care au fost omorîți unchiul și mătușa mea, cei care m-au salvat și m-au crescut.

Vestea m-a izbit de parcă m-ar fi pălmuit mama, de parcă m-ar fi lovit Aro cu pumnul, de parcă m-ar fi strîns Mwita de gît. Am căscat gura să pot respira. *Și propria mea mamă, și bărbatul pe care îl iubesc au motive să mă urască,* mi-am spus cu disperare. *Nu trebuie decît să se uite în ochii mei.* Mi-am masat partea din spate a capului, așteptîndu-mă să mi se întoarcă durerea de cap, dar nu s-a întors. Mwita și-a apropiat fața de a mea.

— Cît știai, Onye?

M-am încruntat nu doar la auzul întrebării sale, dar și din cauza felului în care o pusese.

— Nimic, Mwita.

— Acest Sola despre care mi-ai povestit, el a plănuit…

— Nu-i nici un complot împotriva ta, Mwita. Chiar crezi că sînt o falsă…

— Daib e un vrăjitor puternic. *Puternic*. E în stare să supună timpul, poate să facă să apară lucruri care n-ar trebui să existe, poate să-i facă pe oameni să gîndească ce nu trebuie și are o

******ebook converter DEMO Watermarks*******

inimă plină de cele mai diabolice porniri. Îl cunosc foarte bine.

Și-a apropiat fața și mai mult.

— Nici măcar Aro n-ar reuși să-l împiedice pe Daib să te omoare.

— Mă rog, într-un fel, a reușit.

Mwita și-a îndreptat spinarea, exasperat.

— Bine, a spus el într-un tîrziu. Bine. Dar… totuși, Onye, practic sîntem frați.

Înțelegeam ce vrea să spună. Tatăl meu biologic, Daib, fusese primul lui maestru, învățătorul lui. Deși Daib nu-i îngăduise să încerce inițierea, Mwita fusese ucenicul lui ani de zile. Și ca să fii ucenicul cuiva la vrăjitorie însemna să ai cu el o relație foarte apropiată – în multe privințe, mai apropiată decît cu un părinte. Aro, cu tot conflictul dintre noi, mi-a fost un al doilea tată – papa fiindu-mi primul, *nu* Daib. Aro îmi dăduse naștere printr-un alt canal al vieții. M-am înfiorat, iar Mwita a dat din cap aprobator.

— Daib cînta cînd mă bătea, a spus el. Disciplina mea și capacitatea de-a învăța atît de repede sînt rezultatele mîinii grele a tatălui tău. De cîte ori greșeam ceva, sau eram prea încet, sau inexact, aveam parte de cîntatul lui. Vocea lui atrăgea mereu șopîrle și scarabei.

S-a uitat adînc în ochii mei și am știut ce hotărîre ia. Am profitat de momentul acela ca să hotărăsc și eu. Ca să decid dacă nu cumva *eu* eram manipulată. Dacă nu eram toți. De la vîrsta de unsprezece ani mi s-au tot întîmplat lucruri care m-au împins către o cale anume. Îmi era ușor să-mi imaginez că cineva cu o enormă putere mistică îmi manipulează viața. Doar că mai era ceva: expresia șocată și aproape speriată de pe fața lui Daib cînd mă văzuse. Expresia aceea era reală și sinceră. Nu, Daib avea tot atîta control asupra situației cît aveam și eu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

În noaptea aceea, Mwita n-a vrut să-mi mai dea drumul, iar eu n-am avut nevoie să mă mai țin strîns de el.

Capitolul 29

A doua zi, am pornit la drum înainte de revărsatul zorilor. Vest. Către Vest. Aveam cu noi o busolă și soarele nu foarte aprig. Luyu, Fanasi, Diti și Binta s-au apucat să joace de-a ghicitelea. Eu n-aveam dispoziția necesară, așa că n-am ținut pasul cu ei. Mwita mergea în urma tuturor. În afară de un „bună dimineața“ la trezire, nu mai vorbise cu mine. Luyu a lăsat baltă jocul cu ghicitori ca să meargă alături de mine.

— O prostie de joc, a spus ea, săltîndu-și ranița în spate.

— De-acord.

După cîteva clipe, a pus o mînă pe umărul meu și m-a oprit.

— Și deci ce se petrece cu voi doi?

Am aruncat o privire la ceilalți, care își vedeau de drum, și am clătinat din cap.

Ea s-a încruntat, enervată.

— Nu mă lăsa în ceaţă. Nu mai fac nici un pas pînă nu-mi spui *ceva*.

— Cum poftești.

Și am pornit mai departe. A venit după mine.

— Onye, sînt prietena ta. Povestește-mi *și mie* cîte ceva. Tu și cu Mwita o să vă sfîșiați unul pe altul dacă nu mai împarți cuiva din povară. Sînt sigură că Mwita îi mai destăinuie una, alta lui Fanasi.

M-am uitat la ea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ei stau de vorbă, a spus Luyu. Îi vezi cum pleacă împreună cîteodată. Tu poți să vorbești cu mine.

Probabil că era adevărat. Ei doi erau diferiți, Fanasi – genul tradițional prin educație, iar Mwita – neconvențional prin naștere, dar uneori diferența duce la asemănare.

— Nu vreau să afle Diti și Binta lucrurile astea, am spus după cîteva clipe.

— Bine’nțeles.

— Eu…

Deodată am simțit că-mi vine să plîng.

— Eu sînt ucenica lui Aro.

— Știu, a spus ea, încruntîndu-se amarnic. Ai fost inițiată și…

— Și… lucrul ăsta are consecințe.

— Durerile de cap.

Am dat din cap aprobator.

— Asta o știm cu toții, a spus Luyu.

— Dar nu-i așa de simplu. Durerile de cap au o cauză anume. Ele sînt… fantome din viitor.

Ne-am oprit din mers.

— Ale cărui lucru din viitor?

— Ale felului în care am să mor, am spus. Să-ți înfrunți propria moarte face parte din inițiere.

— Și cum o să mori?

— Sînt dusă în fața unei gloate de nuru, îngropată pînă la gît și omorîtă cu pietre.

Luyu și-a umflat nările.

— Ce… ce vîrstă ai cînd se-ntîmplă asta?

— Nu știu. N-am putut să-mi văd fața.

— Durerile astea de cap cum le simți, ca pe pietre care te lovesc în cap? a întrebat ea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am încuviințat în tăcere.
— Ah, Ani, a spus ea și m-a cuprins cu un braț.
— Mai e ceva, am spus după cîteva clipe. Profeția era greșită.
— O să fie o femeie *ewu*, a spus Luyu.
— De unde…
— Am ghicit. Acum are mai multă logică.
A chicotit.
— M-am întovărășit la drum cu o legendă vie.
Am zîmbit cu tristețe.
— Nu încă.

Capitolul 30

Săptămîni la rînd după aceea, mie și lui Mwita ne-a fost greu să mai stăm de vorbă. Dar, cînd ne retrăgeam la culcare, nici unul dintre noi nu-și putea ține mîinile acasă. Încă mă mai temeam să nu rămîn însărcinată, dar nevoile noastre fizice erau mai mari. Era atîta dragoste între noi, și totuși nu puteam să vorbim. Asta era singura cale de comunicare. Încercam să nu facem zgomot, dar toată lumea ne auzea. Eram amîndoi atît de absorbiți de noi înșine în timpul nopții și apoi, ziua, atît de cufundați în gîndurile noastre negre, încît nu ne mai preocupa așa ceva. Abia atunci cînd m-a abordat Diti, într-o seară rece, mi-am dat seama că era ceva putred în relația noastră.

Mi-a vorbit cu glas scăzut, dar părea gata să sară la mine.

— Ce *naiba* ai? m-a întrebat, îngenunchind lîngă mine.

Iritată de tonul ei, am ridicat privirea din tocana de iepure cu cactus în care amestecam.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Diti, mi te vîrî în suflet.

S-a mutat și mai aproape.

— V-auzim toți în fiecare noapte! Sînteți ca iepurii. Dacă nu sînteți atenți, o să fim mai mult de șase cînd o s-ajungem în vest. N-o să fie nimeni încîntat să vadă un bebeluș *ewu* din părinți *ewu*.

M-am străduit din toate puterile să n-o pocnesc peste față cu lingura de lemn.

— Dă-te de lîngă mine, am avertizat-o.

— Nu, a spus ea, dar părea speriată. Îmi… îmi pare rău.

M-a atins ușor pe umăr și am aruncat o privire la mîna ei. Și-a tras-o înapoi.

— Onye, nu-i nevoie să faci paradă cu asta.

— Ce tot…

— Dacă ai ajuns maestră la vrăjitoria asta, de ce nu ne vindeci și pe noi? Sau ești singura femeie de-aici care are voie să se bucure de contactul sexual?

Pînă să apuc să-i răspund, a venit Luyu în fugă.

— Hei! a spus ea, arătînd undeva în spatele nostru. Hei! Ce-i *aia*?

Ne-am întors să ne uităm. Mă înșelau ochii? O haită de cîini sălbatici cu blana de culoarea nisipului fugea atît de repede către noi, încît stîrnea un siaj de nisip. De-o parte și de alta a cîinilor veneau doi dromaderi lățoși și cinci gazele cu coarne lungi, spiralate. Pe deasupra zburau șapte ulii.

— Lăsați totul baltă! am răcnit. Fugiți!

Diti, Fanasi și Luyu au luat-o din loc, trăgînd după ei o Binta înmărmurită.

— Mwita, haide! am țipat, fiindcă nu ieșise încă din cortul nostru și știam că trage un pui de somn.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am desfăcut fermoarul. Dormea adînc.

— Mwita! am urlat la el, în timp ce bubuitul de copite îneca toate zgomotele.

A mijit ochii. I-a căscat de-a binelea. M-a tras la pieptul lui și-atunci au ajuns acolo. Ne-am cuibărit unul într-altul cît de strîns am putut, în timp ce sălbăticiunile uriașe tropoteau prin tabăra noastră. Cîinii s-au dus la tocana mea și au tras oala de pe foc, deși era încinsă. Gazelele și cămilele s-au apucat să scotocească prin corturi. Eu și Mwita am tăcut mîlc cînd și-au vîrît nasul în cortul nostru și au luat ce-au vrut. Una dintre cămile mi-a găsit rezerva de cactus confiat. Se holba la noi în timp ce molfăia fructul cu un aer care nu putea însemna altceva decît plăcere. Am înjurat.

O altă cămilă și-a băgat botul într-o găleată și a lipăit toată apa. Uliii au dat năvală din văzduh, înșfăcînd carnea de iepure pe care o puseseră la uscat Diti și Binta. Cînd au terminat, animalele au plecat tot împreună.

— Regula numărul unu dintre regulile deșertului, am spus tîrîndu-mă afară din cort. Niciodată să nu refuzi un tovarăș de călătorie dacă nu plănuiește să te mănînce. Mă-ntreb de cîtă vreme cooperează animalele astea.

— Eu și Fanasi va trebui să mergem să vînăm diseară, a spus Mwita.

Luyu, Diti, Binta și Fanasi s-au întors toți cu niște fețe mînioase.

— Ar trebui să le omorîm și să le mîncăm pe toate, a spus Binta.

— Dacă ataci una, ele *toate* te atacă pe tine, le-am atras atenția.

Am recuperat ce mîncare mai rămăsese, nu prea multă. În

******ebook converter DEMO Watermarks*******

seara aceea, Fanasi, Mwita și Luyu, care i-a însoțit la insistențele mele, au plecat la cules și vînătoare. Didi m-a evitat apucîndu-se să joace Warri cu Binta. Mi-am încălzit niște apă pentru baia de care aveam atîta nevoie. Pe cînd stăteam în picioare în bezna din spatele cortului și-mi turnam apă pe mine, o muscă m-a înțepat în braț. Unul dintre scopurile jujului cu focul din pietre era să țină la distanță insectele înțepătoare, dar cînd și cînd se mai strecura cîte una. Am strivit-o pe gleznă. A explodat într-o pată de sînge.

— Îh!

Am spălat locul cu apă. Înțepătura începea deja să capete o culoare roșie intensă. Mereu mi se înroșește pielea mai tare decît ar fi normal de la cea mai ușoară lovitură sau înțepătură de insectă. La fel pățea și Mwita. Pielea de *ewu* e sensibilă. Am terminat repede cu spălatul.

În noaptea aceea, am observat că Diti s-a dus să doarmă în cortul Bintei. Ea și Fanasi nu mai puteau să doarmă unul în brațele celuilalt. Atît de rău stăteau lucrurile.

Capitolul 31

Am știut că ne apropiem de un oraș cu cîteva ore înainte să ajungem acolo. Pe cînd toată lumea dormea, eu mă dusesem în zbor sub chip de vultur. Am zburat mulți kilometri, purtată de vîntul răcoros. Trebuia să mă gîndesc la cererea lui Diti. Ar fi trebuit să știu cum să rup jujul de la Ritualul de Unsprezece Ani. Asta era partea cea mai frustrantă. Nu-mi venea în minte nici un descîntec, nici o combinație de ierburi, nici un instrument care

******ebook converter DEMO Watermarks*******

să funcționeze. Aro ar fi rîs și m-ar fi insultat pentru încetineala minții mele. Dar eu nu voiam ca din greșeală să le fac rău prietenelor mele.

Vînturile m-au purtat către vest și așa se face că am ajuns deasupra orașului. Am văzut clădiri de gresie solide, cu iluminat electric și cu focuri aprinse pentru gătit. Un drum pavat traversa orașul de la sud la nord, dispărînd în beznă în ambele sensuri. Spre nord erau o spuzeală de coline micuțe și un deal mare, în vîrful căruia se vedea o casă puternic luminată din interior. Cînd m-am întors în tabără, l-am trezit pe Mwita și i-am povestit despre oraș.

— Acolo nici n-ar trebui să existe vreun oraș, a spus el uitîndu-se pe hartă.

Am ridicat din umeri.

— Poate-i harta prea veche.

— Orașul acesta pare statornicit deja. Harta n-are cum să fie *atît* de veche.

A înjurat.

— Cred c-am deviat de la traseu. Trebuie să descoperim cum se numește. Cît de departe e?

— O s-ajungem acolo pe la sfîrșitul zilei.

A dat din cap.

— Nu sîntem pregătiți, Mwita.

— Tocmai ne-a prădat de toată hrana o haită de animale, a spus el.

— Știi ce periculos poate să fie.

Mi-am dus mîna la cicatricea de pe frunte.

— Ar trebui să-l ocolim și să nu mai pomenim niciodată de el. Putem să găsim de mîncare pe drum.

— Aud ce spui, a zis el. Atît că nu-s de-acord cu tine.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am țîțîit și m-am uitat în altă parte.

— Nu-i corect să le ascundem informația asta, a spus el.

— Tu cîte lucruri i-ai ascuns lui Fanasi? l-am întrebat.

Și-a lăsat capul într-o parte și a zîmbit.

— Te bănuiește Luyu, i-am spus.

A dat din cap.

— Fata aia are văzul și auzul ascuţite.

S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se pe coate.

— El îmi pune întrebări. Eu îi răspund cînd am chef.

— Ce întrebări?

— Ai încredere, a spus el. Și mai destăinuie-te și tu. Sîntem toți implicați în treaba asta.

Pe la sfîrșitul zilei ajunseserăm la vreun kilometru și jumătate de oraș. Mwita a adunat pietre pentru foc. Ne-am spălat și am mîncat, apoi ne-am așezat în fața focului și pînă la urmă am tăcut toți. Fanasi și Diti stăteau aproape unul de altul, dar Diti îi tot respingea brațul cu care o lua de talie. Luyu a vorbit prima.

— Nu-i nevoie să mergem acolo. La asta ne gîndim cu toții, nu-i așa?

Mwita mi-a aruncat o privire piezișă.

— Sîntem pe drum de cîteva săptămîni, a continuat Luyu. Nu-i mult. Nu știu cît o să ne mai ia să ajungem la… locul răului. Toți am zis că vreo cinci luni, sau așa ceva, dar între timp se poate întîmpla orice care să ne întîrzie. Așa că eu zic să strîngem din dinți. Haideți să mergem mai departe.

— Eu vreau mîncare adevărată, a spus supărată Binta. Niște fufu și supă de egusi, supă de ardei cu ardei adevărați în loc de cactusul ăsta picant care-i ciudat la gust! Pînă la urmă, tot va trebui să „strîngem din dinți“. De dimineață ar trebui să

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cumpărăm ce ne trebuie și să-i dăm drumul mai departe.

— Sînt de-acord cu Binta, a spus Diti. Fără supărare, dar nu mi-ar strica să mai văd și alte fețe, măcar pentru cîteva ore.

Fanasi a fulgerat-o cu privirea.

— Ar trebui să ne vedem de drum, a spus el. Aici am putea să dăm de necaz și n-avem nici o nevoie așa presantă ca să riscăm.

Luyu a dat din cap cu hotărîre către Fanasi și amîndoi și-au zîmbit. Diti s-a tras mai departe de Fanasi, mormăind ceva. El și-a dat ochii peste cap.

— N-aș avea nimic împotrivă să văd un oraș nou, a spus Mwita.

M-am încruntat la el.

— Dar o să tot avem ocazii dintr-astea pe viitor, a continuat el. Și, într-adevăr, ar putea fi periculos. Mai ales pentru Onye și pentru mine. În curînd vom fi atît de departe de casă, încît pînă și aerul pe care-l respirăm va fi nou. Va fi din ce în ce mai periculos… pentru noi toți. Dar vă spun un lucru, pe harta mea nu apare menționat nici un oraș aici, deci fie ne-am abătut de la drum, fie harta mea e greșită. Propun să mă duc cu Fanasi să depistăm numele orașului și pe urmă să ne întoarcem imediat.

— De ce tu? a întrebat Diti. Tu atragi prea mult atenția. O să merg eu cu Fanasi.

— Voi doi lăsați impresia că nu vă-nțelegeți prea bine, am intervenit.

Diti arăta de parcă ar fi vrut să mă muște.

— Bine, atunci Luyu și Fanasi, a hotărît Mwita.

— Eu zic să mergem TOȚI, a pretins Diti.

— Ar fi o prostie să nu facem așa, a adăugat Binta.

Toată lumea s-a uitat la mine. Dacă votam pentru plecare, era egalitate.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Eu zic să ocolim orașul.

— Sigur c-așa zici, a șuierat Diti. Ești obișnuită să-ți duci traiul ca un animal în nisip. Și *tu* poți să-l lași pe Mwita să-ți țină de cald noaptea.

Am simțit cum îmi năvălește sîngele în obraji. M-am întrebat cum de ajunsese așa proastă. Eram obișnuită ca Luyu, Diti și Binta să nutrească poate nu atît respect, cît un fel de teamă față de mine. Erau prietenele mele și mă iubeau, dar aveam eu ceva care le făcea să tacă din gură atunci cînd era cazul.

— Diti, i-am spus pe un ton prudent, te aventurezi în…

A sărit în sus, a luat o mînă de nisip și mi-a aruncat-o în față. Am ridicat mîinile la timp ca să-mi apăr ochii. Mwita mă învățase cum să-mi domolesc emoțiile. Aro mă învățase cum să mi le controlez și să le îndrept în direcţia care trebuie. Simțeam mînie, ba chiar și furie, dar niciodată n-aș fi folosit orbește ce mă învățase Aro. Măcar atîta lucru mă învățase. Eram încă în perioada de ucenicie. Fără să mă gîndesc o clipă și înainte ca Mwita să aibă timp să mă țină, m-am repezit la Diti, izbind-o drept în spinare, fiindcă se întorsese să fugă. Doar forța fizică am folosit-o ca să-mi bat prietena. Aro și Mwita mă învățaseră bine.

Diti a țipat și-a tot încercat să scape, dar am ținut-o bine. Am întors-o cu fața în sus. A răcnit iar și m-a plesnit peste față. Am plesnit-o și eu, încă și mai tare. Am apucat-o de mîini, așezîndu-mă pe pieptul ei. I le-am prins laolaltă cu mîna dreaptă, iar cu stînga m-am apucat s-o pălmuiesc cînd pe un obraz, cînd pe celălalt.

— Curvă idioată! Sulă de ţap infectă! Puștancă proastă și imbecilă şi fără țîțe…

Au început să-mi curgă lacrimi din ochi. În jurul meu, lumea se scufunda. Apoi Fanasi mă trăgea de pe Diti și striga:

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Încetează! *Încetează!*

Atenția mi s-a concentrat asupra lui. Era mai înalt și mai puternic, dar și eu eram înaltă și puternică. Din punct de vedere fizic, nu eram chiar atît de diferiți.

Turbarea mi se cuibărea în piept, gata să lovească din nou. Eram sătulă de sentimentele astea care ieșeau la iveală pînă și din oamenii care îmi erau dragi. Nu trebuia decît să-i enervez cu ceva. Prin asta se deosebeau mama și Mwita de toți ceilalți, chiar și de Aro. Nici în toiul celei mai profunde mînii n-ar fi ieșit vreodată astfel de insulte de pe buzele lor. Niciodată.

Fanasi m-a aruncat la pămînt. Înainte să pot sări la el, Mwita m-a apucat de braț și m-a tras deoparte. L-am lăsat. Atingerea lui mă înmuiase. Multă nevoie mai aveam de Mwita în călătoria aceasta.

— Stăpînește-te, mi-a spus el, uitîndu-se de sus la mine cu dezgust.

Încă respirînd greoi, m-am întors și am scuipat nisipul din gură.

— Și dacă nu vreau? am icnit. Dacă n-ajută la nimic?

A îngenuncheat în fața mea.

— Atunci, ține-o tot așa, a spus el.

S-a întrerupt.

— Asta-i ceea ce ne face pe noi doi diferiți. Diferiți de mitul lui *ewu*, diferiți de cei cu care vom avea de-a face în vest. Stăpînire, gîndire și *înțelegere*.

Am mai scuipat niște nisip și l-am lăsat să mă ridice în picioare. Fanasi a dus-o pe Diti în cortul lor. O auzeam suspinînd și pe Fanasi vorbindu-i în șoaptă. Binta ședea în fața cortului, ascultînd cu un aer trist și cu mîinile în poală.

— Știi de ce e Diti așa supărată, a spus Luyu, apropiindu-se de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mine.

— Nu-mi pasă, am răspuns uitîndu-mă în altă parte. Sînt lucruri mai importante de-atît!

— Ar trebui să-ți pese, dacă vrei s-ajungem unde mergem acum, s-a enervat Luyu.

— Luyu, s-a băgat Mwita în vorbă, starea clitorisurilor voastre e măruntă prin comparație.

A arătat către propria-i față.

— Imaginează-ți cum e să fii însemnat în felul ăsta. Indiferent unde-am merge eu și ea, aiureala aia pe care-a vomitat-o Diti, cum că Onyesonwu era obișnuită „să-și ducă traiul ca un animal“, felul ăsta de-a gîndi e-n mintea tuturor, fie ei okeke sau nuru. Ne urăsc la fel de tare cum urăsc deșertul.

Luyu a lăsat privirea în jos și a murmurat:

— Știu.

— Atunci, poartă-te ca atare, s-a răstit Mwita.

Restul zilei a fost tensionată. Atît de tensionată, încît Fanasi și Luyu s-au gîndit că ar fi mai bine să meargă în oraș a doua zi dimineață. Nu era momentul cel mai bun să ne lase pe mine, Diti și Binta singure doar cu Mwita care să ne despartă în caz de bătaie. Dar planul era cel mai bun.

A trecut o oră. Diti și Binta se țineau aproape una de alta, spălînd și cosînd rufe. Fanasi și Mwita ședeau în mijloc, între corturi, ca să ne țină sub supraveghere pe noi, femeile nebune. Mwita îi dădea lui Fanasi lecții de limbă nuru. Se oferise să le învețe și pe Diti, Binta și Luyu. Doar Luyu fusese de acord, într-un tîrziu, să învețe. De la bătaie, Luyu nu se mai clintise de lîngă mine.

— Trebuie să exersezi, i-am spus.

Stăteam lîngă cortul meu, cu fața spre oraș. Încercam s-o învăț

******ebook converter DEMO Watermarks*******

să mediteze.

— Nu cred c-o să fiu vreodată în stare să-mi eliberez mintea de toate gîndurile, a spus ea.

— Așa credeam și eu pe vremuri. Ți s-a-ntîmplat vreodată să te trezești din somn și cîteva secunde să nu știi cine ești?

— Îhî, a făcut Luyu. Mereu mă sperie treaba asta.

— Nu-ți amintești fiindcă ești într-o stare temporară în care te-ai eliberat de toate și singurul lucru care-a mai rămas ești tu. Gîndește-te la cum faci să-ți amintești cine ești cînd se-ntîmplă așa ceva.

— Rememorez diverse lucruri, a spus ea. De pildă, ce-ar trebui să fac în ziua aia sau ce-mi doresc să fac.

Am dat din cap aprobator.

— Da. Îți umpli capul cu gînduri. Uite ceva de toată spaima: Dacă nu te recunoști pe tine însăți, atunci cine e persoana care-ți amintește cine ești?

Luyu s-a holbat la mine cu ochi goi. S-a încruntat.

— Mda, cine-i persoana aia?

Am zîmbit.

— N-am putut să dorm săptămîni întregi după ce mi-a atras atenția Mwita.

— Ai idee cum să ne vindecăm de castitatea noastră forțată? a întrebat ea cîteva clipe mai tîrziu.

— Nu.

Din nou am tăcut amîndouă.

— Îmi pare rău, a spus Luyu după o vreme. Sînt egoistă.

Am oftat.

— Ba nu. Nu ești.

Am clătinat din cap.

— Toate lucrurile astea sînt importante.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Onye, îmi pare rău. Îmi pare rău pentru ce-a zis Diti. Îmi pare rău că tatăl tău…

— Refuz să-l numesc tatăl meu, am spus uitîndu-mă la ea.

— Ai dreptate. Îmi pare rău, a spus Luyu grijulie și a tăcut un moment. El a… a înregistrat. Trebuie s-o fi păstrat.

Am dat din cap că da. Nici nu mă îndoiam că înregistrase. Niciodată nu mă îndoisem.

Am cinat în tăcere și ne-am dus la culcare pe cînd soarele încă mai apunea. Mwita m-a privit cît mi-am despletit părul lung și des. Mi-l simțeam sărat și nisipos după criza de imbecilitate a lui Diti. Voiam să-l perii și să-l împletesc într-o coadă lungă și groasă, pînă găseam ocazia să refac multele cozi subțiri care-mi plăceau.

— Ai de gînd să-l tunzi vreodată? m-a întrebat Mwita pe cînd mă pieptănam.

— Nu. Nici tu să nu ți-l tai.

— Vom vedea, a spus el, trăgîndu-se de părul de pe față. Barba asta chiar îmi place.

— Și mie. Toți bărbații înțelepți își lasă barbă.

Nu puteam să dorm. „Ești obișnuită să-ți duci traiul ca un animal în nisip“, spusese Diti. Vorbele ei mă ardeau pe dinăuntru ca fierea regurgitată. Și apoi felul cum se furișase Binta după ea. Binta nu mai vorbise cu mine de la momentul bătăii. Cu delicatețe, i-am mutat brațul lui Mwita de pe mijlocul meu și m-am furişat de lîngă el. Mi-am legat la loc rapa și am ieșit din cort. I-am auzit pe Luyu sforăind în cortul ei și pe Fanasi respirînd adînc într-al lui. N-am auzit nimic cînd am ajuns la cortul în care stăteau Diti și Binta. M-am uitat înăuntru. Plecaseră. Am înjurat.

— Să ne lăsăm lucrurile aici cît ne ducem după ele, a spus

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Luyu.

M-am lăsat pe vine lîngă pietrele care se răceau și am chibzuit. Chiar își închipuiseră că puteau să se furișeze și să se întoarcă înainte să băgăm de seamă lipsa lor? Sau poate nici nu aveau intenția să se întoarcă. Femei proaste, proaste și idioate, mi-am spus.

Fanasi stătea în picioare cu spatele la noi. Pe cît eram eu de furioasă, pe-atît era Fanasi de îndurerat. Renunțase la atîtea pentru Diti, care nici măcar nu-l luase cu ea.

— Fanasi, i-am spus ridicîndu-mă în picioare, o s-o găsim.

— E încă devreme, a remarcat Mwita. Împachetăm totul, inclusiv lucrurile lui Diti și-ale Bintei, și mergem să le căutăm. După ce le găsim, mergem mai departe, indiferent cît o fi ceasul.

Fanasi a insistat să care cea mai mare parte a lucrurilor lui Diti, dintre cele pe care le lăsase, desigur. Își luase cu ea rucsacul și cîteva mărunțișuri. Mwita ducea cortul strîns al Bintei. Ne-am folosit de luminile orașului ca să ne croim drum peste colinele joase. Mergînd, îi cîntam încet brizei. Apoi m-am oprit din cîntat și am ridicat mîna.

— Șș!

— Ce-i? a șoptit Luyu.

— Stați puțin.

— Am lanterna la-ndemînă, a spus Mwita.

— Nu, așteaptă.

Am tăcut un timp. Apoi:

— Sîntem urmăriți. Nu faceți zgomot. Calm.

Am auzit din nou. Pași vătuiți. Chiar în spatele meu.

— Mwita, lanterna, am cerut.

În momentul în care el a aprins lanterna, Luyu a scos un țipăt strident și a dat fuga în direcția mea. S-a împiedicat și s-a izbit de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mine cu atîta forță, încît m-a dărîmat din picioare.

— E... e... s-a bîlbîit ea, chinuindu-se să se ridice de pe mine și uitîndu-se în urmă.

— Cămile sălbatice, atîta tot, am spus împingînd-o de pe mine și ridicîndu-mă.

— M-a lins pe ureche! a răcnit ea frecîndu-și zdravăn urechea și părul ude leoarcă.

— Îhî, fiindcă transpiri tot timpul și ai nevoie de-o baie, i-am spus. Le place sarea.

Erau trei cămile. Cea din apropierea mea scotea un mormăit jos, din fundul gîtlejului. Luyu s-a cuibărit lîngă mine. Nu prea mai puteam s-o condamn, după ce trecuserăm prin atacul tribului de animale.

— Ține lumina sus, i-am cerut lui Mwita.

Aveau cîte două cocoașe mari, iar blana le era groasă și prăfuită. Erau sănătoase. Cea din dreptul meu a mai mormăit arțăgos și a făcut trei pași amenințători în direcția mea. Luyu a scăpat un urlet și-a șters-o în spatele meu. Eu m-am ținut tare. Cîntatul meu le atrăsese acolo.

— Ce vor? a întrebat Fanasi.

— Șș! i-am spus.

Încet, Mwita s-a mutat în fața mea. Cămila a înaintat spre el, apropiindu-și fața catifelată de a lui și adulmecînd. La fel au făcut și celelalte cămile. Mwita tocmai statornicise în fața cămilelor relația pe care o avea cu mine, iar ele înțeleseseră – masculul protejează femela. El e cel cu care se negociază. Recunosc că era bine să am pe cineva care să pășească în fața mea și să mă protejeze măcar o dată-n viață.

— Au de gînd să călătorească o vreme cu noi, a spus Mwita.

— Mi-am dat seama.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Dar uită-te la ele! a exclamat Luyu. Sînt împuțite și… sălbatice.

L-am auzit pe Fanasi mormăind aprobator.

Am pufnit cu dispreț.

— Uite, de-asta nu cred că sîntem pregătiți să vizităm un oraș. Cînd ești în deșert, trebuie *să fii* în deșert. Accepți să ai nisip în haine, dar nu în păr. Nu te deranjează să te îmbăiezi sub cerul liber. Lași o găleată cu apă de prisos de la stația de captare, să aibă și alte vietăți care ar vrea să bea. Iar cînd alți oameni, *orice* fel de oameni, vor să călătorească împreună cu tine, nu-i respingi decît dacă dau dovadă de cruzime.

Ne-am continuat drumul, de data asta cu un trio de cămile după noi. Am depistat drumul pavat înainte să ajungem la oraș. M-am oprit, trăind un vag déjà vu.

— Aveam șase ani cînd am văzut prima dată un drum pavat. Credeam că fuseseră făcute de uriași. Precum cei din Marea Carte.

— Poate așa și e, a spus Mwita trecînd mai departe pe lîngă mine.

Cămilele nu manifestau nici cea mai vagă curiozitate față de pavaj. Dar, odată ce l-au traversat, s-au oprit. Am apucat cu toții să facem cîțiva pași pînă să ne dăm seama că nu veneau după noi. Se așezaseră și gemeau puternic.

— Haideți, le-am îndemnat. Mergem doar să ne găsim tovarășele.

Cămilele nu s-au clintit din loc.

— Ce crezi, or simți ceva rău? m-a întrebat Mwita.

Am dat din umeri. Iubeam cămilele, dar nu întotdeauna le și înțelegeam purtarea.

— Poate o să ne-aștepte, a spus Fanasi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Sper că nu, a spus Luyu.

— Poate, a spus Mwita.

A pășit spre prima cămilă și, cînd s-a apropiat de ea, toate trei au început să ragă la el, făcîndu-l să sară înapoi.

— Să mergem, am spus. Dacă nu mai sînt aici cînd ne întoarcem, atunci asta e.

Capitolul 32

După cum văzusem în timpul zborului pe deasupra lui cu o noapte în urmă, orașul avea o margine deluroasă. Am intrat prin partea mai netedă, unde erau prăvălii care vindeau tablouri, sculpturi, brățări și sticlă suflată, alături de marfa obișnuită.

— Onyesonwu, pune-ți vălul, a spus Mwita.

Și-a înfășurat și el capul, lăsînd pînza grea, verde, să-i cadă peste față și să-i acopere o bună parte din ea.

— Sper să nu creadă că sîntem bolnavi, am spus, făcînd și eu la fel cu vălul meu galben.

— Măcar să se ferească de noi, a spus Mwita.

Văzînd expresia necăjită de pe fața mea, a adăugat:

— Vom spune că sîntem oameni evlavioși.

Ne-am apropiat de un grup de clădiri mari. Am privit printr-o fereastră și am văzut dulapuri cu cărți.

— Asta o fi biblioteca lor, i-am atras atenția lui Luyu.

— Mda, mă rog, dacă e, atunci au două, a spus ea.

Clădirea din stînga noastră era și ea plină de cărți.

— Ia te uită, a spus Mwita încet, făcînd ochii mari. Sînt oameni înăuntru, chiar și la ora asta tîrzie. Crezi că țin deschis

******ebook converter DEMO Watermarks*******

pentru public?

Orașul se numea Banza, un nume care îmi suna vag familiar. Și exista pe harta lui Mwita. Ne abătuserăm de la traseu, călătorind spre nord-vest în loc de vest.

— Trebuie să fim mai atenți, a conchis Mwita în timp ce stăteam toți și ne uitam la harta lui.

— Ușor de spus, greu de făcut, a zis Luyu. Umblatul devine atît de monoton, încît pierzi drumul. Îmi dau seama cum s-a-ntîmplat.

Cîțiva trecători s-au uitat la noi oarecum interesați, dar atîta tot. M-am mai relaxat puțin. Totuși, era vizibil că nu eram de prin partea locului. Pe cînd hainele noastre erau compuse din văluri, pantaloni și rochii lungi și unduioase, oamenii aceștia purtau îmbrăcăminte mai strîmtă și pînzeturi înfășurate strîns în jurul capului.

Femeile purtau inele de argint în nas și jumătăți de rochii lungi și strîmte, evazate la poale, care se numeau fuste. Mai purtau și bluze fără mîneci, arătîndu-și brațele și umerii. Cele mai multe dintre fustele, bluzele și acoperămintele de cap ale femeilor aveau culori și imprimeuri discordante. Bărbații purtau pantaloni înguști și caftane strîmte la fel de țipătoare. Am căutat timp de o oră și ne-am pomenit în piața centrală. Era aglomerată, cu toate că trecuse de zece seara.

Banza era un oraș okeke însuflețit de artă și de cultură. Nu era vechi ca Jwahirul. Rănile Banzei erau proaspete. Odată cu trecerea anilor, Banza învățase să folosească răul pentru a crea binele. Fondatorii orașului își transformaseră suferința în artă, iar realizarea și vînzarea ei deveniseră miezul culturii din Banza.

— Orașul ăsta doarme vreodată? a întrebat Luyu.

— Au mințile prea active, i-am răspuns.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Cred că toți de-aici sînt nebuni, a spus Mwita.

Am întrebat în jur de Diti și Binta. De fapt, Fanasi și Luyu au pus întrebările. Eu și Mwita am stat în spatele lor, încercînd să ne ascundem fețele de *ewu*.

— Foarte drăguțe și îmbrăcate ca niște femei evlavioase? l-a întrebat un bărbat pe Fanasi. Le-am văzut. Sînt pe-aici pe undeva.

— Fete proaste, i-a spus o femeie lui Fanasi, apoi a rîs. Au cumpărat de la mine niște vin de palmier. Umblau vreo zece bărbați după ele.

După toate aparențele, Diti și Binta se distrau de minune. Am cumpărat și noi niște pîine, mirodenii, săpun și carne uscată. Am rugat-o pe Luyu să-mi cumpere un sac de sare.

— Pentru ce? a întrebat ea. Avem destulă.

— Pentru cămile, dacă mai sînt acolo.

Luyu a dat ochii peste cap.

— Puțin probabil.

— Știu, am spus.

Am mai pus-o să cumpere și două mănunchiuri de vernonia. Cămilelor le plac lucrurile amărui și sărate. Mwita l-a pus pe Fanasi să-mi cumpere o rapa albastră. Iar Fanasi i-a cumpărat lui Diti o scobitoare făcută dintr-un os de vietate necunoscută. Luyu a cumpărat ceva care mi-a dat fiori pe șira spinării. Am ajuns la fața locului pe cînd ea tocmai isprăvea tocmeala cu o bătrînă care vindea micul obiect de argint. Femeia avea un coș întreg plin cu astfel de obiecte.

— Ți-l vînd la prețul ăsta numai fiindcă îmi place de tine, i-a spus femeia.

— Mulțumesc, a răspuns Luyu și a zîmbit cu gura pînă la urechi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu sînteți de pe-aici, nu-i așa?

— Nu. Venim de departe, dinspre est. Jwahir.

Femeia a dat din cap.

— E frumos acolo, așa am auzit. Dar ce de haine purtați!

Luyu a rîs.

— Știi să folosești un portabil? a întrebat femeia.

Luyu a clătinat din cap în semn că nu.

— Te rog, arată-mi.

Am urmărit-o pe femeie explicîndu-i cum să deschidă pe portabil fișierul audio cu Marea Carte și să facă dispozitivul să-i spună starea vremii. Dar cînd a apăsat un buton din partea de jos și a dat la iveală ochiul camerei, a trebuit s-o întreb:

— Luyu, pentru ce cumperi asta?

— O clipă, a spus ea, bătîndu-mă ușor pe obraz.

Bătrîna m-a fulgerat cu o privire suspicioasă.

— Ai văzut cumva două fete îmbrăcate ca noi? a întrebat-o repede Luyu.

Ochii bătrînei au mai stăruit un moment asupra mea.

— Călătorește și ea cu voi? a întrebat arătînd spre mine

— Da, a spus Luyu zîmbind către mine. E prietena mea cea mai bună.

Femeia s-a întunecat la față.

— Atunci, o să mă rog la Ani pentru tine. Pentru amîndouă. Nu știu cum stă treaba cu ea, dar tu pari o fată curată și cumsecade.

— Te rog, a insistat Luyu. Unde le-ai văzut pe fetele alea două?

— Trebuia să-mi dau seama. Fetele alea atrăgeau bărbații ca magnetul.

S-a uitat fioros la mine, cu aerul că ar fi vrut să scuipe. I-am susținut privirea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Încearcă la Taverna Norul Alb.

— Așa o femeie bătrînă ar trebui să fie mai înțeleaptă, am bombănit către Luyu pe cînd mergeam în urma lui Fanasi și Mwita, pe lîngă ultimele standuri din piață, către clădirea micuță, al cărei interior strălucea de o lumină intensă.

— Nu te mai gîndi la ea, a spus Luyu.

Și-a scos portabilul.

— Uite-aici.

A apăsat un buton din lateral și aparatul a scos un țiuit plăcut. L-a întors și o ușiță din partea de jos a glisat dezvăluind un ecran.

— O hartă, a spus Luyu.

Portabilul a țiuit din nou.

— Ia uite-aici.

Ținîndu-l în palmă, pe ecran s-a aprins imaginea albă a unei hărți. Se rotea ca să mențină direcția bună de fiecare dată cînd se mișca Luyu. Dacă era o hartă corectă, și mi se părea a fi, atunci era cu mult mai detaliată decît cea pe care o avea Mwita.

— Vezi linia portocalie? a întrebat Luyu. Femeia a programat harta să ne arate drumul de la Jwahir pînă în Vest dacă mergem drept într-acolo. Ne-am abătut cu aproape cinci kilometri. Și vezi aici? Dacă apeși butonul ăsta, începe să ne urmărească traseul. Țiuie dacă ajungem să ne abatem prea mult de la curs.

Linia atingea Regatul Celor Șapte Rîuri, în special un oraș de pe al cincilea rîu, numit Durfa. M-am încruntat. Satul mamei nu era departe de el. Oare avusese habar că se îndrepta direct către est?

— Cine crezi c-a făcut harta? am întrebat.

Luyu a dat din umeri.

— Nici femeia nu știa.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Mă rog, sper că n-a fost un nuru, am spus. Îți poți imagina cum ar fi să aibă localizarea exactă a atîtor orașe okeke?

— Nu-și vor părăsi niciodată scumpele lor rîuri, a spus Luyu. Nici măcar ca să ia sclavi, să violeze și să omoare alți okeke.

Nu bag mîna-n foc că-i așa, mi-am spus.

Le-am dibuit de cum am intrat în tavernă. Binta stătea în poala unui tînăr, ținînd în mînă un pahar roșu cu vin de palmier, cu partea de sus a rochiei pe jumătate desfăcută. Bărbatul îi șoptea în ureche, ciupindu-i cu o mînă sfîrcul dezgolit. Binta i-a dat mîna deoparte, apoi s-a răzgîndit și i-a mutat-o la loc. Un altul cînta la chitară serenade pline de pasiune. Da, sfioasa de Binta. Diti ședea în mijlocul unui grup de șapte bărbați care îi sorbeau fiecare cuvînt. Și ea avea un pahar cu vin de palmier.

— Am venit de departe și mergem și mai departe, spunea Diti, îngînat. N-o să-i lăsăm pe ai noștri să tot moară. Vrem să-i punem capăt. Ne pricepem să luptăm.

— Tu și care armată? a întrebat un bărbat.

Au rîs toți.

— Voi astea două făpturi minunate aveți măcar pe cineva să vă conducă?

Diti a rînjit, clătinîndu-se ușor.

— O femeie *ewu* urîtă.

Apoi a rîs în hohote.

— Așadar, două fete urmează o prostituată către vest ca să salveze poporul okeke, a rîs unul dintre bărbați. Oho, fetele astea din Jwahir sînt și mai bune decît povestitoarea aia cu țîțe mari!

— Diti! a strigat Fanasi, intrînd cu pași mari.

Ea a încercat să se ridice, dar s-a împleticit și a căzut în brațele unui bărbat. El a ajutat-o să stea în picioare, ținînd-o bine ca să i-o prezinte lui Fanasi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Asta-i a ta, vasăzică? a întrebat bărbatul.

Fanasi a luat-o pe Diti de braț.

— Ce faci?

— Mă distrez! i-a strigat ea, smulgîndu-și brațul din mîna lui.

— Aveam de gînd să ne-ntoarcem de dimineață, a spus Binta, trăgîndu-și repede partea de sus a rochiei ca să se acopere.

Îmi era atît de foame, încît m-am întors și am ieșit pe ușă.

— Nu pleca prea departe, a spus Mwita în urma mea.

Știa că nu e cazul să vină după mine.

Am ieși în bezna nopții, briza împingîndu-mi vălul pe spate chiar în fața unui grup de tineri. Fumau ceva ce mirosea a foc-dulce. Trabucuri cu sevă de cactus roșcat. În Jwahir, nu erau deloc privite cu ochi buni. Îți slăbeau fibra morală, îți iuțeau pasul și îți împuțeau respirația. Mi-am prins vălul și l-am tras înapoi.

— Femeie *ewu* uriașă, a spus bărbatul care se afla mai aproape de mine.

Era cel mai înalt dintre cei patru, aproape cît mine de înalt.

— Nu te-am mai văzut pe-aici.

— N-am mai fost pe-aici niciodată, am răspuns.

— De ce-ți ascunzi fața? a întrebat altul, aranjîndu-și ținuta.

Pantalonii lui păreau mult prea strîmți pentru pulpele lui groase. Toți patru au pășit către mine, curioși. Cel înalt care mă făcuse uriașă s-a sprijinit de zidul clădirii în dreptul meu, aşezîndu-se între mine și ușa tavernei.

— Asta-mi place să port.

— Credeam că femeile *ewu* preferă să nu poarte nimic-nimicuța.

Cel care spusese asta își purta părul împletit în codițe lungi și negre.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Credeam că voi și soarele sînteți frați.

— Ia vino să mă distrezi, a spus cel înalt, luîndu-mă de braț. Ești cea mai înaltă femeie pe care am văzut-o vreodată.

M-am holbat la el luată prin surprindere și m-am încruntat.

— Poftim?

— Te plătesc, firește, a spus el. Nu-i nevoie să ceri. Știm cu ce te îndeletnicești.

— Poți să mă distrezi și pe mine după el, a spus unul care nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani.

— Eu eram aici înainte de voi amîndoi, a spus grasul. Pe mine mă distrează primul.

S-a uitat la mine.

— Și am mai mulți bani.

— O să te spun neveste-tii dacă nu mă lași pe mine primul, a spus tînărul.

— N-ai decît, s-a răstit grasul.

În Jwahir, *ewu* erau ostracizați. În Banza, femeile *ewu* erau prostituate. Oriunde m-aș fi dus, nu era bine nicăieri.

— Sînt o femeie evlavioasă, le-am declarat, păstrîndu-mi vocea egală. Nu distrez pe nimeni. Sînt și voi rămîne neatinsă.

— Tot respectul nostru, cucoană, a spus cel înalt. Nu-i nevoie să fie contact sexual. Poți să-ți folosești gura și să ne lași să-ți punem mîna pe sîni. O să te plătim bine pentru…

— Taci din gură, m-am răstit la el. Nu sînt de pe-aici. Nu sînt prostituată. Lăsați-mă în pace.

O înlănţuire de vorbe nerostite a circulat de la unul la altul. S-au privit în ochi și gurile lor au schițat zîmbete răutăcioase. Mîinile au părăsit buzunarele în care își țineau banii. *Ah, Ani, apără-mă*, mi-am spus.

Au țîșnit toți în același timp. M-am luptat, pocnindu-l pe unul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

în figură, apucîndu-l pe altul de testicule și strîngînd cît puteam de tare. Trebuia doar să răzbesc pînă la ușă ca să mă vadă ceilalți.

Cel înalt m-a înșfăcat. Era prea multă gălăgie în interiorul tavernei și mi s-a tăiat respirația înainte de-a apuca să strig. Am izbit cu pumnii, am zgîriat și am lovit cu picioarele. Am fost răsplătită cu gemete și blesteme cînd mi-am atins ținta. Dar ei erau patru. Cel cu codițe împletite m-a tras de coada groasă și am căzut pe spate. Apoi au început să mă tîrască de lîngă ușă. Da, chiar și cel tînăr. Ținîndu-mă de coadă, m-am uitat în jur speriată. Mai era lume prin preajmă.

— Hei! am strigat la o femeie care stătea pur și simplu și se uita. Ajutor! Ajută-mă, *o*!

Dar nu m-a ajutat. Mai erau cîțiva oameni care făceau același lucru, stăteau și se uitau. În acest încîntător oraș al artei și al culturii, oamenii nu făceau nimic cînd o femeie *ewu* era tîrîtă pe o alee întunecoasă și violată.

Asta s-a întîmplat cu mama, mi-am spus. *Și cu Binta. Și cu nenumărate alte femei okeke. Femei. Moarte umblătoare*. Creștea în mine o furie tot mai mare.

Eu eram bricolerul, cel care folosește orice are la dispoziție ca să facă ceea ce trebuie să facă, și așa am făcut. Mi-am deschis în minte trusa Bushcraft și am evaluat Punctele Mistice. Punctul Uwa, lumea fizică. Se simțea o briză slabă.

M-au ținut cu fața în țărînă, mi-au sfîşiat hainele și și-au scos penisurile. M-am concentrat. Vîntul s-a întețit. „Schimbarea vremii are consecințe“, mă învățase Aro. „Chiar și în locuri mici.“ Dar nu-mi păsa de asta în acel moment. Cînd sînt supărată-foc, cînd văd negru în faţa ochilor, toate lucrurile devin simple și lesnicioase.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ei au băgat de seamă vîntul și mi-au dat drumul. Puștiul a țipat, cel înalt s-a holbat, cel gras a încercat să-și sape o groapă în care să se tîrască, iar cel cu codițe împletite s-a tras de păr, cuprins de groază. Vîntul îi țintuia pe toți la pămînt. Mie nu mi-a făcut nimic mai mult decît să-mi fluture coada și hainele slobode în jurul trupului. M-am ridicat și m-am uitat de sus la ei. Am adunat vîntul, cenușiu și negru în mîinile mele, și l-am strîns laolaltă, întinzîndu-l sub forma unei pîlnii. Am vrut să-l înfig în fiecare dintre acei bărbați, așa cum fiecare dintre ei voia să-și înfigă penisul în mine.

— Onyesonwu! Nu!

Vocea lui Mwita a răsunat de parcă aruncase cu ea în mine.

Am ridicat privirea.

— Uită-te la mine! am urlat. Uite ce voiau să-mi facă!

Vîntul îl împiedica pe Mwita să înainteze.

— Adu-ți aminte! mi-a strigat el. Noi nu sîntem așa. Fără violență! Asta ne deosebește de ei!

Am început să tremur, în timp ce furia mi se retrăgea și luciditatea îi lua locul. Fără orbirea mîniei, înțelegeam limpede că îmi doream să-i ucid pe oamenii aceia, care se chirceau la pămînt. Îngroziți de mine. M-am uitat la lumea care se adunase. M-am uitat la Binta, Luyu, Diti și la Fanasi, care stăteau cu toții acolo. Am refuzat să mă uit la Mwita. Am ațintit sulița de vînt negru și urlător către cel tînăr.

— Onyesonwu, m-a implorat Mwita. Ai încredere în mine. Doar atît, ai *încredere* în mine. Te rog!

Am strîns din buze. Mi-am amintit cum fusese prima dată cînd l-am văzut pe Mwita. Cînd mi-a spus să sar din copac după ce mă transformasem fără știrea mea în pasăre. Nu reușisem să-i văd fața, nu știam cine e, dar chiar și atunci aveam încredere în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

el. Am azvîrlit sulița, care a căscat ditamai gaura lîngă atacatorul cel tînăr. Atunci mi-a venit ideea. M-am preschimbat. În Marea Carte apare cea mai îngrozitoare dintre creaturi. Vorbește doar prin cimilituri, iar în povești, deși nu ucide niciodată, oamenii se tem de ea mai rău decît de moarte.

M-am preschimbat în sfinx. Aveam trupul unei pisici de nisip uriașe și viguroase, dar capul rămăsese al meu. Era prima dată cînd foloseam o formă care îmi era cunoscută, o modificam și păstram în același timp o parte din mine. Bărbații au ridicat privirea spre mine și au urlat. S-au ploconit adînc la pămînt. Privitorii au răcnit și ei, fugind care încotro.

— Data viitoare cînd mai vreți să atacați o femeie *ewu*, să vă gîndiți la numele meu: Onyesonwu! am urlat șfichiuind către ei din coada groasă. Și să vă temeți pentru viața voastră!

— Onyesonwu? a întrebat unul dintre bărbați, făcînd ochii mari. Aaaa! Vrăjitoarea din Jwahir care poate să învie morții? Iertare! Iertare!

Și-a lipit fața de țărînă. Cel tînăr s-a pus pe plîns. Ceilalți şi-au bolborosit regretele.

— N-am știut.

— Am fumat prea mult.

— Te rugăm!

Încruntată, m-am preschimbat la loc.

— De unde-ați auzit de mine?

— Vorbeau călătorii de tine, *ada-m*, a spus unul dintre ei.

Mwita a făcut un pas în față.

— Plecați de-aici toți, pînă nu vă omor cu mîna mea!

Tremura și el la fel ca mine. După ce au șters-o de acolo, Mwita a dat fuga la mine.

— Unde te-au rănit?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Stăteam acolo pur și simplu, în vreme ce Mwita îmi aduna hainele pe trup și mă atingea blînd pe față. Ceilalți s-au strîns tăcuți în jurul meu.

— Scuzați-mă, a spus o femeie.

Era cam de vîrsta mea și, ca multe alte femei, avea un inel de argint în nas. Îmi părea vag cunoscută.

— Ce-i? am întrebat sec.

Femeia a făcut un pas înapoi, iar eu am simțit o satisfacție adîncă.

— Eu… ei, voiam doar… voiam să-mi cer iertare pentru… pentru asta, a spus ea.

— De ce?

M-am încruntat, dîndu-mi seama unde o mai văzusem.

— Stăteai și tu acolo ca toți ceilalți. Te-am văzut.

A mai făcut un pas înapoi. Îmi venea s-o scuip și pe urmă să-i sfîşii fața cu unghiile. Mwita și-a strîns mai bine brațul în jurul taliei mele. Luyu a țîțîit cu zgomot și a murmurat ceva, iar pe Fanasi l-am auzit spunînd „Hai să mergem“. Binta a icnit gata să vomite.

— Îmi pare rău, a spus femeia. N-am știut că tu ești Onyesonwu.

— Și ce, dacă eram orice altă femeie *ewu*, ar fi fost în regulă?

— Femeile *ewu* sînt prostituate, a spus ea informativ. Au un bordel în Hometown, se numește Părul Caprei. Hometown e partea rezidențială a Banzei, unde locuim noi toți. Ele vin aici din vest. N-ai auzit niciodată de Banza?

— Nu.

Și am tăcut, avînd din nou senzația că mai auzisem cîndva de Banza. Am oftat, scîrbită de tot locul acela.

— Vă implor. Duceți-vă la casa de pe deal, a spus femeia,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

uitîndu-se la mine și apoi la Mwita. Vă rog. Nu așa vreau să vă rămînă Banza în amintire.

— Nu ne pasă ce vrei tu, a spus Mwita.

Femeia a lăsat privirea în jos și a continuat să implore.

— Te rog. Onyesonwu e respectată aici. Du-te la casa de pe deal. Ei pot să-ți vindece rănile și…

— *Eu* pot să-i vindec rănile, a întrerupt-o Mwita.

— Pe deal? am întrebat, uitîndu-mă într-acolo.

Femeia s-a luminat la față.

— Da, în vîrf. Vor fi tare bucuroși să te vadă.

Capitolul 33

— Nu-i nevoie să facem asta, a spus Diti.

— Mai taci, m-am răstit la ea.

Din punctul meu de vedere, ceea ce mi se întîmplase era vina ei și a Bintei în aceeași măsură în care era vina acelor bărbați.

Ne-am întors în piață. Era aproape unu noaptea și oamenii începeau în sfîrșit să-și strîngă mărfurile. Din fericire, prăvălia unei femei care vindea rape era încă deschisă. Vestea despre cele petrecute circula cu iuțeală. La vremea cînd am ajuns în piață, toată lumea știa cine sunt și ce păţiseră bărbaților care încercaseră să-mi facă „oferte“ de „distracție“.

Vînzătoarea mi-a dăruit o minunată rapa multicoloră din material gros, tratat cu gel termic ca să rămînă răcoros în arșiță. A refuzat să-mi ia banii, insistînd că nu vrea să aibă necazuri. Mi-a mai dat și o bluză asortată făcută din același material. Mi-am pus minunatele veșminte și am aruncat hainele sfîșiate. După

******ebook converter DEMO Watermarks*******

stilul din Banza, ambele piese îmi veneau strîmte pe corp, accentuîndu-mi sînii și șoldurile.

De unde știau oamenii aceștia că pot să readuc lucruri la viață? Poate că Diti, Luyu și Binta ghiciseră că am capacitatea de a face asta, dar nu cunoșteau detaliile. Nici măcar lui Mwita nu-i povestisem despre ziua în care făcusem capra să învie. Nu-i spusesem nici despre cum mă pusese Aro să aduc înapoi la viață o cămilă care murise recent.

După aceea, Aro mă dusese în brațe pînă în coliba lui Mwita. Eram într-o semicomă. Cămila murise de o oră, ceea ce însemna că aveam cale lungă de mers pe urmele spiritului ei ca să-l aduc înapoi. Mwita nu mi-a povestit niciodată ce i-a spus lui Aro după ce m-a văzut sau ce-a făcut ca să mă readucă în simțiri. Dar nici n-a mai vorbit cu Aro o lună întreagă după ce mi-am revenit.

De atunci, mai adusesem la viață un șoarece, două păsări și un cîine. De fiecare dată era tot mai ușor. În oricare dintre aceste situații era posibil să mă fi văzut cineva, mai ales cînd cu cîinele. Îl găsisem zăcînd pe stradă. Un trupușor cu blană cafenie. Încă mai era cald, deci n-aveam timp să-l duc într-un loc ferit. L-am vindecat chiar acolo. S-a ridicat, mi-a lins mîna și a fugit, presupun că acasă. Apoi m-am dus și eu acasă și am vomitat păr de cîine și sînge.

Cînd am ajuns în vîrful celui mai înalt deal, eram rupți de oboseală. Casa avea două niveluri, era mare și simplă. Apropiindu-ne, am simțit miros de esențe parfumate și am auzit oameni cîntînd.

— Evlavioși, a spus Fanasi.

Tot el a ciocănit la ușă. Cîntatul dinăuntru s-a oprit și s-au auzit pași. Ușa s-a deschis. Imediat ce am văzut chipul din prag, mi-am amintit unde auzisem numele Banza. Probabil că și Luyu,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Binta și Diti și-au dat seama, fiindcă le-am auzit icnind uimite.

Era înalt și cu tenul oacheș, la fel ca ada. Acesta era jumătate din secretul cel mai întunecat al adei. „N-au venit niciodată să mă vadă“, spusese ea.

— Fanta, am rostit.

Ah, da, încă îmi aminteam cum îi chema pe gemenii adei.

— Unde-i soră-ta, Nuumu?

El m-a fixat cu privirea cîteva clipe lungi.

— Cine ești? m-a întrebat.

— Mă numesc Onyesonwu.

A făcut ochii mari și, fără ezitare, m-a luat de mînă și m-a tras înăuntru, spunînd:

— Pe-aici, mergem la ea.

Femeia care ne îndemnase să mergem la casa de pe deal era o capră egoistă. Nu ne îndrumase într-acolo din compasiune. După cum știți, gemenii aduc noroc. Banza era un oraș mic și avea problemele lui, dar cunoștea o stare de relativă fericire și prosperitate. Acum însă, unul dintre gemenii săi era bolnav. Fanta ne-a condus prin camera principală, care mirosea a coptură dulce și a copiii care o mîncaseră acolo.

— Aici îi învățăm pe copii, a spus Fanta plin de elan. Le place tare mult aici, dar de soră-mea le place și mai mult.

Am urcat în urma lui cîteva trepte și am pătruns într-un hol, oprindu-ne în fața unei uși închise, pe care erau pictați copaci. Un codru mitologic des. Era superb. Printre copaci erau ochi, unii mici, alții mari, albaștri, căprui, galbeni.

— Doar ea, i s-a adresat el lui Mwita.

Mwita a încuviințat dînd din cap.

— Noi o să așteptăm aici.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— E o cameră mai încolo pe hol, a spus Fanta. Vezi unde-i lumina aprinsă?

I-am urmărit împreună cu Fanta pînă au intrat în cameră. Mwita s-a oprit un moment și s-a uitat în ochii mei. Am dat din cap.

— Nu-ți face griji, i-am spus.

— Nu-mi fac. Fanta, să vii după mine dacă ai nevoie.

Intrarea în casa adei era precum mersul pe fundul unui lac. Pătrunderea în camera fiicei adei era precum intrarea într-o pădure – un loc în care nu mai fusesem niciodată, nici măcar în viziuni. La fel ca ușa, pereții erau și ei pictați de sus pînă jos cu tufișuri, copaci și diverse plante. M-am apropiat de patul ei și m-am încruntat. Ceva nu era în regulă cu poziția în care era întinsă. Îi auzeam respirația: superficială, zgomotoasă, dificilă.

— Surioară, ea e Onyesonwu, vrăjitoarea din Est, a spus Fanta.

Ochii ei s-au făcut mari și respirația i s-a îngreunat.

— E tîrziu, am spus. Îmi pare rău.

Ea a gesticulat cu o mînă tremurătoare și a rostit cu voce hîrîită:

— Numele meu… este Nuumu.

Am pășit mai aproape. Semăna cu ada la fel de mult ca fratele ei. Dar era ceva în neregulă cu ea. De parcă torsul îi era într-un loc și șoldurile în altul. A zîmbit la privirea mea scrutătoare, șuierînd zgomotos din plămîni.

— Haide.

Am înțeles cînd m-am apropiat. Șira spinării îi era sucită. Sucită ca un șarpe în timpul deplasării. Nu putea să respire cum trebuie pentru că plămînii îi erau striviți de curbura agresivă a coloanei.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— N-am… fost mereu… așa, a spus Nuumu.

— Du-te după Mwita, i-am cerut lui Fanta.

— De ce?

— Se pricepe mai bine să vindece decît mine, i-am răspuns răstit.

După plecarea lui, m-am întors spre Nuumu.

— Am ajuns în orașul vostru acum cîteva ore. Căutam două fete din grupul nostru. Le-am găsit într-o tavernă, unde patru bărbați au încercat să mă violeze fiindcă sînt *ewu*. O femeie ne-a implorat să venim aici. Am sperat la mîncare, odihnă și un tratament împăciuitor. N-am venit să te vindecăm pe tine.

— V-am… cerut eu… să mă vindecați?

— Nu cu atîtea cuvinte, am spus.

Mi-am masat fruntea. Totul era o zăpăceală. În mintea mea era o zăpăceală.

— Îmi… pa… pare rău… a spus Nuumu. Toți… ne naștem… împovărați. U… unii dintre noi… mai mult decît… alții.

Au intrat Mwita și Fanta. Mwita s-a uitat la pereți, apoi la Nuumu.

— El e Mwita, l-am prezentat.

— Îmi dai voie? a întrebat-o Mwita pe Nuumu.

Ea a dat din cap afirmativ. El a ajutat-o cu grijă să se ridice în capul oaselor, i-a ascultat pieptul și s-a uitat la spatele ei.

— Îți simți picioarele?

— Da.

— De cîtă vreme ești așa?

— De la… treisprezece ani, a spus ea. Dar s-a… înrăutățit… cu timpul.

— Mereu i-a trebuit baston ca să meargă, a spus Fanta. O știa lumea că-i adusă de spate, dar abia de curînd a căzut la pat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Scolioză, a spus Mwita. Curbarea coloanei. E ereditară, dar asta nu explică boala întotdeauna. E mai comună la fete, dar li se-ntîmplă și băieților. Nuumu, mereu ai fost slabă?

— Da, a spus ea.

— Tinde să-i afecteze mai grav pe cei slabi, a spus Mwita. Respiri așa din cauză că plămînii tăi sînt comprimați.

M-am uitat la Mwita și am știut tot ce trebuia să știu. Fata avea să moară. Curînd.

— Vreau să vorbesc cu Onyesonwu, a spus el, luîndu-mă de mînă și conducîndu-mă afară.

Odată ajunși pe hol, mi-a spus cu voce joasă:

— E condamnată.

— Asta dacă nu…

— Nu știi ce consecințe vor fi. Și, în definitiv, cine-s oamenii ăștia?

Am stat amîndoi în tăcere cîteva clipe.

— Tu ești cel care-mi spune mereu să am încredere, i-am zis după o vreme. Nu crezi c-am fost călăuziți încoace? Ăștia sînt copiii *adei*.

Mwita s-a încruntat și a clătinat din cap.

— N-a făcut nici un copil cu Aro.

Am pufnit cu dispreț.

— Ce-ți spun ochii? Seamănă perfect cu ea. Și *chiar* a făcut copii. Cînd avea cincisprezece ani, un puștan prost a lăsat-o gravidă. Mi-a povestit despre asta. Părinții ei au trimis-o la Banza să-i nască. Gemeni.

M-am întors în cameră.

— Fanta, trebuie s-o ducem afară pentru treaba asta, i-am spus.

M-a privit pe sub sprîncene.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ce tot…

— Știi cine sînt, l-am întrerupt. Nu pune întrebări. Numai afară pot s-o fac.

Mwita și Fanasi au dat o mînă de ajutor, iar Diti, Luyu și Binta au ieșit în urma lor, temîndu-se să întrebe ce se petrece. Vederea femeii cu trupul răsucit era de-ajuns ca să le închidă gura.

— Puneți-o aici, le-am spus arătînd locul de lîngă un palmier. Direct pe jos.

A gemut cînd au întins-o acolo. Am îngenuncheat lîngă ea. Deja începeam să simt.

— Dați-vă înapoi, le-am cerut celorlalți.

Lui Nuumu i-am spus:

— S-ar putea să doară.

Am început să trag toată energia din jurul meu. Era bine că-i aveam pe ceilalți atît de aproape și atît de speriați. Era bine că fratele ei era atît de îngrijorat și de iubitor. Era bine să-l am și pe Mwita acolo, preocupat numai și numai de binele meu. Am luat din toate acestea. Am adunat cît am putut din orașul adormit. Erau frați certîndu-se în apropiere. Erau cinci cupluri care făceau dragoste, unul dintre ele compus din două femei care se iubeau și se urau în același timp. Era un copilaș care tocmai se trezise, plîngea şi era flămînd. *Oare pot s-o fac?* m-am întrebat. *Trebuie*.

Cînd am absorbit destul, am folosit asta ca să mă ajute să dezgrop din pămînt cît de multă energie puteam. Existau mereu rezerve care să înlocuiască ceea ce luam. Am simțit căldura răspîndindu-mi-se prin trup, în mîini. Mi-am pus palmele pe pieptul lui Nuumu. Ea a țipat, iar eu am scos un zgomot gutural, mușcîndu-mi buza de jos și luptîndu-mă să-mi țin mîinile nemișcate. Trupul său a început să se întoarcă lent. Simțeam

******ebook converter DEMO Watermarks*******

durerea ei în propria mea coloană vertebrală. Mi s-au umezit ochii. *Ține-te bine!* mi-am spus. *Pînă e gata!* Mi-am simțit șira curbîndu-se într-o parte și în cealaltă. Mi s-a tăiat respirația. Iar în acel moment am avut o revelație. *Știu exact cum să desfac jujul de Unsprezece Ani al lui Diti, Luyu și Binta!* Am pus informația la păstrare într-un colț al minții.

— Ține-o bine, mi-am șoptit.

Dacă mi-aș fi mișcat palmele, ar fi izbucnit din mine o undă de șoc și coloana ei vertebrală ar fi rămas curbată. Mi se răceau mîinile. Venise momentul să le ridic. Mă pregăteam s-o fac. Atunci mi-a vorbit Nuumu. Nu cu glasul. Nu ne trebuia așa ceva. Eram conectate ca un singur trup. A fost nevoie de un curaj enorm ca să recunoască ceea ce a recunoscut față de ea, față de mine. Mi-am coborît privirea asupra ei. Avea buzele uscate, crăpate, ochii îi erau injectați, pielea întunecată își pierduse strălucirea.

— Nu știu cum, am spus, cu fața udă de lacrimi.

Dar știam. Dacă știam cum să dau viață, știam și cum s-o iau. I-am susținut privirea încă o clipă. Și apoi am făcut-o. Mi-am folosit mîinile-spirit ca să ajung în interiorul ei, nu în pămînt. *Verde verde verde verde!* Atît era în gîndurile mele pe cînd trăgeam verdele afară din ea. *Verde!*

— Ce face? l-am auzit pe fratele lui Nuumu țipînd.

Dar nu s-a apropiat de noi. Nu știu ce s-ar fi întîmplat dacă venea. Am tras și mai tare, pînă am simțit ceva plesnind și altceva începînd să se sfîșie. Spiritul ei a cedat în sfîrșit. A săgetat din mîinile mele în aer cu un țipăt strident de voioșie. Fanta s-a pus iar pe urlat. De data asta a venit în fugă.

Cerul era un vîrtej de culori, în cea mai mare parte verde. Sălbăticia. Spiritul lui Nuumu îl străbătea drept în sus. Mă

******ebook converter DEMO Watermarks*******

întrebam cînd aveam să se întoarcă. Uneori veneau înapoi, alteori nu mai veneau. Tata ne părăsise de cîteva săptămîni pe mama și pe mine cînd s-a întors să mă călăuzească, în timpul inițierii mele. Și nici măcar atunci n-a rămas multă vreme. Fără să mă mișc, m-am smuls prin simpla voință din sălbăticie, înapoindu-mă în lumea fizică tocmai pe cînd pumnul lui Fanta lua contact cu pieptul meu, aruncîndu-mă pe spate. Mwita l-a tras pe Fanta înapoi. Mîna mi-a fost smulsă de pe pieptul lui Nuumu, lăsînd o amprentă palmară din mucus uscat.

— Ai omorît-o! a răcnit Fanta.

S-a uitat la trupul lui Nuumu și a suspinat atît de tare, de-am crezut că mi se sfărîmă tot trupul. Diti, Binta și Luyu m-au ajutat să mă ridic în șezut.

— Aș fi putut s-o vindec, am spus, plîngînd cu sughițuri și tremurînd din toate încheieturile. Aș fi putut.

— Atunci, de ce n-ai vindecat-o?! a strigat Fanta, smulgîndu-și brațul din strînsoarea lui Mwita.

— Eu nu sînt nimic, am hohotit. Nu-mi pasă ce mi-ar fi făcut mie. La ce altceva sînt bună? Aș fi putut s-o vindec!

Îmi pulsau tîmplele sub ploaia de pietre-fantomă care îmi izbeau capul. Doar prietenele mele mă țineau să nu mă bălăcesc în țărînă, ca o făptură josnică ce mă simțeam. Josnică precum gîndacii cenușii aducători de boală și moarte din Marea Carte, care veneau după copilașii celor care făcuseră lucruri îngrozitoare.

— Atunci, de ce n-ai vindecat-o? a întrebat iar Fanta.

Se vlăguise, așa că Mwita i-a dat drumul. A îmbrățișat trupul inert al surorii sale, care începea să se răcească.

— N-a vrut… n-a vrut să mă *lase*, am șoptit, frecîndu-mi pieptul. Ar fi trebuit s-o vindec chiar și-așa, dar nu mi-a dat voie

******ebook converter DEMO Watermarks*******

să mă gîndesc să fac asta. A fost alegerea ei. Asta-i tot.

Faptele mele erau o monstruozitate în ordinea firească a lucrurilor, deși acum, cîteva săptămîni mai tîrziu, înțeleg că așa a fost cel mai bine. Consecința imediată a faptelor mele a fost povara unei amărăciuni aproape insuportabile. Îmi venea să-mi sfîşii pielea cu unghiile, să-mi scot ochii, să mă omor. Am plîns și am suspinat, rușinată de mama, dezgustată de mine însămi, dorindu-mi ca tatăl meu biologic să-mi șteargă în sfîrșit de pe fața pămîntului trupul, aducerea-aminte și spiritul. Cînd a trecut, a fost ca și cum s-a ridicat un văl negru, gros și rău-mirositor.

Am stat așa cu toții cîteva minute, Fanta plîngînd peste trupul surorii sale, Mwita bătîndu-l ușor pe umăr pe Fanta, eu zăcînd istovită pe pămînt, iar ceilalți uitîndu-se lung. Încet, Fanta a ridicat capul și m-a privit cu ochi umflați.

— Ești malefică, a spus el. Fie ca blestemele lui Ani să cadă pe tot ce ai mai scump.

Nu ne-a cerut să plecăm. Și chiar fără să discutăm între noi, am hotărît să mai rămînem o noapte. Mwita și Fanasi l-au ajutat pe Fanta să aducă leșul înăuntru. Fanta a început iar să suspine cînd a văzut-o că are coloana dreaptă. Tot ce-ar mai fi avut ea de făcut ar fi fost să mă lase să isprăvesc. Ar fi trăit. M-am ținut cît mai departe cu putință de Fanta. Am refuzat și să intru în casă. Preferam să dorm sub stele.

— Nu, i-am spus lui Luyu, care voia să doarmă afară cu mine. Am nevoie să rămîn singură.

Binta și Diti au pregătit o cină consistentă în bucătărie, în vreme ce Luyu măturа toată casa. Mwita și Fanasi au stat cu Fanta, temîndu-se că putea să-i vină vreo idee nesăbuită. Îl auzeam pe Mwita învățîndu-i pe ceilalți doi o cîntare. Nu-mi dădeam seama dacă auzeam și vocea lui Fanta în incantație, dar

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nu era nevoie să te alături corului pentru ca psalmodierea să aibă efect asupra ta.

Mi-am desfășurat salteaua de dormit sub un palmier uscat. Două turturele cuibăreau în coroana lui. Se uitaseră lung la mine cu ochii lor portocalii cînd îndreptasem o lanternă în sus spre copac. În mod normal, m-ar fi amuzat.

Mi-am mutat salteaua mai departe. N-aveam chef să mă bombardeze cu găinaț toată noaptea. Mă durea corpul, îmi revenise și durerea de cap. Deși nu era la intensitate maximă, era destul de rea ca să-mi forțeze gîndurile să se îndrepte către Vest. Ce aveam să fiu la vremea cînd ajungeam acolo? Într-o singură noapte, cruțasem viețile bărbaților care încercaseră să mă violeze și îi luasem viața fiicei adei.

— Cîteodată ce e bun trebuie să moară și ce e groaznic trebuie să trăiască, mă învățase Aro.

La vremea aceea, pufnisem cu dispreț la această idee și spusesem:

— Ba nu, dacă am eu un cuvînt de spus.

Mi-am frecat tîmplele cînd o piatră-fantomă deosebit de grea mi-a izbit capul într-o parte. Aproape că mi-am auzit craniul fărîmițîndu-se. M-am încruntat. Zgomotul de sfărîmare nu era la mine în cap. Sandale pe nisip. M-am întors. Fanta stătea în dreptul meu. M-am ridicat în picioare, gata de luptă. El s-a așezat pe salteaua mea.

— Stai jos, mi-a spus.

— Nu. Mwita? am strigat uşor.

— Știu și ei c-am venit aici.

Am privit spre casă. Mwita se uita de la o fereastră de la etaj. M-am așezat lîngă Fanta.

Tot eu am rupt tăcerea cînd n-am mai putut s-o îndur:

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Am spus adevărul.

El a dat din cap și a luat un pumn de nisip, lăsîndu-l să i se scurgă printre degete. De undeva din apropiere s-a auzit șuieratul puternic al unei stații de captare. Fanta a țîțîit dezaprobator.

— Omul ăsta, a spus el. I se vaită lumea, și el tot fără respect se poartă. Nu știu la ce-i trebuie apă la ora asta.

— Poate îi place să atragă atenția, mi-am dat cu părerea.

— Poate.

Ne-am uitat cum se înălța spre cer coloana albă și subțire.

— E frig aici, a spus el. De ce nu vii înăuntru?

— Pentru că mă urăști.

— Cum te-a rugat să faci asta?

— Pur și simplu. Nu, nu m-a rugat. Să rogi implică o alegere.

El a strîns din buze, a mai luat un pumn de nisip și l-a aruncat.

— Mi-a zis o dată. Acum cîteva luni, după ce-a căzut la pat. A zis că-i pregătită să moară. S-a gîndit că asta m-ar face să mă simt mai bine.

A făcut o pauză.

— A zis că trupul ei…

— Îi făcea spiritul să sufere, am terminat eu fraza.

Și-a întors privirea spre mine.

— Ți-a spus ea asta?

— A fost de parcă eram în mintea ei. Nu era nevoie să-mi spună nimic. Nu simțea că aș putea s-o vindec. Trebuia să se elibereze de trupul ei.

— Eu… eu am… Onye, îmi pare rău… Pentru ce-am spus, pentru ce-am făcut.

Și-a strîns genunchii la piept și a lăsat privirea în jos.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Tremura, încercînd să-și țină firea în suferința lui.

— Nu face asta, i-am spus. Dă-i drumul.

L-am ținut în brațe în timp ce se prăbușea de durere. Cînd a fost în stare să vorbească, avea răsuflarea întretăiată la fel ca sora lui.

— Părinții mei au murit. Nu sîntem apropiați de nici o rudă.

A oftat.

— Acum sînt singur.

S-a uitat spre cer. M-am gîndit la spiritul verde al lui Nuumu făcîndu-se nevăzut în văzduh, plin de bucurie.

— De ce nu s-a căsătorit nici unul dintre voi? am întrebat. N-ați vrut copii?

— Lumea nu se așteaptă ca gemenii să aibă vieți normale, a spus el.

M-am încruntat, gînditoare. *Cine spune asta?* Tradiția spune. Ah, tradițiile noastre, cum îi limitează ele, cum îi transformă în paria pe aceia dintre noi care nu sînt normali.

— Nu ești… nu ești singur, mi-au scăpat vorbele din gură. Te-am recunoscut de cînd te-am văzut. Îți cunoșteam chipul. Și surorii tale îi cunoșteam chipul.

— Da. Cum așa? a întrebat el, încruntîndu-se.

— O cunoaștem pe mama voastră.

— Ați întîlnit-o? Ați fost aici cu ani în urmă? Nu-mi…

— Ascultă-mă, i-am spus.

Am tras aer adînc în piept.

— O *cunoaștem* pe mama voastră. Trăiește.

Fanta a scuturat din cap.

— Nu, a murit. A mușcat-o un șarpe.

— Mama voastră era de fapt strămătușa voastră.

— Poftim? Dar asta…

******ebook converter DEMO Watermarks*******

S-a întrerupt, încruntîndu-se. După un moment îndelungat, a spus:

— Nuumu știa. Era o gaură mică în peretele din camera pe care o împărțeam cînd eram copii. Am găsit acolo demult o pictură făcută sul, cu o femeie. Pe spate scria „Pentru fiul și fiica mea, cu dragoste“. N-am reușit să descifrăm semnătura. Aveam vreo opt ani. Mie nu mi-a păsat, dar Nuumu s-a gîndit că înseamnă ceva. Nu le-a arătat-o niciodată părinților noștri. Mama noastră nu era pictoriță, nici tata. Tabloul acela i-a trezit lui Nuumu interesul pentru pictură. Era foarte talentată. Lucrările ei au obținut prețuri mari…

Și-a lăsat vorbele în suspensie, cu o expresie nedumerită pe față.

— Mama voastră e ada Jwahirului, i-am spus. E foarte respectată și pictează tot timpul. O cheamă Yere și e căsătorită cu Aro, vrăjitorul care e profesorul meu. Vrei să-ți mai spun?

— Da! Bineînțeles!

Am zîmbit, bucurîndu-mă să ofer în sfîrșit ceva bun.

— Cînd avea cincisprezece ani, era un băiat interesat de ea…

I-am spus povestea mamei sale și orice altceva mai știam despre ea. Am omis partea despre cum îl rugase pe Aro să le facă fetelor un juju pentru Ritualul de Unsprezece Ani.

Amîndoi am dormit bine în noaptea aceea sub cerul liber, Fanta ținîndu-mă în brațe. M-am întrebat cum s-o fi simțind Mwita din cauza asta, dar unele lucruri sînt mai importante decît mîndria unui bărbat. De dimineață, Mwita le-a trimis pe Diti și pe Luyu la casa bătrînilor din Banza ca să le dea vestea morții lui Nuumu. Locuința avea să se umple în curînd de lume îndoliată și de oameni veniți să-l ajute pe Fanta. Era vremea să plecăm.

Și Fanta făcea planuri de plecare. După ceremonia funerară și

******ebook converter DEMO Watermarks*******

incinerarea surorii sale, spunea că are de gînd să vîndă casa și să pornească spre Jwahir ca să-și găsească mama.

— Aici nu mi-a mai rămas nimic, a spus el.

Odată rămas fără sora lui geamănă, Banza avea să-i taie curînd finanțele. Cînd un geamăn moare, cel rămas e aducător de ghinion. Ne-am luat rămas-bun de la Fanta, în timp ce casa se umplea treptat. Mulți oameni se uitau urît la Mwita și la mine, și mă temeam că nu sîntem în siguranță. Veniserăm în oraș cu o zi în urmă și iată că unul dintre prețioșii lor gemeni era mort.

Am coborît dealul pe un alt drum. Ducea drept în afara orașului. Ne mai purta și pe lîngă bordelul Părul Caprei. Era o priveliște pe care n-am s-o uit niciodată. Deși ziua abia începuse, femeile erau deja afară. Ședeau pe balconul casei cu trei niveluri. Aveau pielea deschisă la culoare și purtau haine care le făceau și mai luminoase. Eu și Mwita eram mult mai oacheși după atîta umblat prin soare, de aceea în ochii mei ele practic străluceau. Trîndăveau pe scaune sau cu picioarele lor delicate urcate peste marginea balconului. Unele purtau bluze atît de decoltate, că li se vedeau sfîrcurile.

— Unde crezi c-or fi mamele lor? l-am întrebat pe Mwita.

— Sau tații, a șoptit el.

— Mwita, mă-ndoiesc că e vreuna dintre ele ca tine. N-au ele tați.

Una dintre fete ne-a făcut cu mîna. I-am răspuns la fel.

— Mi se pare că-s destul de drăguțe, în felul lor, am auzit-o pe Diti spunîndu-i lui Luyu.

— Dacă zici tu, a răspuns Luyu cu îndoială.

Trecînd pe lîngă ultima clădire, am auzit cum creștea un cor obsedant de voci tînguitoare. Femeile din Banza sosiseră la locuința gemenilor. Fanta era pe mîini bune, cel puțin pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

moment. După incinerarea surorii sale, el avea să se facă nevăzut. Îl compătimeam pe Fanta. Jumătatea lui îl părăsise, și se bucurase s-o facă. Dar probabil că era mai bine pentru el să plece din Banza. Era un oraș fundamental bun, dar anumite părți din el erau putrede. Iar de-acum putea și Fanta să aibă o viață, în loc să întrupeze o idee care le dădea altora speranțe egoiste.

Abia începeam să ne îndepărtăm de bordel, cînd am simțit un val de furie. A fi anormal însemna că trebuie să-i servești pe cei normali. Iar dacă refuzai, te urau… și adesea cei normali te urau încă și mai tare dacă *îi serveai*. Uitați-vă la fetele și la femeile astea *ewu*. Uitați-vă la Fanta și la Nuumu. Uitați-vă la mine și la Mwita.

Simțeam, și nu pentru ultima dată, că orice aveam să fac în vest urma să implice violență. În ciuda a ceea ce spunea și credea Mwita. Iată cum reacționase Mwita la vederea lui Daib. Asta era realitatea. Eram o *ewu*, cine ar fi stat să mă asculte dacă nu era amenințat? Ca și bărbații aceia dezgustători din fața tavernei. Nu m-au ascultat pînă nu s-au temut de mine.

Cînd să ieșim la drumul mare, ne-am întîlnit cu cele trei cămile. La stînga era ditamai mormanul de bălegar și părea că una sau două dintre ele plecaseră și se întorseseră între timp cu șomoioage de iarbă uscată din care să mai molfăie.

— Ne-ați așteptat, am spus zîmbind.

Fără să stau pe gînduri, am alergat la cea care mă amenințase și m-am aruncat de gîtul ei lățos și prăfuit.

— Pentru numele lui Ani, ce faci acolo?! a răcnit Fanasi.

Cămila a mormăit, dar mi-a primit îmbrățișarea. Apoi am făcut un pas înapoi. Era mare, probabil femelă. Mi-am lăsat capul într-o parte. Una dintre celelalte cămile nu era foarte mare. Un pui pe cale să devină adult. Poate recent înțărcat. M-am întrebat

******ebook converter DEMO Watermarks*******

dacă femela ne-ar lăsa s-o mulgem. Laptele de cămilă are vitamina C. Mama spunea că făcuse asta de cîteva ori cînd eram eu foarte mică.

— Cum să vă strigăm pe fiecare? am întrebat. Ce zici de Sandi?

Mwita a pufnit în rîs și a clătinat din cap. Luyu s-a holbat la mine. Fanasi și-a scos pumnalul pe care și-l adusese din Banza. Binta avea un aer dezgustat. Iar Diti părea iritată.

— Probabil că te-ai umplut de păduchi, să știi, mi-a spus Dita. Sper că ești pregătită să-ți tai părul ăla frumos.

Am pufnit cu dispreț.

— Numai cămilele domestice au problema asta.

— Creatura aia putea să-ți înşface capul, a spus Fanasi, tot cu pumnalul în mînă.

— Dar nu mi l-a înşfăcat, am răspuns cu un oftat. Vrei să bagi ăla înapoi?

— Nu, a spus el.

Cămilele nu erau proaste. Ne urmăreau cu luare-aminte. Era doar o chestiune de timp pînă cînd una dintre ele avea să-l scuipe sau să-l muște pe Fanasi. M-am întors din nou spre cămila din frunte.

— Eu sînt Onyesonwu Ubaid-Ogundimu, născută în deșert și crescută în Jwahir. Am douăzeci de ani, sînt vrăjitoare ucenică la vrăjitorul Aro și îl am ca mentor pe vrăjitorul Sola. Mwita, spune-i cine ești tu.

S-a apropiat și el.

— Sînt Mwita, partenerul de viață al lui Onyesonwu.

Fanasi a țîțîit zgomotos.

— De ce nu spui pur și simplu că ești *soțul* ei?

— Fiindcă sînt *mai mult* de-atît, a spus Mwita.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Fanasi s-a uitat urît la el, a mormăit ceva în barbă și din momentul acela a preferat să ignore pe toată lumea. Mwita s-a întors către cămilă.

— M-am născut în Mawu și am crescut în Durfa. Sînt un prevrăjitor. Nu mi s-a permis să trec inițierea din… anumite motive.

S-a uitat pieziș la mine.

— Sînt și vindecător, mi-am făcut ucenicia și inițierea la vindecătorul Abadie.

Cele trei cămile stăteau și se uitau la noi doi.

— Îmbrățișeaz-o, i-am spus.

— Poftim?

Diti, Luyu și Binta au chicotit.

— Ferească-ne Ani, a bombănit Fanasi, dînd ochii peste cap.

L-am împins pe Mwita înainte. S-a proptit în fața uriașei sălbăticiuni. Apoi a ridicat brațele și i-a cuprins încet gîtul. Cămila a mormăit încetișor. Mwita a repetat mișcarea cu celelalte cămile. Și ele au părut mulțumite de gestul lui, mormăind sonor și împingîndu-l cît să-l facă să se împleticească.

Luyu a pășit în față.

— Eu sînt Luyu Chiki, născută și crescută în Jwahir.

S-a întrerupt, aruncînd o privire spre mine și apoi în jos.

— Eu… eu n-am nici un titlu. N-am fost ucenica nimănui. Călătoresc ca să văd ce-i de văzut și să învăț din ce fibră sînt făcută… și pentru ce.

A îmbrățișat încet capul cămilei. Am zîmbit. Ea a șters-o în spatele meu în loc să le ia în brațe și pe celelalte.

— Put a sudoare, mi-a șoptit. A sudoare de bărbat gras!

Am rîs.

— Vezi ce cocoașe au? Sînt numai grăsime. N-au nevoie să mănînce zile în șir.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Nu m-am uitat la Diti și la Binta. Vederea lor încă mă mai făcea să-mi doresc să sar la ele și să le pocnesc, cum mai făcusem.

— Eu sînt Binta Keita, a spus ea cu glas tare de unde stătea. Am plecat din Jwahir, căminul meu, să-mi găsesc o viață nouă... Eram stigmatizată. Dar asta s-a dus, nu mai sînt stigmatizată!

— Eu sînt Diti Goitsemedime, a spus Diti, tot fără să se apropie. Iar acesta e soțul meu, Fanasi. Sîntem din Jwahir. Mergem spre vest să facem ce putem face.

— Eu merg după nevastă-mea, a adăugat Fanasi, uitîndu-se cu amărăciune la Diti.

Am pornit la drum spre sud-vest, folosindu-ne de harta lui Luyu ca să ținem direcția. Era arșiță și trebuia să mergem acoperiți cu vălurile. Cămilele deschideau calea, înaintînd în direcția corectă. Lucrul acesta i-a surprins pe toți în afară de mine și de Mwita. Ne-am oprit din drum tîrziu în noapte, iar cînd am ridicat tabăra eram prea osteniți ca să mai gătim ceva. În cîteva minute, ne-am retras toți pe la corturile noastre.

— Cum te simți? m-a întrebat Mwita, trăgîndu-mă la pieptul lui.

Vorbele lui au fost ca o cheie. Toată emoția pe care mi-o înfrînasem părea deodată gata să erupă. Mi-am ascuns capul la pieptul lui și am plîns. Treceau minutele și tristețea mea devenea furie. Am simțit cum mi-o ia inima la goană. Îmi doream cu toate puterile să-l omor pe tata. Ar fi fost precum uciderea a o mie de bărbați ca aceia care mă atacaseră. Aș fi răzbunat-o pe mama, m-aș fi răzbunat și eu.

— Respiră, mi-a șoptit Mwita.

Am deschis gura și am tras adînc în piept răsuflarea lui. M-a sărutat din nou și, fără grabă, cu grijă, ușor, mi-a spus cuvinte pe care puține femei le aud vreodată de la un bărbat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— *Ifunanya.*

Sînt cuvinte străvechi. Nu se regăsesc la nici un alt grup de oameni. Nu există nici o traducere directă în nuru, în engleză, în sipo sau în vah. Cuvîntul acesta are înțeles numai rostit de un bărbat pentru cea pe care o iubește. Femeia nu poate să-l rostească decît dacă e stearpă. Nu e un juju. Nu cum știu eu că e un juju. Dar cuvîntul acesta are tărie. Reprezintă un liant absolut dacă este autentic și dacă sentimentul este reciproc. Nu seamănă cu „*iubire*“. Bărbatul îi poate spune femeii în fiecare zi că o iubește. *Ifunanya* e rostit o singură dată în viața bărbatului. *Ifu* înseamnă „să privești în interior“, *n* este articolul hotărît, iar *anya* înseamnă „ochi“. Ochii *sînt* fereastra sufletului.

Puteam să și mor cînd a rostit el acest cuvînt, fiindcă niciodată în viața mea nu mă gîndisem că mi-l va spune vreun bărbat, nici măcar Mwita. Din toată mizeria pe care o aruncaseră bărbații aceia asupra mea cu faptele și cu gîndurile lor murdare, nimic nu mai conta acum. Mwita, Mwita, Mwita, iarăși, Soartă, îți mulțumesc.

Capitolul 34

Am călătorit timp de două săptămîni pînă să se hotărască Mwita să oprim pentru cîteva zile. Se mai întîmplase ceva în Banza. Începuse la plecarea noastră din Jwahir, dar devenea tot mai pregnant. Grupul nostru era divizat în multe feluri. Era o diviziune între bărbați și femei. Mwita și Fanasi se îndepărtau adesea împreună și discutau ceasuri întregi. Dar o diviziune între sexe părea normală. Mai problematică era ruptura dintre noi,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fetele Binta și Diti pe de o parte, eu și Luyu de cealaltă parte. Și mai era ruptura cea mai problematică, dintre Fanasi și Diti.

M-am tot gîndit la ce le spusese Fanasi cămilelor, că venise cu noi doar ca s-o urmeze pe Diti. Crezusem că viziunea pe care i-o arătasem, despre ce se petrecea cu adevărat în Vest, era motivul suprem pentru care venise. Uitasem că Fanasi și Diti se iubeau din copilărie. Voiau să se căsătorească de cînd aflaseră ce este căsnicia. Lui Fanasi i se rupsese inima cînd o atinsese pe Diti și o făcuse să țipe. Ani întregi tînjise după ea pînă să-și ia inima în dinți în sfîrșit și s-o ceară de nevastă.

N-avea de gînd s-o lase să plece fără el. Dar, părăsind Jwahirul, Diti și Binta descoperiseră viața de femei libere. Zilele treceau, iar Diti și Fanasi ba se ciondăneau, ba se ignorau. Diti se mută permanent în cortul Bintei, iar Binta n-avu nimic împotrivă. Eu și Mwita le auzeam discutînd și chicotind cu voci șoptite, cîteodată pînă tîrziu în noapte.

Eram sigură că pot să rezolv lucrurile. În noaptea aceea am construit un foc de pietre și am gătit o tocană mare din doi iepuri de cîmp. Apoi am convocat o întrunire. După ce s-au așezat toți, am împărțit tocana în castroane de porțelan ciobite și le-am dat cîte unul, începînd cu Fanasi și Diti și terminînd cu Mwita. O vreme m-am uitat la ei cum mîncau. Folosisem sare, plante aromatice, cactus tocat și lapte de cămilă. Era o tocană gustoasă.

— Am observat că sînt tensiuni, le-am spus într-un tîrziu.

Nu se auzeau decît lingurile lovind porțelanul, sorbituri și ronțăituri.

— Sîntem pe drum de trei luni. Am ajuns departe de casă. Și mergem într-un loc al răului.

Am făcut o pauză.

— Dar problema cea mai mare pe care o avem aici și acum

******ebook converter DEMO Watermarks*******

sînteţi voi doi.

Am arătat spre Fanasi și Diti. S-au uitat unul la altul, apoi și-au ferit privirea.

— Nu vom supraviețui decît ajutîndu-ne reciproc, am continuat. Tocana pe care o savurați e făcută cu laptele lui Sandi.

— Poftim? a exclamat Diti.

— Îîu! a țipat Binta.

Fanasi a înjurat și a lăsat castronul jos. Mwita a rîs pe înfundate, mîncînd mai departe. Luyu s-a uitat cu suspiciune la castronul ei.

— În orice caz, am continuat, voi doi ziceți că sînteți soț și soție, și totuși nu dormiți în același cort.

— Ea e cea care-a fugit, a spus deodată Fanasi. Se purta ca o prostituată *ewu* urîtă în taverna aia.

Și uite-așa o luam de la capăt. Am strîns din buze, concentrîndu-mă la ceea ce aveam de gînd să spun.

— Mai taci, s-a răstit Diti. Bărbații cred mereu că dacă o femeie se distrează *precis* e prostituată.

— Oricare dintre ei ar fi putut să te aibă! a spus Fanasi.

— Poate, dar după cine s-au dus în locul meu? a spus Diti, zîmbindu-mi drăcește.

— Ah, să ne-ajute Ani, a gemut Binta uitînduse la mine.

M-am ridicat în picioare.

— Hai, atunci, a spus Diti, ridicîndu-se și ea. Am supraviețuit foarte bine după cealaltă bătaie de la tine.

— Hei! a exclamat Luyu, băgîndu-se între mine și Diti. Ce-aveți toți?

De data asta, Mwita s-a mulțumit să stea și să se uite.

— Ce-am *eu*? am spus. Întrebi ce-am *eu*?

Am scos un hohot de rîs. Nu m-am așezat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Diti, ai să-i spui ceva lui Onye? a întrebat Luyu.

— Nimic, a răspuns Diti, uitîndu-se în altă parte.

— *Știu cum să-l desfac*, am spus tare, abia reușind să mai respir de mînioasă ce eram. Vreau să te *ajut*, cap sec! Mi-am dat seama cum să fac cînd o vindecam pe Nuumu.

Diti s-a mulțumit să mă fixeze cu privirea.

Am tras aer adînc în piept.

— Luyu, Binta, nu e nimeni pe-aici, dar poate că în vreun sat sau în vreun oraș prin care trecem… nu știu. Dar pot să desfac acel juju.

M-am întors și m-am dus la cortul meu. N-aveau decît să vină ele la mine.

Mwita a intrat o oră mai tîrziu, aducînd un castron cu tocană.

— Cum o să faci? m-a întrebat.

Am luat castronul din mîinile lui. Eram lihnită de foame, dar prea mîndră să ies și să iau din tocana pe care tot eu o făcusem.

— N-o să le placă, am spus mușcînd dintr-o bucată de carne. Dar o să aibă efect.

Mwita a chibzuit un minut. Apoi a rînjit cu gura pînă la urechi.

— Mda.

— Luyu o să te lase, dar Binta și Diti… cu ele va fi nevoie de niște muncă de lămurire.

— Sau de ce-a mai rămas din vinul de palmier. Dar acum e așa de fermentat, de n-o să mai știe unde le e capul și unde le e *yeye* după două căni, asta *dacă* o să fiu de-acord s-o fac. Binta, poate, dar Diti… numai dacă-și cere iertare de-o mie de ori.

M-am uitat pe Mwita cînd se întorcea să iasă din cort.

— Ai grijă să-i spui asta lui Fanasi exact cu cuvintele mele, i-am spus cu un rînjet superior.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Exact asta aveam de gînd să fac.

Fanasi a venit la mine în noaptea aceea. Tocmai mă cuibărisem în brațele lui Mwita după o oră de zbor în chip de vultur.

— Îmi pare rău că vă deranjez, a spus Fanasi, strecurîndu-se înăuntru.

M-am ridicat în capul oaselor, trăgîndu-mi rapa pe mine. Mwita mi-a așezat învelitoarea pe umeri. Abia îl vedeam pe Fanasi în strălucirea focului de pietre de afară.

— Diti vrea să-i…

— Atunci trebuie să vină să ceară, l-am întrerupt.

Fanasi a încruntat din sprîncene.

— Nu-i vorba doar de ea, să știi.

— E vorba în primul rînd de ea, am spus.

M-am întrerupt o clipă și am oftat.

— Spune-i să vină afară să stea de vorbă cu mine.

M-am uitat peste umăr la Mwita înainte să ies. Își scosese cămașa, iar eu luam cu mine cuvertura. A fluturat din mînă spre mine și mi-a spus:

— Doar să nu stai mult.

Afară era și mai rece. Mi-am strîns cuvertura mai bine în jurul trupului și am mers pînă la focul de pietre care se stingea treptat. Am ridicat mîna și am învîrtejit aerul în jurul lui pînă s-a întețit din nou. Am împins niște aer cald și către cortul meu.

Fanasi mi-a pus o mînă pe umăr.

— Să nu-ți pierzi cumpătul, mi-a spus.

Apoi a intrat în cortul Bintei și al lui Diti.

— Cîtă vreme nu și-l pierde nici ea, am bombănit.

Mă uitam lung la pietrele strălucitoare cînd a ieșit Diti. Fanasi s-a dus la el în cort și a închis clapa. De parcă eu și Diti am fi avut

******ebook converter DEMO Watermarks*******

într-adevăr parte de intimitate.

— Uite ce-i, a început ea, voiam doar…

Am ridicat o mînă și am clătinat din cap.

— Cere-ți iertare mai întîi. Altfel, mă duc drept la mine în cort să-mi dorm somnul lung și fără remușcări.

S-a uitat la mine încruntată prea multă vreme.

— Eu…

— Și șterge-ți expresia aia de pe față, i-am tăiat vorba. Dacă ești așa scîrbită de mine, atunci ar fi trebuit să rămîi acasă. Ți-ai meritat bătaia. Trebuie să fii prost să provoci pe cineva care poate să te rupă în două. Sînt mai înaltă, mai grea și *mult* mai furioasă.

— Îmi pare rău! a exclamat Diti.

Am văzut-o pe Luyu trăgînd cu ochiul din cortul ei.

— Am… călătoria asta, a spus Diti. Nu-i ce m-am așteptat. *Eu* nu-s ce m-am așteptat.

Și-a șters fruntea cu palma. Se făcuse foarte cald de la foc, numai bine pentru conversația noastră.

— N-am ieșit niciodată din Jwahir. Sînt obișnuită cu mîncare bună, cu pîine caldă din cuptor și cu pui condimentat, nu cu tocană din iepure de nisip și lapte de *cămilă*! Laptele de cămilă e pentru copii mici și… pui de cămilă!

— Diti, nu eşti tu singura de-aici care n-a ieșit niciodată din Jwahir. Dar ești singura care se poartă ca o imbecilă.

— Tu ne-ai arătat! a spus Diti. Tu ne-ai arătat Vestul. *Cine* mai putea să stea acolo pur și simplu după ce-a văzut asta? Eu n-am putut să-mi mai văd de viața mea fericită cu Fanasi. Tu ai schimbat totul.

— Ah, nu da vina pe mine! m-am răstit la ea. Nici una dintre voi să nu *îndrăznească* să dea vina pe mine! Dați vina pe voi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

pentru ignoranța și pentru mulțumirea de sine.

— Ai dreptate, a spus Diti cu glas scăzut. Eu… nu știu ce se-ntîmplă cu mine.

A clătinat din cap.

— Nu te urăsc… dar urăsc ceea ce ești. Nu pot să sufăr că de cîte ori mă uit la tine… E greu pentru noi, Onye. Timp de unsprezece ani am tot crezut că *ewu* sînt oameni murdari, inferiori, violenți. Pe urmă te-am întîlnit pe tine și mai tîrziu pe Mwita. Voi doi sînteți cei mai ciudați oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

— În curînd, și voi două veți fi privite ca inferioare, am spus. În curînd, o să-nțelegeți cum mă simt eu *oriunde* mă duc.

Dar mă simțeam împărțită. Diti și Binta aveau și ele problemele lor, la fel ca mine, la fel ca noi toți. Și trebuia să respect acest lucru. În ciuda a tot ce se întîmplase.

— Ai venit aici să mă întrebi ceva?

Diti s-a uitat spre cortul lui Fanasi.

— Ia-l de pe mine. Dacă poți. Vrei?

— N-o să-ți placă ce trebuie să fac, i-am spus. Nici mie n-o să-mi placă.

Diti s-a uitat pe sub sprîncene. Încruntătura i s-a transformat într-o expresie dezgustată.

— Nu.

— Ba da, am spus.

— Îh!

— Știu.

— O să doară la fel de tare? a întrebat ea.

— Nu știu. Dar cînd e vorba de vrăjitorie, nu primești nimic fără să dai.

A ieșit și Luyu din cortul ei.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Fă-mi și mie, a spus ea. Nu-mi pasă dacă-ți pui mîinile pe mine. Fac orice să mă bucur iar de sex. N-am timp de căsătorie.

Binta a ieșit în patru labe.

— Și mie! a spus ea.

Eu nu simțeam decît îndoială.

— Bine, le-am spus. Mîine seară.

— Deci știi exact cum să procedezi? m-a întrebat Luyu.

— Cred că da. Adică, evident, n-am mai făcut asta pînă acum.

— Ce crezi că ai să… faci? a insistat Luyu.

M-am gîndit puțin.

— Păi, nu poate ieși ceva din nimic. Nici măcar o bucățică de carne. Odată, Aro a smuls un picior de la o insectă, l-a aruncat deoparte și-a spus „fă-o să meargă iar“. Am reușit s-o fac, dar nu pot să vă spun cum. Există un moment în care nu mai controlez ce fac, ci ceea ce fac lucrează prin mine și face ce trebuie făcut.

M-am încruntat gîndindu-mă la asta. Cînd vindecam nu era pe de-a-ntregul lucrarea mea. Dacă nu era numai a mea, atunci a cui altcuiva era? Semăna cu momentul acela despre care i-am povestit lui Luyu, cînd te trezești și nu știi cine ești.

— L-am întrebat odată pe Aro ce crede că se-ntîmplă cînd vindecă el și mi-a zis că are legătură cu timpul, am spus. Că-l manipulezi ca să aduci carnea înapoi.

Toate trei s-au uitat lung la mine, în tăcere. Am dat din umeri și am renunțat să mai explic.

— Onye, a spus Binta deodată, eu sînt tare, tare îngrijorată. N-ar fi trebuit să mergem acolo.

S-a aruncat la pieptul meu, dărîmîndu-mă din picioare. N-ar fi trebuit să fii acolo!

— Nu-i nimic, am spus încercînd să mă ridic în șezut.

Ea continua să se țină de mine și plîngea acum cu sughițuri.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am cuprins-o în brațe, șoptindu-i:

— Nu-i nimic, Binta. N-am pățit nimic.

Îi mirosea părul a săpun și a ulei parfumat. Își împletise chica afro într-o mulțime de codițe chiar în ziua cînd plecaserăm din Jwahir. De atunci, codițele îi crescuseră, și ea tot nu și le despletise. Mă întrebam dacă se hotărîse să devină dada[1]. Două cămile au pufnit de după cortul lui Luyu, unde încercau să se odihnească.

— Zău așa! a spus Fanasi ieșind din cortul lui. Măi femeilor.

A ieșit și Mwita din cort. Am băgat de seamă că Luyu se uita la pieptul lui gol și nu eram sigură dacă era vorba despre obișnuita curiozitate pe care o au oamenii față de trupurile celor care sînt *ewu* sau despre ceva mai carnal de-atît.

— Deci, s-a hotărît, a spus Mwita. Asta-i bine.

— Chiar că e, a întărit Fanasi cu voioșie.

Diti s-a uitat urît la el.

Capitolul 35

Mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei următoare în chip de vultur, avîntîndu-mă în văzduh, relaxîndu-mă. Apoi m-am întors în tabără, m-am îmbrăcat și am mers mai bine de un kilometru și jumătate, pînă într-un loc pe care îl ochisem în timpul zborului. M-am așezat sub un palmier, mi-am pus vălul pe cap și mi-am ascuns mîinile sub haine ca să le protejez de soare. Mi-am limpezit mintea de gînduri. Nu m-am mișcat timp de trei ore. M-am întors în tabără chiar înainte de apus. Cămilele m-au salutat primele. Beau apă dintr-o pungă pe care le-o ținea Mwita.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-au împuns ușor cu boturile moi și umede. Ba chiar Sandi m-a lins pe piept, adulmecînd și gustînd vîntul și cerul de pe pielea mea.

Mwita m-a sărutat.

— Diti și Binta ți-au pregătit un ospăț, m-a anunțat el.

Mi-a plăcut mai ales friptura de iepure. Aveau dreptate să mă pună să mănînc. Aveam nevoie de forță. După aceea, am luat o găleată cu apă, am ieșit în spatele cortului și m-am spălat temeinic. Pe cînd îmi turnam apă în cap, am auzit-o pe Diti strigînd:

— Nu!

M-am oprit și am ascultat. Nu prea auzeam nimic din cauza apei care picura de pe mine. Mă lua tremuriciul, așa că mi-am terminat baia. M-am îmbrăcat cu o cămașă largă și cu vechea mea rapa galbenă. Pînă am isprăvit eu, soarele apusese de-a binelea. Îi auzeam pe toți adunîndu-se. Venise momentul.

— Am ales un loc, le-am spus. E la vreun kilometru și jumătate depărtare. E și un copac. Mwita, Fanasi, voi rămîneți aici. O să vedeți focul nostru.

L-am privit în ochi pe Mwita, sperînd că-mi înțelege cuvintele nerostite: *Să-ți încordezi auzul.*

Am luat cu mine o tolbă plină cu pietre și am plecat toate patru. Cînd am ajuns la copac, am deșertat pietrele și le-am încălzit pînă mi-au slăbit încheieturile. Era o noapte foarte rece. Bătuserăm atîta drum, încît ajunseserăm într-un loc cu altă climă. Deși zilele rămîneau fierbinți, nopțile deveneau de-a dreptul glaciale. În Jwahir, rareori se făcea atît de frig pe timp de noapte.

— Cine vrea să fie prima? le-am întrebat.

S-au uitat una la alta.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ce-ar fi s-o faci în ordinea de la ritual? și-a dat Luyu cu părerea.

— Binta, tu și pe urmă Diti?

— Hai s-o facem invers de data asta, a propus Binta.

— Bine, a spus Diti. N-am venit aici ca să m-apuce frica.

Îi tremura vocea.

— Scuipați-vă pietrele *talembe etanou*, le-am cerut.

— De ce? a întrebat Luyu.

— Cred că și ele sînt vrăjite. Dar nu prea știu cum.

Luyu și-a scuipat piatra în mînă și a pus-o într-o cută de la rapa. Diti a scuipat-o în bezna nopţii. Binta ezita.

— Ești sigură? m-a întrebat.

Am fluturat din mînă spre ea.

— Fă cum vrei.

N-a scuipat-o.

— În regulă, am spus. Ah, Diti, tu trebuie să…

— Știu, a spus ea, scoțîndu-și rapa.

Luyu și Binta s-au uitat în altă parte.

Mă încerca o stare de greață. Nu de frică, ci mai mult dintr-o senzație profundă de disconfort. Trebuia să-și desfacă picioarele. Dar și mai rău era că trebuia să-mi pun mîinile pe cicatricea rămasă după acea tăietură rapidă de cu nouă ani în urmă.

— Nu-i nevoie să faci fața asta, a spus Diti.

— Dar ce față te-aștepți să fac? am întrebat-o, nervoasă.

— Noi, ăă, o s-o luăm pe-aici, a spus deodată Luyu, apucînd-o pe Binta de mînă și îndepărtîndu-se. Cheamă-ne cînd ești gata.

— Focul e destul de cald? am întrebat-o pe Diti.

— Poți să-l faci mai cald de-atît?

L-am făcut.

— Va trebui să… faci ce-ai făcut… și data trecută, i-am spus,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

îngenunchind lîngă pietre.

M-am uitat spre cer, în timp ce ea se întindea lîngă mine și desfăcea picioarele. Am inspirat adînc și mi-am pus mîinile pe ea. Mi-am concentrat mintea imediat, neluînd în seamă senzația de umezeală pe care mi-o lăsa *yeye* a prietenei mele. M-am concentrat să extrag fără încetare ceea ce se găsea din belșug. Mi-am luat tăria din spaima și din surescitarea pe care le simțeau Luyu și Binta undeva în apropiere. Am extras din neliniștea cămilelor, din grija măruntă a lui Mwita, rămas în tabără, din îngrijorarea nelămurită și din neastîmpărul lui Fanasi.

Îi simțeam cicatricea, dar în scurt timp am simțit arșiță și briza suflîndu-mi în spinare. Diti a scîncit. Apoi a plîns. Apoi a urlat. Cu ochii închiși, m-am ținut tare, deși simțeam și eu între picioare aceeași arsură, aceeași sfîșiere, aceeași împletitură. Probabil că țipetele ei ajungeau pînă la Mwita și la Fanasi. Nu m-am lăsat. În cele din urmă a sosit clipa. Mi-am îndepărtat mîinile. Instinctiv, mi le-am îngropat în nisip. Le-am frecat ca și cum nisipul ar fi fost apă. Am folosit rapa lui Diti ca să mi le curăț.

— E gata, am spus cu voce gîjîită.

Mă mînca pielea de pe mîini.

— Cum te simți?

Ea și-a șters fața de lacrimi și s-a uitat urît la mine.

— Ce mi-ai făcut? m-a întrebat răgușită.

— Tacă-ţi gura, m-am răstit la ea. Ți-am zis c-o să doară.

— Vrei să verific dacă a dat rezultate? a întrebat ea sarcastic.

— Nu-mi pasă ce faci, i-am spus. Du-te și adu-o pe Luyu.

Odată ridicată în picioare, Diti a părut să se simtă mai bine. S-a uitat de sus la mine cîteva clipe, apoi a plecat agale. Am continuat să-mi frec cu nisip mîinile care mă furnicau.

— Totul are consecințe, am mormăit în sinea mea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Toate trei au țipat.

— Lăsați-mă aici, le-am spus cînd am terminat cu Binta.

Respiram din greu și asudam, continuînd să-mi frec mîinile cu nisip. Simțeam pe mine mirosul a toate trei și trupul îmi tresărea incontrolabil. Am frecat și mai tare.

— Întoarceți-vă în tabără.

Nici ele, nici eu n-aveam nevoie să verificăm dacă dăduse rezultate. Dăduse. Înțelegeam acum că n-aveam nici un motiv să mă îndoiesc de mine însămi cînd era vorba de ceva atît de simplu.

— Pot să fac mult mai mult, mi-am spus. Dar ce suferințe o să-mi atrag?

Am pufnit în rîs. Mîinile mă mîncau atît de rău, încît îmi venea să le lipesc de pietrele încinse. Le-am ridicat în lumina focului.

— Ah, Ani, ce-ai făcut cînd m-ai făcut pe mine? am șoptit.

Mi se cojea pielea. Am tras de un colțișor. S-a desprins o fîșie cît tot dosul palmei. I-am dat drumul să cadă în nisip. Chiar sub ochii mei, pielea nouă începea să se usuce și să se descuameze. Și ea avea să se cojească. Am răzuit-o cu nisip. Ieșea strat după strat. Mîncărimile nu se opreau. Pe jos era o grămăjoară de piele, iar eu încă mai cojeam cînd am auzit glasul lui Mwita din spatele meu.

— Felicitări, mi-a spus sprijinindu-se de trunchiul palmierului și încrucișîndu-și brațele pe piept. Ți-ai făcut prietenele fericite.

— Nu pot… nu pot s-o opresc, am spus pe un ton frenetic.

Mwita s-a încruntat și s-a uitat mai bine în lumina slabă.

— Aia e piele?

Am dat din cap că da. El a îngenuncheat lîngă mine.

— Dă-mi să văd.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am clătinat din cap, ducîndu-mi mîinile la spate.

— Nu. E groaznic.

— Cum ți le simți? m-a întrebat.

— Cumplit. Mă ard, mă mănîncă.

— Trebuie să mănînci, a spus el.

A scos o bucată mare de cactus roșu confiat, învelită în pînză. Exact cum îmi plăcea mie, lipicios și copt.

— Nu mi-e foame, am spus.

— Nu contează. Cu sau fără juju, toată pielea aia cere din partea ta consum de energie și producție. Trebuie să mănînci ca s-o înlocuiești.

— Nu vreau să-l ating. Nu vreau să ating nimic cu astea.

A pus deoparte cactusul confiat.

— Dă-mi să văd, Onyesonwu.

Am înjurat și i-am arătat mîinile. Era aşa de umilitor întotdeauna. Făceam cîte ceva și mereu aveam nevoie de Mwita să mă repună în funcțiune. De parcă n-aveam nici un fel de control asupra capacităților mele, asupra aptitudinilor mele, asupra trupului meu.

S-a uitat multă vreme la mîinile mele. Mi-a atins pielea. A cojit puțin din ea, urmărind cum noua piele devine veche și se cojește iar. Mi-a prins mîinile într-ale lui.

— Sînt fierbinți, a remarcat.

Îl invidiam. Eu eram vrăjitoarea, dar el înțelegea cu mult mai mult decît mine. Lui nu i se îngăduia să învețe Punctele Mistice, și totuși avea capacități de vrăjitor.

— Bine, a spus el ca pentru sine după o vreme.

Fiindcă n-a mai adăugat nimic, l-am întrebat:

— Bine ce?

— Șș, a făcut el, amintindu-mi de Aro.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Și de Sola. Toți trei aveau obiceiul să asculte o voce sau niște voci pe care eu nu le puteam auzi.

— Bine, a repetat.

De data asta vorbea cu mine.

— Nu pot să vindec așa ceva.

— Poftim?

— Dar tu poți.

— Cum?

Mwita a părut iritat.

— Ar trebui să știi.

— Păi, e clar că nu știu!

Mă enervasem.

— Ar trebui, a spus el, rîzînd cu amărăciune. Of, ar trebui să știi cum se face asta. Trebuie să *exersezi* mai mult, Onye. Apucă-te să înveți singură.

— Știu, i-am răspuns, cu o expresie nervoasă pe față. De-aia spuneam că ar trebui să fim atenți cînd facem sex. Nu sînt…

— Ăla e un risc pe care-ar fi mai bine să ni-l asumăm, a spus Mwita.

S-a întrerupt și s-a uitat la cer.

— Numai Ani știe de ce te-a făcut pe tine vrăjitoare în loc să mă facă pe mine.

— Mwita, tu spune-mi ce-ar trebui să fac și gata, i-am cerut, frecîndu-mi mîinile cu nisip.

— Tot ce trebuie să *faci* e să-ți speli mîinile în sălbăticie. Ți le-ai folosit ca să manipulezi timpul și carnea, și acum sînt pline de carne și de timp. Du-le în sălbăticie, unde nu există nici timp, nici carne, și-o să înceteze.

S-a ridicat.

— Fă treaba asta acum, ca să putem să ne întoarcem.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Avea dreptate, nici nu învățasem, nici nu exersasem.

De cînd porniserăm la drum, îmi folosisem priceperea doar cînd era nevoie, pentru noi sau pentru mine. Am încercat să mă arunc în sălbăticie. Nu s-a întîmplat nimic. *Chiar* îmi lipsea practica și pe deasupra nici nu postisem. Am încercat și mai mult, și tot nu s-a întîmplat nimic. M-am calmat și m-am concentrat spre interior, lăsîndu-mi gîndurile să se exfolieze la fel ca pielea de pe mîinile mele. Treptat, lumea din jurul meu s-a schimbat și s-a vălurit. Am urmărit o vreme culorile, cîteva pîcle de roz care dădeau roată în jurul capului meu.

Apoi, în depărtare, l-am văzut. Ochiul roșu. Nu-l mai văzusem de cînd aveam șaisprezece ani, de la inițiere. M-am ridicat iute în picioare. Eram eshu, ceea ce însemna că pot să mă preschimb în trupurile altor făpturi și spirite. Aici eram albastră. Cu excepția mîinilor, care erau de un cafeniu tern. Am susținut sfidător privirea ochiului.

— Te-aștept cînd ești gata, i-am spus.

Daib n-a răspuns. M-am prefăcut că îl ignor. Am ridicat mîinile. Au atras imediat cîteva spirite libere voioase. Două rozalii și unul verde, care au trecut prin mîinile mele. Cînd le-am coborît, mîinile îmi erau de un albastru intens, ca restul trupului meu. M-am așezat și, ușurată, m-am întors în lumea fizică. Mi-am privit mîinile. Încă mai erau acoperite cu piele care se jupuia. Dar cînd am tras de ea, dedesubt era doar piele sănătoasă, rezistentă. M-am uitat la Mwita. Ședea la rădăcina copacului, privind la cer.

— Daib mă pîndea acolo, i-am spus.

Și-a coborît privirea.

— Ah, te-ai întors.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

S-a întrerupt.

— A încercat să-ți facă ceva?

— Nu. Era ochiul ăla roșu holbat, atît.

Am oftat.

— Dar mîinile mele o duc mai bine. Atît că mai sînt puțin calde, parcă ai avea febră, și pielea e sensibilă.

Le-a luat într-ale lui și s-a uitat la ele pe toate părțile.

— Cu asta pot să te-ajut, a conchis. Hai să ne întoarcem.

Cînd am ajuns în apropierea taberei, s-au auzit strigăte. Am grăbit pasul.

— Numai la asta te gîndești, Fanasi? țipa Diti.

— Ce fel de soție mai ești și tu? Nici măcar n-am zis nimic despre…

— Nu stau cu tine la noapte! a răcnit Diti.

— Da' mai tăceți odată amîndoi! a strigat Luyu.

— Ce se petrece? am întrebat-o pe Binta, care stătea în picioare și plîngea.

— Întreabă-i, a suspinat ea.

Fanasi mi-a întors spatele.

— Nu-i treaba ta, a bodogănit Diti, încrucișîndu-și brațele la piept.

M-am dus la cortul meu, scîrbită. În urma mea, l-am auzit pe Fanasi spunîndu-i lui Diti:

— Nu trebuia să vin cu tine. Trebuia să te las să pleci și să-mi văd de viața mea.

— Ți-am cerut eu să vii *după* mine?

— Ce egoistă ești!

Am dat deoparte clapa cortului și m-am strecurat înăuntru. Îmi doream să fi plecat doar cu Mwita, iar ei să fi rămas toți acasă. *Și-așa, ce-ar putea să facă ei cînd vom ajunge în Vest?* m-am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

întrebat. A intrat și Mwita.

— Cu asta ar fi trebuit să se îndrepte lucrurile, am șuierat printre dinți.

— Nu poți să repari orice.

Mi-a întins un castron.

— Ia, mănîncă.

— Nu, am refuzat, punînd castronul deoparte.

El mi-a aruncat o privire supărată și a plecat. Toată lumea a rămas certată tot restul nopții. Relațiile dintre noi se deteriorau încă de la plecare, dar cînd rupsesem acel juju, fisurile căpătaseră permanență. Nu era vina mea, știu, dar la vremea aceea mă simțeam vinovată pentru toate. Eu eram cea aleasă.

Era numai vina mea.

Capitolul 36

M-am simțit rău în noaptea aceea. Eram atît de mînioasă și de dezamăgită după toate ciondănelile, încît refuzasem orice mîncare și mă dusesem la culcare cu burta goală. Mwita stătuse afară mai toată noaptea, încercînd să-i bage mințile în cap lui Fanasi. Dacă ar fi fost cu mine, m-ar fi forțat să mănînc înainte de culcare. Cînd s-a întors, chiar înainte de revărsatul zorilor, m-a găsit încovrigată, zguduită de frisoane și mormăind aiurea. A trebuit să-mi dea cu mîna lui cîteva linguri de sare și apoi zeama de la tocana de cu seară. Eu nici nu eram în stare să țin lingura.

— Data viitoare, nu mai fi așa încăpățînată și nesăbuită, a spus el supărat la culme.

Eram prea slăbită să călătoresc, dar în scurt timp am reușit să

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mă ridic în capul oaselor și să mănînc singură. Atmosfera din tabără era tensionată. Binta și Diti au rămas în cortul lor. Fanasi și Mwita au ieșit să discute. Luyu stătea cu mine. Ne-am întins una lîngă alta în cort, exersînd împreună limba nuru.

— Ce-i cu Diti? a întrebat Luyu într-o nuru împiedicată rău.

— E proastă, am răspuns tot în nuru.

— Eu…

Luyu s-a întrerupt, apoi a întrebat în okeke:

— Cum spui *libertate* în nuru?

I-am spus cuvîntul.

S-a gîndit o clipă și a spus în nuru:

— Cred eu… Diti a gustat libertatea și nu mai poate fără.

— Eu cred că-i pur și simplu proastă, am spus iar în nuru.

Luyu a dat-o pe okeke.

— Ai văzut-o ce fericită era în taverna aia. Cîțiva dintre bărbații ăia *chiar* erau adorabili… În Jwahir, nici una dintre noi n-avea voie să fie atît de liberă.

Am pufnit în rîs.

— *Tu* ai fost.

A rîs și ea.

— Fiindcă am învățat să iau ce nu mi se dădea.

Tîrziu în noapte, cînd stăteam întinsă lîngă Mwita, încă mă mai gîndeam la prostia lui Diti. Mwita respira încet, cufundat într-un somn adînc. Am auzit pași ușori afară. Eram obișnuită cu mișcările cămilelor, care adesea, pe timp de noapte, mergeau la păscut sau la împerecheat. Pașii pe care îi auzeam acum nu erau nici mari, nici mulți. Am închis ochii și am ascultat mai atent. *Nu-i vulpe de nisip*, mi-am spus. *Nici gazelă*. Mi-am ținut respirația, încordîndu-mi auzul. *Ființă omenească*. Pașii se îndreptau spre cortul lui Fanasi. Am auzit șoapte. M-am relaxat. Lui Diti îi venise

******ebook converter DEMO Watermarks*******

în sfîrșit mintea la cap.

Bineînțeles că am ascultat în continuare. Voi n-ați face așa? L-am auzit pe Fanasi șoptind ceva. Apoi... M-am încruntat. Am ciulit urechea. S-a auzit un oftat, urmat de o mișcare ușoară și de un geamăt reținut. Aproape că l-am trezit pe Mwita din somn. Ar fi trebuit să-l trezesc. Nu era bine deloc. Dar cu ce drept aș fi oprit-o pe Luyu să se ducă în cort la Fanasi? Le auzeam respirația ritmică. Au continuat așa mai bine de o oră. Într-un tîrziu am ațipit, deci cine știe cînd s-a întors Luyu la cortul ei.

Ne-am strîns lucrurile înainte de răsărit. Diti și Fanasi nu-și vorbeau. Fanasi încerca să nu se uite la Luyu. Luyu se purta absolut normal. Am rîs în sinea mea cînd ne-am așternut la drum. Cine-ar fi știut că pot să apară asemenea dramatisme într-un mic grup de oameni pierdut în pustietate?

Capitolul 37

Între aroganța neștiutoare a lui Diti, îndrăzneala lui Luyu și sentimentele confuze ale lui Fanasi, următoarele două săptămîni n-au fost nici pe departe plictisitoare. Toate acestea îmi distrăgeau atenția de la gîndurile negre. Luyu își înălța cortul lîngă al lui Fanasi și se furișa la el în toiul nopții o dată la cîteva zile. La ivirea zorilor erau amîndoi extenuați și își petreceau ziua evitînd să se privească. Trebuie să recunosc că se prefăceau binișor.

Între timp, eu exersam plonjarea și plutirea în sălbăticie. De fiecare dată vedeam ochiul roșu în depărtare, urmărindu-mă. L-am luat prin surprindere pe Mwita cînd m-am strecurat pe lîngă

******ebook converter DEMO Watermarks*******

el în chip de vulpe de nisip. Mi-am tăiat și mi-am vindecat pielea de nenumărate ori, pînă cînd tăiatul și vindecatul mi-au devenit lesnicioase. Am început chiar un post de trei zile, încercînd să evoc o viziune de călătorie. Dacă Daib voia să mă spioneze, atunci puteam și eu să-l spionez.

— De ce n-ai mîncat de dimineață? m-a întrebat Mwita.

— Încerc să provoc o viziune. Cred că pot s-o controlez de data asta. Vreau să văd ce pune la cale.

— E o idee proastă, a spus el, clătinînd din cap. O să te omoare.

A plecat și s-a întors cu o farfurie de terci. Am mîncat fără alte fasoane.

Eram pregătită pentru ce avea să vină. Și totuși, nu puteam ignora bomba cu ceas care era pe punctul de-a exploda în tabăra noastră. Într-o seară, m-am dus la Luyu, care spăla rufe în găleată.

— Trebuie să stăm de vorbă, i-am spus.

— Vorbește, atunci, m-a poftit ea, storcîndu-și rapa.

M-am aplecat spre ea, neluînd în seamă picăturile de apă care mă stropeau pe față.

— Știu.

— Ce știi?

— De tine și Fanasi.

A încremenit cu mîinile cufundate în apa din găleată.

— Doar tu?

— După știința mea, da.

— Cum?

— Am auzit.

— A, dar n-am făcut zgomot ca tine cu Mwita.

— De ce faci asta? am întrebat-o. Nu știi că…

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Amîndoi vrem, m-a întrerupt Luyu. Și lui Diti nu i-ar păsa.

— Atunci, de ce aşa mare secret?

A tăcut.

— Dacă află Diti…

— N-o să afle! s-a răstit Luyu, privindu-mă cu asprime.

— Ah, eu n-am de gînd să-i spun. Tu o să-i spui. Luyu, n-am putea fi mai apropiați de-atît decît dacă ne-am urca unii peste alții. Fanasi și Mwita vorbesc între ei. Mwita o să afle în curînd, dacă nu cumva știe deja. Sau o să te prindă Diti, sau Binta. Dacă rămîi gravidă? Aici nu sînt decît doi bărbați care ar putea să fie tatăl.

Ne-am uitat una la alta și am izbucnit în rîs.

— Cum de-am ajuns aici? am întrebat după ce ne-am liniştit.

— Nu știu, a spus ea. Fanasi e minunat, Onye. Poate mi se trage de la faptul că sînt mai bătrînă, dar, of, cum mă face să mă simt!

— Luyu, tu te auzi ce spui? E soțul lui Diti.

A țîțîit și a dat ochii peste cap. Mai tîrziu, noaptea, m-am trezit pentru scurt timp cînd am auzit-o furișîndu-se în cortul lui Fanasi. La scurt timp după aceea erau iar puși pe treabă. Povestea asta n-avea cum să se termine bine.

Capitolul 38

Am ajuns la un alt oraș și am hotărît să intrăm ca să facem rost de provizii.

— Papa Shee? Ce fel de nume mai e și ăsta? a întrebat Luyu.

Stătea prea aproape de Fanasi. Sau poate că Fanasi stătea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

prea aproape de ea. În zilele acelea, parcă mereu îl găseai la doar cîțiva pași de ea. Începeau să lase garda jos.

— Îmi aduc aminte de orașul ăsta, a spus Mwita.

După expresia de pe fața lui, părea că nu e o amintire plăcută. Se uita la harta din portabilul ținut de Luyu în palmă. Era greu de distins în lumina soarelui.

— Nu sîntem departe de marginea Regatului Celor Șapte Rîuri. Ăsta-i printre ultimele orașe din drumul nostru care nu se arată… ostile față de okeke.

Nu departe de noi, o caravană călătorea în aceeași direcție. În timpul zilei auziserăm de cîteva ori zgomot de scutere. O dată, cămilele deveniseră extrem de agitate, răgînd și scuturîndu-și blana prăfuită. Se purtau ciudat în ultima vreme. Cu o noapte în urmă, ne treziseră cînd începuseră să ragă una la alta. Nu se ridicaseră de jos, dar păreau furioase. Se certau. Cînd am ajuns la marginea orașului, au refuzat să se apropie. A trebuit să le lăsăm în urmă la un kilometru și jumătate, în timp ce noi ne îndreptam spre piața orașului.

— Haideți să terminăm repede, le-am spus, trăgîndu-mi vălul peste cap.

La fel a făcut și Mwita.

Se vedeau acolo toate stilurile de îmbrăcăminte și am auzit cîteva dialecte de sipo și de okeke, ba chiar și de nuru. Nu erau prea mulți nuru pe acolo, dar erau destui. Nu mă puteam abține să nu mă holbez la ei, la părul lor negru și drept, la pielea maro-gălbuie și la nasurile lor subțiri. Nu tu obraji pistruiați, nu tu buze groase sau ochi de culori ciudate, cum aveam eu și Mwita. Eram cam nedumerită. Nu-mi imaginasem niciodată niște nuru umblînd în pace printre okeke liberi.

— Ăștia-s nuru? a întrebat Binta puțin cam tare.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

O femeie însoțită probabil de fiul ei adolescent s-a uitat pieziș la ea, s-a încruntat și a plecat mai departe. Luyu i-a tras Bintei un cot ca s-o facă să tacă.

— Ce zici? m-a întrebat Mwita, aplecîndu-se spre urechea mea.

— Zic să luăm ce ne trebuie și să plecăm, i-am răspuns. Bărbații ăia de-acolo se uită la mine.

— Știu. Ține-te aproape.

Noi doi atrăgeam public.

Un sac cu semințe de dovleac, pîine, sare, o sticlă cu vin de palmier, o găleată de metal nouă, am reușit să cumpărăm aproape tot ce ne trebuia înainte să înceapă problemele. Erau o mulțime de nomazi, așa că motivul n-a fost stilul nostru vestimentar sau felul nostru de-a vorbi. A fost la fel ca întotdeauna. Ne uitam la niște carne uscată cînd am auzit țipătul sălbatic din spatele nostru. Mwita ne-a înșfăcat instinctiv pe mine și pe Luyu, care era de cealaltă parte a lui.

— *Eeeeewuuuuuu*, a strigat un bărbat okeke cu o voce foarte groasă. *Eeeewuuuuuu!*

Vocea răsuna în capul meu într-un fel nefiresc. Omul purta pantaloni negri și caftan lung de aceeași culoare. În frizura lui lungă și bogată, stil dada, erau înfipte cîteva pene de vultur maro și albe. Pielea întunecată îi strălucea de sudoare sau de uleiuri. Cei din jurul lui se trăgeau deoparte.

— Faceți-i loc, a spus un bărbat.

— Faceți loc, a strigat o femeie.

Știți ce se petrece mai departe. Știți pentru că m-ați auzit vorbind despre un incident similar. Încă mai am pe frunte cicatricea căpătată atunci. Era același oraș? Nu, dar putea la fel de bine să fi fost. Nu se schimbase mare lucru de cînd fusese

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mama nevoită să fugă cu mine, copil mic, de o mulțime care azvîrlea cu pietre.

Nu știu cînd au început să arunce cu pietre în mine și în Mwita. Eram prea prinsă în moment, fixîndu-l cu privirea pe omul acela primejdios, care era capabil să-mi umple capul cu vocea lui. O piatră m-a lovit în piept. Mi-am concentrat mînia asupra acelui bărbat, asupra acelui vraci care avea neobrăzarea să nu recunoască un vrăjitor autentic. L-am atacat în același fel în care îl atacasem pe Aro cu ani în urmă. Rupînd și sfîșiind. Am auzit mulțimea icnind și pe cineva țipînd. Am rămas concentrată asupra omului de la care pornise totul. Habar n-avea ce i se întîmplă, fiindcă nu cunoștea Punctele Mistice. Tot ce știa el erau niște juju de copii, șmecherii infantile. Mwita ar fi putut să-l lichideze fără să clipească.

— Ce faci?! am auzit-o pe Binta răcnind.

Asta m-a readus în simțiri. Am căzut în genunchi.

— Știți cu toții cine *este*! a strigat Binta către mulțime.

În dreptul nostru, vraciul s-a prăbușit. Femeia de lîngă el a țipat strident.

— Ne-au omorît preotul! a urlat un bărbat, stropi de salivă zburîndu-i din gură.

Am văzut-o plutind prin aer. Eram înmărmurită. Cine-ar fi avut îndrăzneala să arunce cu cărămidă într-o fată atît de frumoasă, încît nici tatăl ei nu-i putea rezista? Și cu o țintă atît de perfectă? Cărămida s-a izbit de fruntea Bintei. I-am văzut materia albă. Craniul îi era surpat, țesutul cerebral expus. A căzut la pămînt. Am scos un țipăt și am dat fuga spre ea. Nu eram suficient de aproape. Mulțimea s-a pus deodată în mișcare. Oamenii alergau și aruncau cu cărămizi sau pietre. Pe un bărbat care s-a apropiat de mine l-am lovit cu piciorul și l-am apucat de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

gît, începînd să-l strîng. Apoi m-am trezit că trăgea Mwita de mine și mă tîra după el.

— Binta! am răcnit.

Chiar și din locul în care mă aflam vedeam oameni care loveau cu piciorul trupul ei căzut, iar la un moment dat am văzut un bărbat apucînd altă cărămidă și… ah, e prea cumplit ca să pot descrie. Am urlat cuvintele pe care le rostisem în piața din Jwahir. Dar acestor oameni nu voiam să le arăt ce era mai rău în Vest. Lor voiam să le arăt întunericul. Pentru că erau orbi cu toții, așa i-am făcut să fie. Întreg orașul. Bărbați, femei, copii. Le-am răpit tocmai capacitatea pe care alegeau să n-o folosească. Mai toată lumea a amuțit. Unii își zgâriau ochii cu unghiile. Alții încă mai întindeau mîinile în jur încercînd să brutalizeze pe oricine puteau atinge. Copiii scînceau. Unii răcneau „Ce-i drăcia asta?“ sau „Ani, salvează-mă!“.

Lepădături. N-au decît să orbecăie în întuneric. Ne-am chinuit să răzbatem printre orbii zăpăciți pînă la Binta. Era moartă. Îi zdrobiseră craniul, îi perforaseră pieptul, îi striviseră gîtul și picioarele. M-am lăsat în genunchi și am pus mîinile pe ea. Am cercetat, am ascultat.

— Binta! am strigat.

Cîțiva dintre idioții aceia orbi mi-au răspuns, împleticindu-se în direcția vocii mele. Nu i-am luat în seamă.

— Unde ești? Binta?

Am mai ascultat o vreme încercînd să-i aud spiritul năucit și înspăimîntat. Dar plecase.

— Unde e? am țipat ascuțit, cu transpirația curgîndu-mi pe față.

Am căutat în continuare.

Plecase. De ce plecase cînd știa că puteam s-o aduc înapoi? M-

******ebook converter DEMO Watermarks*******

am întrebat dacă nu cumva înțelesese că probabil aducerea înapoi și vindecarea ei m-ar fi ucis.

Pînă la urmă, Fanasi m-a împins deoparte și a ridicat-o de jos, cu Mwita ajutîndu-l s-o care. Am plecat lăsînd orașul orb cum fusese dintotdeauna. Probabil ați auzit zvonuri despre faimosul Oraș al Celor Lipsiți de Vedere. Nu e o legendă. Mergeți la Papa Shee. Vedeți cu ochii voștri.

Cînd ne-au văzut purtînd trupul Bintei, cămilele au început să ragă şi să bată din picioare. Am întins-o pe jos, iar ele s-au așezat în jurul ei într-un cerc protector. Zilele următoare s-au scurs ca o învălmășeală cețoasă. Știu că am reușit cumva să ne venim în fire cît să plecăm din Papa Shee. Sandi a fost de-acord să poarte trupul Bintei. Știu că ne-am petrecut o zi săpînd o groapă de aproape doi metri în nisip. Ne-am folosit de cratițe și tigăi. Ne-am îngropat mult-iubita prietenă acolo, în deșert. Luyu a citit o rugăciune din fișierul electronic al Marii Cărți din portabilul ei. După aceea fiecare a spus pe rînd cîte ceva despre Binta.

— Știți și voi, am spus cînd a venit rîndul meu. Înainte să plece, și-a otrăvit tatăl. I-a pus rădăcină otrăvitoare în ceai și s-a uitat la el cum îl bea. S-a eliberat singură înainte să plece de-acasă. Of, Binta. Cînd ai să te întorci pe tărîmurile acestea, ai să conduci lumea.

Toți se uitau tăcuți la mine, încă șocați de moartea ei.

Durerile de cap mi-au revenit după ce am îngropat-o, dar ce-mi păsa de ele? Binta avusese aceeași soartă, moartea prin lapidare. Cu ce eram eu mai specială? Mergînd mai departe, mi-am făcut un obicei din a zbura înainte și a mă întoarce la ceilalți de cîte ori hotăram să ne oprim. Sandi îmi ducea lucrurile. Nu puteam să mă gîndesc la nimic altceva decît la faptul că Binta nu cunoscuse niciodată atingerea iubitoare a unui bărbat. Cel mai

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mult se apropiase în seara aceea petrecută în taverna din Banza, cînd se purtase cu atîta insolență. Iar apoi, din cauza mea, luîndu-mi mie apărarea, murise.

Capitolul 39

În Marea Carte există o poveste despre un băiat sortit să fie cea mai mare căpetenie din Suntown. Cunoașteți prea bine povestea. E printre preferatele nuru, nu-i așa? Le-o spuneți toți copiilor voștri cînd sînt prea mici ca să vadă cît este de urîtă. Sperați că fetele își vor dori să fie precum Tia, tînăra cea bună, iar băieții ca Zoubeir cel Mare. În Marea Carte, povestea lor este una a triumfului și a sacrificiului. Menirea ei este să vă facă să vă simțiți în siguranță. Trebuie să vă amintească faptul că lucrurile mărețe vor fi mereu apărate și că oamenii sortiți măreției vor cunoaște măreția. E o minciună de la un capăt la altul. Iată cum s-a petrecut de fapt povestea:

Tia și Zoubeir s-au născut în aceeași zi, în același oraș. Nașterea Tiei n-a fost un secret, iar cînd s-a văzut că e fată, nici n-a mai reprezentat ceva deosebit. Copil de țărani, i s-a făcut o baie caldă, i s-au dat multe sărutări, a avut parte de o ceremonie de primire a numelui. Era al doilea copil din familia ei, dar primul fusese un băiețel sănătos, așa că a fost și ea bine primită.

Pe de altă parte, Zoubeir s-a născut în taină. Cu unsprezece luni înainte, căpetenia din Suntown pusese ochii pe o femeie care dansa la o petrecere. În noaptea aceea și-a luat-o pentru sine. Nici măcar căpetenia aceasta, care avea patru soții, nu se putea sătura de o asemenea femeie, de aceea căutat-o și a posedat-o iar

******ebook converter DEMO Watermarks*******

și iar, pînă a lăsat-o gravidă. Atunci le-a cerut soldaților lui s-o omoare. Exista o lege după care primul fiu din flori al căpeteniei trebuie să fie succesorul lui. Tatăl căpeteniei ocolise legea însurîndu-se cu toate femeile cu care se culca. La moartea lui, avea peste trei sute de soții.

Însă fiul său, căpetenia actuală, era arogant. Dacă dorea o femeie, de ce să fie obligat s-o ia de nevastă mai întîi? Cinstit vorbind, nu era căpetenia asta cel mai prost bărbat din lume? De ce nu putea să fie fericit cu ce avea? De ce nu putea să se concentreze asupra altor lucruri în afară de nevoile lui carnale? Doar era căpetenie, nu? Ar fi trebuit să fie foarte ocupat. În orice caz, femeia cu pricina era însărcinată în trei luni cînd a scăpat cu fuga de soldații trimiși s-o ucidă. În cele din urmă, a ajuns într-un orășel unde a dat naștere unui fiu pe care l-a numit Zoubeir.

În ziua în care s-au născut Zoubeir și Tia, moașa a alergat neîncetat între colibele celor două mame. Pruncii s-au născut exact în același timp, dar moașa a ales să rămînă lîngă mama lui Zoubeir, fiindcă avea presentimentul că bebelușul ei e băiat și că al celeilalte femei e fată.

În afară de Zoubeir și de mama lui, nimeni nu știa cine este copilul. Dar oamenii simțeau că e ceva deosebit la el. Creștea înalt ca mama lui și cu gura mare ca taică-său. Zoubeir era un lider înnăscut. Încă de la o vîrstă fragedă, colegii lui de clasă erau bucuroși să i se supună. Tia, pe de altă parte, ducea o viață modestă și tristă. Tatăl ei o bătea deseori. Crescînd, se făcea tot mai frumoasă, iar tatăl începuse să aibă ochi și pentru ea. Așa că Tia a ajuns opusul lui Zoubeir, scundă și tăcută.

Cei doi se cunoșteau, fiindcă locuiau pe aceeași stradă. Din ziua în care s-au văzut, a existat între ei o atracție bizară. Nu o dragoste la prima vedere. Nici măcar n-aș numi-o dragoste. Doar

******ebook converter DEMO Watermarks*******

atracție. Zoubeir își împărțea mîncarea cu Tia dacă se pomeneau mergînd împreună spre casă de la școală. Ea îi tricota bluze și îi împletea inele din fibră de palmier colorată. Cîteodată stăteau și citeau împreună. Singurele ocazii cînd Zoubeir tăcea și nu se mișca din loc erau cele în care era cu Tia.

Cînd aveau amîndoi șaisprezece ani, a venit vestea că în Suntown căpetenia era grav bolnavă. Mama lui Zoubeir știa că urmează necazuri. Oamenilor le plăcea să bîrfească și să-și dea cu părerea cînd se întrevedeau potențiale schimbări de putere. Vestea despre posibilitatea ca Zoubeir să fie fiul ilegitim al căpeteniei a ajuns pînă la patul de suferință al acestuia. De-ar fi fost măcar mai umil sau dacă ar fi evitat să atragă atenția asupra sa, Zoubeir ar fi putut să se întoarcă pașnic în Suntown după moartea căpeteniei. I-ar fi fost lesne să pretindă tronul.

Soldații au venit înainte ca mama lui Zoubeir să-l poată avertiza. Cînd l-au găsit, ședea sub un copac lîngă Tia. Soldații erau niște lași. S-au ascuns la cîțiva metri distanță și unul dintre ei și-a scos arma. Tia a simțit ceva. Și chiar în momentul acela a ridicat privirea și l-a zărit pe omul din dosul copacilor. A înțeles imediat. *Nu el*, și-a spus. *El e deosebit. El o să ne facă viața mai bună tuturor*.

— Jos! a țipat Tia, aruncîndu-se peste el.

Firește că glonțul a nimerit-o pe ea, nu pe Zoubeir. Viața Tiei s-a stins sub alte cinci gloanțe, în vreme ce Zoubeir se ascundea după trupul ei. Apoi a împins-o deoparte și a fugit, la fel de iute cum fugise mama lui, cu picioarele ei lungi, în urmă cu șaptesprezece ani. Odată pus pe fugă, nici măcar gloanțele nu-l mai puteau ajunge din urmă.

Știți cum se termină povestea. A scăpat și pînă la urmă a ajuns cea mai mare căpetenie care a existat vreodată în Suntown. N-a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

construit în viața lui vreun altar, vreun templu sau măcar o cocioabă în numele Tiei. În Marea Carte, numele ei nu mai apare menționat niciodată. Nu s-a gîndit niciodată la ea, nici măcar n-a întrebat unde e îngropată. Tia era virgină. Era frumoasă. Era săracă. Și era fată. Era de datoria ei să-și sacrifice viața ca s-o salveze pe a lui.

Mereu am detestat povestea asta. Iar de la moartea Bintei am ajuns s-o urăsc de-a binelea.

Capitolul 40

Moartea ei a ținut-o pe Luyu departe de cortul lui Fanasi timp de două săptămîni. Iar apoi, într-o noapte, i-am auzit bucurîndu-se din nou unul de altul.

— Mwita, am spus cît de încet am putut.

M-am întors cu fața la el.

— Mwita, trezește-te.

— Mmm? a făcut el, cu ochii încă închiși.

— Auzi și tu?

El a ascultat, apoi a dat din cap că da.

— Știi cine e?

A dat iar din cap.

— De cîtă vreme știi? l-am întrebat.

— Ce contează?

Am oftat.

— E bărbat, Onye.

— Și ce? m-am încruntat. Cum rămîne cu Diti?

— Ce-i cu ea? N-o văd strecurîndu-se aici.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu-i așa de simplu. Ajunge atîta suferință.

— Suferința abia a început, a spus Mwita, devenind serios. Lasă-i pe Luyu și pe Fanasi să se bucure cît mai pot.

M-a apucat de coada împletită.

— Vasăzică, i-am spus, dacă noi doi ne certăm, tu ai…

— Cu noi e altceva.

Am mai stat să ascultăm o vreme, apoi am auzit ceva nou. Am înjurat. Ne-am ridicat amîndoi în picioare. Ne-am tîrît afară la timp ca să vedem ce se petrece. Diti își ridicase rapa, strîngînd în pumn nodul din lateral, și pășea spre cortul lui Fanasi. Mergea repede. Prea repede ca s-o ajungem eu și Mwita și s-o împiedicăm măcar s-o vadă pe Luyu goală toată și transpirată, călărind un Fanasi la fel de gol și transpirat, care o ținea bine în timp ce-i sugea sfîrcul.

Cînd a văzut-o pe Diti peste umărul lui Luyu, Fanasi a fost atît de șocat, încît a strîns din dinți cu sfîrcul lui Luyu în gură. Ea a țipat, iar Fanasi și-a descleștat imediat fălcile, înspăimîntat că o rănise pe Luyu și înfiorat că Diti stătea și se uita la ei. Fața lui Diti s-a contorsionat într-un fel cum nu mai văzusem niciodată. Apoi și-a luat obrajii în mîini, înfigîndu-și unghiile în ei, și a scos un urlet înspăimîntător. Cămilele au sărit în picioare cu o iuțeală pe care n-o văzusem niciodată la vreo cămilă și au zbughit-o la fugă.

— Ce… bravo vouă! Binta e moartă! Eu sînt moartă… O să murim toți și de-asta vă arde vouă? a răcnit Diti.

A căzut în genunchi, suspinînd. Fanasi, grijuliu, i-a dat lui Luyu o rapa să se acopere, atingîndu-i în treacăt sînul ca să vadă ce vătămări îi produsese. Și-a tras și el o rapa în jurul taliei și a urmărit-o precaut pe Diti cum ieșea din cort. A ieșit și Luyu imediat în urma ei. M-am uitat urît la ea. Am ajutat-o pe Diti să se ridice în picioare și am condus-o departe de toți ceilalți.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— De cîtă vreme? a întrebat Diti după o vreme.

— De cîteva săptămîni. Dinainte de… Papa Shee.

— De ce nu mi-ai zis, ă?

S-a așezat pe nisip și a continuat să suspine.

— Asta-i viața, am spus. Nu merge întotdeauna cum crezi tu c-o să meargă.

— Uh! I-ai văzut? I-ai *mirosit*?

S-a ridicat în picioare.

— Hai înapoi.

— Stai puțin, am oprit-o. Calmează-te.

— Nu *vreau* să fiu calmă. Ei ți s-au părut calmi?

S-a uitat pieziș la mine.

Văzînd în ochii ei ce gîndea, am ridicat un deget.

— Ţine-ți gura, i-am spus cu fermitate. Termină cu acuzațiile, da?

Cînd lucrurile deveneau de nesuportat, mereu dădea vina pe mine. Îmi pulsau tîmplele. M-am ridicat și eu. Chiar în fața ei, fără să-mi pese ce vede, m-am preschimbat în vultur. Am sărit din haine, m-am uitat drept la figura șocată a lui Diti, am cîrîit la ea și mi-am luat zborul. Bătea un vînt dinspre vest. Am planat pe suflarea lui, exaltată. Era atît de puternic, încît m-am întrebat un moment dacă nu venea furtuna.

Am trecut pe lîngă o bufniță. Zbura spre sud-est atît de iute, luptîndu-se cu vîntul, încît abia dacă s-a uitat la mine. Dedesubt, am zărit cămilele. M-am gîndit să cobor către ele în zbor ca să le salut, dar păreau să aibă o conversație particulară. Am zburat timp de trei ore. N-am întrebat niciodată ce discuții au fost cînd s-a întors Diti la ceilalți. Nu-mi păsa. Am aterizat unde îmi lăsasem hainele, bucuroasă că Diti nu le luase cu ea. Le suflase vîntul cîțiva metri mai departe.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Primul lucru pe care l-am observat cînd m-am întors în tabără a fost că doar una dintre cămile se întorsese. Sandi.

— Unde-s celelalte? am întrebat-o.

S-a uitat la mine și atît. Toată lumea ședea în jurul focului de pietre, mai puțin Mwita, care stătea în picioare, părînd îngrijorat. Diti avea ochii înroșiți și sticloși. Luyu avea un aer mulțumit de sine. Lîngă ea ședea Fanasi, ținîndu-și o cîrpă udă pe o parte a feței. M-am încruntat.

— Ați lămurit problema? i-am întrebat.

— Eu sînt martorul, a spus Mwita. Diti i-a pomenit lui Fanasi de divorț… după ce a încercat să-i sfîşie fața cu unghiile.

— Dacă eram bărbat, acum erai mort, s-a încruntat Diti la Fanasi.

— Dacă erai bărbat, n-ajungeai în situația asta, a ripostat Fanasi.

— Poate… poate n-ar fi trebuit să-l las pe nici unul dintre voi să vină, am intervenit.

S-au întors toți spre mine.

— Poate ar fi trebuit să fim doar eu cu Mwita, că noi doi n-avem nimic de pierdut. Dar voi toți… Binta…

— Mda, bine, acum e prea tîrziu, nu crezi? s-a răstit Diti.

Am strîns din buze, dar nu mi-am ferit privirea.

— Diti…, a spus Mwita.

Și-a înghițit cuvintele și s-a uitat în altă parte.

— Ce-i? s-a răstit iar Diti. Dă-i drumul, măcar o dată zi și tu ce vrei să zici.

— Taci din gură! a exclamat Mwita, acoperind geamătul vîntului.

Diti a icnit, complet șocată.

— Ce *naiba* ai? a continuat Mwita. Omul ăsta a venit după

******ebook converter DEMO Watermarks*******

tine... tot drumul pînă aici! *Habar n-am* de ce. Ești o puștoaică răzgîiată și cocoloșită. Faptele lui nu înseamnă nimic deosebit pentru tine! Mai ai și tupeul să ți se pară *de la sine înțelese*. Foarte bine. Dar pe urmă te hotărăști să-l respingi. Ba ai reușit chiar să-i vîri în ochi și alți bărbați. Iar cînd s-a hotărît și el că nu vrea să fie tratat în felul ăsta și a acceptat altă femeie frumoasă și puternică, te-apuci să tragi lumea de păr ca un spirit malefic furios...

— *Eu* sînt cea trădată!

Și spunînd asta mi-a aruncat o privire fioroasă.

— Da, da, te-am ascultat toți deja ore în șir cum te-ai văicărit. Uită-te la fața lui Fanasi, uite ce i-ai făcut. Dacă rănile astea se infectează, o să dai vina pe Onyesonwu sau pe Luyu. Toată ciorovăiala asta de copii proşti! Călătorim spre cel mai urît loc de pe pămînt. Am gustat deja urîciunea. Am *pierdut-o* pe Binta! Ați văzut ce i-au făcut. Nu lăsaţi să vă scape lucrurile importante! Diti, dacă-l vrei pe Fanasi și Fanasi te vrea pe tine, du-te la el și faceți sex fericiți. Faceți des, cu pasiune și cu bucurie. Luyu, la fel. Dacă vrei să te bucuri de Fanasi, n-ai decît, pentru numele lui Ani! Caută și tu o soluție, cît încă mai poți! Onyesonwu încerca să vă *ajute* rupînd acel juju. A suferit ca să vă *ajute* pe voi. Fiți recunoscătoare! Și foarte bine, noi sîntem urîți în ochii voștri; așa ați fost crescute să gîndiți. Mințile voastre sînt împărțite, pe de-o parte ne priviți ca pe prietenii voștri, pe de altă parte ca pe niște ființe nenaturale. Asta e. Dar *învățați să vă înfrînați limba*. Și *nu uitați*, nu uitați, nu uitați de ce ne aflăm aici.

S-a întors cu spatele și s-a îndepărtat, respirînd greu. Nici unul dintre noi n-a avut nimic de adăugat.

În noaptea aceea, Diti a dormit singură, deși mă îndoiesc c-a pus geană pe geană. Iar Luyu și Fanasi au petrecut pentru prima

******ebook converter DEMO Watermarks*******

dată o noapte întreagă împreună, de data asta însă în liniște, în cortul lui Fanasi. Eu și Mwita ne-am găsit alinare unul în trupul celuilalt pînă tîrziu în noapte. La venirea dimineții, soarele era acoperit de un zid de nisip care se apropia.

Capitolul 41

Eu m-am trezit prima. Cînd am ieșit din cort, am găsit-o pe Sandi stînd acolo și așteptîndu-mă. A gemut din fundul gîtlejului cînd m-am aplecat spre ea și i-am inspirat prospețimea blănii.

— I-ai lăsat pe ai tăi ca să stai cu noi, nu-i așa? am întrebat-o.

Am căscat și m-am uitat spre vest. Mi s-a strîns stomacul.

— Mwita! Vino încoace *imediat*!

A ieșit de-a bușilea și s-a uitat la cer.

— Ar fi trebuit să știu, a spus el. Știam, dar m-am lăsat distras.

— Toți am făcut la fel.

Ne-am strîns și ne-am împachetat bine lucrurile, folosindu-ne de corturi și de rape ca să ne protejăm pielea. Ne-am legat pînze peste față și eșarfe peste ochi. Apoi am săpat în nisip și ne-am îngrămădit acolo cu spinările în direcția vîntului, ținîndu-ne de braț și apucîndu-ne de blana lui Sandi. Valul de nisip a lovit cu atîta putere, încît nici nu-mi mai dădeam seama dincotro bătea vîntul. Era de parcă furtuna ar fi coborît peste noi din cer. Nisipul ne plesnea și ne mușca hainele. Îi înfășurasem lui Sandi botul și ochii cu o rapa din pînză groasă, dar îmi făceam griji pentru blana ei. Lîngă mine, Diti plîngea, iar Fanasi încerca s-o aline. Eu și Mwita ne-am aplecat unul spre celălalt.

— Ai auzit de poporul roșu? m-a întrebat Mwita la ureche.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am făcut semn că nu.

— Oameni ai nisipurilor. Numai povești… călătoresc cică într-o uriașă furtună de nisip.

A scuturat din cap. Era prea mult zgomot ca să-mi poată vorbi.

A trecut o oră. Furtuna nu ceda. Începeam să simt crampe în mușchi de la încordarea cu care mă țineam locului. Zgomot, vînt înțepător, și sfîrșitul nu se întrevedea deloc. Furtunile nu durau nicidecum atît de mult cînd eram cu mama în deșert. Veneau rapid și în forță și plecau la fel de iute. Totuși, a mai trecut o oră.

Apoi, în sfîrșit, vîntul și nisipul au încetat. Pur și simplu. Am tușit și-am înjurat toți în liniștea care se instalase dintr-odată. M-am rostogolit într-o parte, cu răni pe părțile expuse ale pielii și cu mușchii extenuați. Sandi a gemut și s-a ridicat încet. Și-a scuturat nisipul din blană, împroșcînd cu el în jur. Toți ne văicăream cu glasuri stinse. Soarele strălucea în interiorul uriașei pîlnii maronii de nisip și vînt. Ochiul furtunii. Probabil avea mulți kilometri în diametru.

Au venit de peste tot din jur, învăluiți din cap pînă în picioare în straie de un roșu-închis, la fel ca și cămilele lor. Nu le zăream decît ochii. Unul dintre ei s-a apropiat de noi călare pe o cămilă. În față avea un copil mic. Copilul gîngurea.

— Onyesonwu, a spus persoana aceea cu voce răsunătoare.

O femeie.

Mi-am sumețit bărbia.

— Eu sînt.

M-am ridicat încet în picioare.

— Care dintre voi e soțul ei, Mwita? a întrebat ea în sipo.

Mwita nu s-a obosit să-și corecteze titulatura.

— Eu sînt, a spus el.

Copilul a rostit ceva care putea să fie într-o altă limbă sau pur

******ebook converter DEMO Watermarks*******

și simplu în limbajul celor mici.

— Știți cine sîntem noi? a întrebat femeia.

— Sînteți poporul roșu, vah. În Vest am auzit multe povești despre voi, a spus Mwita.

— Vorbești mai degrabă ca un estic.

— Am crescut în Vest, apoi în Est. În prezent ne îndreptăm iar spre Vest.

— Da, așa mi s-a zis, a încuviințat femeia întorcîndu-se către mine.

În spatele ei, un bărbat a spus ceva într-o limbă pe care n-o înțelegeam. Femeia a răspuns și toți ceilalți s-au pus în mișcare, îndepărtîndu-se, descălecînd de pe cămile și coborînd poverile. Și-au scos vălurile și atunci am văzut de ce erau numiți poporul roșu. Pielea le era roșie ca uleiul de palmier. Își rădeau părul castaniu-roșcat, cu excepția copiilor mici, care și-l purtau în dreaduri groase și stufoase.

Femeia și-a scos și ea vălul. Spre deosebire de ceilalți, purta un inel de aur în nas, două în urechi și unul în sprînceană. Copilașul a sărit jos de pe cămilă cu o agilitate neașteptată. Și-a aruncat la rîndu-i vălul, dîndu-și la iveală dreadurile. Era o fetiță și am observat că avea și ea un inel de aur în sprînceană.

— Voi cine sînteți? i-a întrebat femeia pe ceilalți după ce a descălecat de pe cămilă.

— Fanasi.

— Diti.

— Luyu.

Ea a dat din cap și s-a uitat la Sandi. A zîmbit larg.

— Pe tine te știu.

Sandi a scos un sunet pe care nu-l mai auzisem pînă atunci. Un fel de tors gutural. Și-a frecat botul de obrazul femeii, iar

******ebook converter DEMO Watermarks*******

aceasta a rîs pe înfundate.

— Și tu arăți bine, a spus ea.

— Voi cine sînteți? a întrebat Luyu. Mwita știe de voi, dar eu nu.

Femeia a măsurat-o pe Luyu de sus pînă jos, iar Luyu a făcut la fel. Asta mi-a amintit de felul cum i se împotrivise adei în timpul Ritualului nostru de Unsprezece Ani. Luyu nu respectase niciodată autoritatea.

— Luyu, i s-a adresat femeia, eu sînt căpetenia Sessa. Cel de-acolo e celălalt, căpetenia Usson.

A făcut semn către un bărbat la fel de împodobit cu inele, care stătea lîngă cămila lui.

— Celălalt ce?

— Nu pui întrebările potrivite, a spus căpetenia Sessa. Ne-ați ieșit în cale într-un moment bun. Aici o să stăm pînă rămîne luna gravidă.

S-a uitat la zidul de praf și a zîmbit cu toată gura.

— Sînteți bine-veniți să rămîneți… dacă doriți.

S-a îndepărtat, lăsîndu-ne să hotărîm. În jurul nostru, vah își înălțau corturile, mai primitoare decît ale noastre. Erau făcute din piele de capră lucioasă, bine întinsă, și erau mult mai largi și mai înalte. Am văzut și stații de captare, dar nici un computer.

— Următoarea „lună gravidă“ e peste trei săptămîni! a spus Luyu.

— Ce-i cu oamenii ăștia? a întrebat Fanasi. De ce arată așa? Zici că mănîncă, beau și fac baie numai în ulei de palmier și-n cactus confiat. E bizar.

Mwita a țîțîit enervat.

— Cine știe? a spus Luyu. Dar cum e cu „prietena“ lor, furtuna de nisip?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Călătorește cu ei, a spus Mwita.

— De ce?

El a ridicat din umeri.

— De ce au pielea roșie?

Luyu a țipat strident și a sărit în sus cînd o vrabie alb-maronie s-a lovit de capul ei deasupra cefei. Pasărea a căzut pe jos, s-a ridicat și a rămas acolo, năucită.

— Las-o în pace, a spus Mwita. N-a pățit nimic.

— N-aveam de gînd să mai fac ceva, a spus Luyu, holbîndu-se la pasăre.

— Nu putem să rămînem aici, a spus Diti.

— Avem de ales? m-am răstit la ea. Vrei *tu* să-ncerci să treci prin furtuna aia?

Ne-am înălțat corturile unde le avuseserăm și înainte de furtună. Cu excepția lui Luyu. Ea urma să stea cu Fanasi.

Timp de cîteva ceasuri, vah și-au construit adăposturile ca niște nomazi pricepuţi ce erau. Soarele apunea, iar deșertul, chiar și în ochiul furtunii, începea să se răcească, dar m-am abținut să construiesc un foc de pietre. Cine știe cum ar fi reacționat acești oameni la juju?

Ne-am ținut deoparte, ba chiar și noi între noi ne-am ținut deoparte. Diti s-a ascuns la ea în cort, la fel Fanasi și Luyu. Însă eu și Mwita ne-am așezat afară, în fața cortului nostru, nedorind să părem prea antisociali. Dar, cît timp și-au ridicat vah tabăra, pînă și copiii ne-au ignorat.

După lăsarea întunericului, oamenii au început să socializeze. Mă simțeam ridicol. Fiecare cort din raza vederii mele strălucea la lumina unui foc de pietre.

Căpetenia Sessa, căpetenia Usson și un bărbat vîrstnic au

******ebook converter DEMO Watermarks*******

venit să ne salute. Fața bătrînului era gravată cu riduri din soiul celor care vin odată cu vîrsta și cu vîntul. Nu m-ar surprinde să aflu că înăuntrul acelor riduri erau grăunți de nisip captivi pentru totdeauna. S-a uitat la mine scrutător. *El* mă neliniștea mai tare decît căpetenia Usson cel tăcut, cu figura lui supărată.

— Nu poți să mă privești în ochi, copilă? a întrebat bătrînul cu voce groasă și răgușită.

Era ceva la el care îmi dădea o stare de neastîmpăr. Pînă să-i pot răspunde, a intervenit căpetenia Sessa:

— Am venit să vă invităm pe toți la ospățul nostru de statornicire.

— E o invitație și o poruncă, a adăugat bătrînul cu fermitate.

Căpetenia Sessa a continuat:

— Luați-vă cele mai bune haine, dacă aveți la voi.

S-a întrerupt și a făcut un gest către bătrîn.

— El e Ssaiku. Veți ajunge, fără îndoială, să-l cunoașteți odată cu trecerea zilelor. Bun-venit în Ssolu, satul nostru ambulant.

Căpetenia Usson ne-a cuprins pe toți într-o lungă privire fioroasă, iar bătrînul Ssaiku ne-a măsurat din ochi întîi pe mine, apoi pe Mwita, înainte de-a părăsi tabăra noastră.

— Tare ciudați sînt oamenii ăștia, a spus Fanasi după plecarea celor trei.

— N-am nimic bun de purtat, s-a plîns Diti.

Luyu și-a dat ochii peste cap.

— Toate numele lor trebuie să înceapă cu *s* sau să aibă *s*-uri? a remarcat Fanasi. Zici că descind din șerpi.

— Ăsta-i sunetul care circulă cel mai bine, *ssss*. Ei locuiesc în gălăgia asta produsă de furtuna de nisip, așa că are logică, a explicat Mwita, intrînd în cortul nostru.

— Mwita, l-ai băgat de seamă pe bătrînul acela? l-am întrebat,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

intrînd după el. Nu-mi amintesc numele lui.

— Ssaiku. Ar trebui să iei aminte la el.

— De ce? Crezi c-o să ne facă necazuri? Nu-mi place deloc de el.

— Dar de căpetenia Usson ce zici? a întrebat Mwita. Părea destul de țîfnos.

Am clătinat din cap.

— Probabil că așa se-ncruntă el mereu. Mie de bătrînul ăla nu-mi place.

— Asta fiindcă-i vrăjitor ca tine, Onye, a spus Mwita.

A rîs în sinea lui cu amărăciune și a mormăit ceva.

— Cum? am spus, încruntîndu-mă. Ce-ai zis?

S-a întors iar spre mine și m-a privit cu capul aplecat într-o parte.

— Pentru numele lui Ani, cum se face că eu pot să-mi dau seama și tu nu?

Iar s-a întrerupt.

— Cum se face că…

A înjurat și mi-a întors spatele.

— Mwita, i-am spus cu voce sonoră, luîndu-l de braț.

Nu s-a tras din mîna mea, deși îmi apăsasem intenționat unghiile în carnea lui.

— Termină-ți ideea.

Și-a apropiat fața de a mea.

— *Eu* ar trebui să fiu vrăjitorul, *tu* ar trebui să fii vindecătoarea. Așa au stat mereu lucrurile cu femeia și bărbatul.

— Ei bine, *nu* ești tu, am șuierat printre dinți, încercînd să-mi păstrez tonul potolit. Nu ești tu cea a cărei mamă, într-o pustietate a disperării, a rugat toate puterile pămîntului să-i facă fiica vrăjitoare. Nu ești tu cea născută din *viol*. Tu ai venit pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lume din dragoste, ai uitat? Nu ești *TU* cea pe care a prorocit-o clarvăzătorul nuru că are să facă ceva atît de drastic, încît va fi *tîrîtă dinaintea unei mulțimi de nuru urlători, îngropată pînă la gît și lovită cu pietre pînă la moarte*!

M-a apucat de umeri, cu ochiul stîng zbătîndu-i-se.

— Ce? a șoptit. Tu…

Am rămas uitîndu-ne unul la altul.

— Asta-i… soarta mea, am spus.

Nu avusesem de gînd să-i povestesc în felul acesta. Nicidecum.

— De ce-aș *alege* așa ceva? O duc tot într-o luptă din ziua în care m-am născut. Și totuși, tu vorbești de parcă ți-aș fi răpit ceva de preț.

— Hei, Onye? a strigat Luyu din cortul ei. Ar trebui să porți rapa și bluza pe care ți le-a dat femeia aia din Banza.

— Bună idee, i-am strigat și eu, uitîndu-mă în continuare la Mwita.

L-am auzit pe Fanasi spunînd pe un ton jucăuș:

— Vino-ncoace.

Luyu a chicotit.

Mwita a ieșit din cort. Am scos capul prin clapă, vrînd să-l chem înapoi. Dar el mergea repede, trecînd pe lîngă oameni fără să-i salute, cu capul descoperit, cu bărbia în piept.

Credințele acestea vechi despre valoarea și soarta bărbaților și femeilor, acestea erau singurul lucru care nu-mi plăcea la Mwita. Cine era el să-și închipuie că avea dreptul să se afle în miezul lucrurilor doar pentru că era bărbat? Asta fusese o problemă în relația noastră încă de cînd ne cunoscuserăm. Din nou, mă gîndesc la povestea Tiei și a lui Zoubeir. N-am decît dispreț pentru povestea asta.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 42

M-am trezit două ore mai tîrziu cu lacrimi uscate pe față. Se auzea muzică de undeva.

— Scoală-te, spunea Luyu, zgîlțîindu-mă. Ce naiba ai?

— Nimic, am bombănit năucă. Oboseala.

— Începe ospățul.

Luyu își pusese hainele cele mai bune, rapa violetă și bluza albastră. Erau ele puțin cam ponosite, dar își refăcuse sub formă de spirală codițele împletite pe scalp și își pusese cercei. Răspîndea mirosul uleiului parfumat pe care îl foloseau pe vremuri, acasă, ea, Diti și Binta. Mi-am mușcat buzele gîndindu-mă la Binta.

— Nu ești îmbrăcată! a spus Luyu. Îți aduc niște apă și o pînză. Nu știu unde se spală oamenii ăștia – mereu e lume prin preajmă.

M-am ridicat încet în șezut, încercînd să mă scutur din somnul adînc în care mă cufundasem. Mi-am pipăit coada lungă. Era plină de nisip adus de furtună. Tocmai o despleteam cînd s-a întors Luyu cu o oală plină cu apă caldă.

— Ai de gînd să-ți lași părul liber?

— Aș putea, am mormăit. N-am timp să-l spăl.

— Trezirea, a spus ea, lovindu-mă ușor pe obraz. O să fie distractiv.

— L-ai văzut pe Mwita?

— Nu.

Mi-am pus compleul din Banza, cît se poate de conștientă că bogăţia lui de culori avea să atragă o atenție pentru care n-aveam dispoziția necesară. Mi-am periat părul lung și des și l-am îmblînzit cu puțină apă caldă. Cînd am ieșit din cort, Luyu mă aștepta să mă stropească cu ulei parfumat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Așa, a spus ea. Arăți *și* miroși minunat.

Dar am observat cum îi fugeau ochii la fața și la părul meu de culoarea nisipului. Cel născut *ewu* va fi *ewu* toată viața.

Fanasi își pusese pantalonii maro și cămașa albă pătată cu care îl vedeam aproape în fiecare zi, dar se bărbierise și se răsese pe cap. Asta îi scotea în evidență pomeții înalți și gîtul lung. Diti purta o rapa și bluză albastre, pe care nu le mai văzusem pînă atunci. Poate i le cumpărase Fanasi în Banza. Își pieptănase părul afro proeminent și îl netezise sub forma unui cerc perfect. Am țîțîit cînd l-am observat pe Fanasi luptîndu-se să nu se uite la Diti și aruncîndu-i priviri flămînde lui Luyu. Era cel mai confuz bărbat pe care îl întîlnisem vreodată.

— Bine, a spus Luyu pornind înaintea noastră. Să mergem.

Pe drum într-acolo, m-am întrebat de cîtă vreme erau oamenii aceștia un trib nomad. Presupunerea mea era că de foarte multă. Corturile lor se ridicau în cîteva ore și nu le lipsea nimic din confortul caselor, aveau chiar podele făcute din blănuri de la un animal maroniu.

Își duceau plantele în saci mari plini cu un soi de substanță mirositoare numită sol. Și toți foloseau jujuri mărunte ca să aprindă focuri, să țină insectele la distanță și așa mai departe. Vah aveau și școli. Ceea ce le lipsea era un mare număr de cărți. Ar fi fost prea grele. Dar aveau cîteva cărți de învățătură pentru drum. Unele dintre aceste lucruri le-am văzut pe drum spre ospăț. Dar cele mai multe le-am aflat în timpul ședерii noastre acolo.

Era o adunare măreață, cu un belșug de mîncăruri adunate în centru. O trupă cînta la chitări și din voce. Toată lumea era îmbrăcată cu cele mai bune haine. Stilul general era simplu: pantaloni și cămăși roșii pentru bărbați, combinații de rochii

******ebook converter DEMO Watermarks*******

roșii pentru femei. Unele rochii erau țesute cu mărgele la tivuri și la manșete, altele erau tăiate ca să pară zimțate și așa mai departe.

La acel moment al vieții mele, ajunsesem să mă privesc prin ochii lui Mwita. Eram frumoasă. Acesta e unul dintre marile daruri pe care mi le-a făcut Mwita. Fără ajutorul lui n-aș fi putut niciodată să mă consider frumoasă. Cu toate astea, știu că atunci cînd mă uitam la oamenii aceștia, tineri, bătrîni, bărbați, femei, copii, cu pielea lor de un roșu maroniu, cu ochii căprui și cu gesturile lor grațioase, mi se păreau cei mai frumoși oameni pe care îi văzusem vreodată. Se mișcau precum gazelele, pînă și cei vîrstnici. Iar bărbații nu erau sfioși. Te priveau în ochi din prima clipă și zîmbeau cu mare ușurință. Frumoși oameni, foarte frumoși.

— Bun-venit, a spus un băiat, luînd-o pe Diti de mînă.

Ea a zîmbit cu gura pînă la urechi.

— Bun-venit, a spus alt băiat, croindu-și drum către Luyu.

Amîndouă au fost întîmpinate de cîțiva tineri. Pe Fanasi l-a întîmpinat o tînără, dar el era prea ocupat să le urmărească pe Diti și pe Luyu. Cum în fața mea toți se mulțumeau să încline din cap, păstrînd distanța, m-am întrebat dacă pînă și oamenii aceștia izolați și protejați îi demonizau pe cei născuți *ewu*.

M-am văzut obligată să renunț la ideea aceasta cînd am ajuns la locurile noastre. Acolo l-am găsit Mwita șezînd lîngă o femeie vah. Stăteau prea aproape unul de celălalt pentru gustul meu. Ea îi spunea ceva, iar el zîmbea. Chiar dacă era așezată, am observat că avea cele mai lungi picioare din cîte văzusem vreodată, picioare bune de alergat, lungi și musculoase, ca ale mamei lui Zoubeir din povestea veche. Mi-a tresărit inima în piept. Acasă auzeam zvonuri despre Mwita și relațiile lui cu femei mai

******ebook converter DEMO Watermarks*******

vîrstnice. Niciodată nu-l întrebasem de-a dreptul dacă erau adevărate, dar bănuiam că exista ceva adevăr în ele. Femeia aceasta avea poate treizeci și cinci de ani. Și, ca toți ceilalți vah, era splendidă. Mi-a zîmbit, făcînd să-i apară gropițe adînci în obraji. Cînd s-a ridicat, era mai înaltă decît mine. S-a ridicat și Mwita odată cu ea.

— Bun-venit, Onyesonwu, a spus femeia, lovindu-se ușor în piept.

M-a cercetat din priviri. Am cercetat-o și eu. Mă încerca același gen de iritare pe care îl simțisem în fața lui Ssaiku. Femeia aceasta era și ea vrăjitoare. *Dar ea e ucenică*, mi-am dat seama. *Ucenica lui Ssaiku*. Purta o rochie fără mîneci, care îi lăsa la vedere brațele musculoase. Decolteul adînc îi scotea în evidență pieptul amplu. Avea simboluri gravate pe ambii bicepși și pe rotunjimile sînilor.

— Mulțumesc, i-am răspuns.

În spatele meu, ceilalți erau întîmpinați și poftiți să se așeze.

— Eu sînt Ting, a spus ea.

Căpetenia Usson a pășit în interiorul cercului și muzica s-a oprit imediat.

— Acum, că au sosit oaspeții noștri, să ne așezăm, a spus el.

Cînd nu se încrunta, căpetenia Usson era de-a dreptul cuceritor. Avea genul acela de voce care îi face pe oameni să asculte.

Ting m-a luat de mînă.

— Ia loc, m-a îndemnat.

Unghia policarului ei mi-a atins palma. Avea mai mult de doi centimetri lungime și era ascuțită ca lama de cuțit, cu vîrful colorat în negru-albăstrui. Femeia s-a așezat lîngă mine, iar Mwita de cealaltă parte a mea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Vă rog să le urați bun-venit oaspeților noștri, Diti, Fanasi, Luyu, Mwita și Onyesonwu.

S-a auzit un freamăt de șoapte printre cei adunați acolo.

— Da, da, îi cunoaștem cu toții pe această femeie, femeia-vrăjitor, și pe omul ei.

Căpetenia Usson ne-a îndemnat printr-un gest să ne ridicăm în picioare. În prezenţa atîtor ochi, am simțit că mă aprind la față. *Femeia-vrăjitor?* mi-am spus. *Ce fel de titlu mai e și ăsta?*

— Bun-venit, a spus cu emfază căpetenia Usson.

— Bun-venit, au murmurat toți ceilalți.

Apoi, de undeva, cineva a început să șuiere. Șueratul s-a răspîndit în mulțime. I-am aruncat lui Tang o privire îngrijorată.

— E-n regulă, a spus ea.

Era un fel de ritual. Oamenii șuierau și zîmbeau. M-am relaxat. Căpetenia Sessa s-a ridicat și a mers lîngă căpetenia Usson. Au recitat împreună ceva într-o limbă pe care n-o cunoșteam. Cuvintele conțineau o mulțime de *s*-uri și de *ah*-uri. Avea dreptate Fanasi. De-ar fi putut vorbi șarpele, așa ar fi sunat vorba lui. Cînd au terminat de recitat, toată lumea a sărit în picioare, ținînd în mîini niște bucăți de pînză.

— Luați, a spus un băiat, întinzîndu-ne și nouă cîte o pînză asemănătoare.

Erau subțiri, dar rigidizate cu gel termic. Trupa și-a reluat cîntarea.

— Veniți, a spus Ting, luîndu-ne de mînă pe mine și pe Mwita.

Doi tineri s-au apropiat de Diti și alți doi de Luyu, trăgîndu-le către ospățul gigantic. Două femei l-au luat de cîte o mînă pe Fanasi. Era un haos vesel, cu oameni care se înghesuiau să apuce și să-și umple fîșiile de pînză cu mîncare. Părea a fi un fel de joc, fiindcă se iscau o mulțime de rîsete.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

O femeie a dat zor pe lîngă mine și s-a atins accidental de brațul meu. O micuță scînteie albastră a țîșnit din mine, iar femeia a scos un strigăt scurt, sărind cît colo. Alți cîțiva s-au oprit să se holbeze. Ea nu părea supărată, dar s-a ferit să mă privească în ochi cînd a bălmăjit:

— Îmi pare rău, Onyesonwu. Îmi pare rău.

Și s-a grăbit s-o șteargă de lîngă mine.

M-am uitat la Ting cu ochi măriți.

— Ce…

— Lasă-mă pe mine, a spus Ting, luîndu-mi pînza din mînă.

— Nu, nu pot…

— Stai aici și-așteaptă, a spus ea cu fermitate. Carne mănînci?

— Desigur.

A dat din cap și s-a dus la bucate cu Mwita. Cît așteptam eu, doi bărbați au trecut foarte aproape de mine. Din nou au scăpărat scîntei mici și amîndoi au părut să simtă mici împunsături de durere.

— Scuzați-mă, le-am spus, ridicînd mîinile în aer.

— Nu, a spus unul dintre ei și s-a tras înapoi, crezînd că aveam de gînd să-l ating din nou. Pe noi să ne scuzi.

Era deopotrivă bizar și enervant.

Pînă să ne întoarcem la locurile noastre, Diti și Luyu mai adunaseră pe lîngă ele și alți bărbați. Toți erau atît de frumoși, iar Luyu avea un zîmbet atît de larg, de-ai fi zis că o să i se spintece fața. Un bărbat cu buze groase și senzuale o hrănea pe Diti cu o bucată de iepure fript. Fanasi era și el înconjurat. Femeile se întreceau să-i cîștige atenția. Era atît de ocupat să răspundă la miile de întrebări, încît nu mai reușea nici să mănînce, nici să vadă ce făceau Diti și Luyu.

Deși lîngă Mwita nu stătea nimeni, cîteva femei, tinere și

******ebook converter DEMO Watermarks*******

bătrîne, se holbau la el fără nici o reținere, ba chiar îi făceau loc la festin. Fiecare bărbat se oprea și îl saluta cu căldură, iar unii chiar dădeau mîna cu el. Mie, bărbații și băieții îmi aruncau priviri doar pe furiș, cînd credeau că nu-i observ. Iar femeile și fetele mă evitau de-a dreptul. Dar una dintre ele nu reușea să se abțină.

— Ea este Eyess, a spus Ting zîmbind, cînd fetița a venit la mine în fugă și a încercat să mă ia de mînă.

Am încercat și eu să-mi trag repede mîna înainte să mă poată atinge, dar era prea rapidă. M-a înhățat de mînă, mai să-mi scape bocceaua cu mîncare. Au scăpărat scîntei mari. Ea însă rîdea. Micuța care călărise pe cămilă împreună cu căpetenia Sessa părea a fi imună la afecțiunea mea misterioasă. Mi-a spus ceva în limba vah.

— Eyess, ea nu știe ssufi, i-a spus Ting. Vorbește-i în sipo sau în okeke.

— Arăți ciudat, mi-a spus micuța în okeke.

Am rîs.

— Știu.

— Mie-mi place, a spus ea. Mama ta e cămilă?

— Nu, mama e om.

— Atunci, de ce-mi zice cămila ta că are ea grijă de tine?

— Eyess le înțelege, mi-a explicat Ting. S-a născut cu capacitatea asta. De aceea vorbește atît de bine pentru un copil de trei ani. De cînd se știe a vorbit cu tot ce era în jurul ei.

Ceva i-a atras atenția fetiței.

— Mă-ntorc! a spus ea, rupînd-o la fugă.

— A cui e? am întrebat.

— A căpeteniei Sessa și a căpeteniei Usson, a răspuns Ting.

— Deci căpetenia Sessa și căpetenia Usson sînt căsătoriți?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Vai de mine, nu. Nu se pot căsători două căpetenii. Cel de-acolo e soțul căpeteniei Sessa.

A arătat cu mîna către un bărbat care îi dădea lui Eyess o bocceluță cu mîncare. Fetița a luat-o, i-a sărutat bărbatului genunchii și a dispărut din nou printre picioarele oamenilor.

— Aha, am spus.

— Acolo e soția căpeteniei Usson.

A arătat către o femeie durdulie care ședea împreună cu alte femei. Ne-am așezat și noi și ne-am desfăcut mîncarea. Mwita mînca deja. Părea să fi adoptat felul vah de a mînca, pentru că își îndesa mîncarea în gură cu mîinile și mesteca fără să închidă gura. Mi-am desfășurat pînza și m-am uitat la ce adunase Ting acolo. Era o amestecătură de de toate și vederea ei m-a făcut să-mi pierd pofta de mîncare. Niciodată nu-mi plăcuse să mi se amestece mîncarea. Am ciugulit dintr-un ou de șopîrlă prăjit, împingînd deoparte cu degetul o felie de cactus verde.

— Și unde zici că e... maestrul tău? El nu mănîncă? am întrebat după o vreme.

— Dar tu mănînci? a spus ea uitîndu-se la pînza mea încă plină.

— Nu mi-e foarte foame.

— Lui Mwita pare să-i tihnească.

Ne-am uitat amîndouă la el. Terminase tot ce avea în învelitoarea de pînză și se ducea să-și mai ia. Mi-a surprins privirea.

— Vrei să-ți aduc ceva? m-a întrebat.

Am clătinat din cap. A apărut iar Eyess și s-a proțăpit lîngă mine. Zîmbind cu gura pînă la urechi, și-a desfăcut mîncarea și s-a apucat să înfulece hămesită.

— Așadar, e adevărat? m-a întrebat Ting.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ce?

— Mwita nu vrea să-mi spună nimic. Zice să te-ntreb pe tine, a spus ea. Umbla vorba că ai acoperit un oraș întreg cu o ceață neagră după ce-au încercat să-ți facă rău. Că le-ai transformat apa în fiere. Și că în realitate ești un strigoi trimis pe pământ să ne spele de toate relele.

Am pufnit în rîs.

— Unde-ai auzit toate astea?

— De la călători, a spus ea. Din orașele pe care le vizităm unii dintre noi pentru provizii. Din suflarea vîntului.

— Toată lumea știe, a adăugat Eyess.

— Tu ce crezi, Ting? am întrebat.

— Cred că-i o aiureală… în cea mai mare parte.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Ting, aici de ce nu pot oamenii să mă atingă?

Am zîmbit.

— În afară de tine și de Eyess?

— Nu te simți jignită, a spus ea, ferindu-și privirea.

Am continuat să mă uit la ea, așteptînd-o să mai spună ceva. Fiindcă tăcea, m-am mulțumit să ridic din umeri. Nu eram jignită. Nu tocmai.

— Ce-s astea? am întrebat ca să schimb subiectul.

Am arătat către însemnele de pe bicepșii ei și de pe rotunjimile sînilor. Pe sîni avea niște cercuri care se învîrtejeau în interior. Pe bicepsul stîng avea ceva care arăta ca umbra unui soi de pasăre de pradă. Pe cel drept avea o cruce înconjurată de mici cercuri și pătrate.

— Nu știi să citești în vai, bassa, menda și nsibidi? m-a întrebat.

Am negat clătinînd din cap.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Am auzit de nsibidi. În Jwahir e o clădire ornamentată cu așa ceva.

— Casa lui Osugbo, a spus ea, dînd din cap. Mi-a spus Ssaiku despre ea. Acelea nu sînt ornamente. Ai fi știut dacă ai fi ucenicit mai multă vreme.

— Mă rog, nu mai am ce face acum, nu-i așa? am spus iritată.

— Cred că nu. Mi-am făcut singură însemnele astea. Scrierea de mînă e centrul meu.

— Centrul?

— Talentul cel mai mare cu care sînt înzestrată, a explicat ea. Se clarifică cel mai bine cam în jurul vîrstei de treizeci de ani. Nu pot să-ți spun exact ce semnificație au însemnele mele, nu în cuvinte. Ele mi-au schimbat viața, fiecare în felul lui, în felul de care era nevoie. Ăsta de-aici e un vultur, asta pot să-ți spun.

Ni s-au încrucișat privirile, în timp ce ea ronțăia un os de iepure.

M-am hotărît să schimb subiectul.

— Și de cît timp ești în pregătire?

Trupa a început un cîntec care părea să-i placă foarte mult lui Eyess. Micuța a sărit în picioare și a dat fuga la muzicieni, descriind zigzaguri în jurul celor mari cu agilitatea de gazelă pe care i-o remarcasem. Cînd a reușit să ajungă la trupă, a început să danseze încîntată. Eu și Ting am urmărit-o cu privirea cîteva clipe, zîmbind.

— De cînd aveam opt ani, a răspuns Ting întorcîndu-se către mine.

— Ai trecut inițierea cînd erai așa mică?

A dat din cap că da.

— Deci știi cum o să…

— O să mor bătrînă și mulțumită, nu departe de-aici, a spus

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ea.

Invidia e un sentiment dureros.

— Îmi pare rău, a continuat. N-am vrut să mă laud cu bucuria mea.

— Știu, am spus pe un ton încordat.

— Soarta e nepăsătoare și crudă.

Am încuviințat dînd din cap.

— Soarta ta e în Vest, asta știu. Ssaiku știe mai multe, a spus ea. De obicei nu vine la festin. O să te duc la el după ce terminați, pe tine și pe Mwita.

Mwita s-a întors ducînd trei boccele. Pe una mi-a dat-o mie. Am desfăcut-o. Înăuntru era friptură de iepure. Mi-a mai dat una plină cu cactus confiat. I-am zîmbit.

— Oricînd, a spus el și s-a așezat lîngă mine, cu umărul atingîndu-i-se de al meu.

— Ah, ciudată mai ești, a spus Ting cînd am început să mănînc.

— Și încă n-ai văzut nimic, i-am răspuns cu gura plină.

S-a uitat de la mine la Mwita și apoi i s-au îngustat ochii.

— Deci nu ți-ai terminat ucenicia?

Am clătinat din cap, refuzînd să-i întîlnesc privirea.

— Nu-ți face griji pentru tabăra ta, i-a spus Mwita în cele din urmă.

— Cum aș putea să mă asigur? a întrebat ea. Ssaiku nu-mi dă voie nici măcar să rămîn singură cu un bărbat. Precis că știți și voi despre femeia care…

— Știm, am spus amîndoi într-un glas.

După ce am mîncat, i-am lăsat în urmă pe Diti, Luyu și Fanasi. Nici n-au băgat de seamă. Cortul lui Ssaiku era mare și aerisit. Era făcut dintr-un material negru, care lăsa să intre briza. El

******ebook converter DEMO Watermarks*******

stătea pe un scaun de răchită, ținînd în mîini o carte mică.

— Ting, adu-le vin de palmier, a spus el, lăsînd cartea deoparte. Mwita, n-am avut dreptate? a întrebat apoi, făcîndu-ne semn să ne așezăm.

— Ba bine că nu, a răspuns Mwita, ducîndu-se într-un colț al cortului și luînd de acolo două rogojini rotunde. Într-adevăr, a fost cea mai delicioasă masă din cîte am avut parte vreodată.

M-am uitat la Mwita pe sub sprîncene, așezîndu-mă pe rogojina pe care mi-o adusese.

— O să dormiți bine la noapte, a spus Ssaiku.

— Îți mulțumim pentru ospitalitate, a spus Mwita. După cum ți-am spus deja, măcar atît putem face și noi.

Ting s-a întors ducînd pe o tavă cîteva pahare cu vin de palmier. L-a servit mai întîi pe Ssaiku, apoi pe Mwita și apoi pe mine. N-a atins paharele decît cu mîna dreaptă. Aproape că m-a pufnit rîsul. Ting era ultima persoană pe care aș fi bănuit-o a fi atît de tradiționalistă. Dar, la urma urmei, maestrul ei era Ssaiku, iar dacă semăna cît de cît cu Aro, atunci asta era ceea ce aștepta din partea ei. Femeia s-a așezat lîngă mine cu un zîmbet vag pe față, ca și cum ar fi anticipat o discuție interesantă.

— Privește-mă, Onyesonwu, a spus Ssaiku. Vreau să mă uit bine la chipul tău.

— De ce? am întrebat, dar am făcut ce-mi ceruse.

Nu mi-a răspuns. Am stat sfidătoare sub privirea lui care mă examina.

— De obicei îți împletești părul? m-a întrebat.

Am dat din cap că da.

— Încetează, a spus el. Leagă-l cu fibră de palmier sau cu un șnur, dar nu-l mai împleti începînd de azi.

S-a lăsat pe spătar.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Amîndoi sînteți foarte ciudați la vedere. Îi cunosc și pe nuru, îi cunosc și pe okeke. Cînd mă uit la cei născuți *ewu* nu găsesc nici o noimă. Ah, iar mă pune Ani la încercare.

Ting a rîs pe sub mustăți, iar Ssaiku s-a uitat la ea tăios.

— Îmi pare rău, *ogasse*, a spus ea, tot cu zîmbetul pe buze. Iar faci așa.

Ssaiku părea foarte iritat. Ceea ce n-a speriat-o cîtuși de puțin pe Ting. Cum am mai spus, maestrul are o relație mai apropiată cu ucenicul decît tatăl ucenicului. Dacă n-ar exista imbold și rezistență, dacă părțile nu și-ar testa nervii reciproc, n-ar fi o ucenicie veritabilă.

— Mi-ai spus să-ți atrag atenția de cîte ori faci asta, *ogasse*, a continuat Ting.

Ssaiku a tras aer adînc în piept.

— Ucenica mea are dreptate, a spus el într-un tîrziu. Înțelegeți-mă, n-am crezut niciodată că cea pe care aveam s-o învăț va fi această… fată cu picioare lungi. Dar așa a stat scris. Atunci am promis că nu voi mai face atîtea presupuneri. N-a existat niciodată un vrăjitor *ewu*. Dar a fost cerut. Așadar, lucrurile nu stau cum stau pentru că ne pune Ani la încercare, ci așa stau lucrurile pur și simplu.

— Bine spus, a observat Ting, mulțumită.

— Ceea ce este logic nu mai reprezintă neapărat și ceea ce ar trebui să fie, a spus Mwita, terminîndu-și vinul de palmier și uitîndu-se la mine.

M-am străduit din răsputeri să nu dau ochii peste cap.

— Corect. Mwita, tu m-ai înțeles cel mai bine, a spus Ssaiku. Acuma, nu dintr-o întîmplare te afli aici. Mi s-a spus să te caut și să te iau sub aripa mea. Sînt un vrăjitor mult mai vîrstnic decît pare. Provin dintr-un șir lung de păzitori aleși, păzitorii acestui

******ebook converter DEMO Watermarks*******

sat ambulant, Ssolu. Eu mențin furtuna de nisip care-l protejează.

— O menții chiar în momentul ăsta? l-am întrebat.

— Pentru mine e doar un juju, așa cum va fi și pentru Tang, a răspuns el. Acuma, aşa cum ziceam, mi s-a spus să te găsesc. Există o anumită parte a antrenamentului tău pe care trebuie s-o închei. Vei avea nevoie de ajutor.

M-am uitat la el pe sub sprîncene.

— Cine… cine ți-a spus să mă cauți?

— Sola.

Am făcut ochii mari. Sola, omul cu pielea albă și hainele negre, pe care îl întîlnisem de două ori în furtuna de nisip. Încă îi mai auzeam vorbele de cînd ne întîlnisem prima dată pentru inițierea mea: „*Pe tine* trebuie să te omor“. Apoi îmi arătase moartea mea.

M-am cutremurat.

— Îl *cunoști*? am întrebat.

— Desigur.

Nici nu-mi trecuse vreodată prin cap că existau legături între ei toți. Între toți cei vîrstnici. M-am gîndit cum fusese ultima dată cînd mă văzusem cu Sola, chiar înainte să plec din Jwahir, cînd Aro se așezase lîngă el, nu lîngă mine, de parcă Sola era fratele lui, iar eu, fiica lui Aro.

— Dar pe Aro? am întrebat.

— Îl știu bine pe Aro. Îl cunosc de foarte multă vreme.

— Ți-a vorbit despre mine?

Pusesem întrebarea. Mi s-au accelerat bătăile inimii.

— Nu. N-a pomenit de tine. E maestrul tău?

— Da, am răspuns, dezamăgită.

Nu-mi dădusem seama cît de mult îmi lipsea Aro.

— Ah, acum devine clar, a spus el, înclinînd din cap. Nu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

reușeam să mă dumiresc ce anume era.

S-a uitat la Mwita. S-a uitat și Ting la Mwita, de parcă ar fi încercat să vadă ce revelație avusese maestrul ei în acel moment.

— Iar *tu* ești celălalt copil al lui, a spus Ssaiku.

— Cred că se poate spune și așa, a replicat Mwita. Dar înaintea lui am fost ucenicul altcuiva.

— Aro n-a întrebat nimic despre noi? N-a zis nimic? am insistat, nedumerită.

— Nu.

Aerul din încăpere s-a tulburat cînd un papagal mare și cafeniu a intrat zburînd în cort și a aterizat pe un scaun. A cîrîit și a scuturat din cap.

— Păsări zăpăcite, a spus Ting. Mereu zboară pînă-n Ssolu.

— Întoarceți-vă la sărbătoare, ne-a spus Ssaiku. Distrați-vă. Peste zece zile, femeile vor Conversa cu Ani. Onyesonwu, tu o să mergi cu ele.

Aproape că m-a pufnit rîsul. Nu mai Conversasem cu Ani de cînd eram mică. Nu credeam în Ani. Mi-am stăpînit însă cinismul. În realitate, n-avea nici o importanță. Cînd ne-am întors la sărbătoare, lucrurile tocmai se încingeau. Trupa cînta un cîntec ale cărui versuri le știau toți. Eyess dansa pentru toată lumea și cînta în gura mare. Cred că aș fi fost exact ca ea dacă nu m-aș fi născut proscrisă.

— Ce crezi c-o să se întîmple? m-a întrebat Mwita.

Stăteam unul lîngă altul în mijlocul tuturor acelor oameni care cîntau. Am ochit-o pe Luyu de cealaltă parte a cercului, împreună cu doi bărbați. Amîndoi o țineau de talie. N-am văzut-o pe Diti, nici pe Fanasi.

— Habar n-am, i-am răspuns. Tocmai mă pregăteam să te-ntreb același lucru, din moment ce, firește, tu le știi pe toate.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A oftat cu zgomot și a dat ochii peste cap.

— Tu nu asculți niciodată, a spus el.

— Onyesonwu! a țipat Eyess.

Am sărit în sus la auzul numelui meu. Toată lumea s-a întors să se uite.

— Vino să cînți cu noi!

Am surîs jenată, clătinînd din cap și ridicînd mîinile în față.

— Nu, lasă, i-am spus, trăgîndu-mă înapoi. Eu... ăă, nu cunosc nici un cîntec de-al vostru.

— Te rog, vino să cînți, s-a rugat Eyess.

— Atunci, ce-ar fi să cînți ceva de-al nostru, a spus Mwita cu glas tare.

L-am fulgerat cu privirea, iar el a zîmbit cu infatuare.

— Da! a exclamat Eyess. Cîntă pentru noi!

Toată lumea a tăcut, iar ea m-a condus pînă în mijlocul cercului. Oamenii se fereau de atingerea mea cînd treceam pe lîngă ei. Am rămas acolo, conștientă de toți ochii ațintiți la mine.

— Cîntă-ne un cîntec de la tine de-acasă, a cerut Eyess.

— Am fost crescută în Jwahir, le-am spus cînd mi-am dat seama că n-am cum să mă fofilez. Dar m-am născut în deșert. Acolo e casa mea.

Am făcut o pauză.

— Îi cînt asta pămîntului cînd e mulțumit.

Am deschis gura, am închis ochii și am cîntat cîntecul pe care îl învățasem de la deșert cînd aveam trei ani. Toată lumea a scos oh-uri și ah-uri cînd papagalul cafeniu pe care îl văzusem în cortul lui Ssaiku a venit și mi-a aterizat pe umăr. Am cîntat mai departe.

Sunetul suav și vibrația care porneau din gîtlej îmi radiau prin tot restul corpului. Îmi îmblînzeau anxietatea și tristețea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Pentru moment. Cînd am terminat, toți amuțiseră.

Apoi lumea a început să șuiere și să aplaude laudativ. Zgomotul a speriat pasărea de pe umărul meu, care și-a luat zborul. Eyess mi-a îmbrățișat piciorul, uitîndu-se în sus la mine cu admirație. Au țîșnit scîntei din brațele ei și cîțiva oameni au sărit înapoi, murmurînd exclamații ușoare. Muzicienii s-au pus iar pe cîntat, iar eu am ieşit iute din mijlocul cercului.

— Minunat, îmi spuneau oamenii cînd treceam pe lîngă ei.

— O să dorm bine la noapte!

— Să te binecuvînteze Ani de o mie de ori.

Dacă se atingeau de mine, simțeau durere, și totuși mă copleșeau cu laude de parcă eram fiica demult pierdută a căpeteniei lor.

— Ah! a exclamat Eyess, auzind că trupa începuse o melodie căreia ea nu putea să-i reziste.

A fugit înapoi în cerc, unde s-a apucat să danseze bîțîindu-se într-un fel care i-a făcut pe toți să izbucnească în rîs. Mwita m-a cuprins cu brațul pe după talie. Nu mă simțisem niciodată atît de bine.

— A fost… amuzant, am spus pe cînd mergeam înapoi la cortul nostru.

— Funcționează de fiecare dată, a spus Mwita și mi-a atins părul stufos. Părul ăsta al tău.

— Știu. O să iau o bucată mai lungă de fibră de palmier și-o s-o înfășor în jurul lui de sus pînă jos. N-o să se deosebească prea tare de împletitura în codițe.

— Nu-i vorba de asta, a spus el.

Am așteptat puțin, dar n-a mai zis nimic, ceea ce era în regulă. Nici nu era nevoie să mai zică. O simțeam și eu. O simțisem chiar de cînd îmi spusese Ssaiku ce voia să fac. De parcă tot trupul îmi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

era... electrizat. Urma să se întîmple ceva cînd aveam să mă retrag cu femeile în deșert.

Cînd am ajuns în tabăra noastră, l-am găsit doar pe Fanasi. Ședea în fața focului care se micșora, uitîndu-se fix la pietrele strălucitoare. O sticlă cu vin de palmier i se odihnea între picioare.

— Unde e...

— Habar n-am, Onye, a spus el, pronunțînd cuvintele aglutinat. Amîndouă m-au părăsit.

Mwita l-a bătut ușor pe umăr și a intrat în cortul nostru. M-am așezat lîngă Fanasi. Duhnea a vin de palmier.

— Se vor întoarce ele, sînt convinsă, i-am spus.

— Tu și Mwita, a spus el după o vreme. Voi aveți o relație adevărată. Eu n-o să am niciodată așa ceva. Eu o voiam doar pe Diti, ceva pămînt, copilași. Uită-te acum la mine. Tata ar scuipa să mă vadă.

— Se vor întoarce ele, am repetat.

— Nu pot să le am pe amîndouă. Și s-ar părea că nici măcar pe una nu pot s-o am. Am fost un prost. N-ar fi trebui să vin aici. Vreau să mă duc acasă.

L-am privit cu iritare.

— Aici e plin de femei frumoasă care abia așteaptă să te aibă, i-am spus ridicîndu-mă. Du-te să cauți una și să te culci cu ea și nu mai fi îmbufnat.

Cînd am intrat în cort, Mwita stătea întins pe spate.

— Bun sfat, a spus el. Tot ce-i trebuie lui e încă o femeie care să-l zăpăcească și mai tare de cap.

Am țîțîit și m-am răstit la el

— N-ar fi trebuit s-o aleagă pe Luyu. Ce spuneam eu? Lui Luyu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

îi plac *bărbații*, nu un bărbat anume. Situația asta nici că putea fi mai previzibilă.

— Acuma dai vina pe el? Diti l-a refuzat chiar și după ce s-a rupt jujul.

— „Chiar și după“, ce vrei să zici cu asta? Știi cum e durerea de la jujul ăla? E oribilă! Și-am fost crescute să simțim că e greșit să ne desfacem picioarele, chiar și cînd vrem noi. N-am fost educate să fim libere cum… cum ești *tu*.

M-am întrerupt.

— Cînd erai cu toate femeile alea mai în vîrstă, femei ca Ting, te-a criticat cineva?

Mwita s-a uitat la mine cu ochii îngustați.

— Prima dată, atunci, ți-ai fi desfăcut bucuroasă picioarele pentru mine dacă n-ar fi fost jujul ăla. Nu exista în Jwahir vreo regulă pentru femei care să te oprească *pe tine*.

— Nu schimba subiectul.

Mwita a rîs.

— Te-ai culcat cu Ting?

— Poftim?

— Te cunosc și cred c-o cunosc și pe ea.

Mwita s-a mulțumit să nege clătinînd din cap, apoi s-a întins la loc, cu mîinile sub ceafă. Mi-am scos hainele de sărbătoare și m-am înfășurat în vechea mea rapa galbenă. Tocmai ieșeam din cort cînd l-am simțit că mă trage de rapa, mai să o scoată de pe mine.

— Stai, a spus el. Unde te duci?

— Să mă spăl.

Aranjaserăm cortul lui Luyu ca loc de îmbăiat. N-aveam inimă să-l folosim pe al Bintei.

— Ai făcut-o? l-am întrebat în cele din urmă. Cu femeile

******ebook converter DEMO Watermarks*******

acelea de dinaintea mea?

— Ce contează?

— Contează, pur și simplu. Ai făcut-o?

— Nu ești prima femeie cu care am făcut sex.

Am oftat. Știam eu. Dar n-avea nici o importanță. Grija mea era Ting.

— Unde te-ai dus cînd ai plecat de-aici? l-am întrebat.

— Să mă plimb. Mă pofteau oamenii în casele lor. Niște bărbați m-au pus să mă așez și au vrut să afle totul despre noi și despre călătoriile noastre. Le-am spus unele lucruri, nu pe toate. M-am întîlnit cu Ting și m-a dus în cort la Ssaiku, unde am stat toți de vorbă.

S-a oprit.

— Și Ting, ca toată lumea de-aici, e frumoasă, dar săraca femeie zici că e sub jujul de la Ritualul de Unsprezece ani. Nu i se îngăduie să aibă raporturi intime. Și... Onye, tu știi ce cuvînt ți-am rostit.

Ifunanya.

— Se aplică pentru suflet *și* pentru trup, a spus Mwita, smucind iar de rapa mea, coborîndu-mi-o sub sîni. Mi-am ridicat-o la loc.

— Îmi pare rău.

— Așa și trebuie, a spus Mwita.

A fluturat din mînă.

— Du-te să te speli.

Capitolul 43

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Nici Diti, nici Luyu nu s-au mai întors în noaptea aceea. Fanasi a stat pînă în zori cu ochii în ce mai rămăsese din focul de pietre. Tot acolo era și cînd m-am sculat eu, în dimineața următoare, să-mi fac niște ceai.

— Fanasi.

Vocea mea l-a făcut să tresară. Poate dormea cu ochii deschiși.

— Du-te la culcare.

— Nu s-au întors, a spus el.

— N-au pățit nimic. Du-te la culcare.

S-a împleticit către cortul lui, unde s-a tîrît înăuntru și a încetat să mai miște, rămînînd cu picioarele afară. Eu eram în cortul de baie și mă clătisem pe jumătate de săpunul întins pe trup, cînd am auzit-o pe una dintre ele întorcîndu-se. M-am oprit.

— Mă bucur c-ai nimerit drumul înapoi, l-am auzit pe Mwita.

— Ah, termină, am auzit vocea lui Diti.

Tăcere.

— Nu-ncerca să mă faci să mă simt vinovată, a adăugat Diti.

— Cînd am zis eu că n-ar trebui să te distrezi? a întrebat Mwita.

Diti a bombănit ceva.

— Aici a fost toată noaptea?

— V-a așteptat pe amîndouă toată noaptea, a spus Mwita. De-abia ce s-a dus la culcare.

— Pe amîndouă? a întrebat ea pe un ton zeflemitor ea.

— Diti…

Am auzit-o întorcîndu-se la cortul ei.

— Lasă-mă în pace. Sînt obosită.

— Cum vrei, a spus Mwita.

Luyu s-a întors trei ore mai tîrziu. Diti se odihnea după ce-o fi făcut ea de-i trebuia acum odihnă, probabil o combinație de sex

******ebook converter DEMO Watermarks*******

și vin de palmier. Luyu, care părea revigorată, era escortată de un bărbat cam de vîrsta ei.

— Bună dimineața, a spus ea.

— Ziua, am corectat-o.

Îmi petrecusem dimineața meditînd. Mwita plecase pe undeva. Presupuneam că se dusese să-l găsească pe Ssaiku, sau pe Ting.

— El e Ssun, l-a prezentat Luyu.

— Bună ziua, am spus.

— Bun-venit, a spus el. Cîntatul tău de-aseară m-a făcut să visez frumos.

— Cînd *te-ai dus* în sfîrșit la culcare, a adăugat Luyu.

Și-au zîmbit unul altuia cu gura pînă la urechi.

— V-a așteptat, am spus, arătînd spre Fanasi.

— Cine e, soțul lui Diti? a întrebat Ssun, lăsîndu-și capul într-o parte în încercarea de a-l vedea.

Aproape că m-a pufnit rîsul.

— Sper că nu s-a supărat că i-a luat-o fratele meu pe Diti pentru o noapte, a spus el.

— Poate puțin, a spus Luyu.

M-am încruntat. *Ce fel de norme și de reguli au oamenii ăștia?* m-am întrebat. Toată lumea părea să facă sex cu toată lumea. Nici măcar Eyess nu era a soțului căpeteniei Sessa. Pe cînd Luyu și Ssun stăteau de vorbă, m-am dus tiptil la Fanasi și i-am tras un șut zdravăn în picior. A gemut și s-a rostogolit cu fața în sus.

— Ei, ce-i? a întrebat el. Dormeam așa bine.

Luyu s-a uitat foarte urît la mine. I-am zîmbit.

— Fanasi, a spus Ssun ducîndu-se la el, am avut-o pe Luyu a ta în noaptea asta. Zice că s-ar putea să te simți jignit.

Fanasi a sărit ca ars în picioare. Se clătina puțin, dar, odată

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ridicat, era mai înalt și mai impunător decît Ssun. Instinctiv, acesta a făcut un pas înapoi. Diti trăgea cu ochiul din cortul ei, cu un surîs pe față.

— Ia-o oricît ai chef, a spus Fanasi.

— Ssun, l-am chemat.

Eram gata să mă întind să-l iau de mînă, dar apoi m-am răzgîndit.

— Mă bucur că ne-am cunoscut. Vino.

L-am condus afară din tabăra noastră. A păstrat tot timpul o distanță de cîțiva centimetri față de mine.

— Am creat necazuri eu și frate-meu? a întrebat el.

— Necazurile erau deja aici, i-am răspuns.

— În Ssolu, ne ascultăm imboldurile. Îmi pare rău, am neglijat să ne gîndim că voi nu sînteți de pe-aici.

— E-n regulă. E posibil chiar să ne fi remediat situația.

În seara aceea, Luyu s-a mutat înapoi în cortul ei și am fost forțați să folosim cortul Bintei pentru baie.

Acele zile premergătoare retragerii au fost cele mai rele pentru noi cinci. Diti, Luyu și Fanasi refuzau să-și vorbească. Iar Luyu și Diti dispăreau în mod repetat în timpul după-amiezilor și al serilor.

Fanasi s-a împrietenit cu cîțiva bărbați și își petrecea serile cu ei, discutînd, bînd, hrănind cămilele și mai ales făcînd pîine. Nici nu știam că era așa priceput la copturi. Ar fi trebuit să știu. Era fiu de brutar. A făcut Fanasi cîteva feluri de pîine și nu după mult timp femeile cereau pîinea lui și voiau să învețe cum s-o facă. Dar cît timp se afla în tabăra noastră se ținea deoparte. Mă întrebam ce e în mintea lui. Îmi puneam întrebarea asta despre toți trei. La suprafață, păreau în regulă, dar numai pe Luyu o simțeam cu adevărat că *este* în regulă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Traiul alături de poporul vah era ciudat. În afară de faptul că nimeni nu se atingea de mine, îmi plăceau oamenii aceștia. Aici eram bine primită. Și aveam ocazia să cunosc nume și personalități. Era un cuplu care locuia într-un cort de lîngă noi, Ssaqua și Essop, cu cinci copii, dintre care doi aveau tați diferiți. Ssaqua și Essop erau un cuplu plin de viață, care se certa și discuta fiecare lucrușor. Ne chemau deseori pe Mwita și pe mine să le rezolvăm disputele. Una dintre cele pe care m-au chemat s-o rezolv era dacă deșertul avea mai multe zone de hardpan sau mai multe dune de nisip.

— Cine-ar putea să răspundă la asta? am spus. Nimeni n-a fost peste tot. Pînă și hărțile noastre sînt limitate și învechite. Și cine-ar putea ști dacă totul *este* deșert?

— Ha! a făcut Essop, împungînd-o pe nevastă-sa în burtă. Vezi, aveam dreptate! Am cîștigat!

Copiii din satul Ssolu alergau de nebuni, în sensul bun al cuvîntului. Mereu îi găseai dînd o mînă de ajutor sau învățînd de la cineva. Erau bine primiți peste tot. Chiar și cei mai mici dintre ei. De cînd începea să umble singur, orice copilaș devenea responsabilitatea tuturor. Am văzut o dată o copilă de vreo doi ani care era hrănită de mama ei și apoi a dat fuga să exploreze. Cîteva ore mai tîrziu, am văzut-o stînd la masă cu altă familie, din cealaltă parte a satului. După aceea, mai pe seară, am găsit-o cu Ssaqua, cu Essop și cu alți doi copii, luînd cina!

Desigur, Eyess mă vizita deseori. Împărțeam multe mese cu ea. Îi plăcea cum găteam, spunînd că foloseam „foarte multă mirodenie“. Era plăcut să am o umbră mică, dar se enerva mereu cînd apărea Mwita și acapara o parte din atenția pe care i-o acordam ei.

Lucrul care îmi înlesnea cel mai mult traiul în Ssolu era cel

******ebook converter DEMO Watermarks*******

care îl diferenția de orice altă societate pe care o cunoscusem. Aici toată lumea era în stare să aprindă un foc de pietre. Pur și simplu, știau cum se face. Iar cînd le cîntasem, oamenii se bucuraseră și se amuzaseră văzînd pasărea cum aterizează pe umărul meu. Ideea unui asemenea efect calmant pe care îl avea cîntecul meu asupra lor nu-i deranja deloc.

Vah nu erau vrăjitori. Numai Ssaiku și Ting cunoșteau Punctele Mistice. Dar juju făcea parte din viața lor cotidiană. Era ceva atît de normal, încît nici nu simțeau nevoia să-l înțeleagă pe deplin. Nu i-am întrebat niciodată dacă cunoașterea acestor juju minore era instinctuală sau dacă era rezultatul învățăturii. Mi se părea o întrebare nepoliticoasă, ca și cum i-ai cere cuiva să-ți spună cum a învățat să-și controleze urina.

Mama semăna cu vah în privința faptului că accepta lucrurile cele fără de răspuns și pe cele mistice. Dar cînd ajunseserăm în Jwahir, în civilizație, acestea deveniseră lucruri de ascuns. În Jwahir, numai în cazul vîrstnicilor precum Aro, ada sau Nana Înțeleapta era acceptabil să cunoască juju. În cazul tuturor celorlalți, juju era o faptă abominabilă.

Cum aș fi fost dacă aș fi crescut aici? mă întrebam. Oamenii aceștia n-aveau nimic de împărțit cu *ewu*. Pe Mwita îl acceptau ca pe unul dintre ai lor. Îl îmbrățișau și dădeau mîna cu el, îl băteau amical pe spate, își lăsau copiii în preajma lui.

Era primit din toată inima.

Și totuși, de *mine* nu se puteau atinge. Pînă și în Jwahir se atingeau oamenii de mine în piață. Cînd eram mică, mereu mă trăgeau de păr sau mi-l pipăiau și aveam partea mea de bătăi cu ceilalți copii. Aceasta era singura problemă pe care o aveam cu satul nomad Ssolu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 44

Cînd nu mă îndrept spre soarta ce-mi e hărăzită, vine ea la mine. Zilele acelea premergătoare retragerii au fost cu adevărat începutul procedurii la care făcuse Ssaiku aluzie. Eram abia de trei zile împreună cu poporul roșu. Încă patru zile pînă la retragere. Nu era nici pe departe suficient timp ca să ne destindem.

Și totuși, m-am trezit relaxată, mulțumită, odihnită. Brațul lui Mwita îmi înconjura talia. De afară auzeam zbîrnîitul furtunii lui Ssaiku. Pe fundalul zgomotului auzeam cum începe ziua cu sporovăitul oamenilor, cu behăit de capre și cu plînsetul unui prunc. Am oftat. În Sholu era ca acasă în foarte multe privințe.

Am închis ochii, gîndindu-mă la mama. Probabil ieșise din casă ca să se ocupe de grădină. Poate mai tîrziu avea să-i facă o vizită adei sau avea să treacă pe la atelierul tatei ca să vadă cum se mai descurcă Ji. Îmi era tare dor de ea. Îmi era dor să nu fiu nevoită să... călătoresc. M-am ridicat în șezut și mi-am împins părul lung spre spate. Sfoara de palmier pe care o folosisem ca să-l leg se desfăcuse. Mîinile mele au început automat să-l împletească așa cum făceam de obicei cînd mă incomoda. Apoi mi-am amintit vorbele lui Ssaiku, cum că trebuia să mi-l țin despletit.

— Ridicol, am murmurat, căutînd bucata de sfoară.

— Poftim? a mormăit Mwita, cu fața la rogojină.

— Mi-am pierdut...

Un căpșor alb, cu o mică pieliță roșie atîrnîndu-i de la cioc, trăgea cu ochiul în cortul nostru. A scos un fluierat ușor. M-a făcut să rîd. O bibilică. În Ssolu, păsările acestea rotofeie și docile mișunau în libertate asemenea copiilor și știau că nu trebuie să

******ebook converter DEMO Watermarks*******

se apropie niciodată de furtună. M-am înfășurat în rapa și m-am ridicat în capul oaselor. Am încremenit. Simțeam mirosul acela straniu, cel care apărea mereu cînd se întîmpla ceva magic. Pasărea a scos capul din cortul meu.

— Mwita, am șoptit.

S-a ridicat iute, și-a strîns rapa în jurul mijlocului și m-a apucat de mînă. Simțea și el mirosul. Sau, cel puțin, simțea că e ceva ciudat.

— Onye! a strigat Diti de afară. Fă bine și vino-ncoace!

— Ieși încet, a adăugat Luyu.

Amîndouă se auzeau ca de la cîțiva metri distanță de cortul nostru.

Am adulmecat aerul, aroma ciudată, supranaturală, umplîndu-mi nările. Nu voiam să ies din cort, dar Mwita m-a împins, urmîndu-mă îndeaproape.

— Haide, mi-a șoptit. Înfruntă orice-o fi. Altceva n-ai ce să faci.

M-am încruntat, trăgîndu-mă înapoi.

— Nu sînt *obligată* să fac nimic.

— Nu fi fricoasă, s-a răstit el.

— Că dacă nu, ce?

— Nu de asta am plecat noi de-acasă. Mai ții minte?

Am țîțîit, simțind cum spaima îmi apăsa plămînii.

— Nu mai știu pentru ce-am plecat de-acasă. Și nu știu nici ce-i afară… și mă așteaptă.

Mwita a pufnit cu dispreț.

— Știi ce ai de făcut.

Nu-mi dădeam seama la care dintre gîndurile mele răspundea.

— Haide, a spus el, împingîndu-mă iar.

Mă tot gîndeam la retragerea în deșert, la faptul că avea să se

******ebook converter DEMO Watermarks*******

întîmple ceva acolo. Cortul nostru însemna siguranță – în el erau Mwita și bruma noastră de lucruri, era un scut între mine și lume. *Ah, Ani, vreau să rămîn aici*, mi-am spus. Dar apoi mi-a apărut în minte imaginea Bintei. Inima a început să-mi bată puternic. M-am urnit din loc. Cînd am dat deoparte clapa cortului și m-am tîrît afară, aproape că m-am izbit de ea.

Am privit în sus, în sus, tot mai sus.

Stătea chiar în fața cortului nostru, înaltă cît un copac de vîrstă medie. Lată de trei corturi. O mască, un spirit din sălbăticie. Spre deosebire de cea violentă, cu gheare ascuțite ca niște ace, care păzea coliba lui Aro în ziua cînd l-am atacat, aceasta stătea nemișcată ca un bolovan. Era făcută din frunze tasate, îngălbenite și umede, și ieșeau din ea mii de ghimpi metalici. Avea o căpățînă de lemn cu o față încruntată sculptată în ea. Fum alb și gros i se scurgea din creștet. Fumul acela era sursa mirosului. În jur se foiau țanțoșe vreo zece bibilici. Din cînd în cînd se uitau în sus la mască, cu capetele aplecate într-o parte, scoțînd mici fluierături întrebătoare. Două stăteau de-a dreapta ei și una de-a stînga. *Un monstru care atrage păsări drăguțe și inofensive*, mi-am spus. *Ce mai urmează?*

Masca s-a uitat în jos la mine în timp ce mă ridicam încet în picioare, Mwita pășind imediat în spatele meu. La cîțiva metri depărtare erau Diti și Fanasi și o mulțime crescîndă de gură-cască. Fanasi o ținea pe Diti cu brațul de talie, iar ea se ținea de el cu disperare. O Luyu îngrozită se ascundea pe după cortul ei, aflat în dreapta mea. Îmi venea să și rîd. Luyu a rămas unde era, Diti și Fanasi s-au ghemuit la pămînt.

— Ce crezi că vrea? mi-a șoptit sonor Luyu, ca și cum creatura nici nu s-ar fi aflat chiar acolo, în dreptul nostru.

S-a strecurat mai aproape.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Poate, dacă-i dăm ce vrea, o să plece.

Depinde ce vrea, mi-am spus.

Dintr-odată, creatura a început să descindă din înălțimi, comprimîndu-și trupul de rafie. Bibilica de lîngă ea s-a mutat o jumătate de metru mai departe și s-a așezat din nou. Masca s-a oprit din coborît. Acum ședea. M-am așezat în fața ei. Mwita s-a așezat în spatele meu. Luyu se ținea și ea aproape. N-avea nici fir de talent la magie, fapt pentru care curajul ei în fața misterului era cu atît mai uimitor.

Cum căpățîna era acum mai aproape de sol, fumul ciudat mirositor care ne înconjura devenea tot mai gros. Mi se zbuciumau plămînii și mă străduiam din greu să nu tușesc. Știam că ar fi fost nepoliticos. E drept că niște bibilici chiar au tușit. Măștii nu părea să-i pese. M-am uitat pieziș la Luyu și am dat din cap. A dat și ea din cap.

— Spune-le tuturor să se îndepărteze, i-am cerut.

Fără să stea pe gînduri, Luyu s-a dus la ceilalți.

— Zice să vă îndepărtați, le-a spus ea.

— Aia e o mască, a replicat sec o femeie.

— Nu știu ce e, a spus Luyu. Dar…

— A venit să stea de vorbă cu ea, a intervenit un bărbat. Noi vrem doar să ne uităm.

Luyu s-a întors spre mine. Cel puțin acum știam ce dorește creatura. Poporul roșu mă uimea mereu cu știința sa instinctivă despre cele mistice.

— Totuși, dați-vă mai în spate, le-am cerut hotărîtă. E o discuție privată.

S-au mutat la o distanță care părea sigură. I-am văzut pe Fanasi și pe Diti împinși în mulțime și dispărînd. Apoi creatura mi-a vorbit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Onyesonwu, a spus. *Mwita*. Vocea venea din fiecare părticică a ei, scurgîndu-i-se din trup ca fumul. Se răspîndea în toate direcțiile. Bibilicile s-au oprit din fluieratul lor moale, iar cele care stăteau în picioare s-au așezat toate. *Te salut*, mi-a spus. *Îi salut pe strămoșii tăi, spirite și zei*. Pe cînd vorbea, sălbăticia începea să răsară în jurul nostru. Mă întrebam dacă Mwita o vede. Culori strălucitoare, forme tubulare unduioase lungindu-se din solul adevărat. Semănau cu copacii, dacă ar fi existat copaci în sălbăticie. Copaci de sălbăticie.

Am aruncat o privire în jur, căutînd ochiul tatălui meu. Îi vedeam strălucirea, dar era acoperită de trupul măștii. Acesta era singurul indiciu că puteam să am încredere în această puternică făptură-mască.

— Te salutăm, *oga*, am spus eu și Mwita.

— Întinde mîna, Onyesonwu.

M-am întors spre Mwita. Avea ochii îngustați și privirea intensă, fălcile încleștate, buzele strînse, nările fremătînde, fruntea încruntată. S-a ridicat brusc în picioare.

— Ce vrei să faci? a întrebat el.

Stai jos, Mwita, a spus creatura. *Nu poți să-i iei locul. Nu poți s-o salvezi. Tu ai propriul rol de jucat.*

Mwita s-a așezat la loc. Pur și simplu, creatura îi citise gîndurile, făcuse un salt peste întrebările și argumentele lui și tratase exact problema care îi stătea pe inimă lui Mwita. *Atinge-o dacă simți nevoia, dar nu te băga*, i-a mai spus.

Mwita m-a apucat strîns de umăr și mi-a șoptit la ureche:

— Sînt de-acord cu orice vrei să faci.

I-am auzit stăruința din voce. Mă implora să refuz. Să fac ceva. Să fug. M-am gîndit la Ritualul meu de Unsprezece Ani, cînd mi se oferise o alegere similară. Dacă aș fi fugit, tata nu m-ar fi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

văzut atît de curînd. Nu m-aș fi aflat aici. Dar *eram* aici. Și orice-ar fi fost, ceva urma să se întîmple peste patru zile, cînd trebuia să mă retrag în deșert. Soarta e nepăsătoare. E rigidă.

Încet, am întins mîna. Mi-am ținut ochii deschiși. Mwita m-a strîns și mai tare de umăr și s-a tras mai aproape. Nu știu la ce mă așteptam, dar nu eram pregătită pentru ce s-a întîmplat mai apoi. Stratul de frunze ude al creaturii s-a ridicat tot deodată, dezvelindu-i mulțimea de ghimpi. Creatura s-a aplecat întîi pe spate și apoi a șfichiuit înainte cu un șuierat moale. M-am tras instinctiv înapoi și am clipit. Cînd am deschis ochii am văzut că eram acoperită cu picături de apă și cu… ghimpii măștii.

Toată fața, brațele, pieptul, abdomenul, burta. Ghimpii reușiseră cumva să-mi ajungă pînă și pe spate! Doar părțile pe care mi le acoperise trupul lui Mwita scăpaseră de ace. Mwita a țipat, vrînd și să mă atingă, și să nu se atingă de mine.

— Ești…

A sărit în picioare, uitîndu-se la mine, apoi la mulțimea de ghimpi.

— Ce-i… Onye? Ce…?

Am scîncit cînd m-am văzut, pe punctul de a urla de-a binelea, mirîndu-mă că nu-mi pierdusem cunoștința și că mă simțeam în regulă. Arătam ca o perniță de ace! De ce nu sîngeram? Unde era durerea? Și de ce îmi spusese creatura să întind mîna, dacă avea de gînd să-mi facă așa ceva? Ce era asta, un fel de glumă crudă?

Masca s-a pus pe rîs. Hohote adînci, guturale, care-i scuturau frunzele umede. Da, asta considera creatura a fi o glumă bună.

S-a ridicat, stropindu-ne cu umezeală și fum. S-a întors și a început să se îndepărteze în direcția cortului lui Ssaiku, picurînd o dîră de fum din sălbăticie. Bibilicile au pornit înșirate în urma ei. Au pornit și cîțiva oameni. Cineva a scos un flaut, altcineva o

******ebook converter DEMO Watermarks*******

tobă mică. I-au cîntat măștii, care mergea și încă nu se oprise din rîs.

Cînd a dispărut din raza vederii noastre, eu și Mwita ne-am uitat unul la altul.

— Te simți… *bine*? m-a întrebat.

Începeam să mă simt… ciudat. Indispusă. Dar nu voiam să-l sperii.

— Sînt în regulă.

După cîteva clipe, am zîmbit și am rîs amîndoi. Un ghimpe a căzut. Mwita a arătat spre el și a rîs și mai tare, ceea ce m-a făcut şi pe mine să rîd mai tare. Au mai căzut și alți ghimpi. Luyu a venit în fugă. A țipat cînd m-a văzut de aproape. Eu și Mwita ne prăpădeam de rîs. Acum năpîrleam ghimpi.

— Ce naiba aveți amîndoi? a întrebat Luyu, liniștindu-se cînd a văzut ghimpii căzînd singuri. Ce ți-a făcut creatura aia?

Am clătinat din cap, chicotind încă.

— Habar n-am.

— Era…

S-a lăsat în genunchi să se uite la ghimpii care-mi rămăseseră pe spate.

— Era o mască adevărată?

Am dat din cap aprobator, simțind cum mă cuprinde greața. Am oftat și m-am rezemat. Cînd Luyu a încercat să atingă unul dintre ghimpii care-mi ieșeau din obraz, o scînteie cît o nucă de cola a țîșnit din mine. Ea a sărit înapoi, ținîndu-se de mînă și șuierînd de durere.

Acum eram o paria pentru toată lumea în afară de Mwita.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 45

A doua zi simțeam deja o greață teribilă. Vederea mîncării, chiar și a unui simplu curry de capră, îmi întorcea stomacul pe dos. Iar cînd reușeam să duc mîncarea la gură, avea gust metalic și producea scîntei la contactul cu dinții, senzație foarte neplăcută. Singurele care nu-mi provocau disconfort erau apa și cîțiva dumicați de pîine goală. Două zile mai tîrziu încă mai eram suferindă.

Masca introdusese ceva în organismul meu. Ghimpii aceia erau infectați cu otravă. Sau era un medicament. Sau poate ambele. Sau nici unul. Otrava sau medicamentul sugerează că toată treaba avea de-a face cu mine. Nu era vorba că reprezentam doar o parte a unui plan mai mare.

Nu numai că îmi era greață tot timpul, eram incapabilă să mănînc și aproape că aveam alergie la toată lumea cu excepția lui Mwita (s-a dovedit că nu eram alergică nici la Ssaiku și nici la Ting), dar cînd și cînd mă trecea cîte un val de hiperacuitate a simțurilor. Eram în stare să aud și o muscă răsuflînd sau să văd un grăunte de nisip căzînd de-a rostogolul ca un bolovan. Pe neașteptate, mă pomeneam cu forță și vedere de uliu sau aproape că puteam să adulmec natura muritoare a celor din jur. Murirea mirosea nămolos și umed, iar eu duhneam de-a dreptul.

Știam ce e claritatea aceasta indusă de foame. Era o viziune mai puternică a ceea ce ne adusese pe mine și pe Mwita față în față cu tata, în urmă cu cîteva luni. Dar de data asta aveam s-o controlez. *Trebuia* s-o fac; dacă nu reușeam, atunci poate chiar *eram* periculoasă. Pe lîngă toate problemele pe care le aveam, mai încerca și sălbăticia să-mi invadeze spațiul.

— Sînt vie, murmuram plimbîndu-mă pe la periferia orașului

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ssolu. Așa că lasă-mă în pace.

Dar sălbăticia nu voia să mă lase, sigur că nu voia. M-am uitat în jur, cu inima bătîndu-mi cu putere. Îmi venea să rîd. Îmi bubuia inima în piept și stăteam cu un picior în lumea spiritelor și cu celălalt în lumea fizică. Era absurd. O parte din mine era energie albastră, cealaltă parte era trup fizic. Jumătate vie și jumătate altceva. Era a cincea oară cînd mi se întîmpla asta și, la fel cum făcusem și înainte, m-am întors să mă uit drept în ochiul furios al tatălui meu. Am scuipat spre el, neluînd în seamă fiorul de teamă care mă trecea de cîte ori îl vedeam. El era mereu acolo, privind, așteptînd… dar ce anume?

Mă oprisem lîngă cortul unei familii. O mamă, un tată, doi băieți și trei fete. Sau poate unii dintre copii erau ai altor părinți. Poate cei doi „părinți“ erau iubiți sau prieteni. Cînd era vorba de vah, nu puteai ști niciodată. Dar familia era familie, iar ceea ce vedeam îmi stîrnea invidia și din nou mi se făcea dor de mama.

Luau cina. Mirosea a supă de bame cu fufu de parcă ar fi fost chiar sub nasul meu. Vedeam sclipirea din ochii bărbatului cînd se uita la femeie și știam că tînjeşte s-o aibă, dar că n-o iubeşte. Aproape că simțeam asprimea dreadurilor lungi ale copiilor. Dacă s-ar fi uitat vreunul dintre ei către mine, ce-ar fi văzut? Poate silueta mea care părea modelată din apă. Poate nimic. M-am sprijinit de energia albastră a unui copac de sălbăticie ca să mă feresc de privirea crîncenă a tatălui meu. Simțeam copacul neted și răcoros. M-am cufundat și am așteptat pînă am trecut pe de-a-ntregul înapoi în lumea fizică.

De cum am închis ochii, m-a înșfăcat ceva. Întreg trupul mi-a amorțit, în timp ce două dintre ramurile copacului de sălbăticie mi se înfășurau strîns pe brațul stîng și în jurul gîtului. Am apucat-o cu unghiile pe cea de la gît și am smucit-o. Am hîrîit

******ebook converter DEMO Watermarks*******

dureros cînd s-a strîns și mai tare. Ramura era prea puternică.

Dar eu eram și mai puternică. Mult mai puternică. Pe măsură ce mă cuprindea furia, energia mea albastră devenea flacără arzătoare. Am înșfăcat ramura care mă strîngea de gît și am smuls-o cu totul. Copacul a scos un țipăt ascuțit, dar asta nu m-a făcut să mă opresc. Mi-am rupt cealaltă ramură de pe braț, după care am smuls-o și am rupt-o pe cea care încerca să ajungă la piciorul meu. Apoi am stat înfiptă acolo, gata să răcnesc din străfunduri, cu pumnii strînși, cu genunchii ușor îndoiți, cu ochii măriți. Aveam de gînd să sfîșii în bucăți tot copacul... și atunci s-a retras din mine sălbăticia. În momentul în care ființa și trupul meu s-au stabilit complet în lumea fizică, toată forța m-a părăsit. M-am așezat pe jos greoi, gîfîind pe tăcute, temîndu-mă să-mi ating gîtul dureros.

Una dintre fetițele care stăteau la masă cu familia s-a întors în direcția mea. M-a văzut și mi-a făcut cu mîna. I-am răspuns la gest fără vlagă, încercînd să surîd. M-am ridicat încet în picioare, prefăcîndu-mă că nu se întîmplase nimic.

— Vrei să mănînci cu noi? m-a întrebat cu vocea ei inocentă de fetiță.

Acum se uitau toți la mine și-mi făceau semn să mă apropii.

Am zîmbit și am refuzat clătinînd din cap.

— Vă mulțumesc, dar nu mi-e foame, le-am spus, pornind mai departe cît de repede reușea să mă ducă trupul meu năpăstuit.

Oamenii aceia păreau atît de normali, de puri, de neprihăniți! Nici în ruptul capului nu m-aș fi așezat la masa lor.

Cînd m-am întors în tabără, Fanasi ședea bosumflat în fața cortului său. N-aveam dispoziția necesară, așa că nu m-am obosit să-l întreb ce se întîmplase. Dar era evident. Diti și Luyu nu se vedeau pe nicăieri. Nici Mwita, iar cînd m-am întins la mine în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cort, m-am bucurat că nu era și el acolo. Nu voiam să știe că eram atît de… suferindă. Nu voiam să știe *nimeni*. Și-așa poporul vah mă trata de parcă m-ar fi chinuit vreo boală. Și într-un fel era adevărat. Nu puteam să mă apropii de nici unul dintre ei fără să produc scîntei și o descărcare de durere ascuțită. Mă simțeam și-așa destul de ostracizată, fără să mai și dau de veste că, peste toate astea, nici nu mă simțeam bine.

I-am povestit totul lui Luyu. Dar numai pentru că s-a întîmplat ca ea să fie cea care a intrat la mine în cort o oră mai tîrziu, cînd eram din nou pe jumătate în sălbăticie și pe jumătate în lumea fizică. Eram prea sleită de puteri ca să mai fac ceva, așa că doar stăteam. Cînd în sfîrșit s-a retras sălbăticia, Luyu era acolo, în deschizătura cortului, holbîndu-se la mine.

Mă așteptam să se tragă înapoi afară, dar m-a surprins din nou. A intrat, s-a așezat și s-a uitat la mine tăcută. M-am sprijinit și i-am așteptat întrebările.

— Deci, asta ce mai e? a întrebat într-un tîrziu.

— Ce?

Am oftat.

— Erai ca… apa. Făcută din apă solidă… ca și cum ar fi fost piatră, dar tot din apă.

Am rîs încet.

— Așa eram?

Ea a dat din cap că da.

— Exact cum s-a-ntîmplat în ziua aia, în timpul Ritualului nostru de Unsprezece Ani.

Și-a lăsat capul într-o parte.

— Așa-i atunci cînd intri în… lumea morților?

— Nu a morților, în sălbăticie, am corectat-o. Lumea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

spiritelor.

— Dar nu poți să fii viu cînd ești acolo, a spus ea. Deci e lumea morților.

— Eu…

Am oftat iar și i-am recitat una dintre lecțiile lui Aro.

— Doar pentru că ceva nu e viu nu înseamnă că e mort. Trebuie să fii mai întîi viu ca să fii mort.

Am închis ochii și m-am întins pe spate.

— Sălbăticia e un loc altundeva. Nici din carne, nici din timp.

— Și-atunci, se s-a-ntîmplat în timpul ritualului nostru? a întrebat ea.

M-a pufnit rîsul.

— E o poveste lungă.

— Onye, ce se-ntîmplă cu tine? a întrebat după cîteva clipe. Nu mai arăți bine de cînd… de cînd ți-a făcut masca ce ți-a făcut.

Fiindcă nu i-am răspuns, s-a tras mai aproape de mine.

— Mai știi despre ce-am discutat demult, cînd am plecat de-acasă, din Jwahir?

M-am uitat la ea fără să spun nimic.

— Am căzut de acord să împărțim povara, tu și cu mine, a spus ea.

M-a luat de mînă și s-a aprins o scînteie mare. Durerea i s-a citit trecător pe față și mi-a lăsat încet mîna jos. Mi-a zîmbit, dar n-a încercat să mă mai apuce de mînă.

— Vorbește. Spune-mi.

Mi-am ferit privirea, înfrînîndu-mi impulsul de-a plînge. Nu voiam să împovărez pe nimeni cu nimic din toate astea. M-am întors spre ea, observîndu-i pielea de un cafeniu-închis, fără nici o imperfecțiune, chiar și după toate încercările prin care trecuserăm. Buzele ei pline erau strînse laolaltă cu fermitate.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ochii mari și migdalați priveau adînc în mine, neclintiți. M-am ridicat în capul oaselor.

— Bine, am încuviințat. Hai să facem cîțiva pași.

Ne-am plimbat pe la periferia lui Ssolu, în jumătatea de kilometru dintre furtună și ultimele noastre corturi. Numai șeptelul se aduna aici. Bibilicile și găinile se țineau la distanță. Așadar, printre cămile și capre, eu am vorbit, iar Luyu a ascultat.

— Ar trebui să-i zici lui Mwita, a spus ea după ce am terminat.

A trebuit să mă opresc și să mă îndoi de mijloc cînd m-a trecut un val de osteneală indusă de foame.

— Nu vreau să…

— Nu-i vorba doar de tine, a spus ea.

S-a apropiat un pas, gata să-mi dea o mînă de ajutor ca să mă îndrept, dar imediat a păşit înapoi.

— Ţi-e bine?

— Nu.

— Pot să…

— Nu.

Încet, m-am îndreptat de spate.

— Dă-i drumul. Zi ce-aveai de gînd să zici.

— Păi, e ceva…

S-a întrerupt, uitîndu-se în ochii mei.

— În cîteva zile, vine retragerea în deșert. Cred că… mă rog… probabil știi deja.

Am dat din cap afirmativ.

— Se va întîmpla ceva, dar nu știu ce.

— Cred că Mwita ar putea să-ți fie de ajutor, a spus ea.

— Poate, am murmurat.

A căzut drept la picioarele mele. O șopîrlă galbenă, cu un cap

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mare și solzos. S-a răsucit pe burtă și s-a îndepărtat mergînd încet. Am rîs în sinea mea, presupunînd că fusese luată pe sus de furtună și aruncată în Ssolu ca atîtea alte viețuitoare. Nu-mi doream decît să mă așez pe solul nisipos și să mă uit la ea cum pleacă.

M-a lovit un nou val ciudat de hiperacuitate. Am aruncat o privire spre Luyu. Mă urmărea cu atenție. Îi distingeam fiecare celulă a pielii de pe față.

— Vezi asta? am întrebat-o.

I-am arătat cu un gest abia schițat șopîrla, care se întorsese cu fața spre noi. Voiam să-i distrag atenția de la mine. Se pregătea să dea fuga să-l aducă pe Mwita; îmi dădeam seama de asta, pur și simplu.

Luyu s-a încruntat.

— Ce să văd?

Am clătinat din cap, ochii mei continuînd să urmărească șopîrla. M-am așezat greoi pe nisip. Eram foarte slăbită.

Încă un val de acuitate a trecut peste mine și am auzit un geamăt slab. Nu-mi dădeam seama dacă vine de la mine sau din sălbăticia care răsărea iar în jurul meu. Un copac al sălbăticiei se înălța chiar lîngă Luyu. Apoi lucrurile au pîlpîit și au redevenit lumea fizică. Îmi venea să vomit.

— Să nu te miști de-aici. Mă duc să-l aduc pe Mwita, a spus Luyu. Adineauri iar te-ai făcut transparentă.

Eram prea stoarsă de puteri ca să-i mai răspund. Șopîrla se apropia agale de mine și m-am concentrat asupra ei, în timp ce Luyu a rupt-o la fugă.

— Las-o să plece, a spus o voce.

Era o voce de femeie, dar puternică și joasă ca a unui bărbat. Vedea dinspre șopîrla care se apropia. Ceva din vocea aceea îmi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

era vag familiar.

— N-aveam de gînd s-o opresc, am rîs anemic. Cine ești?

Mă întrebam dacă nu cumva îmi imaginez eu vocea. Știam că nu. Sufeream de o boală cu care mă contaminase un mare spirit al sălbăticiei. Venise la mine special pentru asta. Apoi plecase să se întîlnească cu Ssaiku, am aflat mai tîrziu de la Ting. Nimic din ce mi se întîmpla după întîlnirea cu masca nu era un produs al imaginației mele.

— Ai ajuns departe, a spus vocea, ignorîndu-mi întrebarea. Te voi duce și mai departe.

— Ești cu adevărat aici? am întrebat.

— Fără doar și poate.

— Ai să mă aduci înapoi?

— Te-ar putea lua cineva de lîngă Mwita?

— Nu. Unde mă vei duce?

Deja vorbeam de dragul de-a vorbi. Nu mă interesau cu adevărat răspunsurile. Aveam nevoie de ceva care să mă ajute să rămîn calmă în timp ce șopîrla creștea și începea să-și schimbe culorile.

— Te voi duce unde trebuie să fii, a spus ea, vocea devenindu-i tot mai sonoră și mai plină pe măsură ce i se mărea trupul.

Începea să sune ca și cînd ar fi fost de trei ori aceeași voce într-una singură.

— Îți voi arăta ce trebuie să vezi, Onyesonwu.

Carevasăzică, știa cine sînt. Am mijit ochii.

— Ce știi despre soarta mea? am întrebat-o.

— Știu ce știi și tu.

— Dar despre tatăl meu biologic?

— Că e un om malefic, diabolic.

Am uitat ce alte întrebări mai aveam de pus. Am uitat totul. În

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fața mea stătea ceva căruia nu puteam să-i dau alt nume decît *Kponyungo*, un scuipător de foc. Mare cît patru cămile, strălucea în toate nuanțele focului. Trupul îi era suplu și puternic ca al unui șarpe, iar pe capul mare și rotund avea coarne lungi și răsucite și un bot magnific, plin de dinți ascuțiți. Ochii îi erau ca doi sori mici. Răspîndea un fum subțire și mirosea a nisip încins și a aburi.

Pe cînd eram nomade, în momentele cele mai toride ale zilei, mama și cu mine ne băgam în cort, iar ea îmi spunea povești despre creaturile acestea. „Lui *Kponyungo* le place să se împrietenească cu călătorii“, zicea ea. „Sînt aduși la viață în orele cele mai fierbinți ale zilei, cum e acum. Se înalță din sarea oceanelor care au murit demult. Dacă se împrietenește vreunul cu tine, n-o să mai fii singură niciodată.“

Mama era una dintre foarte puținii oameni pe care îi auzisem vorbind despre oceane ca despre lucruri care ar exista cu adevărat. Mereu îmi spunea povești despre ele cînd mă speriam din cine știe ce motiv, ca de pildă la vederea unei cămile în putrefacție sau cînd se adunau prea mulți nori pe cer. Pentru ea, *Kponyungo* erau făpturi bune, maiestuoase. Dar, adeseori, să întîlnești ceva în viața reală nu e la fel ca atunci cînd auzi despre el din povești. Ca acum.

Rămăsesem fără cuvinte. Știam că e acolo. Stătea în fața mea, în timp ce lumea din Ssolu își vedea de treburi la mai bine de o jumătate de kilometru distanță. Poate că trecătorii mă observau stînd acolo și uitîndu-mă în gol, dar nu se opreau. Pentru ei eram de neatins, eram ciudată, eram o vrăjitoare, chiar dacă mă simpatizau. Oare îl vedeau pe *Kponyungo* stînd în fața mea? Poate. Poate nu. Dacă nu, poate așa le era obiceiul, să te lase în voia sorții.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Senzația de acum îmi era familiară, o oarecare detașare, iar apoi o mobilitate din străfunduri. „Plecam“ din nou. De data asta se întîmpla în apropierea unui oraș plin de oameni și fără Mwita lîngă mine. Eram absolut singură, iar făptura aceea mă lua cu ea. Pe cînd pluteam sus, *Kponyungo* zbura pe lîngă mine. Îi simțeam dogoarea.

— O creatură ca mine nu se deosebește prea tare de o pasăre, a rostit cu vocea ei stranie. Preschimbă-te.

Puteam să mă preschimb cînd „călătoream“ în felul acesta? Nu-mi trecuse niciodată prin minte așa ceva. Dar avea dreptate. Mă preschimbasem cîndva într-o șopîrlă și nu era prea mare diferență față de preschimbarea într-o vrabie sau chiar într-un vultur. M-am întins să ating pielea aspră a lui *Kponyungo*. Mi-am tras iute mîna înapoi, brusc speriată.

— Haide, m-a îndemnat ea.

— Ești… ești fierbinte?

— O să afli singură.

Nu i se citea pe față, dar știam că se amuză. Am întins mîna încet și am atins un solz. Mi-am simțit și mi-am auzit de-adevăratelea pielea sfîrîind.

— Au! am scîncit, scuturîndu-mi mîna.

Ea însă mă ducea tot mai sus și mai sus. Eram la aproape cincisprezece metri înălțime deasupra lui Ssolu.

— Sînt…

Mi-am privit mîna. Nu părea arsă și nici nu durea atît de tare cît ar fi trebuit.

— Ești tu însăți chiar și în sălbăticie, a spus ea. Dar sîntem protejate de aptitudinile tale și de ale mele.

— Pot să mor cînd sînt așa?

— Da, într-un fel, a răspuns ea. Dar n-ai să mori, a adăugat în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

același timp în care spuneam și eu „Dar n-am să mor“.

— Bine, am mormăit.

Am întins iar mîna. De data asta am îndurat durerea, zgomotul și mirosul pielii arzînd. I-am desprins unul dintre solzi cu un trosnet mic. A ieşit fum din mîna mea și mi-a venit să țip, dar chiar și prin fum vedeam că nu mă rănisem.

Pentru că ne înălțam tot mai sus, îmi era greu să mă concentrez. Totuși, cu solzul în palmă, preschimbarea într-o *Kponyungo* nu mai era foarte dificilă. Mi-am întins noul trup neted, bucurîndu-mă de propria-mi dogoare. Am rezistat imboldului puternic de-a coborî în zbor iute ca să mă îngrop adînc în nisip și să-mi încing trupul atît de tare, încît să topesc nisipul pînă se face sticlă. Am rîs în sinea mea. Nici de-aș fi vrut n-aș fi putut. Nu eram eu cea care controla călătoria, ci *Kponyungo*. Mă întrebam dacă tot acesta era motivul pentru care nu puteam să cresc la fel de mare ca ea. Nu-mi puteam întinde trupul mai mult de trei sferturi din dimensiunile ei.

— Foarte bine, a spus ea cînd am terminat. Acum am să te duc într-un loc pe care nu l-ai mai văzut niciodată.

Am zburat ca fulgerul spre zidul de furtună și ne-am aruncat în el. Am ieșit în partea cealaltă în mai puțin de o secundă. Poziția soarelui mi-a indicat că zburăm spre vest. Am descris în zbor un semicerc și ne-am îndreptat către est.

— Uite-acolo Papa Shee, a spus ea după un minut.

Am aruncat doar o privire fugară către locul acela malefic, ai cărui locuitori îi luaseră viața Bintei cu brutalitate și care aveau să sufere pe veci de orbire. Generație după generație. Blestemasem orașul Papa Shee și pe toți cei născuți acolo. L-am blestemat din nou cînd am trecut pe deasupra.

— Uite și Jwahirul tău, a spus ea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am încercat să încetinesc ca să-l văd, dar m-a tras mai departe. N-am văzut nimic altceva decît o pată nedesluşită de clădiri îndepărtate. Și totuși, chiar dacă am trecut de el cît ai clipi din ochi, am simțit cum mă cheamă căminul meu, cum încearcă să mă atragă înapoi. Mama. Aro. Nana Înțeleapta. Ada. Oare fiul ei, Fanta, apucase să ajungă în Jwahir, spre surprinderea ei?

Am zburat cu *Kponyungo* peste tărîmuri vaste; ariditatea pe care o cunoșteam dintotdeauna. Nisip. Hardpan. Copaci piperniciți. Iarbă uscată, moartă. Ne deplasam prea repede ca să pot zări rarele cămile, vulpi de nisip sau șoimi pe deasupra cărora treceam. M-am întrebat încotro ne îndreptăm. Și m-am mai întrebat dacă e cazul să mă tem. Era imposibil de spus cît timp trecuse sau cît de departe era destinația noastră. Nu simțeam nici foame, nici sete. N-aveam nevoie nici să urinez sau să defechez. Nici să dorm. Nu mai eram o ființă umană, nu mai eram un animal în carne și oase.

Mai aruncam cînd și cînd cîte o privire la ochii ei. Era o gigantică șopîrlă de fierbințeală și lumină. Dar era și mai mult de-atît. Pur si simplu, așa simțeam. Cine era? Mai întorcea și ea capul să se uite la mine, ca și cînd ar fi știut ce mă frămîntă. Dar nu spunea nimic.

După mult timp și o mare distanță parcursă, pămîntul de sub noi a început brusc să se schimbe. Copacii peste care treceam erau mai înalți aici. Zburam mai repede. Atît de repede, încît nu mai zăream decît o lumină cafenie. Apoi un cafeniu mai închis. Apoi… verde.

— Iată, a spus ea, încetinind în sfîrșit.

Veeerdeeeee! Cum nu mai văzusem în viața mea. Cum nici nu-mi *imaginasem* vreodată. Pe lîngă ce era aici, cîmpul de verdeață pe care îl văzusem cînd „plecasem“ cu Mwita atunci, prima dată,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

părea minuscul. De la un orizont la altul, solul era însuflețit de copaci deși, înalți și cu coroane bogate. *Dar e posibil așa ceva?* m-am întrebat. *Locul ăsta există cu adevărat?*

I-am întîlnit privirea lui *Kponyungo* și am văzut că-i străluceau ochii într-un galben-portocaliu intens.

— Există, a spus ea.

Mă durea pieptul, dar era o durere plăcută. Era durerea… de-a fi acasă. Locul acesta se afla prea departe ca să fi ajuns vreodată aici. Dar poate că într-o bună zi n-avea să mai fie așa. Poate, într-o bună zi. Prin comparație cu vastitatea lui, violența și ura dintre okeke și nuru păreau mărunte. Peisajul verde se derula fără încetare. Zburam atît de jos, încît atingeam vîrfurile copacilor. Am mîngîiat frunza unui palmier ciudat.

O pasăre mare care semăna cu un vultur și-a luat zborul dintr-un copac din apropiere. Un alt copac, în care se deschideau uriașe flori roz, era ticsit de fluturi mari, albaștri și galbeni. În vîrfurile altor copaci ședeau sălbăticiuni blănoase cu brațe lungi și cu ochi curioși. Ne urmăreau cum trecem în zbor pe deasupra. Briza vălurea coroanele ca suprafața unui ochi de apă sub suflarea vîntului. Scoteau un zgomot murmurat pe care n-am să-l uit niciodată. Ce de verde, viu și greu de apă!

Ne-am oprit amîndouă și am plutit pe deasupra unui copac cu coroana vastă. Am zîmbit. Un iroko. La fel ca acela în care mă pomenisem prima dată cînd se manifestaseră abilitățile mele de eshu și mă preschimbasem în vrabie. Copacul de aici avea și rod, fructele acelea cu miros amărui. Am aterizat pe una dintre ramurile mai groase. Cumva, reușea să ne susțină greutatea.

O familie de vietăți cu blană ședeau în capătul opus al coroanei și se holbau la noi, nemișcate. Era aproape comic. Oare ce înțelegeau ele din ceea ce li se arăta în fața ochilor? Mai

******ebook converter DEMO Watermarks*******

văzuseră vreodată două șopîrle suple și gigantice, care străluceau ca soarele și miroseau a fum și abur? Puțin probabil.

— Te trimit imediat înapoi, a spus ea, neluînd în seamă creaturile blănoase, cu aspect de maimuțe, care continuau să stea neclintite. Deocamdată, măsoară cu privirea locul acesta, ține-l aproape de tine. Amintește-ți-l.

Ce-mi amintesc cel mai bine despre el este sentimentul adînc de speranță pe care mi l-a lăsat în inimă. Dacă o pădure, o pădure întinsă și veritabilă, mai exista pe undeva, fie și într-un loc foarte, foarte îndepărtat, atunci n-avea să se termine totul prost. Însemna că există viață și *în afara* Marii Cărți. Era ca o binecuvîntare, ca o purificare.

Cu toate acestea, cînd *Kponyungo* m-a readus în Ssolu, după ce mă întorsesem iar în trup omenesc, a trebuit să mă străduiesc din răsputeri să-mi amintesc ceva din toate acestea. De cum m-am întors în propria-mi piele, boala s-a pogorît asupra mea ca o mie de scorpioni trimiși de tata.

Capitolul 46

Dar n-avea nimic de-a face cu tata, ci numai și numai cu vizita măștii. Sau așa spunea vrăjitorul Ssaiku. Cînd am redevenit eu însămi după vizita la palatul verde, mă așteptau Ssaiku, Ting și Mwita. Eram în cortul meu. Ardeau esențe parfumate. Ssaiku îngîna un refren de jale, iar Mwita se uita țintă la mine. De cum m-am întins peste propriul meu trup, a zîmbit, a dat din cap și a spus:

— S-a întors.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

I-am răspuns la zîmbet, dar imediat după aceea m-am crispat cînd mi-am dat seama că toți mușchii din trup mi se încordează.

— Bea asta, mi-a spus Mwita ținîndu-mi o ceașcă în dreptul buzelor.

Indiferent ce era, într-un minut mi-a făcut mușchii să se relaxeze. Abia cînd am rămas singură cu el i-am spus tot ce văzusem. N-am mai apucat să aud ce crede despre toate astea, fiindcă de cum am terminat relatarea am alunecat în sălbăticie, ceea ce pentru el însemna că aproape dispărusem. Cînd am alunecat înapoi în lumea fizică, m-am reîntors la dureroasele crampe musculare.

Nu era genul de boală care te face să vomiți, să arzi de febră sau să te apuce diareea. Era ceva spiritual. Mi-era silă de mîncare. Sălbăticia și lumea fizică se luptau să ocupe cît mai mult loc în jurul meu. Percepțiile simțurilor mele fluctuau între acut și estompat. În restul acelor zile rămase pînă la retragere, am stat mai mult în cort.

Fanasi și Diti aruncau cîte o privire în cort din cînd în cînd. Fanasi îmi aducea pîine pe care n-o mîncam. Diti încerca să deschidă conversații pe care nu le puteam termina. Arătau ca niște șoricei care așteaptă momentul propice ca s-o șteargă de-acolo. Vederea măștii îi lămurise, probabil, că nu eram doar vrăjitoare, ci și că aveam legături cu forțe misterioase și periculoase.

Luyu rămînea cu mine ori de cîte ori nu putea Mwita. Se așeza alături cînd dispăream, iar cînd reapăream în același loc, ea tot acolo era. Părea îngrozită, dar tot nu se clintea. Nu-mi punea nici o întrebare, iar cînd discutam, îmi povestea despre bărbații cu care se culca sau despre alte lucruri lumești. Era singura în stare să mă facă să rîd.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 47

În dimineața celei de-a zecea zile, a trebuit să mă trezească Mwita. Reușisem să ațipesc abia în ultima oră. Încă nu eram în stare să mănînc și eram prea flămîndă ca să pot dormi. Mwita se străduia să mă facă să obosesc. Chiar și în starea în care mă aflam, atingerea lui era mai alinătoare decît mîncarea sau apa. Cu toate acestea, nu puteam să nu mă gîndesc la cîtă lume ar muri dacă aș concepe un copil. Și nici nu-mi puteam scoate din cap ideea că urma să se petreacă ceva rău în timpul retragerii.

— Le-am auzit cîntînd, a spus Mwita. S-au adunat deja.

— Mmm, am făcut cu ochii încă închiși.

Le tot ascultam de mai bine de un ceas. Cîntecul lor îmi amintea de mama. Ea îl cînta deseori, deși refuza să meargă cu femeile din Jwahir să Converseze cu Ani.

— Ea nu s-a mai dus de cînd a rămas grea cu mine, am murmurat deschizînd ochii. Eu de ce m-aș duce vreodată?

— Scoală-te, a spus Mwita, sărutîndu-mi umărul gol.

S-a ridicat, și-a înfășurat rapa verde în jurul taliei și a ieșit. S-a întors aducînd o cană cu apă. A vîrît mîna în grămada mea de haine și a scos bluza albastră.

— Îmbracă-te cu asta. Și…

A găsit și rapa albastră.

— Și cu asta.

M-am împins în capul oaselor, învelitoarea căzînd de pe mine. Cînd aerul rece mi-a atins trupul, m-a inundat acuitatea. Îmi venea să plîng cu sughițuri. M-am înfășurat cu rapa. El mi-a dat apă.

— Fii tare, mi-a spus. Ridică-te.

Cînd am pășit afară, m-a izbit imaginea lui Diti, Luyu și Fanasi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

stînd acolo complet îmbrăcați și mîncînd pîine proaspătă. Au început să-mi chiorăie maţele de la mirosul pîinii.

— Începeam să credem că voi doi sînteți prea… epuizați ca să mai ieșiți, a spus Luyu, făcînd cu ochiul.

— Vrei să spui că eraţi în tabără, de-aţi auzit? am întrebat.

Fanasi a rîs cu amărăciune. Diti s-a uitat în altă parte.

— Am ajuns tîrziu, dar așa-i, eram aici, a spus Luyu cu un zîmbet răutăcios.

Pînă am terminat eu cu spălatul și îmbrăcatul, grupul de femei pornise deja la drum. Se mișcau încet. Erau ușor de prins din urmă. Nici una nu părea deranjată de prezența lui Mwita și a lui Fanasi, care erau singurii bărbați din grup. Era și Ting printre ele.

— Ca să-l reprezint pe Ssaiku, a spus ea.

Am băgat de seamă un schimb rapid de priviri între ea și Mwita.

Nu era mult de mers pînă la marginea dinspre vest a furtunii de nisip, doar vreo doi kilometri și jumătate. Dar mergeam într-un ritm atît de lent, încît ne-a luat aproape o oră. I-am cîntat cîntece lui Ani, unele pe care le știam, multe pe care nu le știam. Cînd ne-am oprit, eram deja ameţită de foame și mă bucuram să pot sta jos. Bătea vîntul, era zgomot și toată atmosfera aceea avea ceva înfricoșător. Se vedea locul în care vîntul se transforma în furtună, la doar cîțiva metri de noi.

— Desfă-i părul, i-a cerut Ting lui Mwita.

El mi-a scos din păr sfoara din fibră de palmier și i-a dat drumul în vînt. Toată lumea tăcea acum. Se rugau. Multe femei îngenunchează cu capetele în nisip. Diti, Luyu și Fanasi rămăseseră în picioare, căscînd gura la furtuna deşertică. Luyu și Diti veneau din familii care se rugau la Ani doar ocazional. Nici

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mamele lor, nici ele nu se retrăseseră vreodată în deșert. Nu reușeam să mi-o scot din minte pe mama și ce i se întîmplase, cum se ruga și ea ca femeile acestea cînd au venit scuterele. Ting era în spatele meu. Am simțit că-mi făcea ceva la ceafă. Eram prea slăbită ca s-o opresc.

— Ce faci?

S-a aplecat spre urechea mea.

— E un amestec de ulei de palmier, lacrimi de bătrînă muribundă, lacrimi de copil mic, sînge menstrual, lapte de la un bărbat, piele de pe piciorul unei broaște țestoase și nisip.

M-a trecut un fior de scîrbă.

— Nu cunoști Nsibidi, a spus ea. E un juju scris. Cînd însemni ceva cu el, statuezi schimbarea; acest juju vorbește direct cu spiritul. Pe tine te-am însemnat cu un simbol al răscrucilor unde se vor întîlni toate eu-rile tale. Îngenunchează. Cere-i lui Ani. O să-ți dea.

— Nu cred în Ani, am spus.

— Chiar și-așa, îngenunchează și roagă-te, a insistat ea, împingîndu-mă în față.

Mi-am apăsat fruntea în nisip, cu răsunetul vîntului în urechi. Minutele treceau. *Ce foame îmi e*, mi-am spus. Începeam să simt că mă ține ceva la sol. Am întors capul și m-am uitat la cer. Am văzut soarele apunînd, răsărind din nou și iar apunînd. A trecut multă vreme, asta contează.

Deodată m-am prăvălit în nisip. M-a înghițit ca gura unei fiare. Ultimul lucru de care îmi amintesc înainte ca lumea să explodeze a fost o fată spunînd:

— E bine, Mwita. Se eliberează. De cînd a ajuns aici așteptăm să se-ntîmple asta.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Fiecare părticică din mine care eram eu. Trupul meu înalt de *ewu*. Firea aprigă. Mintea impulsivă. Amintirile mele. Trecutul. Viitorul. Moartea mea. Viața mea. Spiritul meu. Soarta mea. Eșecul meu. Tot ce eram eu se distrugea. Eram moartă, frîntă, risipită și absorbită. Era de o mie de ori mai rău decît atunci cînd mă preschimbasem prima dată în pasăre. Nu-mi amintesc nimic pentru că nu eram nimic.

Apoi am fost ceva.

Simțeam. Eram reconstruită bucată cu bucată. Ce anume făcea asta? Nu era Ani, nu. Nu era o zeiță. Era nepăsător, dacă era posibil să fie nepăsător. Și rigid, dacă era posibil să fie rigid. Logic. Controlat. Să îndrăznesc să spun că era Creatorul? Ceea Ce Nu Poate Fi Atins? Cine nu-și *dorește* să fie atins? Cel de-al patrulea punct, la care nici un vrăjitor nu se poate gîndi vreodată? Nu, nu pot să spun asta, fiindcă e cea mai profundă blasfemie. Sau cel puțin așa ar spune Aro.

Dar spiritul și trupul meu erau complet desființate… nu asta spunea Aro că se întîmplă cu orice făptură care se întîlnește cu Creatorul? Pe măsură ce mă reasambla, mă și aranja într-o nouă ordine. O ordine care avea mai mult sens. Îmi amintesc de momentul în care mi s-a întors ultima bucată din mine.

— Ahhhhhhhhhhhhhhhh, am murmurat trăgînd aer în piept.

Ușurare, prima mea emoție. Din nou, îmi amintesc de momentul acela cînd eram în copacul iroko. Atunci cînd capul meu era precum o casă. Pe vremea aceea era ca și cum ușile acelei case se întredeschideau – uși din oțel, din lemn, din piatră. De data aceasta, toate acele uși *și* ferestrele erau trîntite de pereți.

Mă prăvăleam iar. M-am izbit greoi de sol. Vînt pe pielea mea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Înghețam de frig. Eram udă. *Cine sînt?* m-am întrebat. N-am deschis ochii. Nu-mi aminteam cum se face. M-a lovit ceva în cap. Și încă ceva. Instinctiv, am deschis ochii. Eram într-un cort.

— Cum să fie moartă? răcnea Diti. Ce s-a-ntîmplat?

Apoi totul s-a izbit de mine. Cine eram, de ce eram, cum eram, cînd eram. Am închis ochii.

— N-o atinge, a spus Ssaiku. Mwita, vorbește-i. Se întoarce. Ajut-o să-și termine călătoria.

O pauză.

— Onyesonwu.

Vocea lui suna ciudat.

— Vino înapoi. Ești plecată de șapte zile. Pe urmă ai căzut din cer, ca unul dintre copiii pierduți ai lui Ani din Marea Carte. Dacă ești vie din nou, deschide ochii, femeie.

Am deschis ochii. Stăteam întinsă pe spate. Mă durea trupul. El mi-a luat mîna. I-am strîns-o și eu pe a lui. În acel moment au mai venit și altele. Alte lucruri despre cine eram acum. Am zîmbit, după care am rîs.

Era un moment de nebunie și de trufie pentru care nu pot spune că era numai vina mea. Forța și capacitățile despre care îmi dădeam seama că făceau parte acum din mine erau copleșitoare. Eram mai puternică și dețineam controlul într-o măsură mai mare decît mi-am imaginat vreodată că ar fi posibil. Și astfel, de cum m-am întors, am plecat din nou. Nu mai mîncasem de șapte zile. Mintea îmi era limpede. Eram foarte, foarte puternică. Am chibzuit unde îmi doream să merg. Acolo m-am dus.

Acum eram pe salteaua din cort, imediat după aceea zburam, fiind eu însămi, fiind spiritul meu albastru.

Mă duceam după tata.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am zburat de-a dreptul prin furtuna de nisip. I-am simțit atingerea înțepătoare. M-am avîntat prin zidul ei și am țîșnit în lumina fierbinte a soarelui. Dimineață. Am zburat peste kilometri întregi de nisip, sate, dune, peste un oraș, peste copaci uscați și iarăși dune. Am zburat peste un mic cîmp verde, dar eram prea concentrată ca să-mi pese. În Durfa. Direct la o casă mare, cu ușă albastră. Prin ușă, într-o cameră care mirosea a flori, a esențe parfumate și a cărți prăfuite.

El era așezat la un birou, cu spatele la mine. M-am aruncat și mai adînc în sălbăticie. La fel îi făcusem lui Aro cînd mă refuzase de mai multe ori decît puteam îndura. Și vraciului din Papa Shee. De data asta eram încă și mai puternică. Știam unde să sfîșii, să mușc și să distrug, unde să atac. Îi vedeam spiritul, ca un strat întins peste spinarea întoarsă către mine. Era de un albastru intens, ca al meu. Asta m-a surprins pe moment, dar nu m-a oprit.

M-am năpustit ca odinioară tigrii flămînzi cînd își găseau prada. Eram prea nerăbdătoare ca să-mi dau seama că, deși el era întors cu spatele, spiritul lui nu era. Mă așteptase. Aro nu mi-a povestit niciodată cum s-a simțit cînd l-am atacat. Vraciul din Papa Shee a murit și gata, fără semne fizice pe trup cînd a căzut la pămînt. Acum, în momentul acesta cu tata, am aflat cum e.

E genul de durere pe care moartea nu poate s-o oprească. Tata a împins-o în mine cu toată forța. Cînta în timp ce sfîșia, se înfrupta, înjunghia și răsucea părți din mine despre care nici nu știam că există. Ședea la biroul lui, cu spatele la mine. Cînta în nuru, dar nu auzeam cuvintele. Semăn cu mama, dar nu pe de-a-ntregul. Nu pot să aud și să-mi amintesc cînd sufăr.

Ceva s-a declanșat în mine. Un instinct de supraviețuire, o responsabilitate și o amintire. *Nu așa îmi e sfîrșitul,* mi-am spus.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Imediat am tras deoparte ce mai rămăsese din mine. Pe cînd mă retrăgeam, tata s-a ridicat în picioare și s-a întors. S-a uitat în ceea ce erau ochii mei și m-a apucat de ceea ce era brațul meu. Am încercat să mi-l smucesc. Tata era prea puternic. Mi-a întors palma dreaptă în sus și și-a înfipt unghia în ea, gravînd acolo un fel de simbol. Mi-a dat drumul și a spus:

— Întoarce-te și mori în nisipurile din care te-ai ridicat.

Am făcut cale-ntoarsă părîndu-mi-se că durează o eternitate, plîngînd în hohote, suferind de dureri, stingîndu-mă încet. Pe cînd mă apropiam de zidul de praf, lumea începea să strălucească de spirite și în deșert înmugureau acei copaci ai sălbăticiei în culori neobișnuite. M-am stins complet și nu-mi mai amintesc nimic.

Mwita mi-a spus mai tîrziu că am murit a doua oară. Că am devenit transparentă și apoi am dispărut cu totul. Cînd am reapărut, în același loc, eram iarăși din carne, trupul îmi sîngera de peste tot, hainele îmi erau îmbibate de sînge. N-a reușit să mă trezească. Timp de trei minute n-am avut puls. Mi-a suflat aer în piept și a folosit un juju blînd. Cum nimic din toate astea n-a dat rezultate, s-a așezat lîngă mine, așteptînd.

În timpul celui de-al treilea minut, am început să respir. Mwita a alungat pe toată lumea din cort și a rugat două fete care treceau pe acolo să-i aducă o găleată cu apă caldă. M-a îmbăiat din cap pînă-n picioare, clătindu-mă de sînge, bandajîndu-mi rănile, masîndu-mi carnea ca să-mi revigoreze circulația și trimițîndu-mi gînduri bune.

— Trebuie să stăm de vorbă, îmi repeta întruna. Trezește-te.

M-am trezit două zile mai tîrziu și l-am văzut pe Mwita stînd lîngă mine și fredonînd în surdină în timp ce împletea un coș. M-

******ebook converter DEMO Watermarks*******

am săltat încet în capul oaselor. M-am uitat la Mwita și nu mi-am putut aminti cine e. *Îmi place de el*, mi-am spus. *Ce e?* Mă durea trupul. Am gemut. Mi-au chiorăit maţele.

— N-ai vrut să mănînci, a spus Mwita, lăsînd coșul jos. Dar ai băut apă. Altfel, ai fi fost moartă… din nou.

Îl cunosc, mi-am spus. Apoi, de parcă mi l-ar fi șoptit vînturile de afară, am auzit cuvîntul pe care îl rostise pentru mine, *Ifunanya*.

— Mwita? am spus.

— În persoană, a răspuns el, apropiindu-se.

Cu toate durerile din trup și cu restricția impusă de bandajele de pe picioare și de pe tors, mi-am azvîrlit brațele în jurul lui.

— Binta, am rostit cu fața cuibărită în umărul lui Mwita. Ah! Daib!

M-am agățat de el și mai puternic, închizînd ochii strîns.

— Omul ăsta nu e om! E…

Amintirile au început să-mi potopească simțurile. Călătoria mea către vest, vederea chipului său, a spiritului său. *Durerea!* Înfrîngerea. Mi s-a strîns inima. Dădusem greș.

— Șșș, a făcut el.

— Ar fi trebuit să mă omoare, am șoptit.

Chiar și după ce fusesem recreată de Ani, tot nu reușisem să-l dobor.

— Nu, a spus Mwita luîndu-mi fața în mîini.

Am încercat să-mi ascund chipul plin de rușine, dar el mi l-a țintuit locului. Apoi m-a sărutat lung și adînc. Vocea din mintea mea care clama eșecul și înfrîngerea s-a domolit, deși nu și-a încetat mantra. Mwita s-a desprins de mine și ne-am privit amîndoi în ochi.

— Mîna mea, am șoptit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am ridicat-o în aer. Simbolul reprezenta un vierme încolăcit. Era negru și scorțos și mă durea cînd încercam să strîng pumnul. *Eșec*, a șoptit vocea din mintea mea. *Înfrîngere. Moarte*.

— Pe acesta nu l-am observat, a spus Mwita, ridicîndu-și-l mai aproape de față și uitîndu-se pe sub sprîncene.

L-a atins cu degetul arătător și apoi și-a tras mîna înapoi, scăpînd un șuierat.

— Ce-i? l-am întrebat cu un fir de voce.

— Ca și cum ar fi străbătut de curent electric. Parcă mi-aș fi băgat degetul într-o priză, a spus el, frecîndu-se. Mi-a amorțit mîna.

— El l-a făcut acolo.

— Daib?

Am dat din cap afirmativ. Mwita s-a întunecat la față.

— Altfel, te simți bine?

— Uită-te la mine, i-am spus, nedorindu-mi nicidecum ca el să se uite la mine. Cum aș putea să mă simt…

— De ce-ai făcut asta? m-a întrebat deodată, incapabil să se mai stăpînească.

— Fiindcă…

— Nici măcar nu te-ai bucurat că trăiești. Nici măcar n-ai fost ușurată că ne vezi din nou! Ah, chiar că ți se potrivește numele, *o*!

Ce puteam să-i mai răspund? Nu mă gîndisem la asta. O făcusem din instinct. *Și totuși, ai dat greș*, a șoptit vocea din mintea mea.

În cort a intrat Ssaiku. Era îmbrăcat ca de călătorie, cu un caftan lung și pantaloni, drapat tot într-o mantie lungă, verde, dintr-un material gros. De cum a văzut că sunt trează, figura lui gravă s-a îmblînzit. A întins mîinile într-un gest grandios.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Heeeeei, se trezește să ne încînte cu splendoarea ei. Bine-ai venit înapoi. Ți-am dus dorul.

Am încercat să zîmbesc. Mwita a pufnit batjocoritor.

— Mwita, cum arată? a întrebat Ssaiku. Prezintă-ne situația.

— A fost… bătută zdravăn. Și-a vindecat cele mai multe dintre rănile deschise, dar nu poate să vindece totul cu deprinderile ei de eshu. Cred că depinde și de felul în care sînt provocate. O mulțime de contuzii adînci. Arată de parcă i s-a greblat pieptul. Are arsuri pe spate… cel puțin așa se prezintă, ca nişte arsuri. Are glezna și mîna luxate. Oase rupte n-are. Din ce mi-a spus că s-a-ntîmplat, bănuiesc c-o doare cînd respiră. Și, cînd o să-i vină ciclul, iar o s-o doară.

Ssaiku a dat din cap, iar Mwita a continuat.

— I le-am tratat pe toate cu trei feluri de alifie. Ar fi cazul să-și menajeze glezna și încheietura mîinii cîteva zile. Va trebui să mănînce ficat de iepure timp de o săptămînă cînd o să-i vină ciclul, fiindcă sîngele o să-i fie foarte greu. Ciclul o să-i vină la noapte, din cauza traumei. Am pus-o deja pe Ting să roage niște femei să adune ficați și să prepare o tocană.

Am observat pentru prima dată ce frînt de oboseală părea Mwita.

— Mai e ceva, a spus el.

Mi-a luat mîna dreaptă și a întors-o cu palma în sus.

— Asta.

Ssaiku mi-a luat mîna și s-a uitat cu luare-aminte la însemn. A țîțîit cu dezgust.

— Oh, *el* i-a pus asta.

— De… de unde știi c-a fost… el? am întrebat.

— Unde altundeva să te fi dus așa grăbită? mi-a întors-o el.

S-a ridicat de jos.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Și ce este? l-a întrebat Mwita.

— S-ar putea să știe Ting. La doi ani, fata asta știa să citească în okeke, vah și sipo. Ea o să știe să-l citească.

L-a bătut pe Mwita pe umăr.

— Aș fi vrut să avem aici pe cineva ca tine. E un dar rar întîlnit să fii atît de priceput la cele fizice și spirituale.

Mwita a clătinat din cap.

— Nu-s prea documentat despre cele spirituale, *oga*, a spus el.

Ssaiku a rîs pe înfundate, bătîndu-l iar pe umăr.

— O să mă întorc. Mwita, odihnește-te și tu. Fata trăiește. Acum du-te să te tratezi și pe tine ca pe un om care trăiește.

La cîteva clipe după plecarea lui Ssaiku, s-au repezit înăuntru Diti, Luyu și Fanasi. Diti a țipat și m-a sărutat pe frunte. Luyu a izbucnit în lacrimi, iar Fanasi a rămas țeapăn, cu ochii țintă la mine.

— Ani e mare! a spus Diti plîngînd cu sughiţuri. Probabil că te iubește foarte tare.

Îmi venea să și rîd de o asemenea impresie.

— Și noi te iubim, a spus Luyu.

Fără un cuvînt, Fanasi s-a răsucit pe călcîie și a ieșit din cort. Pe drum, aproape că s-a izbit de Ting, care l-a ocolit și a venit drept la mine.

— Ia să văd, a spus ea, împingîndu-le deoparte pe Luyu și pe Diti.

— Ce-i? a întrebat Luyu, încercînd să vadă peste umărul lui Ting.

— Șșș, a certat-o Ting, ridicîndu-mi mîna. Am nevoie de liniște.

Și-a apropiat fața de palma mea și s-a uitat îndelung. A atins simbolul și și-a tras iute mîna, aruncînd o privire spre Mwita.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ce e? am întrebat în același timp eu și Mwita.

— Un simbol nsibidi, ne-a explicat Ting. Oarecum. Dar e foarte, foarte vechi. Înseamnă „otravă lentă și nemiloasă“. Uitați-vă, liniile au pornit deja. O să-i urce pe braț pînă la inimă și-o să i-o strivească pînă moare.

Eu și Mwita am privit palma îndeaproape. Simbolul cu care fusesem înfierată era negru, culoare pe care o avusese de la bun început, dar acum se vedeau filamente minuscule care creșteau din marginile lui.

— Dacă am folosi rădăcină de agu și mucegai de penicilină? a întrebat Mwita. Dacă se poartă ca o infecție, poate…

— Doar știi și tu, Mwita, a spus Ting. Aici e un juju. Onye, încearcă să te preschimbi.

Cu toate rănile mele, ideea aceasta era ispititoare. O simțeam. Nu mă puteam preschimba în alte viețuitoare decît cele de pînă atunci, dar puteam să mă prefac, de pildă, în vultur și să nu mai risc niciodată să mă pierd pe mine însămi, indiferent cît de mult rămîneam sub forma aceea. M-am transformat. A mers lin, lesne… pînă am ajuns la mîna însemnată cu simbolul. Mîna nu se putea schimba. Am încercat mai mult. Cum trebuie să fi arătat în ochii lui Diti și mai ales ai lui Luyu, care nu mă văzuse niciodată preschimbîndu-mă!

Am sărit dintre bandajele căzute, vultur toată în afară de o aripă, care era mînă. Am cîrîit furioasă, ieșind din haine dintr-un salt. Nu puteam zbura cu o mînă. M-am luptat cu spaima provocată de claustrofobie și am încercat altă înfățișare, cea de șarpe. Coada îmi era o mînă. În șoarece n-am putut să mă transform nici măcar parțial. Am încercat bufniță, uliu, vulpe de nisip. Cu fiecare înfățișare pe care o încercam, mîna îmi devenea tot mai fierbinte. Am renunțat și m-am întors la înfățișarea mea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Din mînă îmi ieșea un fum rău mirositor. M-am acoperit cu rapa.

— Nu mai încerca nimic, a sărit Ting să mă sfătuiască. Nu știm ce consecințe are. Avem la dispoziție douăzeci și patru de ore, bănuiesc. Lasă-mă vreo două să mă sfătuiesc cu Ssaiku.

S-a ridicat.

— Douăzeci și patru de ore pînă la ce? am întrebat.

— Pînă te omoară, a răspuns ea, grăbindu-se să plece.

M-am cutremurat de ură.

— Fie că trăiesc, fie că mor, o să-l distrug pe omul ăsta.

Vei da greș din nou, a șoptit vocea din mintea mea.

— Uite ce-ai pățit cînd ai încercat, mi-a amintit Mwita.

— N-am stat să judec. Data viitoare o să…

— Ai dreptate. N-ai stat să judeci, a spus el. Luyu, Diti, duceți-vă să-i aduceți ceva de mîncare.

Au sărit amîndouă în picioare, bucuroase că aveau ceva de făcut.

— Să nu amestecați bucatele, a mai adăugat el.

— Știm, a spus Luyu. Nu ești singurul ei prieten.

— Cum de pot s-o fac? l-am întrebat pe Mwita după plecarea lor. Aro nu mi-a pomenit niciodată nimic despre abilitatea asta de a călători.

Mwita a oftat, eliberîndu-se de supărarea față de mine.

— Cred că știu de ce, a spus el, luîndu-mă prin surprindere.

— Ha? Serios?

— Nu e momentul pentru așa ceva.

— Mai am douăzeci și patru de ore de trăit, m-am enervat. Cînd ai de gînd să-mi spui?

— Peste douăzeci și cinci.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 48

I-a luat trei ore lui Ting să se întoarcă. În tot acest timp, liniile de otravă au ajuns la vreo 7 sau 8 centimetri lungime, iar mîna a început să mă mănînce îngrozitor. Căpetenia Usson și Căpetenia Sessa au trecut pe la mine împreună cu fiica lor, Eyess, care mi-a sărit în poală. Mi-am ascuns durerea și am lăsat-o să-mi dea un pupic pe gură.

— Tu n-ai să mori niciodată! a exclamat ea.

Au venit și alții să-mi ureze de bine, aducîndu-mi mîncare sau diverse uleiuri. Mă îmbrățișau cu foc și îmi strîngeau mîna, pe cea fără simbol, bineînțeles. Da, acum, că „eliberasem“ ceea ce se adunase în mine, dar în același timp eram otrăvită lent de ceva ce-mi fusese pricinuit de tatăl meu biologic, nu mai eram de neatins. Mai aduceau cu ei și mici figurine cu aspect omenesc, făcute din nisip. Dacă le duceai la ureche, auzeai o muzică blîndă și plăcută.

Ceea ce se întîmplase cînd murisem prima dată începea să-și facă efectul cu adevărat. În jurul meu lumea era mai fremătătoare. De cîte ori mă atingea Mwita, mă treceau fiori. Iar cînd mă strîngeau în brațe ceilalți, le auzeam bătăile inimii. Cînd m-a îmbrățișat un bătrîn, i-a răsunat inima de parcă era plină de vînt. Am simțit un puternic imbold de a-l atinge. Puteam să-l vindec fără prea multă suferință, dar am ținut seama de sfatul lui Ting de-a nu încerca să fac nimic. Îmi venea tare greu să stau nemișcată. *Și totuși, cu atîtea instrumente la dispoziție, Daib încă trăiește, iar eu sînt pe moarte*, mi-a trecut prin minte.

— Mai ai răbdare cîteva ore, mi-a cerut Mwita. Nu-ți faci nici un bine dacă te ridici acum.

— Ei bine, va trebui să riscăm, a spus Ssaiku pe cînd intra în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cort.

În urma lui venea Ting, urmată de – judecînd după veșmintele lor – preotul și preoteasa Ani în orașul acela, slujitori ai lui.

— Aș putea să opresc eu otrava, a spus Ting.

Eu și Mwita ne-am luat de mînă. Apoi el și-a tras-o dintr-a mea.

— Of, ce nesuferită mi-e chestia aia, a spus el, uitîndu-se urît la mîna mea însemnată cu simbolul.

— Îmi pare rău.

— Nu va fi ușor, a continuat Ting. Și rezultatul, oricare-ar fi el, va fi permanent.

Dintr-odată, îmi venea să rîd în hohote. Cînd a rostit *permanent*, am avut o revelație. Am înțeles o parte din puzzle. Cînd fusesem eul meu din viitor în închisoarea aceea de beton în care îmi așteptam execuția, îmi privisem mîinile. Erau acoperite cu simboluri tribale… nsibidi.

— Tu o s-o faci, nu? am întrebat-o pe Ting.

A dat din cap că da.

— Voi fi supravegheată de Ssaiku. Preotul și preoteasa se vor ruga în timpul procedurii. Cuvinte de luptat cu alte cuvinte.

A făcut o scurtă pauză.

— Tatăl tău e *foarte* puternic.

— Nu e tatăl meu, am spus.

M-a bătut ușor pe umăr.

— Este. Dar se vede că nu te-a crescut el.

În pregătirea pentru procedură, a trebuit să fac o baie purificatoare. Mwita mi-a făcut rost de o cadă mare din fibră de palmier. Era tratată cu gel termic, aşa că-şi făcea treaba la fel de bine ca una din metal sau din piatră. Mwita și alți cîțiva au adunat apă de la stația de captare, au fiert-o și au turnat-o în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cadă. Cînd m-am lăsat încet în apa aburindă, au început să mă usture rănile. Simbolul îmi provoca niște mîncărimi atît de puternice, încît mă luptam cu imboldul de a-mi sfîșia pielea palmei.

— Cît trebuie să stau aici? am gemut.

Apa avea un miros dulce de la plantele aromatice pe care mi le dăduse Ting.

— Încă treizeci de minute, a spus Mwita.

Cînd am ieșit din cadă, eram toată roșie de fierbințeală. Mi-am privit cele trei zgîrieturi adînci de pe piept. Drept între sîni. De parcă Daib ar fi vrut să-i amintească lui Mwita de prezența lui. *Dacă supraviețuiesc*, mi-am spus.

Îl uram pe Daib.

Cînd m-am întors cu Mwita la cortul lui Ssaiku, toată lumea era pregătită. Preotul și preoteasa o implorau deja pe Ani. M-am enervat, gîndindu-mă la Creatorul care mă recrease și la faptul că Ani era doar o idee fără substanță a minții omenești. Mi-am înfrînat limba, amintindu-mi de Regula de Aur din Bushcraft: Lasă vulturul și uliul să se așeze la odihnă. Ssaiku a închis clapa cortului în urma noastră și și-a plimbat mîna peste ea. Instantaneu, toate zgomotele de afară au încetat. Ting s-a așezat pe o saltea, punîndu-și alături un castron cu o pastă foarte neagră. Mai erau două saltele cu simboluri desenate pe ele.

— Șezi acolo, mi-a cerut Ting. Onye, n-ai voie să te ridici pînă nu se termină.

Era de parcă mă așezasem pe nişte păianjeni de metal fierbinți care mișunau sub mine. Îmi venea să urlu și, de n-ar fi fost Mwita, chiar aș fi urlat.

— Simbolurile sînt de vină. Sînt la fel de vii ca orice ființă vie, m-a lămurit Ting. Dă-mi mîna.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

S-a uitat cu atenție.

— Se întinde. *Ogasse*, am nevoie de protecție timp de două ore.

— O vei avea, a răspuns Ssaiku.

— Protecție față de ce? am întrebat.

— Față de infecție, a spus Ting. Cînd o să te însemn.

— Dacă n-o să mai pot la un moment dat, am să vă dau de știre, a spus Ssaiku. Deja i-am avertizat pe toți. Cred că unii dintre ei se vor bucura că au timp să exploreze puțin în lipsa furtunii.

Ssaiku nu putea să mă protejeze pe mine și în același timp să mențină furtuna de nisip.

— O să te doară, a spus Ting.

A tăcut, părînd neliniștită.

— Dacă dă rezultate, n-o să mai poți niciodată să vindeci cu mîna dreaptă.

— Poftim? am protestat.

— Ca să vindeci va trebui să-ți folosești mereu mîna stîngă, a insistat Ting. Nu știu ce-are să se-ntîmple dacă te vei folosi de dreapta. E plină de ura lui.

L-a luat pe Mwita de mînă.

— Ține-o, i-a spus.

Mwita mi-a cuprins mijlocul cu brațul stîng și și-a pus mîna dreaptă pe umărul meu. Mi-a sărutat urechea. M-am pregătit sufletește. Trecusem deja prin atîtea! Dar m-am ținut tare. Ting mi-a luat mîna dreaptă și m-a înțepat pe dosul mîinii cu unghia lungă și ascuțită a policarului său. Am simțit cum izbucnește o văpaie de durere. Am scăpat un țipăt și în același timp m-am forțat să rămîn concentrată la chipul ei. Și-a muiat unghia în pastă și a început să deseneze.

Era de parcă ar fi căzut într-o transă și altcineva ar fi preluat

******ebook converter DEMO Watermarks*******

controlul asupra ei. Lucra zîmbind, bucurîndu-se de fiecare buclă și vîrtej, de fiecare linie trasată, ignorîndu-mi mormăielile de protest și respirația greoaie. Broboane de sudoare îi apăreau și îi alunecau de pe frunte. Cortul începea să miroasă a flori arse de la fumul care mi se înălța din mînă. Apoi, mai era și mîncărimea. Simbolul se împotrivea din răsputeri.

Mi-a întors palma în sus și s-a apucat să deseneze pe lîngă simbol. M-am uitat și m-a apucat groaza. Simbolul palpita, se încolăcea și se trăgea încet de lîngă desenele ei. Era dezgustător. Dar n-avea scăpare. Pe măsură ce desenele strîngeau cercul în jurul lui, începea să pălească. Fiecare centimetru de piele de pe mînă mi-a fost acoperit. Simbolul lui Daib a dispărut. Ting a desenat simbolul final pe locul în care fusese acesta, un cerc cu un punct în mijloc. I s-a limpezit privirea și s-a îndreptat de spate.

— Ssaiku? l-a chemat ea, ștergîndu-și fața cu dosul mîinii.

El n-a răspuns. Avea ochii strîns închiși. Fața îi era încordată și asuda din toți porii, pete întunecate apărîndu-i la subsuorile caftanului.

M-a apucat mîncărimea la mîna stîngă. Ting a suduit înfundat cînd mi-a citit panica de pe chip. Preotul și preoteasa s-au întrerupt din rugăciuni.

— A funcționat? a întrebat preoteasa.

Ting mi-a întors în sus palma stîngă. Simbolul se mutase acolo.

— A sărit ca un păianjen, a spus ea. Lăsați-mă trei minute. Mwita, adu-mi niște vin de palmier.

El s-a ridicat imediat și a adus sticla și un pahar. Ting a înșfăcat sticla și a băut îndelung din ea. Îi tremurau mîinile.

— Malefic om, a șoptit trăgînd încă o dușcă. Însemnul ăsta pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

care ți l-a făcut… ei, n-ai cum să-nțelegi.

M-a luat iar de mînă.

— Mwita, ține-o bine. N-o lăsa să fugă. Acum trebuie să-l izgonesc de-aici.

S-a apucat iar să deseneze. Am scrîșnit din dinți. Cînd îl urmărise și îl încolțise în centrul palmei, simbolul făcuse ceva de-mi venise să sar în sus, să sfîșii cortul și să fug ca de moarte. Acum mi s-a cufundat adînc în palmă și de acolo a emis un asemenea șoc electric, încît pe moment mi-am pierdut controlul mușchilor. Toate traiectele nervoase din corp mi s-au activat deodată. Am răcnit.

— Ține-o, a spus Ting, apucîndu-mi mîna cu toată forța de care era în stare.

Cu ochii larg deschiși, a desenat mai departe. Mwita m-a țintuit locului, în timp ce eu mă cabram și țipam ca din gură de șarpe. Ting a reușit cumva să termine și ultimul cerc. Alungat, simbolul a sărit de pe mîna mea și a aterizat pe podea cu un clămpănit. A făcut picioare, multe picioare negre, și a fugit.

— Preotule! a strigat Ssaiku, lăsîndu-se greu la podea și oftînd, copleșit de oboseală.

Clapa cortului s-a deschis de la sine. Zgomotul de afară s-a rostogolit înăuntru.

Preotul a țîșnit pe urma simbolului. Țopăind încolo şi încoace, pînă la urmă, *trosc!* – l-a călcat zdravăn cu talpa sandalei. Cînd și-a ridicat piciorul, nu se mai vedea decît o pată de cărbune.

— Ha! a exclamat Ssaiku triumfător, cu respirația încă întretăiată.

Ting s-a sprijinit extenuată. Eu zăceam pe podea, gîfîind, simțind în continuare salteaua de sub mine ca făcută din păianjeni de metal. M-am rostogolit pe spate și am rămas cu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

privirea în tavan.

— Încearcă să-ți preschimbi mîna, mi-a cerut Ting.

Am reușit să mi-o transform într-o aripă de vultur. Însă, în loc să aibă doar pene negre, era împestrițată cu negru și roșu. Am pufnit în rîs și m-am întins la loc pe podea.

Capitolul 49

Mi-am petrecut noaptea împreună cu Mwita în cortul lui Ssaiku, fiindcă acesta avea o întîlnire importantă și urma să se întoarcă abia dimineață.

— Cum e cu furtuna? a întrebat-o Mwita pe Ting. Mai e…

— Ascultă și singur, a răspuns ea.

Auzeam uruitul îndepărtat al vîntului.

— Poate s-o controleze cînd călătorește. E floare la ureche pentru el. Cred totuși că pentru oameni a fost bine cînd s-a oprit furtuna. Mereu îi zic c-ar trebui să mai facă asta din cînd în cînd.

A dat să plece.

— O să vă aducă cineva de mîncare pe săturate.

— Ah, nu pot să-nghit nimic, am gemut.

— Și tu trebuie să mănînci, Mwita, a spus ea, apoi s-a uitat la mine. Ultima dată a mîncat cînd ai mîncat și tu, Onye.

M-am uitat la Mwita șocată. S-a mulțumit să dea din umeri.

— Am avut treabă.

Am adormit amîndoi la cîteva minute după plecarea lui Ting. Trecuse de miezul nopții cînd ne-a trezit Luyu.

— A zis Ting că trebuie să mîncați, m-a anunțat ea, lovindu-mă ușor peste obraz.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Întinsese o masă uriașă, cu friptură de iepure, un castron mare cu tocană din ficat de iepure, cactus confiat, curry, o sticlă de vin de palmier, ceai fierbinte și ceva ce nu mai mîncasem de cînd trăiam în deșert cu mama.

— Unde-au găsit aku? a întrebat Mwita, luînd una dintre insectele prăjite și băgînd-o în gură.

Am zîmbit cu gura pînă la urechi și am făcut la fel.

Luyu a dat din umeri.

— Un grup de femei mi-au dat toate farfuriile astea, dar aia tare nu-mi place. Seamănă cu…

— Așa-i, am întrerupt-o. Aku sînt termite. Se prăjesc în ulei de palmier.

Am înfulecat cu lăcomie, și eu, și Mwita. El a avut grijă să mănînc toată tocana de ficat.

— Ce proastă am fost să mănînc atîta, m-am văitat după ce ne-am oprit în sfîrșit.

— Așa o fi, dar merită riscul, a spus el.

Luyu stătea cu picioarele întinse și se uita la noi, sorbind dintr-un pahar cu vin de palmier. Apoi l-a lăsat pe podea.

— Unde-s Diti și Fanasi? am întrebat-o.

Iar a dat din umeri.

— Pe-aici, cred.

S-a tras lîngă mine.

— Dă să-ți văd mîinile.

I le-am arătat. Parcă erau opere de artă de-ale adei. Desenele erau perfecte. Cercuri perfecte, linii drepte, creșteri și descreșteri grațioase. Mîinile mele erau ca paginile unei cărți antice. Simbolurile de pe dreapta erau mai mici și mai grupate decît cele de pe stînga. Mai imperioase. Mi-am flexat mîna dreaptă. Nu mă durea. Lipsa durerii însemna lipsa infecției. Am zîmbit, nespus

******ebook converter DEMO Watermarks*******

de bucuroasă.

— Aș putea să mă uit la ele cît e ziua de lungă, a spus Mwita.

— Dar mîna asta e inutilă, am comentat, strîngînd pumnul drept. Sau ar trebui să spun primejdioasă.

— Și cînd crezi c-o să… mă rog… o s-o luăm din loc?

— Luyu, abia pot să merg, i-am atras atenția.

— Dar o să poți să mergi cît de curînd. Te știu eu. Eu nu mă grăbesc nicăieri, zău. E frumos aici. Dar, într-un fel, mă grăbesc. Am… am stat de vorbă cu niște oameni. Mi-au zis anumite lucruri despre cum e în Vest.

S-a întrerupt.

— Știu că ți s-a-ntîmplat ceva.

A tras aer adînc în piept și s-a calmat.

— Mă rog, mă rog la Ani, mă jur pe Ani, să fii tu cea adevărată. Tu trebuie să fii cea din profeție.

S-a oprit iar, făcînd ochii mari la Mwita, apoi la mine.

— Îmi pare rău! N-am vrut…

— Nu-i nimic, am liniștit-o. I-am spus și lui.

Mwita și-a lăsat capul într-o parte și m-a pironit cu privirea.

— I-ai zis ei înainte să-mi zici mie?

— Nu contează, a spus Luyu. Ce contează e că precis e adevărat, fiindcă ce s-a petrecut acolo, ce te-așteaptă pe tine să-i pui capăt e un rău dintre cele mai vechi. Pe vremuri credeam că e vorba de nuru. Ăștia s-au născut urîți și importanţi… dar e ceva mai adînc decît ființele umane.

S-a șters la ochi.

— Nu putem să mai stăm aici multă vreme. Avem treabă!

Mwita a luat-o de mînă și i-a strîns-o.

— Nici eu n-aș fi putut s-o spun mai bine.

Cortul lui Ssaiku era călduros și confortabil. În jurul nostru

******ebook converter DEMO Watermarks*******

era plin de farfurii goale. Eram în viață. Eram acolo unde trebuia să fim în acel moment. Am lăsat deoparte îndoielile crescînde, m-am aplecat în față, i-am luat de mînă pe Mwita și pe Luyu și, cu capetele plecate, am împărtășit cu toții, instinctiv, o rugăciune.

Apoi Luyu s-a desprins de noi.

— Eu mă duc să… socializez. Dacă aveți nevoie de mine, veniți la cortul lui Ssun și Yaoss.

A rînjit plină de ea.

— Să strigaţi înainte să intrați.

Nu după mult timp, m-am cufundat într-un somn cald, fără vise, revigorant. M-am trezit cu soarele în ochi, strălucind prin clapa cortului. Propriul meu trup m-a salutat cu o împunsătură de durere. Mwita mă ținea bine cu brațul. Sforăia încet. Cînd am încercat să-l mișc, m-a strîns și mai tare. Am căscat și mi-am ridicat mîna dreaptă. Am ținut-o în lumina soarelui și mi-am dorit să-i crească pene. Ceea ce a și făcut, cît se poate de ușor. M-am întors spre Mwita și am văzut că avea ochii deschiși.

— Au și trecut douăzeci și cinci de ore?

— Nu mai poți să aștepți încă una? m-a întrebat el, strecurîndu-și mîna între picioarele mele.

A fost dezamăgit cînd şi-a văzut degetele pline de sînge. Îmi venise ciclul. Şi, acum că aflasem, durerea mi-a cuprins pîntecele și deodată am simțit că mi se face greață.

— Întinde-te, a spus Mwita, sărind în picioare și înfășurîndu-și rapa pe talie.

A ieșit și s-a întors cu un maldăr de cîrpe și o rapa curată.

— Ia, mi-a spus.

Și mi-a băgat în gură o mică frunză uscată.

— O femeie mi-a dat un sac întreg dintr-astea.

Era amară, dar am reușit s-o mestec și s-o înghit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-am ridicat, m-am primenit, după care m-am întins la loc. Deja începea să-mi treacă greața. Mwita mi-a turnat într-un pahar ce mai rămăsese din vinul de palmier. Era acru, dar trupul meu l-a primit cu bucurie.

— E mai bine?

Am dat din cap că da.

— Acum spune-mi o poveste.

— Înainte să zic ceva, ia aminte că *amîndoi* am avut secrete, a spus Mwita.

— Știu.

— Bine.

A tăcut, trăgîndu-se de barba scurtă.

— Tu poți să călătorești așa fiindcă ai capacitatea să *alu*. Ești…

— *Alu?*

Cuvîntul acela avea o sonoritate familiară.

— Vrei să spui alusi?

— Ascultă și taci, Onyesonwu.

— De cît timp știi asta? l-am întrebat pe un ton surescitat.

— Ce să știu? Și nici măcar n-ai habar ce mă-ntrebi.

M-am încruntat, dar n-am mai deschis gura. Mi-am privit mîinile. *Așadar, „să pleci“ se cheamă să alu*, mi-am spus.

— Mama ta și ada sînt apropiate, a spus Mwita.

L-am privit pe sub sprîncene.

— Și?

Mwita m-a apucat de umeri.

— Onyesonwu, tacă-ți gura. Lasă-mă să vorbesc. Tu numai ascultă.

— Numai…

— Șșt!

Am oftat și mi-am acoperit fața cu mîinile.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Mama ta și ada sînt apropiate, a repetat el calm. Discută între ele. Ada e soția lui Aro. Discută între ei. Și știi ce e Aro pentru mine. Discutăm și noi. Așa am aflat despre mama ta. E bine că s-a întîmplat așa, fiindcă acum pot să-ți spun și *ție*.

— De ce nu mi-ai spus pînă acum? De ce nu mi-a spus mama?

— Onyesonwu?

— Atunci, spune mai repede.

— M-am gîndit la treaba asta, a continuat el, neluîndu-mă în seamă. Mama ta știa exact ce face cînd a cerut să fii vrăjitoare, după ce te-ai născut și a văzut că ești fată. A fost răzbunarea ei.

Și-a coborît privirea spre mine.

— Mama ta poate să călătorească în interior, poate să *alu*. Cuvîntul alusi, pe care îl știm noi că desemnează creaturile mitice, vine de la un verb folosit de vrăjitorii adevărați, „să *alu*“, „să călătorești în interior“. Ea…

Am ridicat o mînă.

— Stai așa, i-am spus.

Îmi bătea inima cu putere. Totul se lega. M-am gîndit la acea *Kponyungo* care mă luase să *alu*. Vocea îi suna cunoscut, dar nu știam de ce. Asta pentru că era a mamei, o voce pe care n-o mai auzisem niciodată cu adevărat. *Ei îi plăceau tare mult Kponyungo*, mi-am amintit. *Cum de n-am știut?*

— Acea *Kponyungo* era mama*?* am șoptit ca pentru mine.

Mwita a încuviințat dînd din cap. Mi-a mai trecut ceva prin minte: *Poate de asta n-am reușit să mă fac cît ea de mare cînd m-a luat să* alu. *Poate, cînd* alu*, nu poți să te faci mai mare decît părintele tău.*

— Deci am primit abilitatea de la ea?

— Așa-i, a spus el. Și… se poate ca asta să fi provocat…

A scuturat din cap.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu, nu m-am exprimat bine.

— Nu îndulci lucrurile, am insistat. Spune-mi și gata. Spune-mi totul.

— Nu vreau să-ți fac rău, a spus el încet.

Am pufnit cu dispreț.

— Dacă n-ai băgat de seamă, suport binișor durerea.

— Bine, a spus el. Păi, treaba e că mama ta ar fi trecut inițierea. Asta crede Aro după ce a stat de vorbă și cu ea, și cu ada. E ceva ce are legătură cu bunica ta. Știi ceva despre bunicii tăi?

— Nu mare lucru, am răspuns frecîndu-mi fața.

Ceea ce-mi povestea părea atît de ireal, încît avea logică.

— Nimic de felul ăsta.

— Mă rog, asta crede Aro, a spus el. Mai știi cum te-ai simțit cînd te-ai întîlnit cu Ting și Ssaiku, respingerea și atracția? Există mereu o energie între cei asemenea ție.

A continuat după o scurtă pauză.

— De asta a ales mama ta să trăiască după ce și-a dat seama că te poartă pe tine în pîntece. E și ăsta un motiv pentru care voi două sînteți atît de apropiate. Și probabil tot de asta a ales-o Daib pe mama ta s-o lase însărcinată. Mama ta e capabilă să devină două ființe, ea însăși și un alusi – poate să se scindeze. Aro nu ți-a zis fiindcă era de părere că nu-ți mai trebuie și alte surprize. Plus că pe vremea aia nu dădeai nici cel mai mic semn c-ai putea să *alu*. Nu cred că și-ar fi imaginat vreodată că ai abilitatea, și încă atît de puternică.

M-am rezemat, uitîndu-mă la el cu gura căscată.

— Dacă tot îți spun lucrurile astea, a continuat Mwita, aș putea la fel de bine să-ți spun tot ce mai știu despre mama ta.

Aș fi vrut să-mi fi spus mama ce-mi povestea acum Mwita.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Tare mi-ar fi plăcut s-o aud din gura ei. Dar mama fusese dintotdeauna plină de secrete. Cred că i se trăgea de la acea latură a ei de alusi. Chiar și atunci cînd îmi arătase tărîmurile înverzite, preferase s-o facă fără să știu că era ea. Nici despre copilăria ei nu-mi povestise niciodată mare lucru.

De fapt, nu știam decît că era apropiată de frații și de tatăl ei, Xabief. Mai puțin de mama ei, Sa'eeda. Mama se trăgea din poporul sării. Principala lor îndeletnicire era vînzarea sării extrase dintr-o groapă uriașă care fusese cîndva un lac cu apă sărată. Neamul mamei era singurul care știa cum să ajungă la sare. Taică-său îi lua cu el pe ea și pe frații ei mai mari în călătoria de două săptămîni în care aduna sarea și venea cu ea acasă. Ei îi plăcea drumul și n-ar fi îndurat să stea departe de taică-său atîta vreme.

După spusele lui Mwita, mama mamei, Sa'eeda, era și ea un spirit liber. Și, chiar dacă își iubea copiii, maternitatea nu era lucru ușor pentru ea. Îi convenea de minune să-i plece de-acasă toți copiii în lunile acelea. Și bărbatului ei îi convenea, căci rolul de tată îi venea mînușă, iar pe soția sa o iubea și o înțelegea.

Pe Drumul Sării, mama a învățat să iubească deșertul, drumurile, cerul liber. Bea ceai cu lapte și întreținea conversații gălăgioase cu frații și cu tatăl ei. Dar călătoriile lor nu se reduceau la atît. De cîte ori se afla în deșert, tatăl ei o încuraja să postească.

— De ce? întrebase ea prima dată.

— Ai să vezi, îi răspunsese taică-său.

Mă întrebam dacă nu cumva întîlnise acolo chiar și un *Kponyungo*, înălțîndu-se din straturile de sare.

Am închis ochii în timp ce-mi relata Mwita lucrurile acestea pe care mama i le spusese adei, dar mie nu mi le spusese

******ebook converter DEMO Watermarks*******

niciodată.

— Vasăzică, își controla perfect aptitudinea încă de pe vremea aia? am întrebat.

— Pînă și Aro părea invidios cînd îmi spunea despre mulțimea de locuri în care călătorise mama ta, a întărit Mwita. În special pădurile.

— Ah, Mwita, ce frumos era!

— Nici nu pot să-mi imaginez. Atîta viață! Maică-ta… ce efect trebuie să fi avut toate astea asupra ei!

— Mama e… Habar n-aveam, am șoptit. Dar pentru ea cine-a cerut să fie așa? Dacă ar fi trebuit să treacă inițierea, cineva ar fi trebuit s-o ceară pentru ea?

Mwita a ridicat din umeri.

— Presupun că acel cineva a fost taică-său.

— Trebuie să fi pățit ceva groaznic ca să ceară una ca asta.

— Poate, a spus el.

M-a luat de mînă.

— Încă ceva. Cînd am plecat din Jwahir, Aro se gîndea s-o ia pe mama ta ca ucenică.

— Poftim?

M-am ridicat în capul oaselor. Am simțit cum îmi zvîcnesc toate rănile în curs de vindecare de pe piept și contuziile de pe picioare.

— Și știi că ea are să fie de-acord, a mai spus Mwita.

Capitolul 50

Toată dimineața m-am simțit ciudat în pielea mea. Mă durea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

îngrozitor tot trupul după chelfăneala încasată de la Daib. Eram plină de îndoieli în privința aptitudinilor și-a scopului meu. Din cauza ciclului, aveam pîntecele încins ca o piatră de foc. Mîinile îmi erau acoperite cu desene juju. Mîna dreaptă era primejdioasă. Mama era mai mult decît îmi închipuisem, iar ceea ce era ea exista și în mine. Și la fel stăteau lucrurile cu tatăl meu biologic. Dar viața nu se oprește niciodată.

— Mă întorc repede, a spus Mwita. Te descurci?

— Da.

Mă simțeam groaznic, dar îmi doream și puțin timp numai pentru mine.

Cîteva minute mai tîrziu, pe cînd îmi întindeam încet mușchii picioarelor, Luyu a intrat intempestiv.

— Au plecat! a cîrîit ea.

— Cum?

— Au plecat cînd s-a oprit furtuna. Au luat-o pe Sandi.

— Oprește-te, stai așa, cine?!

— Diti, Fanasi, a țipat Luyu. Au dispărut toate lucrurile lor. Am găsit asta.

Era un mesaj cu scrisul înflorit al lui Diti pe o bucată ruptă dintr-un material alb.

Prietena mea Onyesonwu,

Te iubesc foarte mult, dar nu vreau să iau parte la ce va fi. Asta simt de cînd au omorît-o pe Binta. Nici Fanasi nu vrea. Furtuna s-a oprit și o luăm ca pe un semn că putem fugi. Nu vrem să murim ca Binta. Fanasi și cu mine ne-am dat seama de dragostea noastră. Și, da, Luyu, ne-am consumat căsnicia. Ne vom întoarce în Jwahir, cu voia lui Ani, și vom duce viața care ne e menit s-o ducem. Onye, îți mulțumesc. Călătoria asta ne-a schimbat pentru totdeauna, în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

bine. Pur și simplu, ne dorim să trăim, nu să murim ca Binta. Vom duce cu noi în Jwahir vești despre tine. Și sperăm să auzim povești minunate despre tine. Mwita, ai grijă de Onye.

Prietenii voștri,
Diti și Fanasi.

— A simțit Sandi că au nevoie de ea mai mult decît avem noi, am șoptit cu lacrimi curgîndu-mi pe față. Cămilă dragă. Nu se omoară după nici unul dintre ei.

Am ridicat privirea spre Luyu.

— Eu sînt cu tine pînă la capăt, a spus ea. De-asta am venit.

S-a întrerupt.

— Și Binta tot de-asta a venit.

A dat buzna înăuntru și Ting.

— S-a întors Ssaiku, a spus ea. Ești îmbrăcată? Bun.

Și a șters-o. O clipă mai tîrziu, s-a întors cu Ssaiku și cu Mwita, care părea agitat. În urma lui venea cineva drapat în straie negre. Mi s-au înmuiat picioarele.

Capitolul 51

Luyu s-a strecurat afară în timp ce Sola își făcea intrarea ceremonios. Era mult mai înalt decît m-aș fi așteptat să fie. În cele două ocazii cînd îl văzusem, în timpul inițierii mele și înainte de-a pleca din Jwahir, stătea așezat. Acum părea să mă domine pînă și pe mine. Nu-mi dădeam seama din cauza straielor lungi și negre, dar cred că avea picioare lungi ca Ting,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

căci și ea arăta mult mai scundă cînd stătea jos.

— Onyesonwu, adu-ne niște vin de palmier, a poruncit Sola așezîndu-se.

— E chiar afară, a spus Ssaiku. Ai să vezi.

M-am bucurat că aveam motiv să ies de acolo. Diti și Fanasi plecaseră. Parcurseseră cale de mai bine de o zi. O aveau și pe Sandi cu ei, dar nici măcar ea nu eram convinsă că-i poate ține în viață. Dacă vreunul dintre ei se îmbolnăvea… Mi-am alungat gîndul din minte. Indiferent dacă trăiau sau mureau, erau buni plecați. Am refuzat să mă întreb dacă aveam să-i mai văd vreodată.

Vinul de palmier era pus lîngă cămilele lui Ssaiku, îngrămădit laolaltă cu alte provizii. Am scos două dintre sticlele verzi. Cînd m-am reîntors în cort, Ting s-a ridicat să împartă pahare.

— Vino după mine și fii atentă la ce fac, a mormăit ea cînd a trecut pe lîngă mine.

I-a oferit un pahar lui Sola, iar eu am turnat, apoi lui Ssaiku, apoi lui Mwita. La sfîrșit a ridicat un pahar să-i torn și ei, după care mi-am turnat și mie. Ne-am așezat în cerc pe saltele, cu picioarele încrucișate. Mwita stătea în stînga mea, Ting în dreapta, iar Ssaiku și Sola, față în față cu noi. Un timp care a părut prea îndelungat, am stat toți bînd și uitîndu-ne unii la alții. Sola lua înghițituri foarte mici din paharul lui. La fel ca mai înainte, gluga îi atîrna peste față, acoperindu-i partea de sus.

— Dă-mi să-ți văd mîinile, a spus Sola într-un tîrziu cu vocea lui subțire și seacă.

Mi-a luat mîna stîngă și a șovăit puțin înainte s-o apuce și pe cea dreaptă. Și-a trecut buricul policarului peste simbolurile de pe pielea mea, ținîndu-și în sus unghia galbenă ca să nu mă zgîrie.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Eleva ta are talent, i s-a adresat el lui Ssaiku.

— Tu ai știut înaintea mea, a răspuns acesta.

Sola a zîmbit, arătîndu-și dinții albi și perfecți.

— Într-adevăr. O știu pe Ting de dinainte să se nască.

S-a uitat la mine.

— Zi-mi cum s-a întîmplat.

— Ha? am făcut nedumerită. Ah… păi, ne aflam mai încolo, lîngă marginea furtunii, și…

M-am întrerupt.

— *Oga* Sola, pot să-ți pun mai întîi o întrebare?

— Poți să pui două, din moment ce tocmai ai pus una.

— De ce n-a venit Aro?

— Ce-ți pasă?

— E maestrul meu și…

— De ce nu întrebi de ce n-a putut să vină mama ta? E mai logic, nu?

N-am știut ce să-i răspund.

— Aro n-are aptitudinea, a spus Sola. Nu poate să acopere rapid distanțe mari. Nu-i ăsta centrul lui. Altele sînt abilitățile lui. Așa că fruntea sus. Nu te mai văicări. Povestește-mi despre faptele tale prostești.

A pocnit spre mine din degetele lui uscate ca să mă îndemne să continui.

M-am încruntat. E dificil să-i spui un lucru cuiva care deja îl consideră prostesc. I-am povestit tot ce-mi aminteam, mai puțin suspiciunile mele despre faptul că fusese mîna adevăratului Creator care mă adusese înapoi prima dată.

— De cîtă vreme știi că Daib e tatăl tău? m-a întrebat Sola.

— De cîteva luni. Eu și Mwita… s-a întîmplat ceva. Noi ne-am mai întîlnit cu el. E a treia oară cînd călătoresc așa.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Prima dată, eu am fost cel care l-a atacat, a intervenit Mwita. Omul acesta este… a fost maestrul meu.

— Poftim? a spus cu glas sonor Ssaiku. Cum se poate așa ceva?

— *Sha*, a șoptit Sola. Așadar, toate se leagă acum.

A chicotit satisfăcut.

— Ăștia doi au același „tată“. Una e progenitura biologică a lui Daib, celălalt e studentul lui. E un fel de incest metaforic. Există ceva care să nu fie imoral la ăștia doi?

Și iar a chicotit.

Ting se uita la Mwita și la mine cu ochi mari și privirea fascinată.

— Ce-a ajuns Daib? a întrebat Mwita. Mi-am petrecut ani întregi cu el. Pe cît e de puternic, pe-atît e de ambițios. Un asemenea om progresează *întotdeauna*.

— A progresat ca un cancer, ca o tumoare, a spus Sola. E ca vinul de palmier pentru Bețivanul din Marea Carte, atît că beția pe care o induce Daib le provoacă oamenilor o violență nefirească. Nuru și okeke seamănă teribil cu strămoșii lor. De-aș putea să vă șterg pe toți de pe fața acestui pământ și să las poporul roșu să umble nestingherit și să se înmulțească, așa aș face.

M-am întrebat cărui popor îi aparținea Sola și dacă era mai bun decît okeke sau nuru. Mă îndoiam profund. Nici măcar poporul roșu nu era perfect.

— Dați-mi voie să vă povestesc amîndurora despre… „tatăl“ vostru, a spus Sola. El e cel care va aduce moartea scumpului vostru Est. Își adună mii de oameni încă înnebuniți de ușurința cu care au nimicit atîția okeke în vest. I-a convins că măreția stă în răspîndire. Daib, Colosul Militar. Mame și tați le dau întîilor născuți numele lui. Mai e și un vrăjitor puternic. E de rău. Iar

******ebook converter DEMO Watermarks*******

vorbele lui nu-s doar bravadă. Va *reuși*, iar adepții lui își vor *vedea* cu ochii lor roadele muncii. Mai întîi are să-i termine pe puținii rebeli okeke rămași. Înainte de moarte, vor fi și ei corupți. Vor muri malefici. Mwita poate să ne spună despre cum se întîmplă deja, nu? Unele dintre aceste sate sînt valoroase. Unora li s-a îngăduit să întrețină culturi precum cele de porumb și de palmieri. Administratorii okeke ai acestor culturi au acumulat nițică putere în schimbul muncii prestate. O vor pierde pe toată murind sau fugind. Asta face Daib chiar în acest moment. Treptat, okeke vor dispărea pînă la ultimul din regat. Singurii păstrați vor fi sclavii cei mai supuși. Foarte curînd, poate în două săptămîni, poate mai devreme, Daib va porni în fruntea unei armate de nuru către Est, ca să-i vîneze și să-i distrugă pe exilați. Va fi, pur și simplu, o revoluție. Am văzut-o cînd am aruncat oasele. Odată ce va porni, odată ce grupurile astea de băieți și bărbați nuru își vor părăsi regatul, n-o să mai fiți în stare s-o opriți. Va fi prea tîrziu.

De parcă altfel aș putea s-o opresc, mi-am spus. Că doar tocmai era să mor încercînd.

Sola s-a uitat la Ssaiku.

— Pe-aici se pare că ați prins toți ideea corectă. Mereu pe drum și mereu ascunși.

Ssaiku s-a înnegurat la auzul insultei, dar n-a spus nimic. Ting părea înfuriată.

— Știu multe despre Daib, a continuat Sola, ciupindu-se de bărbie. Să vă spun și vouă?

— Da, a spus Mwita cu glas încordat.

— S-a născut în orașul celor Șapte Rîuri numit Durfa, fiu al unei femei pe nume Bisi. Femeia era nuru, dar se născuse dada, închipuiți-vă. Nu se mai pomenise așa ceva. Părul ei era atît de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lung, încît la vîrsta de optsprezece ani i se tîra pe jos. Era un spirit creator, așa că îi plăcea să-și ornamenteze dreadurile cu mărgele de sticlă. Era înaltă ca o girafă și gălăgioasă ca un leu. Mereu făcea scandal că femeile sînt tratate prost. Bisi e motivul pentru care femeile din Durfa primesc în prezent educație. Ea a deschis școala aceea la care vrea toată lumea să aibă acces. În secret, a ajutat mulți okeke să scape în timpul unei serii de revolte okeke. A fost printre cei foarte puțini care au respins Marea Carte. Era demnă de dreadurile ei. Cei născuți dada sînt de obicei liber-cugetători. Nimeni nu știe cine i-a fost tată, fiindcă nimeni n-a văzut-o de fapt pe Bisi cu vreun bărbat anume. Se spune că avea mulți amanți, dar se mai spune și că n-avea nici unul. În orice caz, într-o bună zi a început să-i crească burta. Daib s-a născut într-o zi obișnuită. Nu era nici vreo furtună teribilă, nu bubuia tunetul, nu lovea trăsnetul. Știu toate astea pentru că omul acesta a fost și va rămîne întotdeauna elevul meu.

Am tresărit ca izbită în șira spinării. Alături, Mwita a înjurat în gura mare.

— Bisi mi l-a adus cînd avea zece ani. Presupun că a reușit să ia legătura cu mine fiindcă s-a născut cu capacitatea de-a da de urmă oricui. N-am întrebat-o niciodată. Mai bănuiesc și că, atunci cînd l-a născut, s-o fi gîndit îndelung la starea Regatului Celor Șapte Rîuri. Probabil a scîrbit-o. Și și-a dorit din toată inima ca fiul ei să aducă schimbarea. A cerut să fie vrăjitor. În orice caz, mi-a spus că l-a văzut preschimbîndu-se în vultur, că umblau caprele după el și îi dădeau ascultare. Lucruri mărunte de felul ăsta. Între mine și Daib s-a stabilit pe loc o legătură. De cum l-am văzut, am știut că are să-mi fie elev. Timp de douăzeci de ani, a fost copilul meu, fiul meu. N-am să intru în detalii. Aflați doar că

******ebook converter DEMO Watermarks*******

a fost așa cum trebuie să fie și apoi a devenit greșit. După cum probabil vedeți și voi acum. Tatăl tău, maestrul lui Mwita și elevul meu, a spus Sola.

Apoi a fredonat:

— Trei e numărul magic. Da, da. E numărul magic.

A schițat un zîmbet afectat.

— O cunoșteam bine pe mama lui Daib. Avea șolduri frumoase și un zîmbet strengăresc.

M-am înfiorat gîndindu-mă la el în pat cu bunica mea. Din nou mă întrebam în ce măsură era Sola ființă omenească.

— Și-atunci, eu ce-ar trebui să fac, *oga* Sola? l-am întrebat.

— Să rescrii Marea Carte, a spus el. Nu știai asta?

— Dar cum să *fac* asta, *oga* Sola? Ideea nici măcar n-are noimă! Și spui că n-avem la dispoziție decît două săptămîni? Nu poți să rescrii o carte care-a fost deja scrisă și-a ajuns cunoscută de mii de oameni. Iar cartea asta nici măcar nu-i motivul pentru care se poartă așa oamenii.

— Ești sigură? a întrebat Sola pe un ton glacial. Ai *citit-o*?

— Sigur c-am citit-o, *oga*.

— Atunci, ai înțeles imaginile despre lumină și întuneric? Frumusețe și urîțenie? Curat și murdar? Bun și rău? Noapte și zi? Okeke și nuru? Pricepi?

Am dat din cap, dar simțeam că am nevoie să mă mai uit o dată în carte ca să pun toate lucrurile cap la cap. Poate găseam acel ceva de care aveam nevoie ca să-l dobor pe tata.

— Nu, a spus el. Lasă cartea deocamdată. Știi ce ai de făcut. Atît că încă nu-ți stă mintea unde trebuie. De-asta a reușit să te umilească în așa hal. Dar ar fi cazul să înțelegi cît de curînd. Am un singur sfat de dat: Mwita, oprește-o să mai *alu*. O s-o ducă drept înapoi la Daib, și de data asta o s-o omoare neîntîrziat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Singurul motiv pentru care n-a omorît-o pînă acum e că a vrut s-o facă să sufere. Indiferent ce va fi între ea și Daib *trebuie* să se petreacă în timpul normal, nu în timpul *alu*.

— Dar cum s-o opresc? a întrebat Mwita. Cînd pleacă, pleacă, și asta e.

— E a ta, lămurește-te singur, a răspuns Sola.

Ting mi-a tras un cot ca să-mi țin gura.

Sola a strîns din buze.

— Acuma, femeie, tu ai depășit un obstacol important. Ai fost eliberată. Mulți invidiază ce putem noi să facem, dar dacă ar ști prin ce-am trecut ca să ajungem ce sîntem, puțini ar mai vrea să se numere printre noi.

S-a uitat la Mwita.

— Puțini.

S-a uitat la Ting.

— Femeia asta e învățăcel de aproape treizeci de ani. Tu, Onyesonwu, n-ai la activ nici un deceniu. Ești un copil mic, și totuși, iată ce sarcină ai. Păzește-te de propria-ți ignoranță. Ting și-a aflat devreme centrul. E în aceste scrieri juju. Tu bănuiesc că te vei concentra pe latura ta eshu, preschimbîndu-te și călătorind. Dar îți lipsește controlul. Iar în privința asta nu te poate ajuta nimeni.

A pocnit din degete și a părut că șoptește cuiva. Apoi a spus:

— Gata cu vorbăria.

A zîmbit larg.

— Nu mi-e foame, Ssaiku, dar aș vrea să gust bucate vah. Și unde-s bătrînele din orașul tău? Adu-le, adu-le!

A izbucnit într-un rîs răgușit; la fel și Ssaiku. Pînă și Mwita părea amuzat.

— Onyesonwu, Ting, mergeți la cortul căpeteniei Sessa și

******ebook converter DEMO Watermarks*******

aduceți-ne mîncarea pe care ne-a pregătit-o, a cerut Ssaiku. Și spuneți-le celor care așteaptă acolo că tovărășia lor e solicitată cu nerăbdare.

Am ieșit repede din cort împreună cu Ting. Nu-mi păsa de protestele trupului meu la mișcările iuți, aș fi făcut orice ca să plec de-acolo. Odată ce ne-am văzut afară, am pornit agale, eu încercînd să-mi ascund șchiopătatul ușor.

— Cred că vor să stea de vorbă singuri cu Mwita, și-a dat Ting cu părerea.

— Așa-i, am întărit.

— Știu, sînt bătrîni și au aceeași problemă. Dar lucrurile se schimbă.

Am bombănit printre dinți.

— Sola a rîs de mine cînd m-am dus prima oară la el… pînă a dat cu oasele și-a avut șocul vieții lui, a spus Ting. Pe urmă a trebuit să-l convingă pe Ssaiku în legătură cu mine.

— Cum l-ai… găsit pe Sola?

— M-am trezit într-o dimineață știind ce-mi doresc și unde să-l caut, și l-am găsit. Aveam doar opt ani.

A ridicat din umeri.

— Să fi văzut ce față avea cînd am intrat la el în cort. De parcă eram un morman infect de căcăreze de capră.

— Cred că știu privirea aia. Pielea lui e foarte albă. E… e ființă umană?

— Cine știe, a spus ea rîzînd.

— Tu… tu ce crezi, cînd o să vină vremea o să știu ce să fac? Cum ai știut tu?

— O să afli curînd.

S-a uitat la glezna mea.

— Poate-ar trebui să te duci să stai jos. Duc eu mîncarea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am refuzat clătinînd din cap.

— Sînt bine. Doar să ții tu farfuriile mai grele.

Mwita, Ting și cu mine n-am mîncat cu Sola și Ssaiku. Eram ușurată. Sola nici n-a mai ridicat privirea odată ce i s-a pus farfuria în față. Era un belșug cu de toate, pînă și cu supă de egusi, pe care nu mai pusesem gura de cînd plecaserăm din Jwahir. Am ieșit toți trei rapid, imediat ce s-au apucat ei doi să mănînce și să discute despre sînii și fundurile bătrînelor care aveau să sosească în curînd.

Din cauza gleznei mele, ne-a luat aproape o jumătate de oră să ne întoarcem la tabăra noastră. Am refuzat să mă sprijin de Mwita sau de Ting. Cînd am ajuns acolo, am găsit-o pe Luyu stînd de una singură. Își despletise și își pieptănase părul afro. Chiar și cuprinsă de tristețe, tot adorabilă era. Am încremenit uitîndu-mă la Mwita, care la rîndul lui se uita la cele două locuri goale unde fuseseră corturile lui Diti și Fanasi. O expresie de scîrbă supremă i s-a citit pe față.

— *Nu* pot să cred așa ceva, a spus el. Au *plecat*?

Luyu a dat din cap afirmativ.

— Cînd?! În timpul… cînd Ting îi salva viața lui Onyesonwu? Au *plecat*?

— Am aflat imediat după ce-ai ieșit tu, i-am spus. Pe urmă a venit Sola…

— Cum a putut Fanasi să facă așa ceva? a strigat Mwita. Doar știa… i-am povestit atîtea… și tot a dat bir cu fugiții? Pentru *Diti*? Pentru *fata* aia?

— Mwita! a exclamat Luyu, ridicîndu-se în picioare.

Ting a rîs pe înfundate.

— Tu nu știi, a spus Mwita. Tu doar te culcai cu el, și cu alți bărbați, tu și Diti, ca iepuroaicele.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— *Hei!* a exclamat Luyu. E nevoie de o femeie *și* de un bărbat ca să…

— Noi doi am stat de vorbă ca frații, a continuat el fără s-o ia în seamă. Spunea că înțelege.

— Poate înțelegea, am intervenit. Dar asta nu-l face să semene cu tine.

— Avea coșmaruri cu omoruri, tortură, violuri. Spunea că are o datorie. Că merită să mori ca să schimbi lucrurile. Și-acuma fuge pentru o femeie?

— Tu n-ai face la fel? l-am întrebat.

M-a privit drept în față, cu ochii umezi și roșii.

— Nu.

— Ai venit pentru mine.

— Nu amesteca relația noastră în treaba asta, a spus el. *Tu* ești prinsă în ea, tu o să mori în ea. Eu o să mor pentru tine. Aici nu-i vorba doar de noi doi.

Am înlemnit.

— Mwita, ce vrei să spui…

— Nu, s-a băgat Ting în vorbă. Țineți-vă gura. Toți. Încetați.

Mi-a prins obrajii în palmele ei calde.

— Ascultă-mă, mi-a spus.

Uitîndu-mă în ochii ei căprui, lacrimile au început să curgă cu iuțeală dintr-ai mei.

— Ajunge cu răspunsurile. Nu-i momentul, Onye. Ești epuizată, ești copleșită. Odihnește-te. Lasă totul deoparte.

S-a întors către Mwita.

— Ați mai rămas trei. E bine așa. Acceptă situația.

Nu știu cum, dar am dormit în noaptea aceea. Trupul lui Mwita era lipit de al meu și aveam burta plină după micul ospăț pe care ni-l adusese Ting. Dar tot acela a fost somnul în timpul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

căruia au început visele. Cu Mwita plecînd în zbor. Se făcea că eram cu el pe o insulă micuță, cu o casă micuță. De jur-împrejurul nostru era numai apă. Pămîntul era moale de umezeală și acoperit cu mici plante de apă verzi. Lui Mwita i-au crescut aripi cu pene maronii. Fără măcar un sărut, a zburat și nici că s-a mai uitat în urmă.

Capitolul 52

Am plecat din Ssolu în crucea nopții. Ne însoțeau căpetenia Sessa, căpetenia Usson, Ssaiku și Ting.

— Aveți o oră, așa că mișcați-vă repede, ne-a spus Ssaiku pe cînd treceam pentru ultima dată pe lîngă corturi. Dacă sînteți prinși cînd ridic iar furtuna, strîngeți din dinți și mergeți mai departe.

Am auzit zgomot de pași mici.

— Eyess! a șuierat căpetenia Sessa. Du-te înapoi la culcare!

— Dar, mami, o să plece! a urlat Eyess cu ochii în lacrimi.

Vocea ei puternică a trezit cîțiva oameni în corturile din apropiere. Ting a suduit înfundat.

— Întoarceți-vă la somn, vă rog, toată lumea, le-a cerut căpetenia Usson.

Dar oamenii continuau să iasă.

— Putem să ne luăm și noi rămas-bun? a întrebat un bărbat.

Căpetenia Usson a oftat și a consimțit fără tragere de inimă. S-au înmulțit șoaptele și cei prezenți. Într-un minut, se strînsese deja o mulțime numeroasă.

— Știm unde se duc, a spus o femeie. Lasă-ne măcar să-i

******ebook converter DEMO Watermarks*******

însoțim pînă la margine.

— Ne-a plăcut s-o avem pe Onyesonwu aici, a spus alta. Așa ciudată cum e.

Toată lumea a rîs. Oamenii au continuat să se adune, picioarele lor goale șopocăind pe nisip.

— Ne-am bucurat și de frumoasa ei prietenă Luyu, a spus un bărbat.

Alți cîțiva au încuviințat și toată lumea a rîs din nou. Cineva a aprins esențe parfumate. După cîteva clipe, ca la un semn, au început toți să cînte în limba vah. Suna ca un cor de șerpi și acoperea cu ușurință zgomotul furtunii. Cîntau fără să schițeze vreun zîmbet. M-am înfiorat.

Eyess mi-a îmbrățișat cu putere piciorul. Plîngea cu sughițuri și pînă la urmă și-a lipit fața de șoldul meu. Dacă n-aș fi purtat o povară în spinare, aș fi ridicat-o în brațe. I-am pus o mînă pe spate și am strîns-o mai aproape. Cînd s-a terminat cîntecul, căpetenia Sessa a trebuit s-o smulgă pe Eyess de pe piciorul meu. I-a dat voie să mă îmbrățișeze și să-mi depună pe gît un pupic îmbăloșat, înainte s-o trimită de acolo. După aceea, căpetenia Sessa ne-a sărutat pe fiecare pe obraz. Căpetenia Usson a dat mîna cu Mwita, iar pe mine și pe Luyu ne-a sărutat pe frunte. Ssaiku și Ting ne-au condus pînă la marginea furtunii.

— Privește cu atenție, i-a spus Ssaiku lui Ting cînd ne-am oprit în fața zidului de furtună. E altfel cînd ești aproape de ea. Haideți, toată lumea să îngenuncheze.

A ridicat mîinile cu palmele întoarse către furtună. A rostit ceva în vah și și-a întors palmele în jos. Pămîntul s-a cutremurat cînd Ssaiku a apăsat în el forța furtunii. Mîinile i s-au încordat și i-am văzut mușchii gîtului contractîndu-i-se pe sub zbîrciturile pielii. Tot nisipul din aer a căzut cu un zgomot care mi-a amintit

******ebook converter DEMO Watermarks*******

de sunetele pe care le produc adesea cei din neamul vah cînd își vorbesc limba. *Sssssssss*. Ne-am acoperit fețele să ne ferim de praf. Ssaiku a împins înainte. O pală de vînt a suflat totul, curățînd aerul. Cerul nopții era plin de stele. Mă obișnuisem într-atît cu zgomotul de fond neîntrerupt, încît tăcerea mi s-a părut profundă.

Ssaiku s-a întors către Ting.

— În loc să folosești cuvinte, ca mine, tu o să scrii în aer.

— Știu, a spus ea.

— Mai află o dată, a spus el. Și încă o dată.

S-a uitat la Mwita și l-a luat de mînă.

— Ai grijă de Onyesonwu.

— Întotdeauna, a răspuns Mwita.

Ssaiku s-a întors către Luyu.

— Mi-a povestit Ting despre tine. În multe privințe, semeni cu un bărbat, la cît ești de curajoasă și la ce… pofte ai. Din nou mă minunez cum mă pune Ani la încercare arătîndu-mi o femeie ca tine. Înțelegi în ce te bagi?

— Cît se poate de clar, a răspuns Luyu.

— Atunci, păzește-i pe ăștia doi. Au nevoie de tine.

— Știu. Și mulțumesc, a spus ea și s-a uitat la Ting. Vă mulțumesc *amîndurora* și mulțumesc satului vostru. Pentru tot.

A dat mîna cu Ssaiku și a strîns-o în brațe pe Ting. Apoi Ting a trecut la Mwita, pe care l-a îmbrățișat și l-a sărutat pe braz. Pe mine nici Ting, nici Ssaiku nu m-au îmbrățișat, nici măcar nu m-au atins.

— Ai grijă cu mîinile alea, mi-a spus Ting. Și ai grijă la ele.

S-a întrerupt, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. A scuturat din cap și s-a tras înapoi.

— Cunoști drumul, a spus Ssaiku. Să nu vă opriți pînă nu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ajungeți acolo.

Ajunseserăm la aproape doi kilometri depărtare cînd furtuna de nisip s-a înălțat învîrtejindu-se în urma noastră. S-a învolburat și s-a rostogolit ca un nor însuflețit care dădea să sfîșie cu ghearele cerul senin. Fără doar și poate, noi, vrăjitorii, sîntem o tagmă puternică. Ferocitatea și forța acelei furtuni o dovedeau încă o dată. Eu, Luyu și Mwita ne-am orientat către vest și am pornit la drum.

— Sîntem aproape de apă, a spus Mwita.

După ce soarele a urcat pe cer, mi-am tras vălul mai în jos peste față. Mwita și Luyu au făcut la fel. Arșița era înăbușitoare, dar era un fel diferit de arșiță. Mai grea, mai umedă. Avea dreptate Mwita. Exista apă prin apropiere.

În următoarele zile, am ajuns să purtăm vălurile tot timpul ca să ne țină răcoare. Dar nopțile erau tihnite. Nici unul dintre noi nu prea vorbea. Ne era mintea prea grea. Aveam astfel timpul și liniștea necesare ca să meditez serios la tot ce se petrecuse în Ssolu.

Murisem, fusesem recreată și adusă înapoi. Propriile mîini continuau să-mi pară stranii, acoperite cu simboluri negre și purtînd mereu parfumul slab de flori arse. Cînd Mwita și Luyu dormeau, mă strecuram afară, mă preschimbam în vultur și mă avîntam în văzduh. Doar așa reușeam să țin la distanță bezna îndoielii.

În chip de vultur, vulturul care era Aro, mintea îmi era excepțională, ageră și neșovăielnică. Știam că, dacă mă concentrez și am îndrăzneală, aș putea să-l înving pe Daib. Înțelegeam că devenisem extrem de puternică, știam că pot să depășesc și imposibilul. Dar în chip de Onyesonwu, vrăjitoarea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ewu plămădită de însăși Ani, nu mă puteam gîndi decît la chelfăneala pe care o încasasem de la Daib. Nu reușisem să-i fac față nici măcar după ce fusesem refăcută. Ar fi trebuit să fiu moartă. Și, pe măsură ce treceau zilele, îmi doream tot mai mult să mă ascund într-o peșteră și să mă dau bătută. Nici nu știam eu că în scurtă vreme urma să am ocazia de-a face exact așa.

Capitolul 53

La patru zile după plecarea din Ssolu, pămîntul era tot crăpat, uscat și decolorat. Singurele vietăți pe care le vedeam erau cîte un cărăbuș pe jos și cîte un uliu străbătînd văzduhul. Din fericire, pentru moment aveam destule merinde ca să nu fie nevoie să mîncăm cărăbuși sau ulii. Arșița ciudat de umedă făcea totul în jur să pară începătoșat și oniric.

— Ia uitați-vă acolo, a spus Luyu.

Mergea în frunte, cu portabilul în mînă ca să țină direcția.

Eu umblam cu privirea în pămînt, cufundată în gîndurile mele sumbre despre Daib și despre moartea către care mă îndreptam de bunăvoie. Am ridicat capul și am mijit ochii. De departe, mi se părea că văd niște uriași slăbănogi adunați la sfat.

— Ce-i aia? am întrebat.

— O să vedem cît de curînd, a răspuns Mwita.

Era un pîlc de copaci morți, la vreo opt sute de metri în lateral față de linia dreaptă pe care o urmam noi către Regatul Celor Șapte Rîuri. Ziua era la amiază și aveam nevoie de umbră, așa că ne-am dus într-acolo. De aproape erau și mai ciudați. Nu doar că fiecare dintre ei era lat cît o casă, dar la pipăit parcă erau de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

piatră, nu de lemn. Luyu a ciocănit într-un trunchi maro-cenușiu, în timp ce eu îmi întindeam salteaua la umbra altuia.

— Ce dur e, a constatat ea.

— Cunosc locul ăsta, a spus Mwita cu un oftat.

— Serios? a întrebat Luyu. Cum așa?

Dar Mwita s-a mulțumit să clatine din cap și s-a îndepărtat agale.

— Azi e prost dispus, a spus Luyu, așezîndu-se lîngă mine pe saltea.

Am dat din umeri.

— Probabil a trecut pe-aici cînd a fugit din Vest.

— Aha, a făcut Luyu uitîndu-se în urma lui.

Nu-i povestisem mare lucru despre trecutul lui Mwita. Mi se părea cumva că el n-ar fi vrut să vorbesc cu nimeni despre uciderea părinților săi, despre ucenicia sa umilitoare la Daib sau despre perioada lui de copil-soldat.

— Nu-mi pot imagina cum se simte întorcîndu-se aici, am spus.

După două ceasuri de odihnă tihnită, ne-am continuat drumul. A venit după încă vreo cinci ore. Și a venit furibundă. Nori de un cenușiu-întunecat s-au închegat și au năpădit cerul.

— Nu se poate, a murmurat Mwita pe cînd ne uitam toți spre vest.

Se îndrepta spre răsărit, drept către noi. Nu era o furtună de nisip. Era o furtună ungwa, o vijelie periculoasă, cu tunete și trăsnete colosale și cu teribile revărsări de ploaie intermitente. Avuseserăm noroc pînă acum, fiindcă plecaserăm din Jwahir în sezonul secetos, iar furtunile acestea se declanșau doar în scurta perioadă ploioasă. Călătoream de aproape cinci luni. În Jwahir, tocmai se schimba sezonul. Presupun că și aici era la fel. Dacă te

******ebook converter DEMO Watermarks*******

prindea pe-afară o furtună ungwa, riscai să mori lovit de trăsnet.

Acestea au fost singurele ocazii în care eu și mama ne-am aflat în pericol în perioada noastră nomadă. Mama spunea că doar vrerea lui Ani făcuse să supraviețuim celor zece furtuni ungwa care ne ieșiseră în cale.

Cea de acum nu era departe și se apropia repede. Peste tot în jur era un peisaj arid și neted. Nu se vedea nici un copac mort, nu că ne-ar fi fost de vreun folos. Pericolul era și mai mare dacă furtuna aceasta ne prindea la copacii de piatră. Vîntul se întețea, mai să-mi sufle vălul de pe față. Ne mai rămînea cam o jumătate de oră.

— Știu eu... știu un loc unde am putea să ne adăpostim, l-am auzit deodată pe Mwita.

— Unde? am întrebat.

A ezitat.

— Într-o peșteră. Nu departe de-aici.

A înșfăcat portabilul din mîna lui Luyu și a apăsat un buton de pe o latură ca să-l lumineze, fiindcă norii tocmai acoperiseră lumina soarelui. Deși era abia trei după-amiaza, parcă se pregătea de înnoptat.

— La vreo zece minute... dacă alergăm.

— Bine, încotro? a țipat Luyu. De ce mai...

— Sau am putea încerca să scăpăm cu fuga, a spus el deodată. Am putea s-o luăm spre nord-vest și să...

— Ești *nebun*? m-am răstit la el. Nu putem să fugim mai repede decît furtuna ungwa!

E mormăit ceva ce n-am mai reușit să aud din cauza unui tunet.

— Poftim?

S-a uitat la mine pe sub sprîncene. O lovitură de trăsnet a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

despicat cerul. Ne-am uitat toți în sus.

— Încotro e peștera ta? am insistat

El tăcea în continuare. Luyu părea gata să explodeze. Cu fiecare secundă pe care ne-o petreceam acolo, riscam tot mai mult să murim loviți de fulger.

— Nu… nu cred c-ar trebui să mergem acolo, a răspuns el după cîteva clipe.

— Deci ce-ar trebui să facem, să stăm aici și să *murim*? am strigat la el. Știi ce-o să…

— Da! a izbucnit el. Am trecut și eu prin asta! Dar adăpostul… locul ăla nu-i în regulă, e…

— Mwita, a spus Luyu, hai să mergem, nu-i timp pentru asta. Vedem noi ce facem cu ce vom găsi acolo.

A ridicat cu teamă privirea spre cer.

— N-avem de ales, am adăugat.

M-am uitat la el cu luare-aminte. Rareori se întîmpla să vezi teamă la Mwita, dar iat-o acolo, în trăsăturile lui.

— Deci aşa, pe mine poți să mă împingi către o mască plină de ghimpi și să pretinzi să-mi înfrunt spaima, dar tu nu ești în stare să înfrunți o amărîtă de peșteră? am răcnit la el, vînturîndu-mi brațele. Ai prefera să ne lăsăm omorîți toți? Credeam că tu ești bărbatul și *eu* sînt femeia.

Vorbele mele tăiau răni adînci, dar nu-mi păsa. Pe lîngă tunete și fulgere, s-a pornit și ploaia. Mwita mi-a fluturat un deget în dreptul feței, iar eu l-am privit în ochi cu înverșunare. Luyu a țipat ascuțit la o bubuitură de tunet deosebit de puternică. S-a ascuns în spatele meu.

— Mergi prea departe, a spus el.

— Pot să merg mult mai departe de-atît! i-am strigat, lacrimi de furie curgîndu-mi din ochi și amestecîndu-se cu ploaia.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

În mijlocul pustietății, cu o furtună ungwa gata să se năpustească asupra noastră, noi stăteam și ne uitam urît unul la altul. Mwita m-a înșfăcat de mînă și a început să mă tragă după el, răcnind peste umăr:

— Luyu?

— Vin după voi!

N-am rupt-o la fugă. Nici nu-mi păsa. Nu mă temeam – eram prea supărată. Mwita mă trăgea după el hotărît, Luyu mă ținea de umăr, cu privirea în pămînt. Nu știu cum reușea el să vadă pe unde merge prin ploaia torențială.

Nu ne-a lovit nici un trăsnet. A fost voința lui Ani, cred. Sau poate a fost voința noastră. A durat cincisprezece minute. Cînd am ajuns la marea formațiune de granit la baza căreia se căsca gura peșterii, ne-am oprit. Ne-am dat seama imediat, și eu, și Luyu, de ce nu voia Mwita să vină aici.

Ploua în rafale grele, născînd șuvoaie de apă care drapau deschizătura peșterii, dar la fiecare lovitură de trăsnet le vedeai foarte clar. Se legănau suflate de vijelie. Trupurile a doi oameni spînzurați la gura peșterii. Leșuri atît de vechi, încît se uscaseră și se zbîrciseră în arșița soarelui, rămînînd mai mult oasele.

— De cîtă vreme sînt aici? am întrebat în șoaptă.

Nici Luyu, nici Mwita nu m-au auzit.

Un fulger a lovit cu zgomot pămîntul nu departe în spatele nostru. Un vînt puternic ne-a împins către peșteră. Mwita a luat-o înainte, dar nu mi-a dat drumul la mînă. Îi cerusem să intrăm în peșteră, așa că intram cu toții.

Apa care curgea peste deschizătura peșterii mi s-a scurs pe creștet și pe umeri cînd am intrat. Atenția îmi era concentrată la cele două trupuri care se legănau la dreapta mea. O femeie și un bărbat, cel puțin după hainele lor zdrențuite și albite de soare.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Femeia purta rochie lungă și văl, iar bărbatul, caftan și pantaloni. Nu-ți puteai da seama dacă erau okeke, nuru sau altceva. Atîrnau de funii groase, înfășurate pe inele de aramă încastrate în tavanul peșterii. A trebuit să intrăm lipindu-ne de perete ca să nu ne atingem de cadavre. Înăuntru era prea întuneric ca să ne dăm seama de adîncimea peșterii.

— Nu-i foarte adîncă, a spus Mwita, împingînd laolaltă cîteva pietre.

I-am dat o mînă de ajutor, încercînd să nu iau în seamă mirosul înțepător, aproape metalic, al cavernei. Ne trebuia un foc de pietre mare și zdravăn, mai mult pentru lumină decît pentru căldură. Luyu stătea și se holba la cei doi morți. Nu m-am deranjat să-i cer ajutorul. Și eu, și Mwita ne trăiserăm propria moarte. Luyu, nu.

— Mwita, l-am chemat în șoaptă.

M-a săgetat cu o privire mînioasă. I-am suportat-o, cu un aer sfidător, murmurînd:

— Îmi mențin cuvintele.

— Cum să nu, a spus el.

— Și tu trebuie să-ți înfrunți spaimele. Și muream toți acolo din cauza ta.

După cîteva clipe, trăsăturile i s-au îmblînzit.

— Bine.

A tăcut. Apoi a vorbit din nou.

— Pînă acum n-a murit nici una dintre voi din cauza mea. Îmi trebuia doar un moment de gîndire.

A dat să plece, dar l-am luat de mînă și l-am întors iar cu fața la mine.

— Erau acolo cînd...

— Da, a răspuns Mwita, evitîndu-mi privirea. Deși erau mult

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mai… proaspeți pe atunci.

Așadar, oamenii aceștia atîrnau acolo spînzurați de peste un deceniu. Aș fi vrut să-l întreb dacă știa ce făcuseră. Aș fi vrut să-l întreb multe lucruri, dar nu era momentul.

— Luyu, a spus el cîteva minute mai tîrziu, după ce clădiserăm împreună un morman ordonat de pietre. Hai încoace. Nu te mai uita la ei.

Ea s-a întors încet, de parcă ieșea dintr-o transă. Avea fața udă.

— Stai jos, i-a spus Mwita.

M-am dus la ea și am luat-o de mînă.

— Ar trebui să-i îngropăm, a spus ea cînd am așezat-o în fața grămezii de pietre reci.

— Am încercat, a răspuns Mwita. Nu știu cum au fost urcați acolo, dar nu pot fi trași jos și oasele lor nu vor să cadă.

S-a uitat la mine și am înțeles. Un juju îi ținea acolo sus. Oare cine fuseseră?

— Nici măcar n-o să încercăm? a întrebat ea. În definitiv, e doar o funie și tu ai fost aici… cînd, în copilărie? Acum ar trebui să cadă fără probleme.

Fără s-o ia în seamă, Mwita s-a apucat să facă focul. Lumina lui a făcut să apară din beznă ceva ce i-a distras atenția lui Luyu de la cadavre. Deja nu mă simțeam în largul meu, dar acum îmi venea pur și simplu să fug afară în ploaie și să-mi încerc norocul printre fulgere. În fundul peșterii, pe jumătate acoperite cu nisip suflat înăuntru de-a lungul anilor, erau poate sute de computere, monitoare, portabile și cărți electronice. Acum știam de unde venea izul metalic.

Monitoarele străvechi aveau cam un centimetru grosime, foarte departe de monitoarele din ziua de azi, care erau mult mai

******ebook converter DEMO Watermarks*******

subțiri, și cele mai multe erau zdrobite sau crăpate. Computerele de birou erau prea mari ca să poată fi ținute într-o mînă. Obiecte vechi și uimitor de demodate, strînse într-o peșteră din mijlocul pustietății și demult uitate. M-am uitat la Mwita, șocată.

Marea Carte vorbea despre astfel de locuri, caverne pline de computere. Aparatele fuseseră puse acolo de okeke terifiați care încercaseră să scape de mînia lui Ani cînd zeița se întorsese către lume și văzuse haosul produs de poporul okeke. Se întîmpla chiar înainte ca ea să-i aducă pe nuru din stele pentru a-i lua în sclavie pe okeke… sau așa scria în carte. Ce însemna asta, că unele părți din Marea Carte erau adevărate? Okeke îngrămădiseră într-adevăr tehnologie în peșteri ca s-o ascundă de ochii unei zeițe mînioase?

— Locul ăsta e bîntuit, a șoptit Luyu.

— Exact, a întărit Mwita.

Eu n-aveam nimic de spus. Ne aflam într-un mormînt de oameni, mașini și idei, pe cînd afară se dezlănțuia o furtună ucigătoare.

— Cum ai găsit locul ăsta? l-am întrebat. Cum ai ajuns aici?

— Și cum ți-ai amintit drumul atît de bine? a adăugat Luyu.

El s-a apropiat de leșurile care se legănau. Ne-am dus și noi lîngă el.

— Uitați-vă acolo, ne-a spus arătînd către inelele de aramă. Cine le-o fi înfipt așa în piatră?

A oftat.

— N-am să aflu niciodată ce s-a-ntîmplat sau cine sînt oamenii ăștia. Cînd am ajuns aici, cred că era imediat după ce-au fost spînzurați. Încă mai aveau… carne. Aș zice că erau cam de vîrsta noastră de-acum.

— Okeke sau nuru? a întrebat Luyu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am băgat de seamă că nu-și punea problema să fi fost poate ewu sau oameni roșii.

— Nuru, a spus el.

S-a uitat la cadavre.

— Nu pot să cred că mai sînt aici… deși, la urma urmei, pot.

După un scurt moment de tăcere, a continuat:

— Am dat peste peștera asta la cîteva zile după ce-am scăpat de rebelii okeke, după ce m-au abandonat crezînd că-s mort.

A arătat spre dreapta.

— M-am așezat la peretele ăsta, mi-am mîncat plantele medicinale și m-am rugat la Ani să aibă efect.

Luyu părea că moare să afle din povestea lui Mwita ce însemna că fusese crezut mort și abandonat. Din fericire, avea suficient tact cît să nu întrebe. Cînd Mwita era în toane proaste, cel mai bine era să-l lași să vorbească.

— Aproape că-mi ieșisem din minți, zău așa, a continuat el.

A întins mîna și a atins piciorul bărbatului mort. M-am cutremurat.

— Îmi pierdusem unica familie pe care o cunoșteam. Îmi pierdusem maestrul, așa îngrozitor cum era ca om. Văzusem lucruri oribile cît fusesem forțat să lupt pentru okeke, făcusem lucruri oribile. Eram *ewu*. Și n-aveam decît unsprezece ani. Aveam provizii. Hrană și apă. Nu flămînzeam, nu muream de sete și știam cum să fac rost de mîncare. Arșița m-a mînat încoace. Erau cît se poate de morți amîndoi, dar nu miroseau…

S-a apropiat de femeie.

— Ea era acoperită cu păianjeni albi ca niște crabi, mai puțin pe față și pe mîini. Se cățărau unii peste alții, dar dacă te uitai îndelung, cum m-am uitat eu, vedeai că urmau toți un anume tipar pe trupul ei. Îmi aduc aminte că avea vîrfurile degetelor

******ebook converter DEMO Watermarks*******

albastre. Parcă și le băgase în indigo.

S-a întrerupt iar.

— Chiar și pe-atunci, demult, înțelegeam că păianjenii o protejau. Tiparul după care se deplasau îmi amintea de unul dintre puținele simboluri nsibidi pe care l-am învățat de la Daib. Simbolul pentru posesiune. Cred c-am stat acolo să mă uit vreo douăzeci de minute. Nu puteam să mă gîndesc decît la părinții mei, pe care nu-i cunoscusem niciodată. Nu-i spînzuraseră, dar îi executaseră… pentru că mă făcuseră pe mine. Și cum stăteam eu acolo, încet, păianjenii au început să cadă de pe ea și să se ducă spre marginile peșterii. După ce-au căzut toți, au rămas acolo, pur și simplu. De parcă așteptau să fac eu ceva. Am încercat de toate. Am încercat să zgîlțîi cadavrele ca să cadă. Am încercat să tai funia. Am încercat s-o ard. Să le ard trupurile cu ditamai focul sub ele. Pînă și juju am încercat. Fiindcă n-a mers cu nimic, am intrat pur și simplu pe lîngă ele, m-am așezat cu spatele la computere și-am plîns. După o vreme, păianjenii… s-au cățărat înapoi pe ea. Am stat acolo două zile prefăcîndu-mă că nu văd leșurile și păianjenii de pe femeie. Am prins puteri, mi-am revenit și apoi am plecat.

— Dar bărbatul? a vrut să știe Luyu. El n-avea nimic deosebit?

Mwita a clătinat din cap, fără să-și ia mîna de pe piciorul prăfuit al mortului.

— N-ai nevoie să afli toată povestea în detaliu.

Tăcere. Aș fi vrut să-l întreb și eram convinsă că și Luyu ar fi vrut. Care anume era povestea?

— Deci crezi că erau vrăjitori? am întrebat.

A dat din cap că da.

— Și ucigașii lor, la fel, se vede treaba.

A tăcut, încruntat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Acum au mai rămas doar oasele de ei.

Deodată a apucat piciorul bărbatului și l-a zgîlțîit cu putere. Funia a scîrțîit, nori de praf s-au iscat din cadavru, dar nimic mai mult. Trupul ajuns aproape schelet a rămas intact. M-am întrebat unde dispăruseră păianjenii de pe femeie.

O mantie de tristețe și disperare s-a lăsat pe mine în noaptea aceea, tot mai grea pe măsură ce ploaia și fulgerele îmbibau și trăsneau pămîntul. Luyu și-a ales un loc pe cealaltă latură a cavernei, cît mai departe cu putință de cadavre și de computere. Mwita i-a făcut un mic foc de pietre. Nu-mi dădeam seama dacă își dorea puțină singurătate sau voia să ne lase pe noi singuri, dar a avut ambele efecte.

Eu și Mwita ne-am întins pe saltea sub rapa lui, cu hainele împăturite alături. Focul de pietre ne ofereau căldură din belșug, dar eu nu de căldură sau de sex aveam nevoie. Pentru prima dată, nu mă mai deranja că mă strîngea tare în somn. Nu-mi plăcea în peștera aceea. De afară auzeam răpăitul greu al ploii, bubuitul tunetului, scîrțîitul trupurilor care se legănau în vîntul puternic.

În ciuda tuturor acestora, și Mwita, și Luyu au dormit. Toți eram extenuați. Eu însă n-am pus geană pe geană, deși stăteam cu ochii închiși. Chiar și cu Mwita și cu căldura marelui foc de pietre, tremuram toată. Informațiile îmi zburau prin minte ca liliecii: Nu era chip să-l pot răpune pe tata. Din cauza mea aveam să murim toți trei. *Mă aștepta,* mi-am spus, amintindu-mi cum stătea cu spatele la mine cînd m-am dus după el.

— Onyesonwu, l-am auzit pe Mwita.

N-am avut chef să-i răspund. Nu voiam să deschid nici gura, nici ochii. Nu voiam nici să trag aer în piept, nici să vorbesc.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Voiam doar să mă bălăcesc în nefericirea mea.

— Onyesonwu, a repetat el în șoaptă, strîngîndu-mă și mai tare cu brațul. Deschide ochii. Dar să nu te miști.

Cuvintele lui mi-au trimis prin corp o undă de adrenalină. Mintea mi s-a limpezit deodată. Mi s-a oprit tremuratul. Am deschis ochii. Poate datorită nefericirii mele sau poate din nevoia de a-mi dovedi valoarea, cînd m-am uitat în mulțimea de ochi ai sutelor de păianjeni albi îngrămădiți în fața mea, pe lîngă o spaimă profundă, am simțit că sunt… pregătită. Unul dintre păianjenii din față a ridicat încet un picior și a rămas cu el în aer.

— Așadar, *încă* mai sînt aici, am spus fără să mă clintesc din loc.

Parcă citindu-ne gîndurile unul altuia, am rămas amîndoi tăcuți. Ascultam să ne dăm seama dacă se trezise Luyu. Dar furtuna făcea prea mult zgomot.

— Mi s-au urcat peste tot, a spus el cu un tremur foarte mărunt în voce. Pe spate, pe picioare, pe ceafă…

Pe toate părțile cu care nu se atingea de mine.

— Mwita, i-am spus încet, ce nu ne-ai spus despre bărbatul mort?

N-a răspuns imediat. Începea să-mi sporească teama.

— Era tot numai mușcături de păianjen, a spus Mwita. Avea fața contorsionată de durere.

M-am întrebat dacă începuseră să-l muște pe bărbatul acela înainte să-l ridice ucigașii lui în știreang.

Obrazul îmi era lipit de saltea. Păianjenul nu-și lăsase piciorul jos. O mie de lucruri îmi treceau prin minte. Bănuiam că-l vor pe Mwita. Nu i-aș fi lăsat *niciodată* să-l aibă. Păianjenul cu piciorul ridicat aștepta. Ei bine, și eu așteptam.

Păianjenul a lăsat piciorul jos. I-am simțit în spatele meu,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

năpădindu-l pe Mwita. I-am văzut venind spre mine din față. Le simțeam mirosul, un iz de fermentație, ca un vin tare de palmier. Chiar și prin zgomotul furtunii, auzeam cu claritate tropăitul mărunt al mulțimii de picioare. De cînd făceau atîta gălăgie picioarele de păianjen pe nisip? Ca metalul pocnind pe metal? Era tot ce aveam nevoie să aflu. Pentru prima dată, m-am folosit de controlul nou dobîndit asupra aptitudinilor mele, am tras sălbăticia în jurul meu și am făcut un salt.

Și în sălbăticie, și în lumea fizică, arătau tot ca niște păianjeni, dar în sălbăticie erau mult mai mari și alcătuiți din fum alb. Treceau unii prin alții, încercînd să se îngrămădească pe silueta mea albastră. Le-am făcut și lor ce i-am făcut lui Aro în ziua în care n-am mai îndurat refuzurile lui. Am zgîriat, am spintecat, am sfîșiat, am dezmembrat. Am devenit o fiară. Le-am făcut bucăți pe creaturile acelea.

Mi-am plantat zdravăn un picior înapoi în lumea fizică, strivind o mulțime de păianjeni care dădeau să fugă, și m-am uitat în ochii lui Mwita. Era tot pe saltea, gol și acoperit de păianjeni albi sfidători. În jurul lui, sute de păianjeni morți acopereau podeaua peșterii. Unul singur dacă îl mușca, aveam de gînd să-i vînez și să-i omor pînă la ultimul, după care să-i vînez în lumea spiritelor și să-i distrug din nou. Pînă la ultimul.

M-am uitat pieziș în direcția lui Luyu. Stătea în picioare, de cealaltă parte a focului ei. Eu am clătinat din cap, ea a dat din cap încuviinţînd. Bun. Afară scăpărau fulgere. Mintea îmi era acum foarte limpede. Nu eram această Onyesonwu cu care stai tu acum de vorbă. Nu-mi pot imagina cum trebuie să fi arătat în lumina focului, goală-pușcă, furioasă, sălbatică, pe cînd cel pe care îl iubeam era amenințat. *Își închipuie c-o să-i las să-l ia pe Mwita mai degrabă decît să risc să mi-l omoare*, mi-am spus. Am rînjit

******ebook converter DEMO Watermarks*******

diabolic.

Fulgerul a scăpărat din nou, tunetul sosind o clipă mai tîrziu. Ploaia se înteți̦se. Mirosul de ozon era puternic. Simțeai încărcătura statică din aer. Am aș̦teptat, dorindu-mi-l, în timp ce-mi repetam propriul nume în minte ca pe o mantră. Trăsnetul a lovit chiar în fața peș̦terii cu un *BUUUM!* teribil. O explozie de văpăi a izbit pământul. Am sărit spre Mwita, l-am apucat de picior și am ridicat ce azvîrlise furtuna. Am trimis-o înăuntrul lui Mwita. Toți păianjenii de pe el au pocnit ca sîmburii de palmier puș̦i pe foc. Mirosul de pene arse a umplut peș̦tera.

Păianjenii supraviețuitori au dat iama năuciți în văpăile de la intrarea în peș̦teră. N-am să aflu niciodată dacă a fost o sinucidere în masă sau decizia de-a se întoarce de unde veniseră. Mă retrăsesem cu totul din sălbăticie în momentul în care lovise fulgerul, așa că n-am văzut dacă s-au întors acolo.

— Mwita? am ș̦optit, neluînd în seamă carapacele de păianjeni care zăceau lîngă el.

Tot trupul îmi era lac de sudoare, și totuș̦i tremuram de frig. Luyu a dat fuga să arunce o rapa pe noi.

— Sînt bine, a spus el, mîngîindu-mă pe obraz.

— Am ghidat-o.

— Știu, a spus el rîzînd. N-am simțit nimic.

— Ce erau ăia? a întrebat Luyu.

— Habar n-am, i-am răș̦puns.

Lui Mwita i-a atras atenția ceva. M-am întors în direcția spre care se uita. La fel și Luyu.

— Ah, a făcut ea.

Trupurile căzuseră, funia care le ținea fiind arsă de fulger. Iar rămășițele uscate ardeau acum cu flacără strălucitoare. Vrăjitorul și vrăjitoarea executați în chip misterios aveau parte

******ebook converter DEMO Watermarks*******

în sfîrșit de rugul funerar pe care îl meritau.

Furtuna nu se potolise cînd s-a luminat de ziuă. Nu puteam ști că se făcuse dimineață decît verificînd ora la portabilul lui Luyu. Pe cînd ea fierbea niște orez ca să-l amestecăm cu carne uscată de capră și cu mirodenii, Mwita se folosea de o cratiță ca să sape un mormînt lîngă un perete lateral. Insistase să se ocupe singur.

M-am dus la mormanul de electronice din fundul peșterii. Evitaserăm obiectele acelea mai ceva ca pe cadavre. Erau vechile aparate ale unui popor osîndit. După ce se petrecuse noaptea trecută, aveam chef să privesc osînda în față.

— Ce faci? a întrebat Luyu, mestecînd în orez. Nu ți-a ajuns…

— Las-o, a spus Mwita, întrerupîndu-se din săpat. Unul dintre noi ar trebui să arunce o privire.

Luyu a dat din umeri.

— Bine. Eu una știu că n-am de gînd să mă apropii de gunoaiele alea blestemate.

Am rîs încet. Îi înțelegeam sentimentele și probabil că și Mwita simțea la fel. Dar eu… Ei bine, aceasta era o pagină din însăși Marea Carte. Dacă urma s-o rescriu într-un fel sau altul, atunci era logic să arunc o privire.

Mirosul metalic de căblăraie veche și plăci de bază nefuncționale era mai puternic de aproape. Zăceau împrăștiate în nisip taste și bucăți subțiri de plastic de la ecrane și carcase sparte. Unele computere aveau desene pe exterior – fluturi decolorați, bucle și spirale, forme geometrice. Majoritatea erau de un negru uniform.

Mi-a atras atenția un dispozitiv care arăta ca o carte neagră, mică și foarte subțire. Era înțepenit între două computere și cînd l-am tras afară și l-am deschis m-a surprins să văd că avea ecran.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Era lovit rău, dar, spre deosebire de alte obiecte, nu părea vechi. Era cam cît palma mea. Partea din spate era făcută dintr-un material extrem de dur, care semăna în mod ciudat cu o frunză neagră. Ecranul n-avea nici o zgîrietură.

Toate butoanele din față erau goale, literele de pe ele fiind șterse de multă vreme. Am atins un buton. Nu s-a întîmplat nimic. Am atins altul și obiectul a scos un sunet acvatic.

— Ah! am exclamat, mai să-l scap din mînă.

Ecranul s-a luminat, înfățișînd un loc cu plante, copaci și tufișuri. Am icnit ușor, uimită. *Exact ca locul pe care mi l-a arătat mama*, mi-a trecut prin minte. *Locul speranței*. Emoția mi-a inundat pieptul și m-am așezat pe jos lîngă mormanul de electronice din alte vremuri, care se descompuneau acolo, nefolositoare.

Imaginea s-a derulat și s-a deplasat, de parcă ar fi mers o altă persoană și eu aș fi privit prin ochii ei. Din boxele minuscule au ieșit sunete produse de păsări cîntînd, insecte țîrîind, ierburi, plante și frunze călcate și împinse deoparte. Apoi titlul a început să urce încet din partea de jos a ecranului și am înțeles că era un portabil mare cu o carte în el. Cartea se numea *Ghid practic pentru jungla verzuie interzisă* și era scrisă de un grup care se autointitula Organizația Marilor Exploratori ai Cunoașterii și Aventurii.

Deodată imaginea s-a blocat și sunetul s-a oprit. Am apăsat și alte butoane, dar în zadar. Aparatul s-a închis și, indiferent cît am apăsat pe butoane, nu s-a mai întîmplat nimic.

Nu conta. L-am aruncat deoparte. M-am îndreptat de spate. Am zîmbit. Cîteva ore mai tîrziu, cerul a zîmbit și el. Furtuna trecuse în sfîrșit. Am părăsit peștera înainte de revărsatul zorilor.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

În următoarele două zile, drumul ne-a purtat printr-un peisaj tot mai deluros. Terenul a devenit un amestec de nisip și petice de iarbă uscată. Acolo am găsit șopîrle și iepuri sălbatici cu care să ne hrănim, la țanc, fiindcă ni se terminau rezervele de carne uscată. Am întîlnit copaci cu trunchiuri groase, al căror nume nu-l cunoșteam, și tot mai mulți palmieri. Vremea rămînea rece pe timp de noapte și relativ caldă ziua. Și, din fericire, n-am mai întîlnit nici o furtună ungwa. Desigur, sînt pe lume și lucruri mai rele.

Capitolul 54

În Marea Carte există o porțiune pe care o exclud majoritatea versiunilor. Documentele Pierdute. Aro avea un exemplar. Documentele Pierdute oferă detalii despre cum, de-a lungul secolelor în care și-au înghițit amarul în beznă, okeke s-au manifestat ca niște savanți nebuni. Documentele Pierdute vorbesc despre cum au inventat ei vechile tehnologii precum computerele, stațiile de captare și portabilele. Au inventat căi prin care să se dedubleze și să rămînă tineri pînă la moarte. Au făcut hrana să crească din soluri moarte și au vindecat toate bolile. În beznă, uimitorii okeke debordau de creativitate năvalnică.

Acei okeke care sînt familiarizați cu Documentele Pierdute se rușinează de ele. Celor din neamul nuru le place să le citeze de cîte ori vor să sublinieze defectele fundamentale ale neamului okeke. Poate că, în vremuri întunecate, okeke vor fi fost problematici, dar situația lor era și mai rea în prezent.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

O mulțime jalnică, nenorocită, nechibzuită, mi-am spus pe cînd ne apropiam de primul dintre multele sate care precedau granița Regatului Celor Șapte Rîuri. Le înțelegeam simțămintele. Cu doar cîteva zile în urmă, simțeam și eu la fel. O disperare fără seamăn. De n-am fi găsit peștera cu cadavre, păianjeni și computere mucegăite, probabil mi-aș fi dorit să mă alătur acelei mulțimi.

Satele acestea erau locuite de okeke prea înspăimîntați ca să lupte sau să fugă. Erau oameni cu ochi alunecoși, care aveau să fie ușor de exterminat cînd ajungea tata în est cu armata lui. Mergeau cu capetele plecate, temîndu-se și de umbra lor. Cultivau niște amărîte de cepe și roșii blegi, în sol adus din luncă. În fața și în spatele colibelor din chirpici cultivau o plantă maronie cu aspect cerat, pe care o uscau și o fumau ca să le aducă uitarea. Le înroșea ochii, le înnegrea dinții, le făcea pielea să miroasă a fecale și n-avea nici o valoare nutritivă. Bineînțeles, dintre toate plantele, buruiana asta creștea cel mai ușor în solul de aici.

Copiii aveau burți umflate și fețe buimace. Cîini rîioși umblau de colo colo, la fel de jalnici ca oamenii; am văzut unul mîncîndu-şi fecalele. Și uneori, cînd se schimba vîntul, auzeam țipete în depărtare. Satele acestea n-aveau nume. Era dezgustător.

Toată lumea, pînă și copiii, purta cîte un cercel lung, cu mărgele negre și albastre, prins în partea superioară a urechii stîngi. Era singura rămășiță de cultură și de frumusețe pe care o dețineau acești oameni.

Am trecut de primul grup de colibe nebăgați în seamă. În jurul nostru, okeke își tîrau greoi picioarele, se sfădeau, dormeau în drum sau plîngeau. Am văzut bărbați cu membre lipsă. Unii dintre ei zăceau sprijiniți de colibe, cu rănile infectate, muribunzi sau morți de-a dreptul. Am văzut o gravidă așezată în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fața colibei sale, rîzînd isteric de una singură în timp ce construia o moviliță de ţărînă. Mă mîncau mîinile și mă simțeam agitată.

— Onyesonwu, cum te simți? m-a întrebat Mwita imediat ce am trecut de ultima colibă.

La vreo opt sute de metri distanță începea alt sat.

— Aici imboldul nu-i așa puternic, am răspuns. Nu cred că oamenii ăștia se vor vindecați.

— N-am putea să ocolim locurile astea? a întrebat Luyu.

M-am mulțumit să dau din cap că nu, fără să-i ofer vreo explicație. Nici n-aveam vreuna. Următorul grup de colibe era în aceeași stare. Tristă lume, tare tristă. Dar satul acesta se afla la poalele unui deal și aveam toată priveliștea sub ochi în timp ce coboram. Pe cînd treceam prin dreptul primei colibe, o bătrînă cu fața plină de tăieturi nevindecate s-a oprit și s-a uitat lung la mine. S-a uitat și la Mwita, și fața i s-a întins într-un rînjet știrb. Apoi zîmbetul i-a pălit.

— Dar unde-s ceilalți? a întrebat ea.

Ne-am uitat unii la alții.

— Tu, a spus femeia arătînd spre mine.

M-am dat un pas înapoi.

— Îți acoperi fața, dar te știu eu. Ah, te știu.

Apoi s-a întors și a răcnit:

— Ooooonyesonwuuuuuuu!

M-am retras și mai în spate și m-am lăsat pe vine, gata de luptă. Mwita m-a apucat și m-a tras spre el. Luyu a dat fuga în fața mea, scoțînd un cuțit. Oamenii au năvălit din toate direcțiile. Chipuri întunecate. Suflete rănite. Purtau rape jerpelite și pantaloni rupți. Odată cu numărul lor sporea și mirosul de sînge, urină, puroi și sudoare.

— Uite-o c-a venit, *o*!

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Fata care va pune capăt măcelului?

— Femeia a zvonit adevărul, a continuat bătrîna. Veniți să vedeți, veniți să vedeți! Ooooooonyesonwuuuuuuu!!! *Ewu, ewu, ewu!*

Eram înconjurați.

— Dă-ți-l jos, a spus bătrîna, proptindu-se în fața mea. Lasă-ne să te vedem la față.

M-am uitat pieziș la Mwita. Chipul lui nu-mi spunea nimic. Mă mîncau mîinile. Mi-am scos vălul și toată mulțimea a icnit la unison.

— *Ewu, ewu, ewu!* au scandat ei.

Un grup de bărbați din dreapta mea s-a urnit mai spre mine.

— Hei, hei! a strigat bătrîna, oprindu-i să se apropie. Încă nu sîntem la pămînt! Generalul ar trebui să se teamă acum! Ha! I-a sosit un adversar pe potrivă!

— Ăla de-acolo, a spus o femeie arătînd spre Mwita.

Avea fața umflată într-o parte și era gravidă într-un stadiu avansat.

— E soțul ei. Nu așa zicea femeia? Că o să vină Onyesonwu și o să vedem cea mai adevărată dragoste? Ce poate fi mai adevărat decît doi *ewu* care se iubesc? Care sînt *capabili* să iubească?

— Tacă-ţi gura, concubină nuru, tîrfă care stai să verși putregai uman, s-a burzuluit deodată un bărbat. Ar trebui să te spînzurăm și să eliminăm răul care-ți crește în burtă!

Toată lumea a tăcut. Apoi s-au auzit cîteva strigăte de încuviințare și mulțimea s-a clătinat într-o parte și în alta.

I-am împins deoparte pe Mwita și pe Luyu și am pășit în direcția vocii. Toată lumea din fața mea a sărit înapoi, inclusiv bătrîna.

— Cine-a vorbit adineauri?! am răcnit. Vino aici. Arată-te!

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Tăcere. Dar l-au împins în față pe bărbat. Un om la vreo treizeci de ani, poate mai mult, poate mai puțin. Nu-mi dădeam seama din cauză că avea jumătate de față distrusă. M-a măsurat cu privirea din cap pînă în picioare.

— Tu ești blestemul unei femei okeke. Fie ca Ani s-o ajute pe maică-ta luîndu-ți viața.

Mi s-a contractat tot corpul. Mwita m-a apucat de mînă.

— Stăpînește-te, m-a sfătuit la ureche.

Mi-am înăbușit instinctul de a sfîșia ce mai rămăsese din căpățîna omului. Mi-a tremurat vocea cînd am vorbit.

— Care-i povestea ta?

— Vin de-acolo, a spus el arătînd spre vest. S-au pornit iar, și de data asta o să ne termine. Cinci dintre ei mi-au siluit nevasta. Pe urmă m-au spintecat cum vezi. În loc să-mi dea lovitura finală, ne-au dat drumul și mie, și neveste-mii. Au zis rîzînd că mă vor prinde din urmă în scurtă vreme. Mai apoi am aflat că nevastă-mea era grea cu unul de-ai lor. Unul de-ai *voștri*. Am omorît-o cu tot cu creatura răului care creștea în ea. Creatura aia din burta ei, și moartă, tot cum nu trebuie arăta.

A pășit mai aproape.

— Noi nu sîntem nimic în ochii generalului. Ascultați-mă cu toții, a continuat el, ridicînd mîinile deasupra capului și întorcîndu-se cu fața spre mulțime. Am ajuns la capătul zilelor. Iată cum privim și ne căutăm salvarea la această progenitură a răului! Ar trebui…

Mi-am smuls brațul din strînsoarea lui Mwita; cu stînga, l-am apucat pe bărbat de mînă și l-am ținut bine. S-a zbătut, a scrîșnit din dinți, a suduit. Însă nici o clipă n-a încercat să-mi facă rău. M-am concentrat asupra a ceea ce simțeam. Nu era același lucru ca atunci cînd readuceam ceva la viață. Acum luam, luam și tot

******ebook converter DEMO Watermarks*******

luam, ca viermele care consumă carne putredă de pe un picior cangrenat, dar viu. Mă mînca, mă durea și… era uimitor.

— Toată lumea… să se dea… înapoi, am murmurat printre dinții încleștați.

— Înapoi, înapoi! Mișcați-vă! a strigat Mwita împingînd oamenii.

Luyu a făcut la fel.

— Dacă puneți preț pe viața voastră! a strigat și ea. Dați-vă înapoi!

Mi-am relaxat trupul, lăsîndu-mă în genunchi lîngă bărbatul care se prăbușea la pămînt. Atunci i-am dat drumul și mi-am ținut respirația. Cum nu se întîmpla nimic, am lăsat aerul să iasă.

— Mwita, l-am chemat cu voce slabă, întinzînd brațul.

M-a ajutat să mă ridic. Lumea s-a îngrămădit să se uite la bărbatul căzut. O femeie a îngenuncheat lîngă el și i-a atins fața vindecată. Omul s-a săltat în capul oaselor.

Tăcere.

— Vedeți cum zîmbește acum Oduwu? s-a auzit o femeie. Nu l-am văzut niciodată zîmbind.

Alte șoapte au însoțit ridicarea în picioare a lui Oduwu. Omul s-a uitat la mine și a murmurat:

— Mulțumesc.

Un bărbat l-a poftit să se sprijine de el și s-au îndepărtat împreună.

— Ea a venit, a spus altcineva. Iar generalul va fugi.

Toată lumea a început să ovaționeze.

S-au îngrămădit în jurul meu și am dat ce-am putut. Dacă aș fi încercat să vindec atîția oameni, bărbați, femei și copii, de boli, de suferință, de spaimă, de răni… dacă aș fi încercat măcar o mică parte din ceea ce făceam acum înainte de ceea ce se

******ebook converter DEMO Watermarks*******

petrecuse cu poporul roșu, aș fi murit. Da, nu mai eram aceeași femeie care îi orbise pe locuitorii din Papa Shee. Dar n-am să regret *niciodată* ce le-am făcut acelor oameni, din cauza a ce i-au făcut ei Bintei.

Mwita prepara leacuri din plante medicinale pentru toată lumea și consulta pîntecele gravidelor ca să se asigure că e totul în regulă. Pînă și Luyu dădea o mînă de ajutor, ținîndu-le companie celor vindecați și istorisindu-le despre călătoria noastră. Acești oameni erau pregătiți să răspîndească vestea despre Exilații Estului, Vrăjitoarea Onyesonwu, Vindecătorul Mwita și Minunata Luyu.

Pe cînd plecam, un bărbat a venit la mine în fugă. Era întreg la trup, dar șchiopăta rău. Nu m-a rugat să-l vindec. Nici nu m-am oferit.

— Pe-acolo, a spus el, arătînd spre vest. Dacă tu ești acea femeie, să știi că s-au pornit din nou în satele care cultivă porumb. Următorul e Gadi, se vede treaba.

Am ridicat tabără pe un petic de sol uscat și pustiu, nu departe de Gadi.

— Cică o femeie okeke care n-a mîncat niciodată, dar arăta bine hrănită, umbla peste tot și „împrăştia vestea“, ne-a povestit Luyu pe cînd ședeam toți în beznă. A prezis că o vrăjitoare *ewu* are să le pună capăt suferinței.

Era frig, dar nu voiam să atragem atenția aprinzînd un foc de pietre.

— Cică vorbea șoptit și folosea un dialect ciudat.

— Mama mea! am spus. Altminteri, ne-ar fi omorît lumea.

Mama se apucase să *alu*, trimițîndu-se pe sine aici și vestindu-i pe okeke despre mine, ca să mă aștepte și să se bucure. Așadar,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Aro chiar o luase ca învățăcel.

Am tăcut toți cîteva clipe, gîndindu-ne.

Din apropiere a țipat o buhă.

— Tare răniți mai sînt, a spus Luyu. Dar e vina lor?

— Da, a spus Mwita.

Eram de acord cu Mwita.

— Vorbeau întruna despre general, a continuat Luyu. Ziceau că el e responsabil de toate astea, cel puțin în ultimii zece ani. I se spune Mătura Consiliului, fiindcă el are grijă să curețe locul de okeke.

— Și-o face cu succes de cînd eram eu ucenic, a adăugat Mwita cu amărăciune. Nici măcar nu pricep de ce m-a mai luat să mă învețe, dacă asta avea de gînd să facă.

— Oamenii se schimbă, a spus Luyu.

Mwita a clătinat din cap.

— Mereu a urît tot ce-i okeke.

— Poate ura lui nu era așa de mare pe-atunci, a insistat Luyu.

— Cu niște ani înainte, a fost destul de mare ca s-o violeze pe mama, i-am amintit. Să-i fi văzut cum… nu oboseau deloc. Probabil lucrase Daib niște juju asupra lor.

— Uită-te la poporul vah, a spus Luyu. Oamenii ăștia acceptă juju fără rezerve. Eyess s-a născut într-o comunitate care gîndește așa, de aceea, chiar dacă n-o să fie niciodată vrăjitoare, nu se teme de vrăjitorie. Acuma uită-te la Daib, născut și crescut în Durfa, unde n-are ce vedea și ce-nvăța decît că okeke sînt sclavi și că trebuie tratați mai rău decît cămilele.

— Nu, am contrazis-o, clătinînd din cap. Cum rămîne cu maică-sa, Bisi? Și ea s-a născut și a crescut în Durfa. Și totuși, a ajutat niște okeke să scape.

— E adevărat, s-a încruntat Luyu. Și i-a *fost* ucenic lui Sola.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Unii oameni se nasc pur și simplu malefici, a spus Mwita.

— Dar el n-a fost mereu așa, a insistat Luyu. Mai știi ce spunea Sola?

— Nici că-mi pasă de toate astea, a spus Mwita încleștînd pumnii. Contează doar ce este el *acum* și faptul că trebuie oprit.

N-aveam încotro nici eu, nici Luyu; eram de acord cu el.

În noaptea aceea am avut din nou visul în care mă aflam pe insulă și îl priveam pe Mwita îndepărtîndu-se în zbor. M-am trezit și m-am uitat la el cum doarme lîngă mine. L-am bătut ușor pe obraz pînă s-a trezit. N-a fost nevoie să-i cer ceea ce-mi doream. Mi-a oferit singur cu plăcere.

Dimineață, cînd am ieșit din cort, era să cad grămadă pe mulțimea de coșuri. Pline cu roșii diforme, sare gemă, o sticluță cu parfum, uleiuri, ouă de șopîrlă fierte și alte lucruri.

— Au oferit ce-au putut și ei, mi-a explicat Luyu.

Probabil îi dăduse cineva un creion dermatograf, fiindcă își conturase ochii cu albastru strălucitor și își desenase o aluniță albastră pe obraz. Își pusese și o pereche de brățări cu mărgele verzi, cîte una la încheietura fiecărei mîini. Am luat sticla cu ulei și l-am adulmecat. Mirosea puternic a flori de cactus. Mi-am masat puțin pe gît și m-am dus la stația de captare. Am pornit-o.

— Sper că n-o să atragă pe cineva.

— Ba probabil că da, a răspuns Luyu. Dar toată lumea de pe-aici, poate chiar și din orașele de pe cele Șapte Rîuri, a aflat ce-ai făcut tu ieri. O versiune sau alta.

Am dat din cap a încuviințare, uitîndu-mă cum se umplea burduful cu apă rece.

— Și e rău?

Luyu a dat din umeri.

— E cea mai mică dintre grijile noastre. Plus că mama ta a pus

******ebook converter DEMO Watermarks*******

deja lucrurile în mișcare.

Capitolul 55

Regatul Celor Șapte Rîuri și cele șapte mari orașe ale sale, Chassa, Durfa, Suntown, Sahara, Ronsi, Wa-wa și Zin, nume foarte poetice pentru un loc atît de viciat. Fiecare dintre ele îmbrățișează cîte un rîu și toate rîurile se întîlnesc în centru și formează un lac mare, ca un păianjen căruia îi lipsește un picior. Lacul nu are nume, pentru că nimeni nu știe ce viețuiește pe fundul lui. În Jwahir, nimeni n-ar crede că e posibil să existe o asemenea întindere de apă. Durfa, orașul tatălui meu, se află cel mai aproape de acest lac misterios. Conform cu harta lui Luyu, era primul oraș al celor Șapte Rîuri cu care se intersecta drumul nostru.

Regatul nu era închis între hotare de ziduri sau de juju, nici măcar nu avea granițe precise. Știai că te afli în interiorul lui cînd te aflai în interiorul lui. Conștientizai imediat urmărirea atentă, ochii scrutători. Nu doar ai soldaților sau ai altora de felul lor, ci și ai populației nuru. Oficialitățile patrulau zona, dar norodul se supraveghea singur.

Cîndva existau mici sate okeke între orașe și de-a lungul rîurilor. Cînd am ajuns noi acolo, satele acestea erau aproape pustii. Puținii okeke rămași erau alungați treptat. De partea apuseană a celor Șapte Rîuri, toate satele fuseseră luate în primire de nuru. Exodul lent se desfășura de partea răsăriteană, la est de Chassa și Durfa, cele mai bogate și mai prestigioase orașe. Ironia sorții făcea ca aceste două orașe să aibă cea mai

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mare cerere de forță de muncă okeke. Cum okeke nu mai erau, în locul lor aveau să presteze muncitori nuru din orașele mai sărace, precum Zin și Ronsi.

Am auzit ce se întîmplă înainte să vedem, fiindcă aveam de urcat un deal. Gadi, satul natal al lui Aro, era în plină distrugere. Am tras cu ochiul peste firele de iarbă uscată și am văzut lucruri cumplite. În dreapta noastră, o femeie se lupta cu doi bărbați nuru care o loveau cu picioarele și îi rupeau hainele de pe ea. Același lucru se petrecea în stînga. S-a auzit un trosnet puternic și un bărbat okeke care alerga s-a prăbușit la pămînt. Un nuru și un okeke se rostogoleau pe jos, încleștați în luptă. Nuru erau cei care controlau situația aici. Era clar.

Ne-am uitat unii la alții, cu ochii măriți, cu nările fremătînd, cu gurile deschise.

Am lăsat jos tot ce duceam cu noi și am dat buzna în mijlocul haosului. Da, chiar și Luyu. În privința a ceea ce s-a petrecut mai apoi am goluri de memorie. Mi-i amintesc pe Mwita fugind și pe un nuru ațintind o armă către spinarea lui. M-am aruncat asupra omului. I-a căzut arma din mînă. A încercat să mă prindă. Am sărit înapoi, aruncîndu-mă în sălbăticie ca într-o apă. Îl vedeam lovind aerul unde fusese trupul meu pînă atunci. Mwita a fugit de acolo. Încă în sălbăticie, am pornit cu un salt după el. Așa se face că nu l-am ucis pe omul acela care l-ar fi omorît pe Mwita.

Hotărîsem cu Mwita că n-aveam să ne dedăm niciodată din prima acelei violențe la care își închipuiau oamenii, fie ei nuru sau okeke, că sînt predispuși *ewu* din născare. Aici am nesocotit tot ce vorbiserăm. Am devenit exact ceea ce își imaginau oamenii că sîntem. Dar motivele pentru care am recurs la violență nu-și aveau rădăcina în trăsăturile de *ewu*. Iar Luyu împărtășea același scop. În conformitate cu Marea Carte, ea era o femeie okeke

******ebook converter DEMO Watermarks*******

pură, din spița cea mai docilă.

Îmi aduc aminte că i-am dat hainele mele lui Mwita și apoi m-am preschimbat, mi-au crescut gheare și dinți de tigru. Îmi aduc aminte cum oscilam între lumea fizică și sălbăticie de parcă ar fi fost pământ și apă. Doboram bărbați de pe femei, cu penisurile încă erecte și lucioase de sînge și umezeală. Înfruntam bărbați cu cuțite și arme de foc. Erau mulți soldați nuru și puțini okeke, îi înfruntam deopotrivă, ajutînd pe oricine era neînarmat. Absorbeam gloanțe în propriul meu trup, le expulzam și treceam mai departe. Îmi închideam singură plăgile produse prin înjunghieri și mușcături. Adulmecam sînge, sudoare, spermă, salivă, lacrimi, urină, fecale, nisip și fum prin nări de fiare sălbatice. Acesta e puținul de care îmi amintesc.

N-am reușit să punem capăt lucrurilor care se petreceau acolo, dar le-am îngăduit cîtorva okeke să scape. Iar eu i-am trîntit la pămînt și i-am vindecat pe toți nuru pe care am reușit să-i supun. Bărbații aceia s-au pitit mai apoi prin cotloane, oripilați de ceea ce făcuseră cu doar cîteva clipe mai înainte. Cîteva minute mai tîrziu, începeau să-i ajute pe răniți, nuru și okeke. Stingeau incendiile. Apoi încercau să-i oprească pe ceilalți nuru, cei care îi ucideau bucuroși pe okeke. Iar apoi acești nuru vindecați erau uciși de propriii lor concetățeni cu sîngele înfierbîntat.

Cînd m-am întors la mine însămi, o trăgeam pe Luyu într-o colibă. Acoperișul de paie ardea. Cîteva clipe mai tîrziu, s-a năpustit și Mwita înăuntru cu noi. Mi-a dat înapoi hainele și m-am îmbrăcat iute. El și Luyu aveau arme de foc. Nu departe în drumul nostru, se întîmplau aceleași lucruri – țipete, lupte, omoruri. Ne-am uitat unul la altul gîfîind.

— Nu putem să-i punem capăt, a spus Mwita într-un tîrziu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Trebuie să-i punem capăt, a spus Luyu în același timp cu el.

Am închis ochii și am oftat.

Undeva în apropiere, un bărbat a strigat ceva și altul a țipat. Focul de pe acoperișul de deasupra noastră se răspîndea.

— Cînd o să-l găsim pe Daib, cred că vom ști ce să facem, le-am spus.

Am pornit mai departe furișîndu-ne. Era greu. Nuru suprimaseră firava răzmeriță și acum nu mai făceau altceva decît să tortureze oameni. Țipetele ascuţite amestecate cu rîsetele și gemetele torționarilor îmi întorceau stomacul pe dos. Dar am reușit cumva să trecem mai departe și ne-am pomenit în fața unei priveliști spectaculoase. Imediat după ultimul grup de colibe creșteau tulpini de porumb înalte și verzi. Sute și sute de tulpini, un cîmp întreg. Nu-ți tăia respirația precum locul pe care mi-l arătase mama, dar tot era uimitor pentru ochii mei de om născut în deșert. Mama cultiva porumb cînd eram în deșert și existau grădini cu porumb în Jwahir, dar nicăieri atît de mult. Briza șopocăia printre plante. Era un zgomot minunat. Suna a pace, a spor, a belșug și avea un ecou de speranță. Fiecare fir era greu de știuleți perfecți, gata de recoltare. Ce moment potrivit pentru nuru să tabere asupra satului! Planificarea generalului Daib, fără îndoială.

Ne lepădaserăm în urmă toate lucrurile cu care călătoream. Noroc că Luyu își ținea portabilul în buzunar. Ne-am folosit de harta lui ca să ne croim drum prin lanul de porumb. Durfa era de cealaltă parte. Ne-am mișcat rapid și nu ne-am oprit decît o dată, ca să smulgem niște știuleți și să mîncăm boabele. După o jumătate de oră de mers, am auzit voci. Ne-am aruncat la pămînt.

— Mă duc să văd, le-am spus celorlalți, scoțîndu-mi hainele.

Mwita m-a apucat de braț.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ai grijă. O să fim greu de reperat în plin cîmp.

— Întinde-mi rapa în vîrful tulpinilor, i-am spus.

M-am preschimbat repede în vultur și mi-am luat zborul. Lanul de porumb era uriaș, dar sursa vocilor era ușor de localizat. La mai puțin de un kilometru distanță, în mijlocul cîmpului, se afla o colibă.

Am aterizat cît am putut de liniştit pe marginea acoperișului de paie. Am numărat opt okeke în haine zdrențuite. Doi dintre ei purtau în spinare cîte o armă lungă, neagră și lucioasă.

— Tot ar trebui să mergem, spunea unul.

— Noi am primit *alte* ordine, a insistat altul, cu o expresie de frustrare pe față.

Mi-am luat zborul, înălțîndu-mă mult ca să cuprind toată întinderea de pămînt. Lanul de porumb era flancat de orașele Durfa la vest și Gadi la est, iar la sud, de lacul fără nume. Urcînd și mai sus, am văzut ceea ce trebuia să știu sigur. Nu se mai înălțau alte dealuri. De acolo înainte, era doar teren plat.

Cu rapa mea întinsă pe deasupra porumbului, mi-a fost ușor să-i găsesc pe Luyu și pe Mwita.

— Rebeli, le-am spus în timp ce mă îmbrăcam. Nu departe. Poate știu ei să ne spună unde-l găsim pe Daib.

Mwita s-a uitat la Luyu. Apoi din nou la mine, cu o privire îngrijorată.

— Ce-i? a întrebat Luyu.

— Ar trebui să-ncercăm să ajungem acolo pe cont propriu, mi-a spus el, ignorînd întrebarea lui Luyu. În rebeli am tot atîta încredere cîtă am în nuru.

— Ah! am exclamat, amintindu-mi experiența lui Mwita cu rebelii okeke. Așa-i. Ăă… nu m-am gîndit.

— Dar eu? a spus Luyu. Aș putea…

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu, i-a tăiat el vorba. Prea periculos. Noi putem să facem anumite lucruri, dar tu…

— Am o armă, a insistat ea.

— Ei au două, i-am spus. Și știu să le folosească.

Am stat și-am chibzuit toți trei.

— Nu vreau să ucid pe nimeni dacă nu e nevoie, a oftat Mwita.

Și-a frecat fața transpirată. Apoi, deodată, și-a aruncat arma în lanul de porumb.

— Urăsc să ucid. Aș prefera să mor decît să mai fac asta.

— Dar e în joc mai mult decît soarta ta sau a oricăruia dintre noi, a ripostat Luyu, cu un aer consternat.

Și a dat să plece după armă.

— Las-o acolo, i-a cerut Mwita cu glas ferm.

Ea a încremenit. Apoi și-a aruncat și ea arma.

— Ei, ca să vezi, am spus. Mwita, noi o să ne facem nevăzuţi. Așa, Luyu poate să se apropie de ei și, dacă le vine vreo idee, avem de partea noastră elementul surpriză. Spune-le… spune-le că aduci vești bune despre sosirea lui Onyesonwu, ceva de genul ăsta. Dacă sînt rebeli, atunci trebuie să mai aibă măcar *o urmă* de speranță.

Ne-am apropiat încet de colibă, Mwita în stînga lui Luyu, iar eu în dreapta. Îmi amintesc expresia de pe fața ei. Avea maxilarul încordat, pielea întunecată îi lucea de transpirație, picături de sînge i se vedeau pe obraji. Frizura afro i se strîmbase. Arăta foarte diferit de fetișcana care era cîndva în Jwahir. Un singur lucru nu se schimbase însă la ea – îndrăzneala.

Unii stăteau pe taburete sau pe jos, trei dintre ei jucînd o partidă de Warri. Alții stăteau în picioare sau se sprijineau de pereții colibei. Toți își desenaseră dungi pe față cu pastă roșie.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Nici unul dintre ei nu părea să aibă peste treizeci de ani. Cînd au văzut-o pe Luyu, cei doi care aveau arme și le-au îndreptat imediat către ea. Luyu nici n-a tresărit.

— Ei, cine e? a întrebat un soldat cu voce joasă, ridicîndu-se din fața jocului de Warri.

A scos din buzunar un cuțit care părea tocit.

— Soldați, *ta*! Nu trageți, a mai spus el, ridicînd o mînă.

S-a uitat pe lîngă Luyu.

— Ia verificați în jurul casei.

Toți soldații au dat fuga în lanul de porumb, în afară de unul dintre cei înarmați, care a rămas s-o țină pe Luyu în bătaia puștii. Șeful a măsurat-o cu privirea din cap pînă-n picioare.

— Cîți mai sînt cu tine?

— Vin cu vești bune.

— Vom vedea, a spus el.

— Mă numesc Luyu, a continuat ea, susținîndu-i privirea. Sînt din Jwahir. Ai auzit de vrăjitoarea Onyesonwu?

— Am auzit, a răspuns soldatul, întărind cu o înclinare a capului.

— E aici, cu mine. La fel și partenerul ei, Mwita. De-abia am ajuns aici din satul de-acolo.

A arătat în spate. Cînd s-a mișcat, omul care ținea arma a tresărit.

— Satul e pierdut? a întrebat șeful.

— Da, a răspuns Luyu.

— Ea unde-i, atunci? Unde-i?

Cîțiva bărbați s-au întors raportînd că nu e nimeni prin jur.

— Aveți de gînd să ne faceți rău? a întrebat Luyu.

Soldatul s-a uitat drept în ochii ei.

— Nu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Apoi și-a pierdut stăpînirea de sine și i-a curs o lacrimă pe obraz.

— *Niciodată* nu v-am face rău.

A întins mîna și a adăugat încet:

— Jos.

Soldatul a lăsat arma în jos. Eu și Mwita ne-am arătat. Patru bărbați au răcnit și au rupt-o la fugă, unul a leșinat, iar alți trei au căzut în genunchi.

— O să vă ajutăm cu orice vă trebuie, a spus șeful.

Doar trei dintre ei au fost de-acord să discute cu noi: conducătorul grupului, al cărui nume era Anai, și doi soldați pe nume Bunk și Tamer. Ceilalți s-au ținut la distanță.

— Acum zece zile au început din nou, și de data asta se strîng armate întregi în Durfa, a spus Anai, apoi s-a întors și a scuipat în țărînă. Încă o sforțare. Poate ultima. Nevastă-mea, copiii, soacra, i-am trimis în sfîrșit în est.

Aprinseserăm un foc normal și coceam la el știuleți de porumb.

— Dar n-ați văzut cu ochii voștri armate trecînd? a întrebat Luyu.

Anai a clătinat din cap.

— Ni s-a spus să așteptăm aici. N-am mai primit veste de la nimeni în ultimele două zile.

— Nu cred c-o să mai primiți veste de la cineva, a spus Mwita.

Anai a încuviințat dînd din cap.

— Voi cum ați scăpat?

— Cu noroc, a răspuns Luyu.

Anai n-a mai insistat.

— Cum ați călătorit așa departe fără cămile? a vrut să știe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Bunk.

— Am avut cămile o vreme, dar erau sălbatice și aveau alte planuri, i-am explicat.

— Poftim?

Anai și Tamer au chicotit.

— Ciudat, a spus Anai. Sînteți niște oameni ciudați.

— Cred că sîntem pe drum de cinci luni, a socotit Mwita.

— Vă felicit, a spus Anai bătîndu-l pe umăr. Atîta drum, și două femei de călăuzit pe deasupra.

Eu și Luyu ne-am uitat una la alta, am dat ochii peste cap, dar n-am comentat.

— Păreți sănătoși, a remarcat Bunk. Sînteți binecuvîntați.

— Sîntem, a întărit Mwita. Sîntem.

— Ce știți despre general? am întrebat.

Cîțiva dintre oamenii din preajmă care ne ascultau conversația s-au uitat la mine înfricoșați.

— Un ticălos, a spus Bunk. Aproape s-a-nnoptat. Nu-l pomeniți.

— E doar un om, a spus Tamer cu o mină enervată. Ce vreți să știți?

— Unde putem să-l găsim? am întrebat.

— Zău așa! Sînteți nebuni? a exclamat Bunk, îngrozit.

— De ce vreți să știți? a întrebat Anai încruntîndu-se și aplecîndu-se înainte.

— Nu întreba ce nu vrei să știi de-adevăratelea, a spus Mwita.

— Te rog, spune-ne unde putem să-l găsim, doar atît, am insistat.

— Nimeni nu știe unde locuiește generalul sau măcar dacă are vreo casă pe lumea asta, a spus Anai. Dar are o clădire în care lucrează. Nu-i păzită niciodată. Lui nu-i trebuie protecție.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A făcut o pauză pentru a-și sublinia vorbele.

— E o clădire simplă. Mergeți la Spațiul de Conversație – e o mare zonă deschisă din centrul Durfei –, clădirea lui e pe latura de nord. Ușa de la intrare e albastră.

S-a ridicat în picioare.

— Noi pornim mîine spre Gadi, cu sau fără ordine. Rămîneți cu noi în noaptea asta. O să vă apărăm. Durfa e aproape. O luați prin porumb și ajungeți.

— Putem să intrăm așa, pur și simplu? a întrebat Luyu. Sau o să ne atace lumea?

— Voi doi, nu, a răspuns Anai, arătînd către mine și Mwita. O să vă vadă fețele de *ewu* și-o să vă omoare în primele secunde. Asta dacă nu vă faceți iar… invizibili.

S-a întors spre Luyu.

— *Ție* putem să-ți dăm tot ce-ți trebuie mîine ca să umbli prin Durfa cît mai ferită de necazuri.

Capitolul 56

Au stăruit să ocupăm noi coliba pe timpul nopții.

Pînă și soldații care refuzau să stea de vorbă cu noi au fost de acord să doarmă afară. Avînd pază, ne-am simțit în siguranță cît să dormim de-adevăratelea. Sau, mă rog, Luyu a dormit. Sforăia deja la cîteva secunde după ce se încovrigase pe podea. Eu și Mwita n-am ațipit, din două motive. Primul a apărut la scurt timp după ce m-am întins. Mă gîndeam la Daib. *Nu-i nevoie decît să moară el*, asta îmi tot umbla prin minte. *Să tai capul șarpelui.*

Pe cînd Mwita se întindea lîngă mine și mă cuprindea cu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

brațul de talie, am început să mă înalț. Cu trupul deodată imaterial, am trecut de-a dreptul prin brațul lui.

— Cum? a exclamat el șocat. Ah, nu, nu face asta!

S-a întins, mi-a înconjurat talia cu brațul și m-a tras în jos. M-am înălțat din nou, cu mintea concentrată asupra lui Daib. Atunci, cu un horcăit, m-a împins înapoi la podea, înapoi în trupul meu. Am ieșit brusc din transa furioasă.

— Cum…, am murmurat.

M-ar fi ucis Daib. S-ar fi terminat totul așa, dintr-odată.

— Nu ești vrăjitor, i-am spus. Cum poți să…

— Ce *naiba* ai? a exclamat el, străduindu-se din răsputeri să vorbească în șoaptă. Adu-ți aminte ce-a zis Sola!

— N-a fost cu intenție.

Ne-am uitat lung unul la altul, simțind amîndoi consternarea în fața unor lucruri pe care nici măcar nu le cunoșteam prea bine.

— Ce pereche mai sîntem și noi? a mormăit Mwita, rostogolindu-se pe spate.

— Nu știu.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Dar cum ai făcut asta? Tu nu ești…

— Nu știu și nici nu-mi pasă, a spus el iritat. Încetează să-mi mai amintești ce nu sînt.

Am țîțîit cu zgomot și m-am întors cu spatele la el. De afară l-am auzit pe unul dintre soldați șoptind ceva și pe celălalt rîzînd înfundat.

— Îmi… îmi pare rău, am spus și am făcut o pauză. Mulțumesc. M-ai salvat din nou.

L-am auzit oftînd. M-a întors cu fața la el.

— De asta sînt aici, a spus. Ca să te salvez.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

I-am prins fața în palme și l-am tras spre mine. Era ca o foame pe care nici unul dintre noi n-o putea potoli. Pînă să urce soarele pe cer, îmi simțeam sfîrcurile iritate de la buzele lui Mwita, iar el avea zgîrieturi pe spinare și urme de mușcături pe gît. Erau dureri plăcute. Și toate acestea ne dădeau energie în loc să ne obosească. M-a strîns la piept și s-a uitat lung în ochii mei.

— Aș fi vrut să avem mai mult timp. N-am terminat cu tine, mi-a spus zîmbind.

— Nici eu n-am terminat cu tine, i-am răspuns, cu gura pînă la urechi.

— O casă frumoasă. În plin deșert, departe de toate. Două niveluri, o mulțime de ferestre. Fără electricitate. Patru copii. Trei băieți, o fată.

— Doar o fată?

— O să ne dea de furcă mai mult decît toți cei trei băieți la un loc, crede-mă, a spus Mwita.

Am auzit pași în fața colibei. S-a ivit o față. Mi-am strîns rapa în jurul trupului.

— Verificam doar, a spus soldatul.

Mwita și-a legat o rapa în jurul taliei și a ieșit să discute cu soldatul. Eu m-am întins înapoi, uitîndu-mă la tavanul negru, pîrjolit, care în lumina slabă de dinaintea zorilor arăta ca o genune.

Mwita s-a întors.

— Trebuie să-i facă ceva lui Luyu înainte să plecăm.

— Ce să facă? a spus Luyu amețită, abia trezită din somn.

— Nimic grav, a liniștit-o Mwita. Îmbracă-te.

Mwita stătea în spatele lui Anai, care a îngenuncheat în fața unui foc, ținînd un vătrai de metal cu capătul în flăcări. Ceilalți

******ebook converter DEMO Watermarks*******

își adunau lucrurile. Am luat-o pe Luyu de mînă și i-am strîns-o. O briză lină făcea porumbul să se aplece spre apus.

— Ce-i asta? a întrebat Luyu.

— Vino și așază-te aici, i-a cerut Mwita.

Luyu m-a tras după ea. Mwita ne-a dat cîte o farfurioară cu pîine, porumb copt și ceva ce nu mai văzusem de cînd eram în Jwahir: pui fript. Era fad, dar delicios. Cînd am terminat de mîncat, doi dintre soldații care refuzau să vorbească cu noi ne-au luat farfuriile.

— Okeke sînt sclavi aici, știți asta, a spus Anai. Trăim liber, dar trebuie să dăm socoteală oricărui nuru. Cei mai mulți dintre noi își petrec ziua muncind pentru nuru și o parte din noapte muncind pentru noi înșine.

A rîs ca pentru sine.

— Deși e evident că nu semănăm cu nuru, lor li se pare important să ne însemneze.

A ridicat vătraiul subțire, incandescent.

— Ah, nu! a exclamat Luyu.

— Poftim?! am spus. Chiar e nevoie?

— Este, a răspuns calm Mwita.

— Cu cît o faci mai curînd, cu atît îți rămîne mai puțin timp să te gîndești la ea, i-a spus Anai lui Luyu.

Bunk a ridicat mîna să ne arate un mic cerc de metal cu un lanț de mărgele negre și albastre.

— Ăsta era al meu pe vremuri, a spus el.

Luyu a aruncat o privire la vătrai și a tras aer adînc în piept.

— Bine, haide! Haide!

Mi-a strîns mîna pînă m-a durut.

— Liniștește-te, i-am șoptit.

— Nu pot. Nu pot!

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Dar a stat nemișcată. Anai s-a mișcat iute, înfigîndu-i vătraiul ascuțit în cartilajul din partea de sus a urechii drepte. Luyu a scos un piuit strident, dar asta a fost tot. Era să mă pufnească rîsul. Avusese aceeași reacție ca pe vremuri, la circumcizia de la Ritualul de Unsprezece Ani.

Anai i-a introdus cercelul. Mwita i-a dat o frunză.

— Mestecă asta, i-a spus el.

Ne-am uitat la ea cît a mestecat-o, cu fața contorsionată de durere.

— Ți-a trecut? a întrebat Mwita.

— Cred c-o să-mi treacă…

S-a întors într-o parte și a vomitat.

Capitolul 57

Ne-am luat repede rămas-bun.

— Planul nostru s-a schimbat, ne-a comunicat Anai. Vom ocoli Gadi. Acolo nu mai e nimic pentru noi. Pe urmă vom aștepta.

— Ce anume? s-a interesat Mwita.

— Vești despre voi trei, a răspuns Anai.

Și cu asta, ne-am despărțit. Ei au luat-o spre est, iar noi spre vest, către orașul tatălui meu, Durfa. Am pornit pe cărarea dintre șirurile de porumb verde și luxuriant.

— Cum arată? a întrebat Luyu, aplecîndu-și capul spre mine ca să-mi arate cercelul.

— Chiar îți stă bine.

Mwita, care mergea cîțiva pași mai în față, a țîțîit, dar n-a scos nici un cuvînt. N-aveam nimic în afară de hainele de pe noi și de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

portabilul lui Luyu. Era o senzație plăcută, aproape eliberatoare. Hainele ne erau murdare de praf. Anai ne spusese că okeke umblau în veșminte murdare și jerpelite, deci asta avea s-o ajute pe Luyu să se amestece printre locuitorii orașului.

Unde se termina lanul de porumb, începea un drum negru, asfaltat, plin de oameni, cămile și scutere. O mulțime de scutere. După spusele rebelilor, în orașele celor Șapte Rîuri li se spunea *okada*. Unele okada aveau pasageri femei, dar n-am văzut nici o femeie să le conducă; la fel era și în Jwahir. De cealaltă parte a drumului începea Durfa. Clădirile erau solide și vechi precum Casa lui Osugbo, dar nici pe departe la fel de vii.

— Dacă-mi cere cineva să lucrez pentru el? a întrebat Luyu.

Încă mai stăteam ascunși în porumb.

— Îi zici că da și-ți vezi de drum, i-am spus. Dacă insistă, atunci nu mai ai de ales, pînă prinzi momentul să te strecori mai departe.

Luyu a dat din cap afirmativ. A tras aer în piept și a închis ochii, lăsîndu-se pe vine.

— Ești bine? am întrebat-o, lăsîndu-mă și eu pe vine lîngă ea.

— Mi-e teamă, a spus ea, teribil de încruntată.

I-am pus o mînă ușoară pe umăr.

— O să fim chiar lîngă tine. Dacă încearcă cineva să-ți facă rău, o să regrete amarnic. Știi de ce sînt capabilă.

— Nu poți să te pui cu un oraș întreg.

— Am mai făcut asta.

— Nu vorbesc nuru prea bine, a spus Luyu.

— Și-așa au impresia că ești o ignorantă. O să fie bine.

Ne-am sculat amîndouă. Mwita a sărutat-o pe Luyu pe obraz, iar mie mi-a spus:

— Ține minte, nu pot să fac asta mai mult de-o oră.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Bine.

Eu reușeam să mă fac de nevăzut timp de aproape trei ore.

— Luyu, a spus el, după patruzeci și cinci de minute să găsești un loc în care să ne putem ascunde.

— Bine, a răspuns ea. Gata?

Eu și Mwita ne-am tras vălurile peste cap și ne-am pregătit. M-am uitat la Mwita cum devenea greu de văzut. Să privești la cineva care este de nevăzut înseamnă să simți cum ți se usucă ochii pînă încep să te usture și aproape ți se împăienjenesc. Ești silit să-ți muți privirea și nici că-ți mai dorești să te uiți iar într-acolo. Eu și Mwita nu mai puteam să ne privim unul pe celălalt.

Am ieșit în drum și am avut senzația că sîntem sorbiți în burta unei sălbăticiuni. Durfa era un oraș cu o viață intensă. Înțeleg de ce era centrul culturii și al societății nuru.

Locuitorii din Durfa erau harnici și plini de viață. Desigur, în mare parte era meritul mulțimii de okeke care se revărsa în fiecare dimineață din satele okeke, venind să facă toată munca pe care nuru n-o doreau și pe care nu considerau că trebuie s-o facă.

Dar lucrurile se schimbau. Se petrecea o revoluție. Nuru învățau să supraviețuiască pe cont propriu… după ce okeke le aranjaseră un loc suficient de confortabil pentru așa ceva. Toată urîțenia rămînea dincolo de hotarele Regatului Celor Șapte Rîuri, și îndeosebi locuitorii Durfei erau indiferenți la ea. Deși genocidul se petrecea la doar cîțiva kilometri distanță, oamenii aceștia erau complet rupți de realitatea lui. Ei vedeau cel mult că există în jur semnificativ mai puțini okeke.

A început înainte ca Luyu să fi ajuns măcar la prima clădire din oraș. Mergea pe marginea drumului, cînd un nuru gras și chel i-a tras o palmă peste fund și i-a spus:

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Du-te la mine acasă.

Și a arătat undeva în spatele ei.

— Cea de-acolo, la stradă, unde vezi că stă omul ăla. Pregătește micul dejun pentru nevastă-mea și pentru copii!

Pe moment, Luyu a rămas pur și simplu holbîndu-se la el. Mi-am ținut respirația, sperînd că n-avea să-i altoiască o palmă individului drept răspuns.

— Da… domnule, a spus ea în cele din urmă, supusă.

El și-a fluturat spre ea dosul mîinii dolofane, cu un aer nerăbdător.

— Păi, atunci du-te, femeie!

Apoi s-a întors și a plecat. Pentru că nici nu-i dădea prin minte că Luyu ar putea să nu-i îndeplinească porunca, n-a băgat de seamă că fata și-a văzut de drumul ei. Luyu a grăbit pasul.

— Mai bine să las impresia că mă grăbesc undeva, a spus ea cu glas tare.

— Ajută-mă cu astea, i s-a adresat o femeie apucînd-o brutal de braț.

De data aceasta, Luyu n-a mai avut încotro și a trebuit s-o ajute să-și care pînzeturile pînă la o piață din apropiere. Era o femeie nuru înaltă și deșirată, cu păr lung și negru care îi atîrna despletit pe spate. Purta bluză și rapa asortate, ca Luyu, atît că ale ei aveau acel galben aprins al hainelor purtate o singură dată. Luyu căra în spinare sulurile grele de pînză. Așa cel puțin am intrat toți în Durfa în liniște și siguranță.

— Frumoasă zi, ei? a spus femeia pe drum.

Luyu a mormăit vag a încuviințare.

După aceea, lucrurile s-au desfășurat de parcă Luyu nici nu s-ar fi aflat acolo. Femeia a salutat pe drum cîțiva oameni, toți bine îmbrăcați și nici unul care să ia act de prezența lui Luyu. Cînd nu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

stătea la taclale cu alți trecători, femeia vorbea la un dispozitiv negru de formă pătrată pe care îl ținea în dreptul gurii. Scotea o mulțime de zgomote statice între ceea ce spunea ea și replicile interlocutorului.

Am aflat că fiica vecinului acestei femei fusese ținta unei „crime de onoare“, care trebuia să împace familia unui bărbat de la care furase fratele mai mare al fetei.

— În ce ne-a transformat generalul? a întrebat femeia, clătinînd din cap. Omul ăsta merge prea departe.

Am mai aflat că prețul combustibilului produs din porumb pentru scuterele okada era în cădere, în timp ce prețul combustibilului făcut din trestie de zahăr era în creștere. Vă puteți imagina? Și că femeia avea un genunchi paradit, că-și adora nepoata și că era a doua nevastă. Femeia asta vorbea, nu glumă.

Eu și Mwita am fost forțați să înaintăm în zigzag ca să rămînem aproape de Luyu. Prea aproape ar fi însemnat să ne ciocnim de o mulțime de oameni, iar Luyu ar fi dat de bucluc pînă la urmă. Era dificil, dar ceea ce făcea Luyu era mult mai greu.

Femeia s-a oprit la un vînzător și i-a cumpărat lui Luyu un inel făcut din nisip topit.

— Ești o fată frumușică. O să-ți stea bine, i-a spus ea, apoi și-a văzut mai departe de flecăritul la dispozitiv.

Luyu a luat inelul, a murmurat un „mulțumesc“ în nuru, după care și l-a pus pe deget. A ridicat mîna și l-a răsucit în lumina soarelui.

Douăzeci de minute mai tîrziu, am ajuns în sfîrșit la standul femeii, aflat într-o piață aglomerată.

— Lasă-le acolo, a spus ea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Luyu s-a conformat, iar femeia a fluturat din mînă spre ea.

— Acum vezi-ți de treabă.

Și uite-așa, Luyu s-a pomenit liberă. Cîteva clipe mai tîrziu, i s-a cerut să ducă un balot de fibre de palmier, apoi să măture dugheana cuiva, să îmbrace o rochie ca model, să curețe balegă de cămilă. Eu și Mwita ne luam cîte un răgaz pe unde apucam, ascunși pe sub mese sau între standuri, permițîndu-ne să reapărem timp de cîteva minute înainte de a redeveni de nevăzut.

Cînd i s-a cerut să toarne combustibil de okada în containere, vaporii emanați și propria ei oboseală au făcut-o să leșine. A trebuit s-o pălmuiască Mwita ca s-o trezească. Partea bună la însărcinarea aceasta era că fusese lăsată s-o desfășoare singură într-un cort, iar eu și Mwita am putut s-o ajutăm și să luăm o pauză.

La vremea aceea, soarele ajunsese deja sus pe cer. Ne aflam în Durfa de trei ore. Lui Luyu i s-a ivit ocazia după ce a terminat de turnat combustibilul de okada. A fugit cît o țineau picioarele pînă la o alee dintre două clădiri mari. De-a curmezișul ei atîrnau rufe la uscat, iar de la o fereastră am auzit un bebeluș plîngînd. Erau clădiri rezidențiale.

— Ani fie lăudată, a șopti Luyu.

Eu și Mwita ne-am permis să reapărem.

— Uuuh, sînt frînt, a spus Mwita, punîndu-și mîinile pe genunchi.

Mi-am masat tîmplele și lateralele capului.

Mi se întețea durerea de cap. Toți eram lac de sudoare.

— Luyu, ai tot respectul meu.

Și am strîns-o în brațe.

— *Urăsc* locul ăsta, a spus ea cu nasul în umărul meu,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

izbucnind în lacrimi.

— Mda.

Și eu îl uram. Era de-ajuns să-i văd pe okeke cum își tîrăsc picioarele de acolo-colo. S-o văd pe Luyu nevoită să facă la fel. Era ceva în neregulă… cu *toată lumea* de aici. Okeke își vedeau de munci fără să pară cine știe ce necăjiți. Iar nuru erau cruzi cu ei în mod fățiș. N-am văzut pe nimeni bătut. Femeia aceea îi spusese lui Luyu că e frumușică și îi cumpărase un inel. Era ciudat și derutant.

— Onyesonwu, ridică-te în zbor și vezi dacă nu găsești Locul de Conversație, mi-a cerut Mwita.

— Pe voi cum vă mai găsesc? am întrebat.

— Ești în stare să învii morții, a spus Luyu. Te gîndești tu la o soluție.

— Du-te, m-a îndemnat Mwita. Grăbește-te.

Mi-am lepădat hainele. Luyu le-a făcut sul și le-a așezat lîngă zidul de la marginea aleii. Mwita m-a strîns la piept cu putere, iar eu l-am sărutat pe nas. Apoi m-am preschimbat în vultur și mi-am luat zborul.

Curenții calzi din miezul zilei mă îmbiau să zbor mai sus, dar am rămas la mică înălțime, aproape de clădiri și de vîrfurile copacilor. În chip de vultur, puteam să-l simt realmente pe tata. Într-adevăr, se afla în Durfa. Am planat un moment cu ochii închiși. I-am deschis și am privit în direcția din care îl simțeam. Acolo era Locul de Conversație. Privirea mi-a fost atrasă de o clădire aflată la marginea dinspre nord. Știam deja că are o ușă albastră.

Am dat ocol, memorînd drumul pînă acolo. Pasărea știe tot timpul unde se află. Am rîs, iar zgomotul pe care l-am produs a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fost un cîrîit puternic. *Cum am putut să-mi închipui că n-o să-i mai pot găsi pe Mwita și pe Luyu?* mi-am spus. În timp ce zburam înapoi către alee, mi-a atras atenția o sclipire aurie. M-am întors și am zburat spre est pînă la o stradă largă, unde părea să se desfășoare o paradă. Am aterizat pe acoperișul unei clădiri și mi-am luat poziția de vultur, cu umerii cocîrjați.

Am privit în jos și am văzut nu doar o sclipire de aur, ci sute de platoșe aurii rotunde, cusute pe uniforme militare galben-maronii. Fiecare purta cîte o raniță mare, în culori asemănătoare. Erau pregătiți pentru orice. Lumea aclama și soldații mărșăluiau. Se adunau într-un loc pe care nu-l vedeam. *Am ajuns prea tîrziu*, mi-am spus, amintindu-mi avertismentul lui Sola. Armatele acestea nu puteau să plece înainte să fac eu ce aveam de făcut, indiferent despre ce era vorba.

Am zburat pe deasupra soldaților, suficient de jos ca să mă observe. Era necesar să mă țin de ei. Le-am surprins în treacăt chipurile, bărbați tineri cu expresii hotărîte, a căror piele aurie era foarte diferită de cafeniul-închis al mamei. Intrau în marș într-o clădire uriașă, făcută din metal și cărămidă. N-am apucat să descifrez numele de pe frontispiciu. Văzusem destul. Încă nu porneau la luptă. Curînd. Poate peste cîteva ore, dar nu acum.

Am zburat înapoi pînă la alee. Mwita și Luyu plecaseră. Am blestemat. M-am preschimbat la loc. Îmbrăcîndu-mă, transpiram din toți porii și îmi tremurau mîinile. De cum mi-am tras bluza peste cap, am întîlnit privirea unui bărbat nuru care stătea în capătul aleii. Făcuse ochii mari cînd îmi văzuse sînii, iar acum îmi vedea și fața. Mi-am pus vălul, m-am făcut de nevăzut și am fugit pe lîngă el. Cînd m-am uitat în urmă, stătea tot acolo și se uita în lungul aleii. *N-are decît să creadă c-a văzut o stafie*, mi-am spus. *Să-l scoată din minți.*

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am căutat timp de cîteva minute. Nimic. M-am oprit în mijlocul unei mulțimi de nuru printre care mai apărea ocazional cîte un okeke. Tare mai disprețuiam locul acesta! Am blestemat în sinea mea, și un nuru care trecea pe lîngă mine s-a încruntat și a privit în jur. *Cum să-i găsesc?* m-am întrebat cu disperare. Panica îmi îngreuna concentrarea. Am închis ochii și am făcut ceva ce nu mai făcusem niciodată. M-am rugat la Ani, la Creator, la papa, la Binta, la oricine mă asculta. *Vă rog. Nu pot să fac asta de una singură. Nu pot să rămîn singură. Vegheați-o pe Luyu. Am nevoie de Mwita. Binta ar trebui să fie în viață. Aro, mă auzi? Mamă, aș vrea să am iar cinci ani.*

N-avea nici o noimă ce spuneam, mă rugam pur și simplu, dacă asta înseamnă să te rogi. Indiferent ce era, m-a liniștit. Mintea mi-a arătat prima lecție a lui Aro despre Punctele Mistice.

— Bricoler, am rostit cu voce tare în mijlocul aglomerației. Cel care folosește tot ce are la dispoziție ca să facă ceea ce are de făcut.

Am trecut în revistă trei dintre cele patru puncte. *Punctul Mmuo pune în mișcare și modelează sălbăticia. Punctul Alusi vorbește cu spiritele. Punctul Uwa pune în mișcare și modelează lumea fizică, trupul.* Mie îmi trebuia să găsesc trupul lui Mwita și pe cel al lui Luyu. *Pe Mwita pot să-l găsesc*, mi-am dat seama. Aveam în mine o parte din el. Sperma lui. Conexiune. Am rămas complet nemișcată și m-am întors în mine însămi. Prin piele, grăsime, mușchi, pînă în pîntece. Acolo erau, micii șerpuitori.

— Unde e? i-am întrebat.

Mi-au spus.

— *Ewu!* a răcnit cineva. Uitați-vă!

Cîțiva oameni au icnit. Toată lumea din piață se holba dintr-odată la mine și se trăgea înapoi. Fusesem atît de concentrată

******ebook converter DEMO Watermarks*******

asupra interiorului meu, încît devenisem vizibilă. Cineva m-a apucat de braț. M-am smucit, m-am făcut de nevăzut și mi-am croit drum prin mulțimea compactă. Din nou m-am mirat de oamenii aceștia care păreau atît de mulțumiți și de pașnici, dar care se transformau în monștri cînd mediul lor nuru steril suferea fie și cea mai măruntă contaminare. Era un haos în jur, fiindcă toți mă căutau cu frenezie. Vestea avea să se răspîndească, mai ales într-un asemenea loc, în care atîta lume avea dispozitive de comunicare.

Intram în criză de timp.

Am fugit, uitîndu-mă în jur nu atît cu ochii, cît cu altceva din interiorul meu. Am depistat-o pe Luyu la marginea marelui Spațiu de Conversație. Stătea împreună cu altă femeie okeke. Supravegheau un grup de copii nuru în timp ce părinții lor se duceau să se roage în spațiul de rugăciune. Luyu avea o figură nefericită.

— Aici sînt, am spus pășind lîngă ea.

Femeia okeke care stătea lîngă Luyu s-a uita la ea.

— Șșș, am făcut.

Luyu a surîs.

L-am chemat pe Mwita.

— Sînt aici, a răspuns el.

— Am văzut soldați care se pregăteau de plecare, am șoptit. N-avem mult timp la dispoziție.

O copilă nuru de vreo doi ani a tras-o pe Luyu de mînecă.

— Pîine? a întrebat fetița. Pîine?

Luyu a băgat mîna în geanta de lîngă ea și a rupt o bucată de pîine, pe care i-a dat-o copilei. Fetița i-a zîmbit.

— Mulțumesc.

Luyu i-a zîmbit și ea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Trebuie să plecăm. *Chiar acum*, am spus, încercînd să-mi păstrez tonul jos.

— Șșș! a șopti Luyu. Femeia asta o să dea alarma dacă plec așa, pur și simplu. Nu știu ce-i cu okeke ăștia.

— Sînt sclavi.

— Încearcă totuși să vorbești cu ea, am auzit vocea joasă a lui Mwita. Grăbește-te!

Luyu s-a întors spre femeie.

— Ai auzit de Vrăjitoarea Onyesonwu?

Ea s-a uitat absentă la Luyu. Apoi, spre surprinderea mea, a aruncat o privire în jur și s-a apropiat de Luyu.

— Am auzit.

Luyu părea și ea surprinsă.

— Păi, și… și ce părere ai?

— Pot să-mi doresc, dar n-ajunge ca să fie adevărat, a șoptit femeia.

— Atunci, mai dorește-ți o dată, i-am spus.

Femeia a scos un mic țipăt ascuțit și s-a holbat la Luyu. S-a îndepărtat făcând ochii mari şi apucîndu-se cu mîinile de piept. N-a urlat, nici n-a dat alarma cînd a plecat Luyu de lîngă ea. N-a spus absolut nimic. A rămas acolo pur și simplu, cu mîinile la piept.

M-am făcut vizibilă și mi-am tras vălul peste față. Luyu și Mwita aveau nevoie să mă vadă. Doar eu puteam să-i duc la clădirea cu ușă albastră. Timp de cincisprezece minute, am alergat întruna. Datorită pielii deschise la culoare de pe mîinile mele, la prima vedere lumea presupunea că sînt nuru și că Luyu e sclava mea. Și, pentru că alergam, dispăream din ochii lor înainte să aibă timp cineva să mă oprească și să se uite mai bine la mine. Ne feream de okade care treceau în viteză și de cămile

******ebook converter DEMO Watermarks*******

morocănoase, treceam pe lîngă copii nuru în uniforme școlare, pe lîngă muncitori okeke cu figuri nefericite, pe lîngă nuru prinși cu treburi. Și iată-ne ajunși la ușa albastră.

Capitolul 58

Clădirea aceea îmi amintea de-a binelea de Casa lui Osugbo. Era făcută din piatră, iar pe zidurile exterioare, groase, erau gravate desene și radia o autoritate misterioasă. Albastrul ușii era de fapt o pictură ce reprezenta valurile albastre cu creste albe de pe o întindere de apă. Lacul fără nume? În fața clădirii era un indicator de piatră cu un steag portocaliu fluturînd deasupra pe o prăjină. În piatră era săpată adînc următoarea inscripție:

CENTRUL DE OPERAȚIUNI AL GENERALULUI
DAIB YAGOUB
CONSILIUL REGATULUI CELOR ȘAPTE RÎURI

— Intru eu prima, a spus Luyu. Vor crede că-s doar o sclavă amărîtă.

Pînă să-i poată răspunde vreunul dintre noi, a urcat treptele în fugă și a deschis ușa albastră. Ușa s-a trîntit în urma ei. Mwita m-a luat de mînă. Mîna lui era rece, probabil și a mea era la fel. Aș fi vrut să-l privesc, dar încă mai eram de nevăzut. Au trecut cîteva minute. Prin spatele nostru trecea lume pe cămile, pe jos sau pe scutere. Nimeni nu ieșea și nu intra în clădire. Îndrăznesc să spun că nici nu se uita cineva în direcția clădirii. Da, semăna

******ebook converter DEMO Watermarks*******

foarte mult cu Casa lui Osugbo.

— Dacă nu iese în următorul minut, probabil e moartă, a spus Mwita.

— Vine ea, am murmurat.

A mai trecut un minut.

— Crezi că Daib i-a spînzurat pe oamenii aceia din peșteră? a întrebat el.

Nu mă gîndisem la asta. Și nu voiam să mă gîndesc tocmai acum. Dar ar fi fost după firea lui Daib să omoare pe cineva și apoi să se asigure că leșul nu poate să putrezească.

— Și-atunci cine erau păianjenii? am întrebat.

El a chicotit.

— Nu știu.

Am chicotit și eu. L-am strîns de mînă. Ușa albastră s-a deschis cu un pocnet sonor. A apărut Luyu, cu respirația tăiată.

— E pustiu, a spus ea. Dacă-i aici, e la etaj.

Fără să mai aruncăm vreo privire în urmă, eu și Mwita ne-am făcut vizibili.

— Ne așteaptă, a spus Mwita.

Am intrat împreună.

Era răcoare înăuntru, de parcă se afla prin preajmă o stație de captare. Undeva zumzăia o mașinărie. Se vedeau pupitre cu blatul albastru-închis și scaune de aceeași culoare. Spații de birouri. Fiecare pupitru avea cîte un computer vechi și prăfuit. Nu mai văzusem niciodată atîta hîrtie. Vrafuri pe podea, coșuri de gunoi pline și o mulțime de cărți. Era un loc al risipei. În capătul îndepărtat al camerei era o scară în spirală.

— Acolo n-am urcat, a spus Luyu.

— Un lucru înțelept, am remarcat.

— Stai aici, i-a spus Mwita. Să țipi dacă vine cineva.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ea a aprobat din cap, sprijinindu-se cu mîna de un pupitru. Ochii îi erau măriți și lucioși de lacrimi.

— Aveți grijă, ne-a spus cu glas răgușit.

Eu și Mwita ne-am făcut de nevăzut și am urcat. Ne-am oprit la intrare. O cameră spațioasă, foarte diferită de cea de la parter. Arăta așa cum mi-o aminteam. Pereții erau albaștri. Podeaua era albastră. Mirosea a esențe parfumate și a cărți prăfuite. Și era o liniște sinistră.

El ședea la birou și se uita la noi cu o privire aspră. Avea în spate o fereastră mare, prin care pătrundea lumina soarelui. Arunca o umbră pe fața lui și în același timp isca reflexii din micile discuri adunate într-un coș pe biroul lui. Era deopotrivă lumină și întuneric… dar mai ales întuneric. Mîinile lui mari strîngeau furibund brațele scaunului. Purta un caftan alb strălucitor, cu broderii la gît și cu un colier subțire de aur. Barba neagră ca granitul îi atîrna pînă la piept, iar peste părul negru și lînos avea o beretă albă. Fiindcă nu făcea decît să se uite în continuare drept la noi, ne-am dat seama că era cazul să ne facem vizibili.

— Mwita, ucenicul meu hidos, a spus el.

S-a uitat la mine și am înghețat pe dată de teamă, amintindu-mi durerea pe care mi-o provocase înainte de a-mi trînti în palmă simbolul otrăvii lente și crude. Încrederea începea să se scurgă din mine. Eram jalnică. El a rîs ca pentru sine, de parcă ar fi știut că tocmai îmi pierdusem curajul.

— Iar *tu* ar fi trebuit să rămîi pierdută sau moartă, sau cum vei mai fi fost, mi-a spus.

Mwita a pășit în cameră.

— Mwita, ce fa… ce faci? l-am întrebat printre dinți.

Nu m-a luat în seamă, s-a dus drept la Daib și a ridicat coșul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

plin cu discuri ciudate.

— Creierul tău e bolnav, a spus el, scuturînd coșul pe sub nasul lui Daib. Tot ce era în casa ta a fost distrus! Și totuși, *cumva*, tu pe *astea* le-ai salvat? Crezi că nu știam de colecția ta perversă! Îți făceam curat pe birou cînd am găsit astea. Înainte de răzmerițe, am băgat unul în portabilul tău; așa am ajuns să mă uit cum omorai un om în bătaie. Rîdeai și… aveai erecție!

Daib s-a sprijinit de spătar și iarăși a rîs.

— Îmbătrînesc. Omul are nevoie câteodată de puțin ajutor. Mă mai lasă și memoria deseori. Să le pierd pe amîndouă ar fi fost ca și cum mi-aș pierde o parte din minte.

Și-a aplecat capul într-o parte.

— Așadar, asta ai venit să-mi spui după ce-ai bătut atîta drum? De-asta mă sîcîi cu bufoneriile tale copilărești?

I-a smuls coșul lui Mwita și a băgat mîna în el. Toate discurile arătau la fel, dar el a reușit să-l găsească în cîteva secunde pe cel căutat. L-a ridicat.

— Pentru *ăsta*? Pentru onoarea femeii tale?

A aruncat cu el în Mwita. Nu l-a nimerit, discul a aterizat și s-a rostogolit pînă lîngă piciorul meu. L-am luat de jos. Abia dacă era mai mare decît unghia. Mwita s-a uitat la mine. S-a întors iar spre Daib.

— Plecați de-aici, a scuipat Daib. Am un plan de dus la capăt. Profeția lui Rana de împlinit – „va veni un vrăjitor nuru înalt și bărbos care va forța rescrierea Marii Cărți“. Va fi o carte foarte diferită după ce voi extermina restul de okeke.

S-a sculat de pe scaun, un bărbat nuru înalt și bărbos. Un vrăjitor cu știința tămăduirii. Întocmai cum prezicea profeția lui Rana. M-am încruntat, punînd sub semnul întrebării toate lucrurile pentru care pornisem în călătorie. Oare era posibil ca

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Rana Clarvăzătorul să fi spus totuși adevărul? Era persoana profețită bărbat, *nu* femeie? Poate „pacea“ însemna moartea întregului neam okeke.

— Ah, să ne păzească Ani, am șoptit.

— Dar și pe tine, fato, trebuie să te omor, a continuat Daib. Mi-o amintesc pe mama *ta*.

S-a încruntat.

— Ar fi trebuit s-o omor. I-am lăsat pe oamenii mei să-și facă de cap cu femeile acelea okeke și să le cruțe viața celor mai multe dintre ele. Cînd le dai drumul e ca și cum ai trimite un virus în toate comunitățile răsăritene. Femeile dezonorate dau fuga acolo să-și nască pruncii *ewu*. Eu însumi am expus partea asta a planului în fața conducătoarei consiliului celor Șapte Rîuri. Sînt cel mai mare general al ei și planul meu e genial. Bineînțeles că m-a ascultat. E o marionetă slabă.

A zîmbit, savurîndu-și propriile cuvinte.

— E un juju simplu pe care l-am lucrat asupra soldaților. Ajung ca niște vaci, produc lapte întruna. Cît despre mine, eu prefer să-i zdrobesc capul unei femei okeke după ce-am avut-o. Cu excepția mamei tale.

I-a șovăit zîmbetul pe buze. Privirea i s-a pierdut undeva departe.

— Mi-a plăcut cu ea. N-am vrut s-o omor. Ar fi trebuit să-mi dăruiască un fiu minunat, minunat. De ce ești fată?

— Eu…

Am oftat.

— Pentru că așa stă scris, a răspuns Mwita.

Daib s-a întors încet spre el, observîndu-l cu adevărat pentru prima dată. Mișcările i-au fost instantanee. Acum stătea în spatele biroului, iar în clipa următoare era lîngă Mwita,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

strîngîndu-l de beregată cu mîinile lui puternice. O mie de lucruri încercau să se întîmple concomitent în trupul meu, dar nici unul dintre ele nu-mi îngăduia să mă *mișc*. Mă ținea ceva pe loc. Apoi mă strîngea de-a binelea. Am horcăit și aș fi căzut din picioare dacă n-ar fi continuat să mă țină.

Am clipit. Îl vedeam. Un mic cilindru albastru care se înfășurase în jurul meu ca un șarpe. Un copac de sălbăticie. Era rece, aspru și cumplit de puternic, deși vedeam drept prin el. Cu cît mă zbăteam mai mult, cu atît mai mai tare se strîngea. Storcea aerul din mine.

— Mereu lipsit de respect, a spus Daib, arătîndu-și dinții în timp ce-l sugruma pe Mwita. E din cauza sîngelui tău *murdar*. Te-ai născut *greșit*.

A strîns și mai tare.

— De ce să-i dea Ani asemenea daruri unui copil ca tine? Eu ți-aș fi tăiat beregata și te-aș fi ars, să te-ntorci în cenușă ca să poată Ani s-o facă așa cum trebuie a doua oară.

L-a azvîrlit pe Mwita la pămînt și a scuipat pe el. Mwita a tușit împroșcînd salivă și a încercat să se ridice în picioare. A căzut la loc.

Daib s-a întors spre mine. Aveam fața udă de lacrimi și transpirație cînd mi-a dat drumul planta-spirit. În jurul meu, lumea s-a întunecat, apoi s-a luminat. Am deschis larg gura să trag aer în piept și m-am ridicat în picioare clătinîndu-mă.

— Unicul meu copil, și *asta*-mi dă Ani, a spus el, măsurîndu-mă cu privirea din cap pînă-n picioare.

Sălbăticia se înălța în jurul nostru. Alți copaci de sălbăticie ne-au înconjurat ca niște spectatori curioși. În spatele lor îl vedeam pe Mwita, spiritul lui galben arzînd cu flăcări feroce.

— Te-am supravegheat, a mîrîit Daib. Mwita o să moară azi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Tu o să mori azi. Și n-am să mă opresc aici. O să-ți vînez spiritul. O să-ncerci să te ascunzi. O să te găsesc. O să te distrug din nou. După ce voi aduce armatele nuru și voi împlini profeția, am s-o găsesc pe maică-ta. Ea o să-mi poarte fiul în pîntece.

Cu fiecare dintre cuvintele lui pierdeam părți din mine. De cum a început să mi se destrame încrederea în profeție, mi s-a dus și curajul. Mă luptam să respir. Îmi doream să mă milogesc de el. Să-l implor. Să plîng. M-aș fi tîrît la picioarele lui ca să-l împiedic să le facă rău lui Mwita și mamei. Călătoria mea fusese o pierdere de vreme. Eu însămi eram o nulitate.

— N-ai nimic de zis? a întrebat el.

Am căzut în genunchi.

Triumfător, a continuat să vorbească.

— Nu mă aștept…

Mwita s-a năpustit la Daib cu un răcnet. Apoi a strigat ceva care suna a vah. A plesnit cu palma gîtul lui Daib. Daib a țipat și s-a învîrtit pe loc. Indiferent ce-i făcuse Mwita, deja începeau să se vadă efectele. Mwita a dat înapoi împleticit.

— Ce-ai făcut? a răcnit Daib, întinzîndu-și brațul să ajungă în spate și frecîndu-se de zor pe gît. Nu poți să faci…!

Am simțit cum se mișcă tot aerul din încăpere la scăderea bruscă de presiune.

— Atunci, haide, a spus Mwita.

A privit pe lîngă Daib, către mine.

— Onyesonwu, tu știi *exact* ce-i adevăr și ce-i minciună.

— Mwita!

Atît de tare am urlat, încît am simțit sîngele răbufnindu-mi în gîtlej. Am luat-o la fugă spre ei, abia sesizînd contuziile și rănile adînci pe care le suferise corpul meu în strînsoarea copacului de sălbăticie. Înainte de-a apuca să ajung la ei, Daib a sărit la Mwita

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ca o felină. Pe cînd se prăbușeau amîndoi la podea, hainele lui Daib au crăpat, trupul i s-a vălurit, i s-a îngroșat și a început să producă blană portocalie și neagră, colți enormi și gheare ascuțite. În chip de tigru, i-a sfîșiat hainele lui Mwita, i-a despicat pieptul și și-a înfipt adînc colții în gîtul lui. Apoi puterile i-au slăbit și s-a prăbușit, gîfîind și tremurînd.

— Dă-te *JOS* de pe el! am țipat, înșfăcînd blana lui Daib.

L-am azvîrlit de pe Mwita. Ce de sînge! Beregata lui Mwita era pe jumătate sfîșiată. Sîngele îi curgea gîlgîind din piept. Mi-am așezat pe el mîna stîngă. S-a înfiorat tot, încercînd să vorbească.

— Mwita, ș̣ș̣ș, ș̣ș̣ș. O să… o să te fac bine.

— Nu… Onyesonwu, a spus el, luîndu-mi mîna cu un gest plăpînd.

Nici nu știu cum de mai era în stare să vorbească.

— Asta e…

— Știai! *ASTA* e ce-ai văzut cînd ai încercat să treci inițierea! am țipat.

Plîngeam cu sughițuri.

— Ah, Ani! *Știai!*

— Știam? a întrebat el.

Îi țîșnea sînge din gît la fiecare bătaie a inimii. Băltea în jurul meu.

— Sau… știind… am făcut… să se-ntîmple?

Am suspinat.

— Caut-o, a șoptit el. Isprăvește-o.

A inspirat chinuit și cuvintele pe care le-a rostit mai apoi au fost pline de durere.

— Știu… cine ești… ar trebui să știi… și tu.

Cînd a rămas inert în brațele mele, ar fi trebuit să stea în loc și inima mea. L-am strîns la piept cu putere. Nu-mi păsa de ceea ce

******ebook converter DEMO Watermarks*******

spusese. Aveam de gînd să-l aduc înapoi.

I-am căutat și i-am tot căutat spiritul. Plecase.

— Mama! am urlat, cu tot trupul scuturat de suspine.

Îmi simțeam gura uscată iască.

— Mama, ajută-mă!

Atunci a intrat Luyu. Cînd l-a văzut pe Mwita, a căzut în genunchi.

— Mama! am țipat. Nu se poate să mă părăsească aici!

Am auzit-o pe Luyu ridicându-se și fugind afară din cameră, apoi în jos pe scări. Nu-mi păsa. Totul se terminase.

Daib zăcea pe jos, o făptură umană despuiată, cu bale curgîndu-i din gură și cu trupul zgîlțîit de fiori. Încă mai avea lipită de gît bucata de pînză mîzgălită cu simboluri. Probabil că Ting îi dăduse acest juju lui Mwita. Trebuie să fi folosit Punctul Uwa, cel al lumii fizice, trupul. Pentru un *eshu*, era cel mai folositor și mai periculos dintre puncte. Cu trupul lui Mwita în brațe, mi-a venit o idee. Am trecut imediat la fapte. N-am stat să mă gîndesc la consecințe, la posibilități sau la pericole.

Nici eu, nici Mwita nu dormiserăm în noaptea precedentă. Mi-am amintit cum se mișca în mine și cum își dădea drumul. Era încă în mine. Era încă viu. I-am simțit în mine, înotînd, șerpuind. Nu eram în perioada cea mai fertilă, dar am făcut-o să fie. Mi-am deplasat ovulul ca să întîlnească ce mai reușeam să găsesc din viața lui Mwita. Însă nu eu eram cea care să li se alăture. Eu nu puteam decît să le dau posibilitatea. Altceva a făcut restul. Ceva pe de-a-ntregul în afara omenirii și complet nepăsător față de ea. La momentul concepției, o gigantică undă de șoc a izbucnit din mine, o undă de șoc asemenea celei de odinioară, de la ceremonia funerară a tatei. A spulberat zidurile din jurul meu și tavanul de deasupra.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am stat acolo cu trupul lui Mwita, în praf și moloz, sperînd să cadă ceva pe mine și să-mi pună capăt vieții. Dar n-a căzut nimic. În scurt timp, totul a început să se liniștească. Doar scara rămăsese intactă. Auzeam țipete și strigăte de afară și din alte clădiri. Numai voci înalte. Voci de femei. M-am cutremurat.

— Trezește-te! țipa o femeie. *Trezește-te!*

— Să mă omoare Ani și pe mine, *o*! striga alta.

M-am gîndit la ucenica Sanchi, cea care șterse de pe fața pămîntului un oraș întreg cînd rămăsese grea fiind încă ucenică. M-am gîndit la rezervele lui Aro față de instruirea fetelor și-a femeilor. Iar în brațele mele era Mwita. Mort. Îmi venea să dau capul pe spate și rîd isteric. Oare din cauza gîndului că purtam în pîntece copilul nostru? Poate. Din cauza șocului pe care îl simțeam dîndu-mi seama de consecințele a ceea ce făcusem? Posibil. De la claritatea gîndirii provocată de prea puțină hrană și odihnă și prea multă suferință? Poate. Indiferent din ce motiv, norii din minte mi s-au risipit și dincolo de ei era visul despre Mwita. Insula.

Cineva urca scările în fugă.

— Onye! a strigat Luyu, sărind peste o bucată de gresie și un corp de bibliotecă răsturnat peste Daib. Onye, ce s-a-ntîmplat? Ah, lăudată fie Ani, ești bine.

— Știu ce-avem de făcut, am spus pe un ton hotărât.

— Ce? a întrebat Luyu.

— Să-l găsim pe Clarvăzător. Pe cel care-a făcut profeția despre mine.

Am început să clipesc în timp ce-mi aduceam aminte

— Rana, îl cheamă Rana.

Sola vorbise despre Rana chiar înainte de plecarea noastră din Jwahir. „Clarvăzătorul acesta, Rana, păzește un document

******ebook converter DEMO Watermarks*******

prețios. De aceea a făcut profeția“, spusese Sola.

Afară, o femeie continua să țipe și să se vaite.

— Atunci… atunci ia-ți la revedere și să mergem, a spus Luyu, punînd o mînă pe umărul meu. El s-a dus.

M-am uitat la ea. Apoi m-am uitat la Mwita.

— Ridică-te, a spus Luyu. Trebuie să mergem.

I-am sărutat pentru ultima oară buzele minunate. Am privit la trupul gol și tremurător al lui Daib și am surîs disprețuitor. Nu-mi mai rămăsese nici un strop de salivă în gură, altminteri l-aș fi scuipat. Nu l-am ucis. L-am lăsat și pe el acolo. Mwita ar fi fost mîndru de mine.

Vă imaginați că niște cărămizi de nisip nu pot să ardă mistuitor? Ba pot. N-aș fi lăsat niciodată acolo trupul lui Mwita să fie găsit și pîngărit. Niciodată. Toate lucrurile pot să ardă, căci toate lucrurile trebuie să se întoarcă în țărînă. Am făcut clădirea generalului să ardă în vîlvătăi. Era vina mea că Daib încă mai era înăuntru? Mă îndoiesc că Mwita s-ar fi supărat pe mine că am ars clădirea din temelii tocmai pe cînd Daib zăcea înăuntru neajutorat.

Clădirea generalului Daib avea să ardă necontenit pînă se făcea cenușă. Cu toate acestea, stînd în fața ei, am văzut un liliac mare bătînd de zor din aripi să scape din incendiu, ca o rămășiță carbonizată. A zburat cîțiva metri, a pierdut cîțiva înălțime, s-a redresat și a zburat mai departe. Tata era schilodit, dar încă mai trăia. Nu-mi păsa. Dacă izbuteam să fac ce aveam de făcut, îi venea și lui rîndul la momentul potrivit.

Am pornit cu pas grăbit pe stradă, printre femeile care fugeau înnebunite. Nimeni nu întorcea capul să se uite și a doua oară la noi. Ne-am îndreptat către lacul fără nume.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 59

— Mă simt ciudat, a spus Luyu.

Apoi a dat fuga la marginea rîului și a vomitat pentru a doua oară în ziua aceea.

Am stat și am așteptat-o să termine fără să-mi mai ascund fața. Nimănui nu-i păsa de mine. Poate că circulaseră zvonuri despre o femeie *ewu* nebună, dar fuseseră puse în umbră de ceea ce se petrecea în Durfa. Cel puțin pentru moment.

În centrul orașului Durfa, toți bărbații capabili să lase o femeie gravidă muriseră pînă la ultimul. Faptele mele îi uciseseră. Toți bărbații care compuneau armata pe care o văzusem muriseră instantaneu. Mergînd către rîu, văzuserăm trupuri de bărbați zăcînd pe stradă, auziserăm țipete din locuințe, trecuserăm pe lîngă femei și copii zdruncinați de groază. M-am înfiorat din nou, gîndindu-mă neputincioasă la Daib… *El e tatăl meu și eu sînt copilul lui*, mi-am spus. *Amîndoi lăsăm cadavre în urma noastră. Cîmpuri întregi de cadavre*.

— Ai terminat? am întrebat.

Îmi simțeam fața încinsă și îmi venea și mie să vomit.

Luyu a mormăit ceva, îndreptîndu-se încet de spate.

— Îmi simt burta… nu știu.

— Ești gravidă, i-am spus.

— Poftim?

— Și eu sînt.

S-a holbat la mine.

— Ai…

— M-am făcut să rămîn gravidă. S-a întîmplat ceva din cauza asta. Ceva… îngrozitor.

Mi-am privit mîinile.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Sola spunea că problema mea cea mai mare are să fie lipsa controlului.

Luyu s-a șters la gură cu dosul mîinilor și și-a atins burta.

— Vasăzică… nu doar eu. *Toate* femeile.

— Nu știu cît de departe s-a răspîndit. Nu cred c-a ajuns la alte orașe. Dar unde sînt bărbați morți sînt și femei gravide.

— Ce… ce s-a întîmplat? De ce sînt morți bărbații? a întrebat ea.

Am clătinat din cap și am privit către rîu. Era mai bine pentru ea să nu știe. O femeie a țipat undeva în apropiere. Îmi venea și mie să țip.

— Mwita al meu, am șoptit.

Îmi ardeau ochii. Nu voiam să ridic privirea și să văd femei îndurerate alergînd înnebunite pe străzi.

— A murit cu cinste, a spus Luyu.

— Un fiu își ucide tatăl.

Dar Daib nu e mort, mi-a trecut prin minte.

— Ucenicul își ucide maestrul, a spus ea istovită. Daib te ura, Mwita te iubea. Mwita și Daib, poate că nici unuia dintre ei nu-i priește fără celălalt.

— Vorbești ca o vrăjitoare, am bombănit.

— Am stat prin preajma multora.

— Mwita al meu, am șoptit iar.

Atunci mi-am adus aminte și am băgat mîna printre pliurile rapei. Speram să nu fie acolo. Era. Am ridicat în lumină micul disc de metal.

— Luyu, mai ai portabilul?

Dintr-o clădire de peste drum, o femeie a urlat pînă i s-a spart vocea. Luyu a tresărit.

— Mda, a spus ea și a mijit ochii. De unde ai discul ăla?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-am apropiat în timp ce ea băga cu grijă discul în aparat. Îmi bătea inima atît de tare, încît m-am apucat strîns de piept. Luyu s-a încruntat și m-a strîns lîngă ea. Cu un bîzîit slab, un ecran mic a ieșit din partea de jos. Luyu l-a întors cu fața în sus.

Întinsă pe nisip, mama se uita drept la noi. Tata a înfipt cuțitul de argint lîngă capul ei, în nisip. Am observat că avea mînerul decorat cu simboluri foarte asemănătoare cu cele gravate pe mîinile mele. Ting ar fi știut ce semnificau. El i-a depărtat picioarele mamei și apoi au început gemetele, gîfîiturile și cîntatul, și cuvintele mîrîite între cîntece. Dar de data aceasta urmăream o înregistrare, nu o viziune de la mama. Auzeam cuvintele nuru rostite de el din afara perspectivei ei. Înțelegeam.

— Te-am găsit. Tu ești aceea. Vrăjitoare. *Vrăjitoare!*

A cîntat un cîntec.

— O să-mi porți fiul în pîntece. Va fi magnific.

Alt cîntec.

— Eu am să-l cresc și va fi cel mai măreț lucru pe care l-a cunoscut vreodată pămîntul ăsta.

Un cîntec exploziv:

— Aşa stă scris! Am văzut!

Ceva făcut din sticlă a zburat pe fereastra casei de peste drum. S-a zdrobit de pămînt. În urma lui s-a auzit un copil plîngînd cu sughițuri. Eram indiferentă la toate acestea; imaginile mamei mele violate de un vrăjitor nuru îmi pîrjoleau ochii, iar gîndurile mi se întunecau. M-am gîndit la femeile, copiii și bătrînii îndurerați din jur, care se văitau și suspinau; *ei* erau cei care *îngăduiseră* să i se întîmple așa ceva mamei. Ei nu i-ar fi sărit în ajutor.

Ce s-ar fi întîmplat dacă, în ziua cînd o atacase Daib, mama n-ar fi fost o asemenea vrăjitoare cum ceruse tatăl ei să fie? Ar fi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fost o bătălie teribilă. Așa însă, singura armă cu care putea să se apere era latura ei alusi.

— Ajunge, a spus Luyu într-un tîrziu, smulgîndu-mi portabilul din mînă.

Oamenii începeau să umple străzile. Fugeau tîrîndu-și picioarele, umblau de colo colo, ajungînd pînă la marginea acelei străzi, îndreptîndu-se către locuri despre care nu-mi păsa. Fantome a ceea ce fuseseră cîndva, cu viețile schimbate pentru totdeauna. Eu stăteam acolo cu privirea pierdută. Tata *prețuise* atât acest disc cît să-l păstreze timp de douăzeci de ani.

— Trebuie să mergem mai departe, a spus Luyu trăgîndu-mă după ea.

Dar, mergînd, îi curgeau și ei lacrimi din ochi.

— Stai, m-a oprit deodată, încă strîngîndu-mă de braț.

A lăsat să-i cadă portabilul pe jos.

— Calcă pe el, m-a îndemnat. Cît poți de tare. Fă-l una cu pămîntul.

M-am uitat la el o clipă și apoi l-am strivit cu toată forța. Zgomotul cu care s-a spart m-a făcut să mă simt mai bine. L-am ridicat de jos și am scos discul, pe care l-am zdrobit în dinți și l-am aruncat în rîu.

— Să mergem, am spus.

Cînd am ajuns la apa lacului, ne-am oprit un moment. Da, îl mai văzusem și înainte, dar în timpul viziunii nu avusesem cum să mă opresc și să-l cuprind într-adevăr cu privirea. Undeva pe întinsul lui se zărea o insulă.

În spatele nostru era haos. Străzile erau pline de femei, copii și bătrîni care alergau, se împleticeau și boceau: „Cum se poate întîmpla una ca asta?!“. Se iscau încăierări. Femeile își sfîşiau

******ebook converter DEMO Watermarks*******

hainele. Mulți cădeau în genunchi și răcneau să-i salveze Ani. Eram convinsă că, pe undeva pe-acolo, puținele femei okeke care mai rămăseseră erau tîrîte afară și făcute bucăți. Durfa era un oraș bolnav, iar eu îi stîrnisem boala ca pe o cobră febrilă.

Ne-am întors cu spatele la toate acestea. Ce de apă! În lumina strălucitoare a soarelui, era de un albastru-deschis, cu suprafața calmă. Aerul însuși se simțea umed și mă întrebam dacă așa miroseau peștele și alte creaturi acvatice. O mireasmă dulce cu iz metalic, balsam pentru simțurile mele chinuite. Pe vremuri, în Jwahir, nici eu, nici Luyu nu ne-am fi putut imagina vreodată așa ceva.

Cîteva vehicule acvatice s-au oprit la marginea apei, spintecînd-o și tulburîndu-i calmul. Bărci, opt cu totul. Toate făcute din lemn galben șlefuit, cu embleme albastre de formă pătrată pictate pe proră. Am coborît repede dealul.

— Hei, voi! Stați! a strigat o femeie din spatele nostru.

Ne-am mișcat și mai repede.

— Aia-i fata *ewu*! a spus femeia.

— Prindeți demonul! a țipat altă femeie.

Am rupt-o la fugă.

Bărcile erau mici, abia dacă încăpeau cîte patru oameni în fiecare. Aveau motoare care scoteau fum și pîrîiau, făcînd apa să se învolbureze. Luyu a fugit la una condusă de un tînăr nuru. Îmi dădeam seama de ce îl alesese tocmai pe el; arăta puțin altfel față de ceilalți conducători de bărci. Avea un aer șocat, pe cînd toți ceilalți se holbau la mine îngroziți. Nici cînd am ajuns la el nu i s-a schimbat expresia de pe chip. A deschis poarta către barca lui. Ne-am urcat.

— Tu… tu ești…

— Da, eu sînt, i-am răspuns.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Dă-i drumul odată! a răcnit Luyu la el.

— Femeia aia a omorît toți bărbații din Durfa! a țipat la barcagii o femeie care cobora dealul în fugă. Puneți mîna pe ea, *omorîți-o*!

Tînărul și-a pus barca în mișcare în ultima clipă. Motorul a scuipat fum și a scos un zgomot pătrunzător. El a apucat o manetă și barca a țîșnit înainte. Ceilalți barcagii s-au năpustit la marginea bărcilor. Erau prea departe ca să sară într-a noastră.

— Shukwu! a strigat unul dintre ei. Ce faci?

— Aoleu, l-a vrăjit deja, a spus altul.

O mulțime de femei coborau în fugă dealul. O piatră a lovit barca, apoi o alta m-a izbit în spate cînd m-am întors.

— Încotro? a întrebat barcagiul pe nume Shukwu.

— Spre insula lui Rana, i-am răspuns. Știi unde e?

— Știu, a spus el, întorcînd barca spre sud, către pîntecele apei.

În spatele nostru, femeile vorbeau repezit cu barcagiii.

Bărbații și-au pornit motoarele și s-au lansat degrabă în urmărire.

— Oprește barca! a strigat unul.

Erau la aproape o jumătate de kilometru distanță de noi.

— Shukwu, n-o să-ți facem nici un rău! a strigat altul. Vrem doar fata.

Shukwu s-a întors spre mine.

L-am privit în ochi.

— Nu opri barca, i-am cerut.

Ne-am continuat drumul.

— Deci sînt adevărate zvonurile? a întrebat el. Toți bărbații… ce s-a-ntîmplat în Durfa?

El venise de pe celălalt mal al lacului, poate din Suntown sau

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Chassa. Veștile circulau repede. Omul acesta riscase enorm traversînd apa. Ce puteam să-i spun?

— De ce ne ajuți? a întrebat Luyu, suspicioasă.

— Eu… nu cred în Daib, a răspuns el. Mulți dintre noi nu cred. Cei care ne rugăm de cinci ori pe zi, iubim Marea Carte și sîntem oameni evlavioși știm că nu-i asta vrerea lui Ani.

S-a uitat la mine, cercetîndu-mi chipul cu luare-aminte. S-a înfiorat și a privit în altă parte.

— Și am văzut-o pe ea, a continuat el. Femeia okeke pe care nu poate nimeni s-o atingă. Cine-ar putea s-o urască? Fiica *ei* n-ar fi în stare niciodată de ceva malefic.

Vorbea despre mama, care se apucase să *alu* și încerca să-mi fie de ajutor povestindu-le oamenilor despre mine. Carevasăzică, le apărea și unor nuru. Le spunea tuturor ce om bun sunt. Aproape că mă pufnea rîsul la așa idee. Aproape.

În ciuda faptului că celelalte bărci erau foarte încărcate, nu reușeam să le întrecem. În spatele lor am văzut alte cinci pline cu oameni.

— O să vă omoare, a spus Shukwu și a arătat către drepta. Noi tocmai am venit de la Chassa și acolo era totul în regulă. Vă rog. Spuneți-mi ce s-a petrecut în Durfa.

M-am mulțumit să clatin din cap a tăgadă.

— Tu du-ne acolo, atît, a spus Luyu.

— Sper că fac ce trebuie, a murmurat el.

Ceilalți se apropiau răcnind blesteme și amenințări.

— Cît mai e pînă ajungem? a întrebat Luyu, înnebunită.

— Uite-acolo, a răspuns el.

O vedeam, o insulă pe care era o colibă cu acoperiș de stuf. Însă motorul bărcii făcea eforturi mari, scuipînd și mai mult fum negru și unsuros. Începea să scoată niște păcănituri înfundate

******ebook converter DEMO Watermarks*******

care nu prevesteau nimic bun. Shukwu a suduit.

— Sînt pe terminate cu combustibilul, a spus el, apucînd un recipient făcut dintr-o tărtăcuță. Pot să fac alimentarea…

— Nu e timp! Du-te, a spus Luyu, strîngîndu-mă de umăr. Preschimbă-te și zboară pînă acolo. Lasă-mă pe mine. Mă lupt eu cu ei.

Am clătinat din cap.

— Nu te las. O să reușim noi.

— N-o să reușim, a stăruit Luyu.

— Ba da! am strigat.

M-am lăsat în genunchi și m-am aplecat peste marginea bărcii.

— S-o ajutăm!

Și m-am apucat să vîslesc cu brațul. Luyu s-a aplecat de cealaltă parte și a făcut la fel.

— Folosiți-le pe astea, a spus Shukwu, dîndu-ne niște vîsle mari.

A forțat motorul pînă la viteza maximă, care nu era cine știe ce. Ne apropiam încet de insulă. Nimic altceva nu mai aveam în minte, doar atît: *Să ajung acolo, SĂ AJUNG ACOLO!* Rapa albastră și bluza albă îmi erau leoarcă de sudoare și de apă rece din lacul fără nume. Deasupra, soarele strălucea. Peste capetele noastre a trecut un stol de păsări mici. Vîsleam din răsputeri.

— Haide! am strigat cînd ne-am apropiat suficient.

Am sărit din barcă și eu, și Luyu, am plescăit prin apă și am fugit pe insula micuță, unde abia dacă era loc pentru o colibă și doi arbori pitici. Erau doar cîțiva metri pînă la colibă. M-am opri să mă uit la Shukwu cum se îndepărtează de țărm vîslind frenetic.

— Mulțumesc! i-am strigat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Dacă… voiește… Ani, l-am auzit strigînd cu respirația tăiată.

Bărcile pline de nuru se apropiau. Le-am întors spatele și am fugit la colibă.

M-am oprit lîngă Luyu, în dreptul pragului. Nu exista ușă. Înăuntru zăcea trupul fără viață al lui Rana. Într-un colț era o carte mare și prăfuită. Nu știu ce s-a întîmplat cu Rana. E posibil să se fi numărat printre victimele mele, dar oare moartea pe care o provocasem accidental ajunsese atît de departe? Nu voi ști niciodată. Luyu s-a întors și a fugit pe unde veniserăm.

— Haide! mi-a strigat peste umăr. Îi țin eu în loc.

În timp ce eu eram înăuntru, bărbații care ne urmăriseră au văzut-o pe Luyu ieșind din colibă. Era frumoasă și puternică. Îi aștepta netemătoare, uitîndu-se la ei cum coborau din bărci deja fără să se mai grăbească, fiindcă știau că suntem prinse în capcană. Cred c-am auzit-o rîzînd și spunînd „Dacă-i pe-așa, haideți!“.

Acei bărbați nuru vedeau o femeie okeke frumoasă, apărată doar de propriu-i simț al datoriei și de mîinile ei goale, care se aspriseră de atîta folosință în ultimele luni. Și s-au repezit la ea. I-au smuls rapa verde, bluza de un galben acum murdar, brățările cu mărgele pe care le luase din coșurile cu daruri abia ieri, cu un secol în urmă. După aceea au sfîșiat-o. Nu-mi amintesc s-o fi auzit țipînd. Eram ocupată.

Cartea aceea m-a atras cu putere spre ea. Am îngenuncheat în dreptul ei. Coperta era subțire, dar tare, făcută dintr-un material rezistent pe care n-aș putea să-l numesc. Îmi amintea de coperta neagră a cărții electronice pe care o găsisem în peșteră. Nu avea nici titlu, nici vreun desen. Am întins mîna, dar apoi am ezitat. *Ce este*… Nu, ajunsesem prea departe ca să pun întrebarea asta.

Cînd am atins cartea, era caldă. Febrilă. Mi-am odihnit palma

******ebook converter DEMO Watermarks*******

pe coperta rigidă. Era aspră ca șmirghelul. Aș fi vrut să chibzuiesc la asta, dar știam că nu am timp. Mi-am tras-o în poală și am deschis-o. Imediat, m-am simțit de parcă mă lovise cineva zdravăn în cap, făcînd ca vederea să-mi joace feste. Abia dacă puteam să mă uit la scrisul de pe pagini, atît de tare îmi tulbura ochii și capul. Eram concentrată. Mă aflam acolo cu un singur scop, un scop care fusese profețit chiar în coliba aceea.

Am dat paginile și m-am oprit la una care părea mai fierbinte decît restul. Mi-am așezat mîna stîngă pe ea. N-avea nici o logică din punctul meu de vedere, dar eram dispusă să fac și asta, într-atît de bolnavă părea carte aceea. M-am întrerupt. *Nu*, mi-am spus. Am schimbat mîinile, amintindu-mi cuvintele lui Ting despre mîna mea: „Nu știm ce consecințe are“. Cartea era plină de ură și aceasta era cauza bolii sale. Mîna mea dreaptă era plină de ura lui Daib.

— Nu te urăsc, am șoptit. Mai bine mor.

Apoi am început să cînt. Am cîntat cîntecul pe care îl născocisem cînd aveam patru ani și trăiam cu mama în deșert. În perioada cea mai fericită a vieții mele. Îi cîntam acest cîntec deșertului cînd era mulțumit, împăcat, liniștit. I-l cîntam acum misterioasei cărți din poala mea.

Mîna mi-a devenit fierbinte și am văzut cum simbolurile de pe ea se divid. Duplicatele s-au scurs în carte, unde s-au aranjat printre celelalte simboluri, compunînd o scriere pe care n-o puteam citi. Simțeam cartea sugînd de la mine ca un prunc de la sînul mamei. Ceva a trosnit în pîntecul meu. Sub ochii mei, cartea a pălit, s-a estompat. Dar nu atît cît să n-o mai văd deloc. S-a ascuns în colțul camerei cînd au dat năvală bărbații și m-au găsit înăuntru.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 60

Cine se teme de moarte?

Schimbarea cere timp, iar mie mi se terminase timpul.

În clipa în care am terminat ce aveam de făcut cu cartea aceea, a început altceva. Coincidența face că atunci cînd m-am ridicat s-o rup la fugă, mi-am dat seama că sunt prinsă în capcană. Ce pot să vă spun este că acea carte și tot ce atingea ea, iar apoi tot ce atingea ceea ce atingea ea și așa mai departe, tot ce se afla în acel micuță adăpost de gresie, totul a început să se schimbe. Nu să se transforme în sălbăticie, asta nu m-ar fi speriat cîtuși de puțin. Ci într-altundeva. Îndrăznesc să spun că într-un buzunar de timp, o despicătură în timp și spațiu. Un loc în care totul era gri, alb și negru. Mi-ar fi plăcut tare mult să stau și să mă uit. Dar la momentul acela deja mă trăgeau de păr, pe lîngă ce mai rămăsese din trupul lui Luyu, pînă la una dintre bărci. Erau prea orbi să vadă ce începuse să se petreacă.

Stau aici. Vor veni să mă ia. N-am nici un motiv să mă opun. Nici un motiv pentru a trăi. Mwita, Luyu și Binta sînt morți. Mama e prea departe. Nu, n-are să vină să mă vadă. Știe că nu e cazul. Știe că soarta se va împlini. Copila din mine, fetița mea și a lui Mwita, e condamnată. Dar să trăiești fie și doar trei zile înseamnă să trăiești. Va înțelege ea. N-ar fi trebuit s-o concep. Am fost egoistă. Dar ea va înțelege. Va fi iar vremea ei, cum va fi și a mea la vremea potrivită. Dar locul acesta pe care îl cunoașteți, regatul acesta, se va schimba după ziua de azi. Citiți asta în Marea Carte a voastră. Nu veți băga de seamă că a fost rescrisă. Nu încă. Dar a fost. Totul a fost rescris. Blestemul s-a ridicat de pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

okeke. N-a existat niciodată, *sha*.

1. *Dada* – cuvînt originar din limba yoruba, care desemnează deopotrivă coafura cu cozi asemănătoare dreadurilor jamaicane (*dreadlocks*, codițe rasta) și copiii care se nasc avînd în mod natural un asemenea păr.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Epilog

Am stat cu ea toate acele ore, tastînd și ascultînd, cel mai mult ascultînd. Onyesonwu. Și-a privit mîinile acoperite cu simboluri, apoi și-a acoperit fața cu ele. În cele din urmă, a plîns.

— S-a terminat, a suspinat ea. Lasă-mă acum.

Întîi am refuzat, dar apoi am văzut cum i se preschimbă chipul. L-am văzut devenind aidoma unui chip de tigru, cu blană vărgată și colți ascuțiți. Am fugit de acolo strîngînd în brațe laptopul. N-am dormit în noaptea aceea. Mă bîntuia. Ar fi putut să scape, să zboare de acolo, să se facă invizibilă, să se mute într-o lume astrală și să fugă de aici, sau să, „alunece“ de aici, cum îi plăcea să spună. Dar n-a făcut nimic din toate astea. Din cauza a ceea ce văzuse în timpul inițierii. Era ca un personaj închis într-o poveste. Era cu adevărat îngrozitor.

Data următoare cînd am văzut-o, o tîrau către groapa aceea și o îngropau pînă la gît. Îi ciopîrțiseră părul lung și stufos, iar ceea ce mai rămăsese îi stătea zburlit, la fel de sfidător ca ea. Am stat și eu în mulțimea alcătuită din bărbați și cîteva femei. Toată lumea striga cerînd sînge și răzbunare.

— Omorîți-o pe *ewu*!

— Faceți-o bucăți, *o*!

— Demon *ewu*!

Lumea rîdea și o batjocorea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Salvatoarea neamului okeke e mai urîtă și decît okeke!

— Ce mai vrăjitoare, nu-i în stare de nimic decît să ne rănească ochii!

— Criminală *ewu*!

Am observat un bărbos înalt, cu fața parțial arsă, cu un picior care arăta ca sfîșiat de sălbăticiuni și cu un singur braț. Era în primele rînduri, sprijinit într-un toiag. Și el era nuru, ca toți ceilalți. Spre deosebire de ceilalți, el era calm, atent. Nu-l văzusem niciodată pe Daib, dar mi-l descrisese Onyesonwu foarte clar. Ştiam sigur că el era.

Ce s-a întîmplat cînd au lovit-o pietrele acelea în cap? Mă întreb și în ziua de azi. A fost o lumină care s-a scurs din ea, un amestec de albastru și verde. Nisipul în care îi era îngropat trupul a început să se topească. S-au mai întîmplat și altele, dar nu cutez să le pomenesc pe toate. Lucrurile acelea sînt doar pentru cei care au fost acolo, pentru martorii oculari.

Apoi s-a cutremurat pămîntul și oamenii au rupt-o la fugă. Cred că în acel moment am înțeles cu toții, toți nuru, unde greșiserăm. Poate că rescrierea ei își făcuse în sfîrșit efectul. Eram convinși cu toții că venise Ani să ne facă iarăși ţărînă. Se întîmplaseră deja atîtea! Onyesonwu spunea adevărul. În tot orașul Durfa, toți bărbații fertili erau nimiciți și toate femeile fertile vomitau și erau gravide.

Copiii mici nu știau ce să facă. Era haos peste tot în Regatul Celor Șapte Rîuri. Mulți okeke rămași acolo refuzau să mai muncească, iar asta ducea la și mai mult haos și violență. Clarvăzătorul Rana, care prezisese că avea să se întîmple ceva, era mort. Clădirea lui Daib arsese din temelii. Toți eram convinși că venise sfîrșitul.

Așa că am lăsat-o acolo. În groapa aceea. Moartă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Dar eu și sora mea n-am fugit departe. Ne-am întors după cincisprezece minute. Sora mea... da, sîntem gemeni. Sora mea, geamăna mea, folosește computerul meu. Și citise povestea lui Onyesonwu. Venise cu mine la execuție. Iar cînd s-a terminat totul, noi am fost singurii care s-au întors.

Și pentru că știa povestea lui Onyesonwu, și pentru că e sora mea geamănă, ea nu s-a temut. Ca gemeni, am simțit dintotdeauna că avem responsabilitatea de a face bine în lume. Statutul meu – unul dintre gemenii orașului Chassa – a fost motivul pentru care mi-au permis s-o văd în închisoare. Motivul care m-a îndemnat să-i consemnez povestea. Și motivul pentru care mă voi lupta s-o public și să ne țin și pe sora mea, și pe mine în siguranță cînd vor veni represaliile. Părinții mei au fost doi dintre acei nuru care considerau că *totul* e greșit, felul în care trăiam, felul în care ne purtam, Marea Carte cu totul. Nu credeau în Ani. Așa că sora mea și cu mine am crescut, la rîndul nostru, ducînd o viaţă de credincioşi.

Pe drumul înapoi către leșul lui Onyesonwu, sora mea a țipat deodată. Cînd m-am uitat la ea, plutea la trei centimetri deasupra solului. Sora mea știe să zboare. Aveam să aflăm mai tîrziu că nu era singura. Toate femeile, okeke și nuru, aflau că se schimbase ceva la ele. Unele căpătaseră putința de-a transforma vinul în apă de băut proaspătă și dulce, altele străluceau în bezna nopții, altele îi auzeau pe cei morți. Unele își aminteau trecutul, cel de dinaintea Marii Cărți. Altele puteau să cerceteze lumea spiritelor, trăind totuși în cea fizică. Mii de aptitudini. Toate dăruite femeilor. Acesta era. Darul lui Onye. Prin moartea ei și a copilului său, Onye ne-a dat naștere tuturor. Locul acesta nu va mai fi niciodată la fel. Aici s-a terminat cu sclavia.

I-am scos trupul din groapă. N-a fost ușor, fiindcă totul în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

jurul ei era nisip topit, sticlos. A trebuit să-l sfărîmăm ca s-o scoatem de acolo. Sora mea a plîns tot timpul, abia atingînd pămîntul cu tălpile. Am plîns și eu. Dar am tras-o afară. Sora mea și-a scos vălul și a acoperit cu el capul spart al lui Onye. Am folosit o cămilă ca să-i transportăm trupul în deșert, la est de aici. Am mai luat cu noi o cămilă care să care lemnul. Am incinerat cadavrul lui Onyesonwu pe rugul funerar pe care îl merita și i-am îngropat cenușa sub doi palmieri. Pe cînd acopeream groapa, un vultur a aterizat în copac și a privit. După ce am terminat, și-a luat zborul. Am spus cîteva cuvinte pentru Onyesonwu și ne-am dus acasă.

Doar atît puteam și noi să facem pentru femeia care a salvat poporul din Regatul Celor Șapte Rîuri, acest loc care făcea cîndva parte din Regatul Sudanului.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 61

Păun

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 62

Sola vorbește

Ah, dar Marea Carte fusese rescrisă. Și pe deasupra, în limba nsibidi.

În acele prime zile, în Durfa *s-au schimbat* lucrurile. Unele femei începeau să întîlnească stafiile bărbaților nimiciți de… acțiunile impetuoase ale lui Onyesonwu. Unele fantome redeveneau oameni vii. Nimeni nu îndrăznea să întrebe cum e posibil. Un lucru înțelept. Alte fantome dispăreau în cele din urmă. Toate acestea ar fi putut să-i trezească lui Onyesonwu un vag interes. Dar, la urma urmei, ea avea alte griji.

Amintiți-vă că fiica învățăcelului meu-care-a-luat-o-pe-căi-greșite era eshu, un metamorf prin excelență. *Esența* însăși a lui Onyesonwu era schimbare și sfidare. Probabil că Daib știa asta pe cînd își lua zborul din cartierul său general cuprins de flăcări, unde trupul iubitului mort al lui Onyesonwu, Mwita, se prefăcea în cenușă. Daib, care acum era schilod și nu mai putea să vadă culori sau să manipuleze Punctele Mistice fără să sufere dureri fără seamăn. Cu siguranță, există lucruri mai rele decît moartea.

Într-adevăr, Onyesonwu a murit, căci trebuie scris ceva înainte de-a fi *rescris*. Dar acum priviți semnul păunului. Onyesonwu l-a lăsat în praful de pe podeaua celulei în care a fost închisă. Acesta este simbolul pe care îl inscripționează un

******ebook converter DEMO Watermarks*******

vrăjitor care crede că i s-a făcut o nedreptate. Cînd și cînd, este inscripționat și de *o vrăjitoare*. Înseamnă „cineva are să treacă la fapte“. Nu e de înțeles că și-ar dori să *trăiască* în lumea la a cărei recreare a participat ea însăși? Un asemenea destin are, într-adevăr, mai multă logică.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 1

Rescris

— Atunci, să vină, spuse Onyesonwu, privind în jos la simbolul pe care îl trasase în nisip.

Păunul mîndru. Simbolul acela însemna protest. Argumentare. Stăruință. S-a privit pe sine însăși, frecîndu-și palmele de coapse, agitată. O îmbrăcaseră într-o rochie albă, lungă și aspră. O simțea ca pe o a doua închisoare. Îi tăiaseră părul. Avuseseră *neobrăzarea* să-i taie părul. Își privi îndelung mîinile – cercurile, spiralele și liniile se întrețeseau în desene complicate, șerpuindu-i în sus pe încheieturi.

Se sprijini cu spatele de perete și închise ochii în lumina soarelui. Lumea se făcu roșie. Veneau. Din clipă în clipă. Știa. Văzuse totul. Cu ani în urmă, văzuse totul.

Cineva o înșfăcă atît de brutal, încît scăpă un geamăt gutural. Ochii i se deschiseră brusc, o furie amarnică inundîndu-i trupul și spiritul. Roșu strălucitor în arșița soarelui. Vindecase totul, și totuși, în timp ce făcea asta, prietenii ei muriseră, Mwita al ei… ah, iubitul ei Mwita, viața ei, moartea ei. O umplea furia. O auzea și pe fiica ei dezlănțuindu-se. Fiica ei avea răcnet de leu.

Șase bărbați cu brațe puternice se înghesuiră în celula ei ca s-o ia de acolo. Trei dintre ei aveau macete. Poate ceilalți trei erau atît de trufaşi, încît nu considerau că au nevoie de arme ca să se

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ocupe de ea. Poate credeau toți că vrăjitoarea malefică pe nume Onyesonwu se împăcase cu soarta ce-i era hărăzită. Înțelegea de ce făcuseră o asemenea greșeală. Înțelegea prea bine.

Cu toate acestea, ce puteau ei să facă în timp ce o forță bizară îi împingea pe toți înapoi? Trei dintre ei căzură afară din celulă. Așezați, culcaţi sau în picioare, se uitară toți, cu gurile căscate și îngroziţi, cum Onyesonwu își aruncă rochia mizerabilă și… se transformă. Se schimbă, crește, înglobează, se întinde și își sporește trupul. Onyesonwu era expertă. Era eshu. Se preschimba într-o *Kponyungo*, o scuipătoare de foc.

FUUUUUU! Suflă o minge de foc atît de intens, încît nisipul din jurul ei se topi și se făcu sticlă. Cei trei bărbați care mai rămăseseră în celula ei se pomeniră pîrjoliți de vii, ca și cum ar fi zăcut în soarele deșertului zile în șir în așteptarea morții. Apoi săgetă către tăriile cerului ca o stea căzătoare gata să se întoarcă acasă.

Nu, ea nu era de sacrificat pentru binele bărbaților și al femeilor, okeke și nuru deopotrivă. Ea era Onyesonwu. Ea rescrisese Marea Carte. Se terminase totul. Și nu putea cu nici un chip să-și lase copilul, unica parte din Mwita care mai trăia, să moară. *Ifunanya.* El îi spusese acele cuvinte mistice străvechi, cuvinte care erau mai adevărate și mai pure decît dragostea. Ceea ce împărtășeau ei era destul ca să schimbe soarta.

Se gîndi la Bețivul din Marea Carte. Singura lui rațiune de-a trăi era să-și bea vinul de palmier dulce și spumos. Cînd, într-o bună zi, expertul lui în extragerea vinului a căzut dintr-un copac și a murit, a fost nebun de supărare. Dar apoi și-a dat seama că dacă expertul era plecat pentru totdeauna, atunci și el trebuia să fie în altă parte. Și astfel și-a început Bețivul călătoria cunoașterii.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Onyesonwu avea toate acestea în minte în timp ce se gîndea la Mwita al ei. Deodată înțelese unde avea să-l găsească. Se afla într-un loc care era atît de plin de viață, încît moartea ar fi fugit de el… o vreme. Locul înverzit pe care i-l arătase mama ei. Dincolo de deșert, unde pămîntul era acoperit cu copaci înfrunziți, tufișuri, plante și cu viețuitoarele care le populau. Avea s-o aștepte la copacul iroko. Aproape că țipă de bucurie, iuțindu-și zborul. Poate *Kponyungo* să verse lacrimi adevărate? Aceasta putea.

Dar cum rămîne cu Binta și cu Luyu? se întrebă ea cu o tresărire de speranță. *Vor fi și ele acolo?* Ah, dar soarta era nepăsătoare și neînduplecată.

Noi trei, Sola, Aro și Najeeba, am zîmbit. Noi (mentor, învățător și mamă) am văzut totul așa cum văd adesea vrăjitorii, fie ei experimentați sau învățăcei, lucrurile cu care au o legătură profundă. Ne-am întrebat dacă o vom mai vedea vreodată. Ce se va alege de ea? Cînd se va uni cu Mwita, și se va uni cu el, ce se va alege de fiica lor care rîde atît de voioasă în pîntecele lui Onyesonwu, pe drumul spre locul înverzit?

Dacă Onyesonwu ar mai fi aruncat o ultimă privire în jos, către sud, cu ochii ei ageri de *Kponyungo*, ar fi văzut copii nuru, okeke și doi copii *ewu* în uniforme școlare, jucîndu-se în curtea școlii. Către est ar fi văzut drumuri negre asfaltate, întinzîndu-se pînă departe, populate de bărbați și femei, okeke și nuru, conducînd scutere și cotigi trase de cămile. În centrul Durfei, ar fi zărit o femeie zburătoare întîlnindu-se în taină cu un bărbat zburător pe acoperișul celei mai înalte clădiri.

Dar valul schimbării abia se tălăzuia dedesubtul ei. Acolo, mii de nuru încă o mai așteptau pe Onyesonwu, țipînd cu toții, vociferînd, răcnind, rîzînd, privind cu mînie… așteptînd să-și

******ebook converter DEMO Watermarks*******

umezească limbile cu sîngele lui Onyesonwu. Să aștepte. Vor avea de așteptat vreme îndelungată.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mulțumiri

Strămoșilor, spiritelor și acelui loc adesea numit „Africa“. Tatălui meu, a cărui plecare dintre noi m-a făcut să mă întreb „Cine se teme de moarte?“. Mamei mele. Fiicei mele, Anyaugo, nepotului Onyedika și nepoatei Obioma, pentru că m-au înveselit cînd scriam acele părți de roman care mă demoralizau. Surorilor mele (Ife și Ngozi) și fratelui meu (Emezie), pentru sprijinul lor constant. Familiei mele extinse, temelia mea dintotdeauna. Lui Pat Rothfuss, care a citit și a criticat *Cine se teme de moarte* în faza sa incipientă, în 2004. Lui Jennifer Stephenson, pentru coșmarurile pe care i le-a provocat acest roman. Agentului meu, Don Maass, pentru viziune și călăuzire. Editoarei mele, Betsy Wollheim, pentru gîndire, viziune și trăire dincolo de convențional. Lui David Anthony Durham, Amaka Mbanugo, Tarei Krubsack și profesorului Gene Wildman, pentru excelentul feedback oferit în tot acest timp. Și pentru articolul lui Emily Wax din 2004, apărut în Washington Post, intitulat „Vrem să facem un copil cu pielea deschisă“. Articolul acesta despre violul ca armă în Sudan a deschis culoarul prin care s-a strecurat Onyesonwu în lumea mea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******